

ஸ்ரீசாரதாதேவியின் அன்புபிமாழ்கள்

AC.No. 1985
R65

ஸ்ரீசாரதா தேவியின் அன்பு மொழிகள்

26-5
1985

அன்னையின் சீடர்களும் பக்தர்களும்
எழுதியவற்றின் தொகுப்பு

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்,

16, ராமகிருஷ்ண மடம் ரோடு,
மயிலாப்பூர், சென்னை-600 004.

1987

20/00

வெளியிடுபவர் :

© தலைவர்,
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்,
16, ராமகிருஷ்ண மடம் ரோடு,
மயிலாப்பூர், சென்னை-600 004.

பதிப்புரிமை பெற்றது

I-5m3c-3-1987

அச்சிட்டவர்:

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்,
மயிலாப்பூர், சென்னை-600004.

முன்னுரை

அன்பு என்பது பெரும் புதிரான ஒன்று; ஈடிணையற்றது. பண்டிதர் பாமரர், உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர், பணக்காரன் ஏழை, ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடின்றி, இந்த உலகம் முழுவதும் உள்ள மனிதர்கள் அனைவரும் ஏன், மனிதர்கள் என்றல்ல, மிருகங்களும் செடி கொடிகளும் கூடப் புரிந்து கொள்ளும் பிரபஞ்சம் தழுவிய மொழி ஒன்று உள்ளதென்றால் அது அன்பு என்னும் ஒரே மொழிதான். அதனால்தான் அனன் என்னும் அயல் நாட்டுக் கவிஞர், 'இந்த உலகம் எதனால் சுற்றுகிறது தெரியுமா? அது அன்பு, அன்பு என்ற ஒன்றினால்தான்' என்றார்.

இத்தகைய மேலான ஒன்று சில வேளைகளில் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப் படுகிறது. தாயின் பாசமும், தந்தையின் நேசமும், சகோதரனின் வாஞ்சையும், உற்றரின் உறவும், நண்பனின் நட்பும் அன்பென எண்ணப் படுவதுண்டு. ஆனால் அன்பின் ஒரே அடையாளம் அது பிரதிபலனை எதிர்பாராதது என்பதுதான். நாம் மேலே கண்ட அத்தனை உறவு முறைகளும் பிரதிபலனை எதிர்பார்த்ததே அல்லவா? அப்படியானால் அத்தகைய அன்பு—தூய, தன்னலமற்ற, பிரதிபலனை எதிர்பாராத, மத மொழி இன வேறுபாடற்ற ஒரு அன்பு இருக்க முடியுமா? அதை ஒருவர் காட்ட முடியுமா?

முடியும் என்ற பதிலை ஆணித்தரமாகத் தருகிறது அன்னை சாரதாதேவியின் அரிய வாழ்வு. இது பெரிய நிகழ்ச்சிகளும் உபதேசங்களும் சொற்பொழிவுகளும் என்று இருந்த ஒரு வாழ்வல்ல. அமைதி, தன்னல மறுப்பு, அவற்றுடன் இழைந்து நிற்கும் ஓர் அன்பின் அரவணைப்பு—இவையே அந்த வாழ்வில் நிறைந்திருந்தன. அவரது உபதேசம், செய்தி என்றெல்லாம் தனியாக ஒன்றில்லை. அவரது வாழ்வே உபதேசம்; அவரது வாழ்வே அவர் நமக்கு விட்டுச் சென்ற செய்தி.

துறவி வேந்தரான சுவாமி விவேகானந்தர் போன்ற வர்களுக்கே குருநிலையிலிருந்து வழிகாட்டிய அன்னை சந்நியாசி அல்ல; சாதாரணக் குடும்பத்தில், அல்ல அல்ல, அதைவிடப் படுமோசமான சூழ்நிலை நிலவிய குடும்பத்திலேயே அன்னை வாழ்ந்தார். அவரை நாடி துறவியரும் இல்லறத்தாரும் வந்தனர். இருசாராரும் தங்கள் லட்சிய நிறைவை அன்னையிடம் காண முடிந்தது. இந்த இரு பிரிவினரும் அன்னையுடன் நிகழ்த்திய உரையாடல்களில் சிலவற்றையே இந்த நூலில் தருகிறோம்.

சுவாமி அருபானந்தர், சுவாமி ஈசானானந்தர், சுவாமி ரிதானந்தர், சுவாமி யோகானந்தர், ப்ரவ்ராஜிகா பாரதி ப்ராணா போன்ற துறவியர் யோகின்மா, சரயுபாலா தேவி, சென்னையைச் சேர்ந்த ஓர் அன்பர், சகோதரி சுனந்தா தேவி ஆகியோர் எழுதிய நினைவுக் குறிப்புகளும் வேறு பலர் எழுதியவற்றிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டப் பகுதிகளும் இந்த நூலில் தரப் படுகிறது. ஸ்ரீமத் சுவாமி தபஸ்யானந்தஜி மஹராஜ் எழுதிய அன்னையின் சிறிய வரலாறும் தரப்பட்டுள்ளது. முழுமையான வரலாற்றை 'அன்னை ஸ்ரீசாரதா தேவி' என்ற பெயரில் தனியாக வெளியிட்டுள்ளோம்; இந்த நூலையும் இணைத்துப் படிக்கும்போதுதான் அன்னையின் வாழ்வை முழுமையாகப் படித்தவர்களாகிறோம்.

இந்த நூல் முதலில் 'ஸ்ரீசாரதாதேவியார்: அவரது வரலாறும் திருவாக்கும்' என்ற பெயரில் அமரர் ரா. ராமகிருஷ்ணன், M.A.L.T. அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு இரண்டு பதிப்புகள் வெளிவந்தன. பின்னர் 1980-இல் இன்னும் சில பகுதிகள் சேர்க்கப்பட்டு வெளிவந்தது; அந்தப் பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்ட ப்ரவ்ராஜிகா பாரதிப்ராணா, சுவாமி ரிதானந்தர் இவர்கள் எழுதிய குறிப்புகளை திருமதி மீனாட்சி சிவராம கிருஷ்ணன் வங்கமொழியிலிருந்து நேரடியாகத் தமிழாக்கம் செய்து உதவினார்கள். மொழி நடையை எளிமையாக்குவதிலும் அச்சப் பிரதிகளைத் திருத்து

வதிலும் சுவாமி கமலாத்மானந்தர் துணை புரிந்தார்.

தற்போது சுவாமி ஈசானானந்தர், யோகின்மா ஆகியோருடைய நினைவுக் குறிப்புகளும் இன்னும் பல பகுதிகளும் சேர்க்கப்பட்டு 'ஸ்ரீசாரதா தேவியின் அன்பு மொழிகள்' என்ற பெயரில் வெளிவருகிறது. இந்தப் பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சுவாமி ஈசானானந்தர் எழுதிய குறிப்புகளையும் திருமதி மீனாட்சி சிவராமகிருஷ்ணனே மொழியாக்கம் செய்து தந்தார். இவையனைத்தும் எமது மடத்தின் சார்பாகத் தமிழில் வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம்' என்ற மாதப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தவை. இதற்கான சொல்லடைவுப் பகுதியைத் திரு. வி. சுப்பிரமணியம் தொகுத்து உதவினார். அவருக்கும் இந்தப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த அனைவருக்கும் அன்னையின் திருவருள் நிறைவதாக!

தமிழன்பர்களுக்கு இது ஓர் அரிய பொக்கிஷம்! படித்துப் பயனடைவார்களாக!

1-3-1987

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் 152-ஆம்
பிறந்தநாள்.

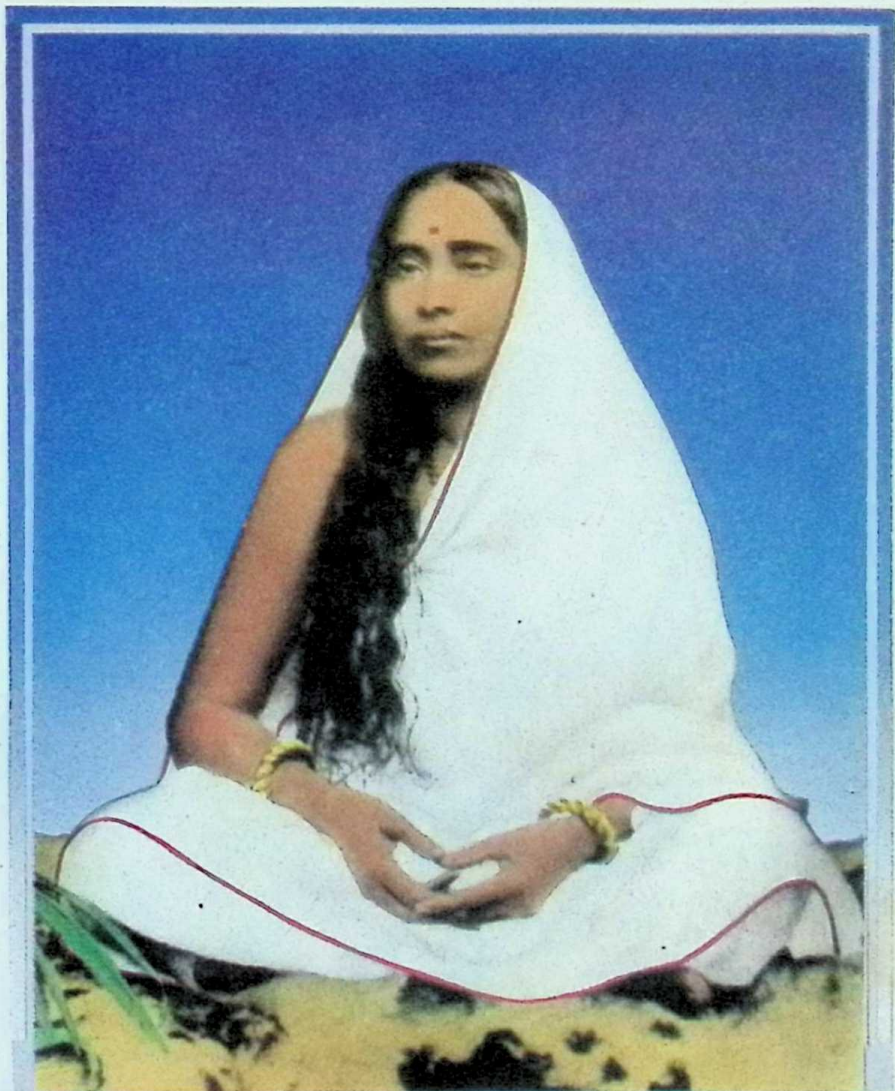
—பதிப்பாசிரியர்

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	i
வாழ்க்கைச் சுருக்கம்	v
எழுதியவர்கள்	
1. சுவாமி அருபானந்தர்	1
2. சுவாமி ஈசானானந்தர்	144
3. ப்ரவ்ராஜிகா பாரதி ப்ராணு	198
4. சுவாமி ரிதானந்தர்	241
5. சுவாமி யோகானந்தர்	250
6. யோகின்மா	253
7. சரயுபாலா தேவி	260
8. சாரதா தாசன்	358
9. சகோதரி சுனந்தா தேவி	364
10. பலர் எழுதியதன் தொகுப்பு	374
சொல்லடைவு	389

கருங்குழல் அவிழ்ந்து தொங்கும்
கண்களில் கருணை பொங்கும்
அருங்குண நாணம் ஓங்கும்
ஆடையும் தலைமேல் வாங்கும்
கரங்களில் வளைகள் தங்கும்
கற்பினுக்கரசி பூவின்
சரங்கொடு காமன் தீண்டா
சாரதா அன்னை வாழ்க!

கருமாறு இரத்தினம் குறுந்தொகை
 வகுப்பிற் றிணைக்க
 வகுத்து வானம் னனாந்து
 குறுந்தொகை குறுந்தொகை
 வகுத்து வானம் னனாந்து
 குறுந்தொகை குறுந்தொகை
 வகுத்து வானம் னனாந்து
 குறுந்தொகை குறுந்தொகை
 வகுத்து வானம் னனாந்து
 குறுந்தொகை குறுந்தொகை

வாழ்க்கைச் சுருக்கம்

இளமை

ஸ்ரீசாரதா தேவியின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும் சம்பவங்களும் நிறைந்த ஒன்றல்ல. நிறைமதியின் சரித்திரத்தில் நிகழ்ச்சிகள் பல உண்டா, என்ன? இளம்பிறையாக இருந்து நாளுக்கு நாள் கலைகள் சேர்ந்து சேர்ந்து, முழு மதியாகித் தன் தண்ணொளியைத் தரணியின் மீது படிய வைக்கிறது—இதுதானே பூரண சந்திரனின் பெருமையாவும்; அவ்வாறே சாரதாதேவியின் வாழ்க்கையில் உள்முகமான மலர்ச்சியும் நிறைவும் ஏராளமாக இருந்தனவே தவிர வெளிப்படையான நிகழ்ச்சிகள் பல இருக்கவில்லை. ஆனால் மலர் ஒன்றின் வாழ்க்கை மணம் என்னும் பெரிய தத்துவத்தின் விளக்கமே ஆவதைப்போல, கனியொன்றின் வாழ்க்கை சுவை என்னும் தத்துவத்தின் உரையாவதைப்போல, கவிதையின் சாரமே கீதமாவதைப் போல, பெண் தத்துவத்தின் விளக்கமாகவே வாழ்ந்தார் அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவி. சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞான மகளும், பேறுபெற்ற மேனாட்டுப் பெண்ணுமான சகோதரி நிவேதிதை, “இந்தியப் பெண்மை அமைய வேண்டிய பாங்கைப் பற்றிய தம் முடைய முடிவான சொல்லாக, சாரதாதேவியை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் வைத்தார்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அன்னை, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மனைவி என்பதுடன் அவருடைய முதல் சிஷ்யையும் ஆவார். எனவே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் ஆன்மீக வாழ்க்கையுடனும் உலக மக்களை உய்விப்பதற்காக அவர் வழங்கிய உபதேசங்களுடனும் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டவர் அன்னை. முன்னர் தோன்றிய இராமர், கிருஷ்ணர், புத்தர் போன்ற அவதார புருஷர்களின் மனைவியரைப் போலன்றி, ஓர் ஏழையான ஆனால் பண்பட்ட அந்தணக் குடும்பத்தில் பிறந்தார் அன்னை. இவர் பிறந்த ஊர் கல்கத்தாவிற்கு மேற்கே அறுபது மைல் தொலைவில் உள்ள ஜெயராம்பாடி என்ற

கிராமமாகும். இவர் 1853-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 22-ஆம் தேதி ராமசந்திர முகர்ஜிக்கும் சியாமா சுந்தரி தேவிக்கும் முதற் குழந்தையாக அவதரித்தார். நாட்டுப்புறத்தில் வளரும் மற்றப் பெண் குழந்தைகளைப் போன்று, இளைய குழந்தைகளை கவனித்துக் கொள்ளுதல், மாடுகளைப் பேணுதல், வயலில் வேலைசெய்யும் தந்தைக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உணவு கொண்டு செல்லுதல் போன்ற வீட்டுக் காரியங்களில் இவருடைய இளமைப் பருவம் கழிந்தது. இவர் பள்ளி சென்று படித்ததில்லை; ஆனால் பிற்காலத்தில் தம் சொந்த முயற்சியால் வங்காள எழுத்துக்களைக் கற்றுக் கொண்டு, சிறிது படிக்கவும் எழுதவும் அறிந்து கொண்டார். பக்தி மணம் கமழ்ந்த பண்பட்ட அந்தணர் குடும்பச் சூழலும், பிற்காலத்தில் கிடைத்த சாது சங்கமும், இயல்பிலேயே பண்பாடு மிக்க உயர்ந்த நிலையில் இருந்த அன்னைக்கு இயற்கையான கல்வியாக அமைந்தது. இத்தகையப் பண்பாட்டுக் கல்வி ஏட்டுக் கல்வியைவிட மிக உயர்ந்தது தானே!

திருமணம்

சாரதைக்கு ஐந்து வயதாக இருக்கும்பொழுது இவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கைத் துணைவியானார். ஐந்து வயதே நிரம்பிய அன்னைக்கும் இருபத்து மூன்று வயது இளைஞராகிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கும் நடந்த இந்த வினோதமானத் திருமணம் இறைவனின் திட்டம் என்று தான் கூற வேண்டும். திருமணம் நடந்த முறையைப் பார்க்கும்போது இந்தத் திருமணம் தெய்வ சங்கல்பத் தால் நடந்தது என்று கூறுவதே மிகவும் பொருந்தும். கதாதரர் என்ற பிள்ளைத் திருநாமம் படைத்திருந்த, ஆன்மீக வாழ்க்கையின் காரணமாக உலக நாட்டத்தை முற்றும் இழந்திருந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு மனத் தெளிவையும் உலக வாழ்க்கையில் பற்றையும் உண்டாக்குவதற்குத் திருமணம் ஒரு சிறந்த மருந்தாக அமையும் என்று அவருடைய நெருங்கிய உறவினர்கள்

கருதினர். அதனால் தகுந்த மணமகளைத் தேடி அலைந்தனர். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் அவர்களுக்குத் தோல்வியே கிட்டிற்று. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குத் தெரிந்தால் திருமணத்தை அவர் மிகவும் எதிர்ப்பார் என்று அஞ்சிய உறவினர்கள் அவருக்குத் தெரியாமலேயே பெண் தேடும் வேலையைச் செய்து வந்தனர். ஆனால் உறவினர்களின் எண்ணத்தை அறிந்து கொண்ட ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், தகுந்த பெண்ணைத் தேடும் முயற்சியில் தோல்வியுற்று வருந்திக் கொண்டிருந்த உறவினர்களைப் பார்த்து ஒருநாள் தெய்வீகப் பரவச நிலையில், “பெண் தேடி அங்கும் இங்கும் ஏன் வீணாக அலைகிறீர்கள்? ஜெயராமப்பாடியில் வசிக்கும் ராமசந்திர முகர்ஜியின் வீட்டில் எனக்கென்றே பிறந்த பெண் இருக்கிறாள்” என்றார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறிய பெண் ராமசந்திர முகர்ஜி-சியாமாசந்தரி தேவியின் ஐந்து வயதுக் குழந்தை சாரதைதான்.

திருமணத்திற்குப் பின் சாரதைக்கு ஏழு, பதின்மூன்று, பதினான்கு வயது நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது சுதாதரருடன் சில நாட்கள் இருக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. இப்படிப்பட்ட வேளைகளில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குச் சேவை செய்து ஆனந்தமான அனுபவத்தை அவர் பெற்றார். ஒரு புதுமையான சூழ்நிலையில் சாரதை தட்சிணேசுவரம் சென்ற பொழுதுதான் இவர்களுடைய உண்மையான, பொருள் பொதிந்த சந்திப்பு நிகழ்ந்தது எனலாம். கிராமத்து வம்புப் பேச்சுகளின் வாயிலாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பைத்தியத்தைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற பதினெட்டு வயதே கொண்ட சாரதை மிகவும் வேதனையடைந்தாள். அந்த நிலையில் கணவரின் அருகே இருந்து, பணிவிடை செய்வதே தன் கடமை என்ற எண்ணம் சாரதையின் மனத்தை நிறைத்தது. கங்கையில் நீராட வேண்டும் என்ற வெளிக் காரணத்தைக் காட்டி, சாரதை தன் தந்தையுடன் கல்கத்தாவில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் வசித்து வந்த

தட்சிணேசுவர ஆலயத்திற்குச் சென்றார். அறுபது மைல் தூரத்தில் உள்ள கல்கத்தாவிடமிருந்து நடந்தே செல்ல வேண்டியிருந்தது. 1872-ஆம் வருடம் மார்ச் மாதத்தில் ஒருநாள் இரவு, காய்ச்சலுடன் முன்னறிவிப்பு இன்றி தட்சிணேசுவரக் கோவிலைச் சென்றடைந்தார்.

தட்சிணேசுவரத்தில்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இறைவனுக்காக அருள் தாகம் கொண்டு ஏங்கித் தவித்தக் காலம் அது. மேலும் பண ஆசை, காமம், இவற்றை அறவே ஒதுக்கித் தள்ளி, துறவு மனப்பான்மையின் மிக உச்ச நிலையில் அவர் திளைத்த அந்த வேளையில் இந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது மிக விசித்திரம். ஒரு துறவி இப்படிப்பட்டச் சூழ்நிலையை அமைதியாக எப்படி வரவேற்றிருக்க முடியும்? அந்தத் துறவி, மனைவியை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் கண்டிப்புடன் அவளைப் புறக்கணித்திருப்பான் என்றே நாம் எதிர்பார்ப்போம். ஆனால் திருமணத்தின்போது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் யாரும் எதிர்பார்க்காத வகையில் எப்படி நடந்து கொண்டாரோ அதைப் போலவே இப்பொழுதும் நடந்து கொண்டார். தம் மனைவியை மிகவும் அன்புடன் வரவேற்றார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்; அவள் தங்குவதற்கும் வைத்தியத்திற்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். அன்பான கணவன் ஒருவன் எவ்வாறு தன் மனைவியிடம் நடந்து கொள்வானோ அதே போன்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும் நடந்து கொண்டார்.

1872-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் அன்னை தட்சிணேசுவரம் வந்து சேர்ந்ததன்பின் ஜெயராமப்பாடியில் வசித்த தமது தாயைக் காணச் சிலமுறை சென்றதைத் தவிர மற்றக் காலங்களில் தட்சிணேசுவரத்திலும் பின்பு 1886-ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பூதவுடல் மறையும்வரை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடன் காசிப் பூரிலும் வாழ்ந்தார். அன்னை அந்தக் காலத்தில் பெற்றப் பயிற்சியாலும் தவத்தாலும் அவரிடம் பொதிந்து

கிடந்த தாய்மைப் பண்பு வெளிப்பட்டுப் பெருகியோடியது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரால் ஆரம்பிக்கப்பட இருக்கும் இயக்கத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்துவதற்குரிய பக்குவம் அன்னையிடம் வளர்ந்த காலம் இது. சாரதையே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் முக்கிய முதல் சீடர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குச் சேவை செய்ததன் மூலமாகவும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரால் வகுத்து அளிக்கப்பட்ட சாதனைகளைப் பின்பற்றியதன் வாயிலாகவும் இந்தப் பெரிய மாற்றம் அன்னையிடம் ஏற்பட்டது. இது மிகவும் அமைதியான முறையில் நடந்ததால் வெளியுலகம் இதைப் பற்றிய விவரங்களை அறியவில்லை. இந்தப் பயிற்சியால் பொறுமையின் அவதாரமாக, அமைதியே வடிவெடுத்தவராக, கம்பீரத்துடன் ஆனால் மிகவும் எளியவராக, அடக்கமானவராக ஆனால் ஆன்மீகப் பேருணர்வு மிகப் படைத்தவராக, நண்பன், பகைவன் என்று வேறுபடுத்த இயலாத அன்பின் சிகரமாக, அனைவரையும் அணைக்கும் தாய்மைக் குணம் மிக்கவராக அன்னை உருவெடுத்தார். அன்னையின் அருகே வரும் அனைவரும் அவரது சீரிய பண்புகளால் கவரப் பட்டனர்.

அன்னை தட்சிணேசுவரத்தில் வசித்த 1872 முதல் 1885 வரையில் உள்ள பதின்மூன்று ஆண்டுகளும் கோவிலுக்கு வடப் புறத்தில் அமைந்திருந்த 'நகபத்' என்ற அறையிலேயே தங்கியிருந்தார். நகபத்திலிருந்து பார்த்தால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அறை தெரியும். வாத் திய மண்டபமான அந்த அறையின் கீழ்த்தளம் மிகத் தாழ்வானது. அந்த அறை ஒன்பதரை அடி நீளமும் எட்டு அடி அகலமும் கொண்டது. அந்த அறையைச் சுற்றி நாலேகால் அடி அகலத்தில் வராந்தா அமைந்திருந்தது. அன்னையின் வசிக்கும் அறையாக மட்டுமின்றி, சாமான்கள் வைப்பதற்கும் சமையல் செய்வதற்கும் விருந்தினர்களை வரவேற்று உபசரிப்பதற்கும் மற்ற அனைத்திற்கும் பயன்பட்டது அந்தச் சிறிய அறைதான். மற்றவர்கள் அந்த அறையில்

வசித்திருக்கவே முடியாது. ஆனால் நம் அன்னைக்கு அது சிரமமாக இல்லாததற்குக் காரணம் அவரது அளவற்ற பொறுமையேயாகும். கல்கத்தாவில் உள்ள பல உயர்குலப் பெண்கள் அன்னையைக் காண வருவதுண்டு. பருத்த உடலைக் கொண்ட அவர்கள் அறையின் வாசற் சட்டத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு உள்ளே எட்டிப் பார்த்து, “ஆ! நம் பெண் சாரதைக்கு எவ்வளவு சிறிய அறை! அசோக வனத்தில் சீதை சிறையிருந்ததைப் போன்று யாருக்கும் தெரியாமல் சாரதை இருக்கிறாளே!” என்று கூறுவார்கள். பிற்காலத்தில் தமது இளமைக்கால அனுபவங்களைக் கூறும்பொழுது தன் தம்பியின் பெண்களிடம், “அப்படிப்பட்ட அறையில் உங்களால் ஒருநாள் கூடக் காலம் தள்ளமுடியாது” என்று அன்னை கூறுவதுண்டு. அன்னை தங்குமிடம் மிகவும் சிறியதாகவும் வசதியற்றதாகவும் இருப்பதைக் கண்ட சம்புமல்லிக் என்ற ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பக்தர், கோவிலுக்கு மிக அருகில் உள்ள இடத்தில் ஒரு சிறிய வீட்டை, அன்னை தங்குவதற்காக 1874-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் கட்டினார். அங்கு அன்னை ஒரு வருடம் தங்கினார். ஆனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு வயிற்று வலி ஏற்பட்ட பொழுது அவரை அருகே இருந்து கவனித்துக் கொள்வதற்காக மறுபடியும் நகபத்திற்கு வந்துவிட்டார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு உடல்நலமான பின்பும் அன்னை அந்த வீட்டிற்குச் செல்லவில்லை.

அன்னை தினமும் காலை மூன்று மணிக்கு எழுந்திருப்பார். மற்றவர்களின் கண்களுக்குப் படாமல் இருப்பதற்காக முக்காடு போட்டிருந்த அவர், சூரியோதயத்திற்கு முன்பே, மக்கள் நடமாட்டத்திற்கு முன்பே குளிப்பது போன்ற தினசரிக் கடன்களை முடித்துக் கொள்வார். பின்னர் நன்கு பொழுது விடியும் வரை ஜபமும் தியானமும் செய்வார். பிற்பகல் ஒரு மணி வரை வெளியே வரமாட்டார். பின்னர் மக்கள் நட

மாட்டமே இருக்காது. அப்பொழுது வெளியே வந்து தம்முடைய அழகிய, நீண்ட கூந்தலை வெயிலில் உலர வைப்பார். அன்னை மிகவும் அடக்கமாகவும் மற்றவர்கள் கண்களுக்குப் படாமலும் வாழ்ந்ததால் ஒருமுறை கோவில் அதிகாரி ஒருவர், “சாரதாதேவி இங்கு வசிப்பதாக கேள்விப்பட்டுள்ளோம். ஆனால் அவரை ஒரு நாள் கூட நாங்கள் பார்த்ததில்லை” என்று கூறினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், அன்னையின் இந்த அமைதி நிரம்பிய, அடக்கமான போக்கை வரவேற்றார். ஆயினும் அன்னை காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் இல்லாத அந்தச் சிறிய அறையில் வசிப்பதால் உடல்நிலை பாதிக்கப்படுமே என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கவலைப்பட்டார். முக்காடு இட்டு வாழ்பவர் என்பதால் அறையைச் சுற்றியிருந்த வராந்தாவும் தட்டி வைத்து மறைக்கப் பட்டிருந்தது. அன்னை, தட்டியின் பின் நின்று தட்டியிலுள்ள துளைகளின் வழியாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பரவச நிலையில் நடனம் ஆடுவதையும் பாடுவதையும் கண்டு களிப்பார். தொடர்ந்து நீண்ட நேரம் நின்று கொண்டிருந்ததாலும் வசதியற்ற இடத்தில் வசித்ததாலும் காலில் கீல்வாத நோய் ஏற்பட்டது. அதன் பின் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், பக்கத்தில் வசித்து வந்த தெரிந்த சில பெண்களைச் சென்றுச் சந்தித்து வரும்படி அன்னையிடம் கூறினார். அது அன்னைக்குக் காற்றோட்டமாகச் சிறிது நடக்க வாய்ப்பாக அமைந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கும் அவருடைய பக்தர்களுக்கும் உணவு சமைப்பதிலேயே அன்னையின் பெரும் பொழுது கழிந்தது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வயிறு மிக மென்மையானதால் காளி கோவில் பிரசாதத்தை அவரால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அதனால் ஸ்ரீசாரதாதேவி பக்குவமாக உணவு தயாரித்துத் தாமே பரிமாறுவார். தேவையான அளவு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உணவு அருந்துமாறு பார்த்துக் கொள்வார். ஸ்ரீராம

கிருஷ்ணரின் அறையைச் சுத்தப் படுத்துவது, அவருடைய துணிகளைத் துவைப்பது போன்ற காரியங்களையும் அவர் கவனித்துக் கொண்டார். ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் தாய் தன்னுடைய இறுதிக் காலத்தை தட்சிணேசுவரத்தில் கழித்தார். ஸ்ரீசாரதாதேவி அவர்களையும் நன்கு பேணிப் பாதுகாத்தார். ஆரம்ப நாட்களில் சமையல் வேலை குறைவாகவே இருந்தது. பக்தர்கள் கூட்டம் அதிகரிக்க, சிறிது சிறிதாகச் சமையல் வேலையும் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. பக்தர்களில் பெரும் பான்மையோர் இரவு தங்குவார்கள் அல்லது முழு நாளுமே தங்குவார்கள். அவர்களுக்குச் சமையல் செய்யும் பொறுப்பை அன்னை ஏற்றுக் கொண்டார். தினமும் ஏழு பவுண்டு மாவு பிசைந்து சப்பாத்தியும் அதற்கு வேண்டிய பருப்பும் தயார் செய்வார்; மேலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கும் பக்தர்களுக்கும் தினமும் கணக்கற்ற வெற்றிலைச் சுருள்களைத் தயார் செய்வார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைக் காண்பதற்காக பக்தைகளும் வந்த வண்ணமாக இருப்பார்கள். அவர்கள் நகபத்தில் தங்கிக் கொள்வார்கள்; தங்கள் பொழுதை அன்னையுடன் பேசிக் கழிப்பார்கள்; அந்தச் சிறிய அறையில் அன்னையுடன் இரவு தங்குவார்கள். வருபவர்களை உபசரிப்பதும், தங்குபவர்களுக்கு இட வசதி செய்து தருவதும் அன்னையின் கடமைகளாக அமைந்தன. வழக்கமான அன்றாட அலுவல்களைக் கவனிப்பதுடன், ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் அறையில் நிகழும் ஆன்மீக நிகழ்ச்சிகளையும் மணிக்கணக்காக நகபத்திலிருந்து கவனிப்பார். இரவில் பெரும் பகுதியைத் தியானத்தில் கழிப்பார். ஸ்ரீராம கிருஷ்ணருக்கும் அவருடைய பக்தர்களுக்கும் சேவை செய்வதிலும் ஆன்மீக சாதனையிலும் அன்னையின் நேரம் முழுமையும் சென்றது. வேலையும் பிரார்த்தனையும் இவ்வாறு ஒருங்கிணைந்துச் செல்வதே சீரிய வாழ்க்கையாகும். இதுவே ஒருவனை சீரிய பண்பாளனாக மாற்றி

அமைக்கிறது.

சாரதையின் ஆன்மீக வாழ்க்கை, உலக வாழ்க்கை ஆகிய இரண்டின் முன்னேற்றத்திலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கவனம் செலுத்தி சாரதையைப் பயிற்றுவித்தார். தினசரி வாழ்க்கையில் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கற்பித்தார். அனைத்தையும் கற்பித்தார் எனினும் ஆன்மீகப் பயிற்சி முதலிடத்தைப் பெற்றது. சாரதை பயின்ற ஆன்மீகச் சாதனைகள் பற்றி ஒரு விவரமும் நமக்கு கிடைக்கவில்லை. ஆனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் வழிகாட்ட அன்னை ஜபமும் ஆழ்ந்த தியானமும் அனுதினமும் காலையிலும் இரவிலும் செய்தார். அவருடைய தம்பி மகளான நளினியிடம் ஒரு முறை, “உன் வயதிருக்கும் பொழுது நான் எவ்வளவு வேலைகள் செய்தேன். இருப்பினும் தினமும் ஒரு லட்சம் நாம ஜபம் செய்வதற்கான நேரத்தையும் ஒதுக்கிக் கொள்வேன்” என்று கூறியுள்ளார். தவ வாழ்க்கையில் ஈடுபடுபவர்களிடம் கண்டிப்பாக எதிர்பார்க்கப்படும் அளவைவிட மிக அதிக அளவில் அன்னை சாதனை புரிந்துள்ளார்.

தட்சிணேசுவரத்தில் அன்னை வாழ்ந்த காலத்தில் மிக உயர்ந்த ஆன்மீக அனுபவங்களை அடைந்தார் என்பதற்கு ஏராளம் சான்றுகள் உள்ளன. இயல்பிலேயே அன்னை மிகுந்த நாணமுள்ளவர். தம்மை ஒரு பொருட்டாகவே நினைக்காதவர். தம்மைப் பிறர் முன் பெருமைப்படுத்திக் காட்டக் கூடியவை ஆன்மீக அனுபவங்கள் என்பதால் அன்னை அவற்றைப் பற்றி மற்றவர்களிடம் பேசுவதே இல்லை. ஆயினும் சில சமயங்களில் அவரை அறியாமல் பக்தர்கள் அருகே இருக்கும் பொழுது ஒன்றிரண்டு நிகழ்ச்சிகளைக் கூறிவிடுவார். அன்னையின் மிக உயர்ந்த ஆன்மீக நிலையைப் பற்றி, யோகின்மா கண்டு கூறிய நிகழ்ச்சியின் வாயிலாக நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.*

* இந்த நிகழ்ச்சி 256, 257-ஆம் பக்கங்களில் விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடன் தொடர்பு ஏற்பட்டபின் மிக உயர்ந்த மன ஒருமைப்பாட்டையும், ஞானத்தையும் கைவரப் பெற்றார் அன்னை. அளவற்ற ஆனந்தமும் தெய்வீகக் காட்சிகளும் ஆன்மீக அனுபூதியின் வெளிப்பாடாகும். சாதகனின் மன இயல்பிற்கு ஏற்ப, சிலருக்குக் காட்சிகள் கிடைக்கலாம். சிலருக்குக் காட்சிகள் எதுவும் இல்லாமல் போகலாம். ஆனால் ஆன்ம அனுபூதியின் வாயிலாக ஒருவரின் அக வாழ்க்கை முற்றிலும் மாற்றம் அடைந்து தெய்வீக நிலையை அடைந்துவிடுகிறது. இந்த மாற்றம் புற வாழ்க்கையில் தெரிய வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. தான் பெற்ற ஆன்மீக அனுபவத்தால் இந்த நிலையைப் பற்றி அன்னை மிக அழகாகவும் சுருக்கமாகவும் பின் வருமாறு கூறியுள்ளார்: “ஒருவர் இறைவனைக் கண்டுவிட்டால் அவருக்கு என்ன கிடைத்துவிடுகிறது? அவரது தலையில் இரண்டு கொம்புகளா முளைத்து விடும்? அப்படி ஒன்றும் இல்லை. அவருடைய மனம் தூய்மையடைகிறது. அந்தத் தூய்மையான மனத்தின் மூலம், உலகில் நிலையானது எது? நிலையற்றது எது? என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளும் ஞானம் அவருக்கு ஏற்படுகிறது.”

நமது அன்னை, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் பெற்றது ஆன்மீகப் பயிற்சி மட்டுமின்றி அன்றாடம் நடைமுறை வாழ்க்கையில் கடைப் பிடிக்கவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றியுமாகும். அன்றாட வாழ்வில் எப்படி மற்றவர்களிடம் நடந்துகொள்வது, வீட்டில் எந்தெந்தப் பொருள்களை, எங்கெங்கே வைப்பது போன்றவற்றையும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கற்பித்தார்.

இவ்வாறு அன்னையின் ஆன்மீக வாழ்விற்கும் அன்றாட நடைமுறை வாழ்விற்கும் தேவையான பயிற்சிகளைத் தருவதில் மிகுந்த பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர். இவ்வுலகில் எந்த மாபெரும் தெய்வீகப் பணியை நடத்த வந்தாரோ, அதைத் தமக்குப் பிறகு ஏற்று நடத்துவதற்காக அன்னையை குருதேவர்

தயார் செய்தார்.

மனைவி என்ற நிலையில்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், சிறந்தப் பயிற்சியின் வாயிலாக அன்னையை ஓர் உண்மையான மனைவியாக உருவாக்கினார். வாழ்க்கையின் உயர்ந்த லட்சியத்தை அடைவதற்குக் கணவனுக்கு உறுதுணையாக இருப்பதுடன் அந்த லட்சியத்தைத் தானும் அடைய முயல்பவளே மனைவி எனப்படுகிறாள். வேதத்தின்படி, மனைவி அல்லது பதிவிரதை என்பதன் பொருள் இதுவே. ஓர் ஆணும் பெண்ணும் கணவனும் மனைவியுமாக ஒரே குறிக்கோளின் பொருட்டு இணைந்து வாழ முயலுதலே வாழ்க்கையின் லட்சியம் என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. இவ்விருவரும் ஒரே லட்சியத்தை நோக்கி ஒரே பாதையில் செல்லும் ஒரு வண்டியின் இரு சக்கரங்கள் போன்றவர்கள். சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ளபடி ஆன்மீக, சமூகக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதே மனத்தை உயர்த்துவதற்குரிய வழியாகும். இதுவே தர்மம் என்று கூறப்படுகிறது. குறிக்கோளை அடைய வேண்டுமானால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் போன்று ஆன்மீகத்தில் ஊறியுள்ளவரின் மனைவி மேற்கூறிய கண்ணோட்டத்தை உடையவராகவே இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறாக இவர்கள் இருவரும் ஒத்த குணநலன்களைப் படைத்திருந்ததால் இல்லறம், துறவறம் ஆகிய இரண்டின் உயர்ந்த லட்சியமாக ஒரே சமயத்தில் விளங்க முடிந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவருக்கு இப்படிப்பட்ட எண்ணம் இருந்ததைப் பல நிகழ்ச்சிகளின் வாயிலாக அறியலாம். இவர்களின் திருமணம் மிகவும் அசாதாரணமான முறையில் நடைபெற்றதை முன்பே கண்டோம். சாரதையின் மனத்திலிருந்து உடல் உணர்வை நீக்கும்படியும் தனக்கு ஏற்றவளாக மாற்றி அமைக்கும்படியும் அகிலாண்ட நாயகியிடம் தாம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டதாக

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரே கூறியுள்ளார். அன்னை தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்த பின் ஒரு நாள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அவரிடம், ‘‘நீ என்னை மாயையில் கட்டுப் படுத்துவதற்காகத் தான் வந்துள்ளாயா?’’ என்று வினவினார். ‘‘நான் ஏன் அவ்வாறு செய்ய வேண்டும்? ஆன்மீக வாழ்க்கையில் உங்களுக்குத் துணை செய்யவே வந்துள்ளேன்’’ என்று தயக்கமின்றி அன்னை பதிலுரைத்தார். இப்படிப்பட்ட சீரிய பதில் பதிவிரதையான ஒரு மனைவியிடம் இருந்தே வர முடியும்; தூய்மையே வடிவெடுத்த பெண்மணியால் மட்டுமே இவ்விதமான பெருமை வாய்ந்த பதிலைக் கூற முடியும். இந்தப் பதிலில் பொய்யோ, ஏமாற்றுதலோ, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைத் திருப்தி செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணமோ இல்லை. அன்னையின் உயர்ந்த தன்மையின் இயல்பான வெளிப்பாடே இது. வாழ்க்கையின் உயரிய லட்சியம் இறைவனை அடைதல் என்ற எண்ணத்தில் தன்னையும் அறியாமல் ஊறியிருந்ததால் வந்த பதில் அது. இதிலிருந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பிரார்த்தனையை அகிலாண்டநாயகி நிறைவேற்றி வைத்திருந்தாள் என்பதனை அறியலாம்.

தாம் பிரம்மத்தை அறிந்து அதில் நிலைத்திருக்கிறோமா என்பதனை அறிந்து கொள்வதற்காகத் தம்மை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கடும் சோதனைக்கு உள்ளாக்கிக் கொண்டார். தட்சிணேசுவரத்தில் சாரதை இருந்ததை அதற்குரிய வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்தினார். அவர் சுமார் ஆறுமாத காலம் தம் அறையிலேயே, தமது அருகிலேயே சாரதையை உறங்கும்படி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறினார். இது இவருடைய ஆன்மீக விழிப்புணர்ச்சிக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்ட கடும் சோதனையாகும். இதில் இருவருமே வெற்றி பெற்றனர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு உடல் உணர்வே அற்று மனம் ஆழ்ந்த சமாதியில் மூழ்கிவிட்டது. ‘இந்தக் கடும் சோதனையில் வெற்றி பெறுவதற்கு ஒரு காரணம் சாரதையின் தூய்மையே’ என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்

கூறுவார். “அவள் மட்டும் தூயவளாக இல்லாதிருந்தால் அவளுடைய தூண்டுதலால் நானும் புலனடக்கம் இழந்து நிலைதடுமாரியிருக்க மாட்டேன் என்று எப்படிச் கூற முடியும்? திருமணத்திற்குப் பின் அன்னை காளியிடம் நான், ‘தாயே! என் மனைவிக்குச் சிற்றின்ப நினைவே சிறிதுகூட இல்லாமல் இருக்கும்படிச் செய்வாயாக’ என்று பிரார்த்தனை செய்தேன். என் மனைவியுடன் வாழ்ந்த அந்தக் காலத்தில், அம்பிகை என் பிரார்த்தனைக்கு எவ்வளவு தூரம் செவி சாய்த்திருக்கிறாள் என்பதை நேரில் கண்டேன்” என்று கூறியுள்ளார்.

ஷோடசி பூஜை

இந்தத் தெய்விகத் தம்பதிகளின் வாழ்க்கையில் நடந்த மறக்க முடியாத மற்றொரு சம்பவம் இந்தக் கால கட்டத்தில் நிகழ்ந்தது. அம்பிகைக்குரிய பீடத்தில் சாரதையை அமர்த்தி அண்ட சராசரங்கள் அனைத்தையும் ஈன்ற அன்னை பராசக்தியாகவே சாரதா தேவியை ஷோடசி பூஜையின் மூலமாக வழிபட்டார்குருதேவர். முதன்முறையாக அன்னை தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்திருந்தபோது இந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது.

பலஹாரிணி காளி பூஜையன்று பராசக்தி பக்தர்களின் முன்வினைப் பயன்கள் அனைத்தையும் அழித்துவிடும் ஆற்றலாக வழிபடப் படுகிறாள். அந்த இரவு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அறையில் வழிபாட்டிற்குரிய அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டன. பூஜை சமயத்தில் ஸ்ரீசாரதாதேவியைத் தமது அறைக்கு வரும்படிக்குருதேவர் கூறியிருந்தார். பூஜையின் துவக்கத்தில் செய்ய வேண்டிய, கங்கை நீரைத் தெளித்து புனிதப் படுத்துதல் போன்ற சடங்குகளைச் செய்து முடித்தார். பிறகு அம்பிகை அமர்வதற்காக இடப்பட்டிருந்த ஆசனத்தில் சாரதையை அமரும்படி வேண்டினார். பின்பு அன்னை பராசக்தியின் மந்திரங்களைக் கூறிச் சான்னித்தியத்தை எழுப்பினார்.

அதன் பின்பு பதினாறுவகைப் பூஜைப் பொருட்களைக்

கொண்டு வழிபட்டு, சடங்குகள் அனைத்தையும் செய்தார்.

பூஜையின் முடிவில் இருவருமே ஆழ்ந்த சமாதியில் மூழ்கிவிட்டனர். வழிபாடு செய்தவரும் வழிபாட்டை ஏற்றுக்கொண்டவரும் அனைத்தையும் கடந்த அதீத நிலையாகிய உண்மை-அறிவு-இன்ப நிலையில் தினைத் திருந்தனர். இவ்வாறாக பரப்பிரம்மத்தில் ஒன்றிய நிலையில் நீண்டநேரம் கழிந்தது. இரண்டாம் யாமம் வந்த பிறகே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சிறிதளவு புற உணர்வு வரப் பெற்றார். அதன் பின்பு அவர் தம்மைப் பூரணமாக அன்னை பராசக்தியிடம் சமர்ப்பித்தார். அன்னையின் வெளிப்பாடாகிய சாரதையிடம், தாம் இதுவரை கடும் தவம் செய்து பெற்ற ஆற்றல்கள் அனைத்தையும் ஜப மாலையையும், தம்மையும், தம்முடைய அனைத்தையும் ஒப்புவித்தார்.

பராசக்தியை அன்னை உருவில் கண்டு குருதேவர் நடத்திய இந்த ஷோடசி பூஜை இவ்விருவர் வாழ்க்கையிலும் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பது சொல்லாமலேயே விளங்கும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பொறுத்தவரை, ஆன்மீகம் உடல் உணர்வை வெற்றி கொள்ளும் என்பதனை இந்த வழிபாடு காட்டியது. மேலும் அனைத்திலும் தெய்வீகத்தைக் கண்ட வெற்றி, ஆன்மீக சாதகனின் மகோன்னத முடிவாக இது அமைந்தது. தெய்வீகத்தில் உறுதியாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நிலைத்துவிட்டதையும் இவ்வழிபாடு குறிக்கிறது. ஸ்ரீ சாரதா தேவியின் வாழ்க்கையிலும் இது மிக முக்கியத்துவம் பெற்ற நிகழ்ச்சி ஆகும். அவதார புருஷராகிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் எப்பொழுது அன்னை பராசக்தியை சாரதையிடம் எழுந்தருளச் செய்து அகிலாண்ட நாயகியாகவே வழிபட்டாரோ, அப்பொழுதே இராமசந்திரரின் மகளாக இருந்த சாரதையை உயர்ந்து, உண்மையிலேயே மனித குலம் வழிபடும் உலக அன்னையாக முற்றிலும் மாறி அமைந்துவிட்டார். திருமணம் நடந்த

உடனே குருதேவர் தம் மனைவியைத் தெய்வீகமான வளாக மாற்றும்படி அன்னை காளியிடம் உருகிப் பிரார்த்தனை செய்தார் என்பதை முன்பே கண்டோம். 'என்னை உலக பந்தத்தில் இழுக்க வந்தாயா?' என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கேட்டபொழுது அதனை மறுத்து, துணை புரியவே வந்ததாக அன்னை கூறிய கூற்றிலிருந்து அன்னையின் மனத்தில் ஆன்மீக உணர்வுகளே நிறைந்திருந்தன என்பதை அறியலாம்.

அனைத்திலும் குருதேவரின் பொருத்தமான துணையாகவே இருந்தார் அன்னை. இப்பொழுது ஷோடசி பூஜையின் வாயிலாக அன்னையைக் காளியாகவே நினைத்து வழிபாடு செய்து தம்முடைய தவத்தின் பலன்களை எல்லாம் சாரதைக்கு அர்ப்பணம் செய்ததால், அன்னை குருதேவரின் மிக உன்னதமான ஆன்மீக வாழ்வில் அவருக்கு ஈடான மனைவியாக மாறினார். ஆனாலும் அன்னை குருதேவரைப் போன்று, கடுமையான தவங்களைச் செய்யவில்லையே என்று சந்தேகத்துடன் கேட்பவர்களும் உண்டு. அன்னையும் ஆன்மீக சாதனைகள் பல புரிந்துள்ளார். மேற்கண்ட இந்தக் கேள்விக்கான உண்மையான பதில் ஷோடசி பூஜையில் உள்ளது. ஷோடசி பூஜையின் வாயிலாக குருதேவரின் கடுமையான தவத்தின் பலன்களையெல்லாம் பெற்றுவிட்டதால் தனித்துக் கடுமையான சாதனைகள் புரிய வேண்டிய அவசியம் அன்னைக்கு ஏற்படவில்லை. உலக மக்களின் முன் இவர்கள் நடத்திய நாடகத்தில் ஒரே காட்சியை இருவரும் நடிக்கத் தேவையில்லை. உலகக் குருவாகிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மறுபாதியான ஸ்ரீசாரதாதேவி, மறுமுறை கடும் சாதனைகள் புரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. உலகில் குருதேவரின் பணியைச் செய்து முடிக்க வேண்டிய பொறுப்பு அன்னையின் கைகளில் இருந்தது. மற்றொரு வகையிலும் ஷோடசி பூஜை அன்னையின் வாழ்க்கையில் மிக உயர்ந்த எல்லைக் கோடாக அமைந்தது. இந்தப் பூஜை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண லட்சியத்தில் அன்

னையை இன்றியமையாதவராக ஆக்கியது. ஷோட்சி வழிபாட்டின் மூலம் தன்னிடமிருந்த மகத்தான சக்தியைக் குருதேவர் அன்னையிடம் குடிகொள்ளும்படிச் செய்தார். அதன்பின் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் போன்றே அன்னையின் உடலும் உள்ளமும் அந்தச் சக்தியின் இருப் பிடமாக மாறியமைந்தது. இதன் பிறகு குருதேவருக்கு அன்னை பணிவிடை செய்து கொண்டும் அவருடைய லட்சியம் நிறைவேறத் துணை புரிந்து கொண்டும் வாழ்ந்து வந்தார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மறைவிற்குப் பின், முழுப் பொறுப்புமே அன்னையின் மீது விழுந்தது. மிக நீண்ட காலம் இந்த ஆன்மீகப் பொறுப்பை ஏற்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அவதார லட்சியத்தைப் பூர்த்தி செய்தார் அன்னை.

அன்பும் மரியாதையும்

துறவு வாழ்க்கையின் உயர்ந்தத் தத்துவங்களும் இல்லற வாழ்க்கையின் உயர்ந்தத் தத்துவங்களும், இணைந்த வாழ்க்கை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கை. பெண்ணாசை, பொன்னாசை இரண்டையும் துறக்க வேண்டும் என்பதே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மிக முக்கியமான போதனையாகும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையில் அன்னையின் வரவு மட்டும் இல்லாது இருக்குமாயின், அவர் உணர்வுகளைத் துறந்த கடின உள்ளம் படைத்தத் துறவியாக மட்டுமே இருந்திருக்கலாம். அவர் அன்னையிடம் கொண்டிருந்த அன்பு. நிறைந்த இயல்பான உறவு, மண வாழ்க்கையை உடல் உணர்வைக் கடந்த ஆன்மீக வாழ்க்கையாகப் பரிமளிக்கச் செய்தது. குருதேவர் அன்னையைத் தம்முடைய முதன்மையான, முக்கியமான சிஷ்யையாகக் கருதினார். பெண்ணாசை, பொன்னாசைகளை அறவே ஒதுக்கித் தள்ளியவர் எனினும் அன்னையிடம் மிகுந்த அக்கறையும் மரியாதையும் கொண்டிருந்தார். அன்னை முதன்முதலில் தட்சிணேசுவரம் வந்த பொழுது யாரும் எதிர்பாராத அளவு அன்பாக அன்னையை வரவேற்

றார்; அன்னையின் தினசரித் தேவைகளைக் கவனித்தது மட்டுமின்றி அன்னையின் பிற்கால வாழ்விற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். அன்னையின் செலவுக்கு மாதந்தோறும் வேண்டிய குறைந்த தொகை ஆறு ரூபாய் என்பதை அறிந்து கொண்டார். மாதந்தோறும் ஆறு ரூபாய் வட்டியாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்றால் அறுநூறு ரூபாயை முதலாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கணக்கிட்டார். அதனால் அறுநூறு ரூபாயைப் பலராம் போசிடம் கொடுத்து, வட்டித் தொகை மாதந்தோறும் அன்னையின் செலவிற்கு வந்து விடுமாறு ஏற்பாடு செய்தார். அன்னைக்கு நகைகள் அணிவதில் விருப்பம் இருப்பதை அறிந்திருந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் முன்னூறு ரூபாய்கள் செலவு செய்து ஒரு ஜோடி தங்க வளையல்கள் செய்து கொடுத்தார். பஞ்சவடியில் சாதனை புரிந்த காலத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு சீதாதேவியின் தரிசனம் கிட்டிற்று. அந்தக் காட்சியில் சீதாதேவி அணிந்திருந்த வளையல்கள் போன்றே அன்னைக்கும் செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்தார்.

அன்னை அந்த வளையல்களை இறுதிக் காலம் வரை அணிந்திருந்ததார். யோகின்மா அந்த நாளைய அன்னையைப் பற்றி பின்வருமாறு விவரித்துள்ளார்: 'அன்னை அகலமான சிவப்புக் கரையுடன் கூடிய புடவை அணிந்திருப்பார். தலை வகிட்டில் குங்குமம் இட்டுக் கொண்டிருப்பார். அவருடைய நீண்ட கருங்கூந்தல் ஏறக் குறைய பாதத்தைத் தொடும் அளவிற்கு வளர்ந்திருக்கும். தங்க அட்டிகையும், மூக்கில் பெரிய தங்க வளையம் ஒன்றும், கைகளில் வளையல்களும், காதுகளில் கம்மலும் அணிந்திருப்பார். அன்னை அணிந்திருந்த நகைகளில் பெரும்பான்மையானவை, குருதேவர் அன்னை காளியின் பணிப்பெண்ணாகத் தம்மை எண்ணிச் சாதனை புரிந்தபொழுது அவர் அணிவதற்காக மதுர்பாபுவால் அவருக்குச் செய்து கொடுக்கப்பட்டவை.' குருதேவரின் பக்தரான மனமோகனின்

மனைவி, அனைத்தையும் துறந்த குருதேவரின் மனைவி நகைகள் அணிந்து கொண்டிருப்பதைப் பற்றி குறை கூறினாள். அதனால் அன்னை பெரும்பாலான நகைகளை கழற்றிவிட்டார்.

குருதேவர் அன்னையின் அன்பான பணிவிடைகளை ஏற்றுக்கொண்டு அன்னையிடம் குழந்தையைப் போல் கள்ளங் கபடமற்றுப் பழகுவார். என்றாலும் அன்னை தம் முடைய ஆன்மீகத்தின் மறுவடிவம் என்பதையும் தம் முடைய அவதார காரியத்தை நிறைவேற்றப் போகின்றவர் என்பதையும் நினைவில் கொண்டு மரியாதையுடன் போற்றினார். குருதேவரின் இந்தக் குணம் பல சமயங்களில் வெளிப்படையாகத் தெரிந்ததில்லை. ஆனால் சில சமயம் சின்னஞ்சிறு செயல்களிலும் இது மிகத் தெளிவாக வெளிப்பட்டதுண்டு.

ஓர் இந்து மனைவி தன் கணவனிடம் எதிர்பார்க்கும் அனைத்தையும் ஸ்ரீசாரதாதேவி குருதேவரிடமிருந்து பெற்றார். ஆனால் சிலர் அன்னைக்குக் குழந்தைகள் இல்லையே என்று கூறலாம். அன்னையின் தாய் சியாமா சுந்தரி தேவிகூட ஒருமுறை, “என் மகள் சாரதை ஒரு துறவியை மணந்து கொண்டுவிட்டாள். ‘அம்மா’ என்று குழந்தைகள் அழைக்கும்பொழுது ஏற்படும் இன்பத்தை அவளுக்கு அறிய முடியாமல் போய்விட்டது” என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் காதுகளில் விழும் படியாக மனம் வருந்திக் கூறினார். இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், “உங்கள் மகளுக்கு எண்ணற்றக் குழந்தைகள் கிடைக்கப் போகிறார்கள். அவள் சலித்துப் போகும் அளவிற்கு இரவு பகலாக ‘அம்மா! அம்மா!’ என்று குழந்தைகள் இடைவிடாது அழைக்கப் போகின்றனர்” என்று மறுமொழி பகர்ந்தார். எண்ணற்ற ஆன்மீகக் குழந்தைகளை அன்னை பெற்றிருக்கிறார். கணவனின் தெய்வீக வாழ்வில் உறுதுணையாக இருக்கின்ற துணைவி அவர்: ஒரு சாதாரண மனிதரின் மனைவியல்ல. மக்களிடையே ஞானத்தையும்

பக்தியையும் பரப்ப வந்த ஓர் அவதார புருஷரின் துணைவியே அன்னை. குருதேவரின் முக்கிய உபதேசம் காமத்தையும் பொருளாசையும் துறப்பதே. அவருடைய அந்தக் கொள்கைப்படியே (அன்னையின் கொள்கையும் அதுவே) அவர்களுக்கு உடல் உறவின் வாயிலாகக் குழந்தைகள் இல்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு எண்ணிக்கையில் அடங்கா ஆன்மீகக் குழந்தைகள் இருக்கின்றனர்.

நிகழ்ச்சிகளின் ஓட்டத்தில்

அன்னை தட்சிணேசுவரத்தில் வாழ்ந்த பதின்மூன்று ஆண்டுகள் வெளிப்பார்வைக்கு குருதேவருடைய சேவையில் மட்டுமே கழிந்தது போல் தோன்றுகிறது. ஆழ்ந்து பார்த்தால் அன்னை அந்தப் பதின்மூன்று ஆண்டுகளில் குருதேவரின் கொள்கைகளைத் தன்மயமாக்கிக் கொண்டு தமது வாழ்க்கையைக் குருதேவரின் வாழ்க்கையுடன் ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டார் என்பதை அறியலாம். அந்தப் பதின்மூன்று ஆண்டுகளில் ஒருமுறை தட்சிணேசுவரத்திலிருந்து ஜெயராம் பாடி சென்று திரும்பியிருக்கிறார். கல்கத்தாவிற்கும் ஜெயராம்பாடிக்கும் இடையே உள்ள அறுபது மைல் தூரத்தை, பெரும்பாலான நேரங்களில் நடந்தே கடந்திருக்கிறார். உடல்நிலை சரியில்லாத காலத்திலும் குடும்பத்தில் நடந்து வந்த ஜகத்தாத்ரி தேவியின் பூஜையில் தம் தாய்க்கு உதவி செய்யும் பொருட்டும் அன்னை ஜெயராம்பாடி சென்றிருக்கிறார். ஆனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு அன்னையின் சேவை தேவைப்பட்டதால் அவர் ஜெயராம்பாடியில் தங்கும் நாட்கள் குறைவாகவே இருந்தன. 1874-ஆம் ஆண்டு அன்னையின் தந்தை காலமானார். தாயும் சகோதரர்களும் வறுமையில் உழன்றனர். குடும்பப் பொறுப்பு முழுவதும் அன்னையின் தாயின் தலையில் விழுந்தது. குடும்ப வருமானத்திற்காக நெல் குத்திப் புடைத்து ஊதியம் பெற்றார் சியாமாசுந்தரி. அன்னை ஜெயராம்பாடியில்

இருக்கும் பொழுதெல்லாம் தாய்க்குத் துணையாக நெல் குத்துவார். குடும்பத்தில் ஜகத்தாத்திரி பூஜையைத் துவங்கிய பின்னரே நிலைமை சீரடைந்தது.

ஒருமுறை அன்னை கல்கத்தாவிற்குப் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது இருட்டுகின்ற சமயத்தில் சில கொள்ளைக்காரர்களைச் சந்திக்கும்படி நேர்ந்தது. அன்னையால் வேகமாக நடக்க குடியாததால் அவருடன் வந்த கூட்டம் அன்னையை விட்டுவிட்டு வேகமாக முன்னால் நகர்ந்துவிட்டது. இருட்டுகின்ற நேரத்தில் மனிதர் யாரும் இல்லாத நடுக்காட்டில் அன்னை தனியாக விடப்பட்டார். அப்பொழுது கொள்ளைக்காரனும் அவனுடைய மனைவியும் அன்னையிடம் முன்பு வந்து அன்னையைத் தடுத்து நிறுத்தினர். இருபத்துநான்கே வயது நிரம்பப் பெற்ற இளமங்கையான அன்னை அந்த அபாயகரமான சூழ்நிலையில் மன தைரியத்தை இழக்க வில்லை. அவர்களை 'அப்பா' என்றும் 'அம்மா' என்றும் அன்பொழுக அழைத்தார். அன்னையின் குரல் அவர்களிடமிருந்த தாய்மைக் குணத்தை எழுப்பிற்று. தான் தனித்துவிடப்பட்டுள்ள அச்சூழ்நிலையைப் பற்றி அன்னை அவர்களிடம் விவரித்தார். இளம் பெண் ஒருத்தி தங்களிடம் கொண்ட பூரண நம்பிக்கையைக் கண்ட அந்தக் கொள்ளைக்காரத் தம்பதிகள் அன்னையிடம் மிகவும் அன்பாகவும் மென்மையாகவும் நடந்து கொண்டனர். அந்த இரவு அன்னையை நன்கு கவனித்துக் கொண்டதுடன் மறுநாள் அன்னையுடன் வந்த கூட்டத்தினருடன் அன்னையைச் சேர்த்தும் விட்டனர்.

1875-ஆம் ஆண்டு ஒருமுறை அன்னை வயிற்று வலியால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டார். நோய் கடுமையாகி, பிழைப்பாரா என்பதே சந்தேகமாகிவிட்டது. அனைத்து மனித முயற்சிகளும் தோல்வி அடைந்த பின் இனித் தெய்வத்தின் அருள் ஒன்றே காக்கக்கூடும் என்று அறிந்து திடமான முடிவிற்கு வந்தார் அன்னை. மரணமே வந்தாலும், அம்பிகை சிம்ம வாகினியின்

அருள் கிடைக்கும்வரை உணவோ தண்ணீரோ உட்கொள்வதில்லை என்ற கடின விரதத்தை மேற்கொண்டார். விரைவிலேயே சிம்மவாகினி சில மருந்துகளை அன்னைக்கு அறிவித்தார். அவற்றைத் தயாரித்துப் பயன்படுத்தி அன்னை குணமடைந்தார். சிறிது நாட்களுக்குப் பின் அன்னைக்கு மலேரியா காய்ச்சல் கண்டது. வீக்கம் கண்டுள்ள பகுதியின்மேல் பச்சிலையை வைத்து அதன் மேல் நன்றாக எரியும் ஒரு இரும்பினால் சூடுபோடுவது நாட்டு வைத்தியம். இதனை எவ்வித மறுப்புமின்றி, முணுமுணுப்பின்றி ஏற்றுக் கொண்டார் அன்னை.

நான்காவது முறையாக, அன்னை ஜெயராம்பாடியிலிருந்து 1881-ஆம் ஆண்டு தட்சிணேசுவரம் திரும்பினார். குருதேவரின் சகோதரி மகனாகிய இருதயன், குருதேவர் சாதனை புரிந்த காலத்தில் குருதேவரைப் பேணிக் காத்தவன். இருதயனின் அகம்பாவ நடத்தை யால் அந்த முறை அன்னை மறுநாளே ஜெயராம்பாடிக்குத் திரும்பும்படி ஆகிவிட்டது. அன்னையை இவ்வாறு மிகவும் மனவேதனைக்கு உள்ளாக்கியதன் விளைவு உடனே ஏற்பட்டது. இது நடந்து சில நாட்களுக்குப் பின் கோவிலின் பாதுகாவலராகிய திரைலோக்கியருடைய பெண் குழந்தையின் பாதங்களில் மலரிட்டு அந்தக் குழந்தையைக் காளி தேவியாக வணங்கிய குற்றத்திற்காக இருதயன் தட்சிணேசுவரக் கோவிலிலிருந்து விரட்டப்பட்டான். உயர் குலத்தவர் தாழ்ந்த குலக் குழந்தைகளைப் பூஜை செய்தால் அந்தக் குழந்தைக்குத் தீங்கு நிகழும் என்பது வங்காளிகளின் நம்பிக்கை. அதனால் திரைலோக்கியர் இருதயனைக் கோவில் பக்கமே தலைகாட்டலாகாது என்று உத்தரவிட்டார். ஒருமுறை குருதேவர் இருதயனிடம், “நீ என்னை நிந்தனை செய்கிறாய். என்னுள் இருக்கும் சக்தி சீறிக்கொண்டு வந்தாலும் ஒருவேளை நீ பிழைத்துக் கொள்வாய். ஆனால் சாரதையிடம் இருக்கும்

சக்தி சீறி எழுந்தால் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் உள் பட யார் வந்தாலும் உன்னைக் காப்பாற்ற முடியாது” என எச்சரித்து இருந்தார். அதே போன்று அன் னையை வேதனைப்படுத்தியதன் விளைவாக இருதயன் கோவிலிலிருந்து நீக்கப்பட்டான்.

1885-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் வரை, வைத்தியச் சிகிச்சைக்காக குருதேவரைச் சியாம்புகூர் அழைத்துச் செல்லும்வரை அன்னையின் இன்பமயமான வாழ்க்கை தட்சிணேசுவரத்தில் நீடித்தது. குருதேவர் முதலில் சியாம்புகூரிலும் பின்பு காசிப்பூர்த் தோட்டத் திலும் தங்கி இருந்து 1886-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் பூதவுடலை உகுத்தார். குருதேவரின் உடலைப் பேணுவதற்கான வைத்திய ஏற்பாடுகளைப் பக்தர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். அன்னை, குருதேவருக்குப் பக் குவமாகச் சமைத்துப் பரிமாறுதல் போன்ற பொறுப்பு களை ஏற்றுக் கொண்டார். பர்தா முறையை ஏற்றிருந்த அன்னையைப் போன்றவர்களுக்கு சியாம்புகூர், காசிப்பூர் முதலிய பட்டணங்களில் வசிப்பது மிகவும் சிரமமாக இருந்திருக்கும் என்பது சொல்லவே வேண்டியதில்லை. இருப்பினும் குருதேவருக்குச் சேவை செய்யும் வாய்ப் பைப் பெறும் பொழுது, அதில் கிட்டும் ஆனந்தத்தை எண்ணிய அவர் சிரமத்தைச் சற்றும் பொருட்படுத்த வில்லை.

காசிப்பூரில் குருதேவருக்குச் சேவை செய்தபொழுது அன்னைக்கு இரண்டு அனுபவங்கள் ஏற்பட்டன. அவை இரண்டு முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளாகும். அப்பொழுது குருதேவரின் உடல்நிலை மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந் தது. மற்றவர்களின் உதவியின்றிச் சிறிதும் நகர முடி யாத நிலையில் அவர் இருந்தார். ஆனால் ஒரு நாள் குருதேவர் தம் அறையைவிட்டு ஓடுவதை அன்னை கண் டார். குருதேவரின் இந்தச் செய்கையால் திகைப் படைந்த அன்னை, தாம் கண்டது சரிதானா என் பதைப் பார்க்கும் பொருட்டுக் குருதேவரின் அறைக்

குள் சென்றார். குருதேவர் அறையில் இல்லை, கட்டிலிலும் இல்லை. சிறிது நேரத்திற்குப் பின் குருதேவர்திரும்புவதையும் அன்னை கண்டார். மறுதினம் அன்னை இதைப் பற்றிக் குருதேவரிடம் விசாரித்தார். முதலில் அன்னையின் கொதிப்படைந்த மூளையின் கற்பனை என்று கூறிக் கேலி செய்து அன்னையின் கேள்வியைத் தட்டிக்கழிக்க முற்பட்டார் குருதேவர். ஆனால் அன்னை விடாது வற்புறுத்திக் கேட்டபொழுது நிரஞ்ஜனும் வேறு சில சீடர்களும் பேரிச்சை மரத்திலிருந்து சாறு எடுக்கச் சென்றதையும் அந்த மரத்தின் அடியில் ஒரு கொடிய நாகப் பாம்பு வசிப்பதையும் அதனால், தாம் அவர்களுக்கு முன்னதாகச் சென்று அந்த நாகப்பாம்பை விரட்டி அவர்களைக் காத்ததையும் கூறினர். இந்த நிகழ்ச்சி ஆச்சரியமாகவும் வினோதமாகவும் தோன்றினாலும் குருதேவரின் திருவாயிலிருந்து வந்ததால் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். குருதேவரின் உடல் நோய் உண்மையானதா அல்லது அவரால் சில காரணத்திற்காக வருவித்துக் கொள்ளப்பட்டதா? என்ற சந்தேகங்களை எழுப்புவதாகவும் இந்த நிகழ்ச்சி உள்ளது.

வைத்தியர்களால் தீர்க்க முடியாது என்று கைவிடப்பட்ட குருதேவரின் நோயைத் தீர்க்கும்படி அன்னை தாரகேசுவரத்தில் உள்ள சிவபெருமான் கோவிலுக்குச் சென்று வேண்டினார். அங்கு அன்னைக்கு இரண்டாவது அனுபவம் கிட்டியது. இரண்டு நாட்கள் உணவின்றி, தண்ணீர் இன்றி இறைவனின் திருமுன் குருதேவரின் நலம் வேண்டி அன்னை வீழ்ந்து கிடந்தார். இரண்டாம் நாள் இரவு திடீரென்று ஒரு சத்தம் கேட்டது. பாணைகளை வரிசையாக அடுக்கி வைத்து ஒரே அடியில் அவற்றை எல்லாம் அடித்து நொறுக்குவது போன்று ஒருபேரொலி கேட்டது. அன்னை கண்விழித்து எழுந்தார். அவரது மனத்தில் ஓர் எண்ணம் பளிச்சிட்டது. “கணவன் யார்? மனைவி யார்? இவ்வுலகில் யார் என் உறவினர்? நான் யாருக்காக என் உயிரைப் பணயம் வைக்க வேண்டும்?”

இப்படிப்பட்டச் சிந்தனைகள் தோன்றியதன் விளைவாகப் பற்று நீங்கியது. அவரது மனம் எல்லாவற்றையும் துறந்து மிக உயர்ந்த நிலைக்குச் சென்றது. அன்னைக்கு மற்றும் ஓர் காட்சி கிடைத்தது. அதில் உலக நாயகியான காளி தோன்றினாள். காளியின் கழுத்து ஒரு பக்கம் வளைந்து இருந்தது. அதனைக் கண்ட அன்னை, காளியிடம், “தாயே, நீங்கள் ஏன் இவ்வாறு நிற்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார். அதற்கு அன்னை காளி, புற்று நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த குருதேவரின் தொண்டையைச் சுட்டிக்காட்டி ‘இதனால் தான் எனக்கும் கழுத்தில் இப்படியிருக்கிறது’ என்று கூறினாள். இம்மாதிரியான கனவுகளும் காட்சிகளும், வரப் போகும் குருதேவரின் மறைவிற்கு அன்னையை ஆயத்தப் படுத்தியது. 1886-ஆம் வருடம் ஆகஸ்டு மாதம் 16-ஆம் தேதி குருதேவர் தம் பூத உடலை உகுத்தார். குருதேவரின் மறைவுடன், அன்னையின் வாழ்க்கையில் சிஷ்யை என்ற பகுதியும் குருதேவருக்குச் சேவை செய்தல் என்ற பகுதியும் நிறைவுறுகிறது.

குருதேவரின் மறைவிற்குப் பின்;

பிருந்தாவன யாத்திரை

குருதேவரின் மறைவு அன்னையின் வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய மாறுதலை உண்டாக்கியது. அவர் குருதேவரின் மறைவை மிகவும் பொறுமையுடன் தாங்கிக் கொண்டார். “ஓ! அன்னை காளியே! என்னை விட்டுப் போய் விட்டாயா?” என்று உருகினார். குருதேவரின் மறைவால் இதயம் கனத்துக் கொண்டிருப்பினும் அன்னை கண்ணீர் விடவில்லை. பூதவுடலைத் தீக்கிரையாக்கிய பின் இந்து விதவையைப் போன்று அன்னையும், மங்கல அணிகளாகிய தங்க வளையல்களைக் கழற்றிவிட்டு, தாம் அணிந்திருந்த புடவையின் சிவப்புக் கரையைக் கிழிக்க முற்பட்டார். அப்பொழுது குருதேவர் அன்னையின் முன்னர் தோன்றி, “என்ன செய்கிறாய்? நான் எங்கே போய்விட்டேன்? ஓர் அறையிலிருந்து மற்றோர் அறைக்கு

போவது போன்று போய் இருக்கிறேன். அவ்வளவே'' என்று கூறினார். துயருற்றுக் கலங்கிய அன்னையின் மனத்திற்கு இந்த அனுபவம் ஆறுதலை அளித்தது. பிறப்பு இறப்பு இவற்றைக் கடந்தவர் குருதேவர் என்பதை இந்த அனுபவத்தின் வாயிலாக உணர்ந்து கொண்ட அன்னை தாம் நித்திய சுமங்கலி என்பதை அறிந்து தமது இறுதிக் காலம்வரை மங்கல அணிகளாகிய வளையல்களையும் மெல்லிய கரையுடன் கூடிய புடவையையும் அணிந்து வந்தார்.

குருதேவரின் மகாசமாதிக்குப் பின் இரண்டு வாரங்கள் கழித்து, காசிப்பூர் வீடு காலி செய்யப்பட்டதால் குருதேவரின் இல்லறச் சீடராகிய பலராம் போஸ் என்பவரின் வீட்டில் அன்னை வசித்தார். இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின் துன்பத்தைத் துடைப்பதற்காகவும் புனித யாத்திரை செய்வதன் பொருட்டும் பயணம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. குருதேவரின் சீடர்கள் பலரும், குருதேவரின் அண்ணன் மகள் லட்சுமி, மற்றும் கோலாபமா முதலியவர்களும் அன்னையுடன் சென்றனர். காசி, அயோத்தி போன்ற இடங்களுக்குச் சென்ற பின் பிருந்தாவனத்திற்கு வந்து அங்கு ஓராண்டுக்காலம் தங்கினர். ஆன்மீகக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்பொழுது பிருந்தாவனத்தில் தங்கியது மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அங்கு அன்னைக்கு ஆன்மீக அனுபூதிகள் பல கிட்டின. கண்ணன் தன்னைப் பிரிந்து போனதும் ராதை அந்தப் பூமியில் கண்ணனை எண்ணி நைந்துருகியது அனைத்தும் அன்னையின் நினைவிற்கு வந்தன. அதேபோன்று தாமும் குருதேவரைப் பிரிந்து இருக்கும் நிலையைப் பற்றி எண்ணினார் அன்னை. இதுவரை குருதேவரின் இழப்பினால் மறைந்து கிடந்த சோக உணர்வுகள் பயங்கரமான வேகத்துடன் மனத்தில் அலைமோதின.

பிருந்தாவனத்திற்கு வந்த ஆரம்பக் காலங்களில் இரவும் பகலும் குருதேவரின் நினைவே அன்னையை

வாட்டி வதைத்தது. எந்த நேரமும் கண்ணீர் விட்ட படியே இருந்தார். அன்பும் வேதனையும் உச்ச நிலையில் கலந்த இந்த மனநிலை பல நாட்கள் நீடித்தது. இதனால் அன்னையின் உடல் நோய்வாய்ப்பட்டு உருக்குலையத் துவக்கியது. அப்போது அருமையான காட்சி ஒன்று கிட்டியது. குருதேவர் காட்சி கொடுத்து, “ஏன் நீ இவ்வாறு அழுது துடிக்கிறாய்? நான் இங்கேதானே இருக்கிறேன்? நான் எங்கே போய்விட்டேன்? ஓர் அறையிலிருந்து மற்றொரு அறைக்குத்தானே சென்றிருக்கிறேன்” என்று மீண்டும் கூறினார். குருதேவரின் இந்தக் காட்சியும் ஆறுதலான சொற்களும் அன்னையின் துயரத்தைக் குறைத்தன. குருதேவர் தம்முடனேயே இருப்பதைச் சிறிது சிறிதாக உணர ஆரம்பித்தார் அன்னை. குருதேவரைப் பிரிந்ததால் ஏற்பட்ட துயரம், இப்பொழுது அவர் தம்முடன் இருப்பதாக உணர்ந்ததால் அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் அன்னைக்கு நல்கியது. அடிக்கடி மிக உன்னதமான மனநிலையில் உலகை மறந்தவராக யமுனை நதிக்கரையில் ஆற்று மணலில் நடக்க ஆரம்பித்துவிடுவார் அவர். உடன் வந்தவர்கள் ஓடிச்சென்று அழைத்து வர வேண்டியிருந்தது. வயது வந்த பெண்ணின் மனநிலையிலிருந்து முற்றிலும் மாறி ஒரு ஏழு அல்லது எட்டு வயதுச் சிறுமியின் மனநிலையை அடைந்திருந்தார் அன்னை.

அன்னையின் பிருந்தாவன வாழ்க்கை முழுவதும் பூஜை, தியானம், ஆன்மீக அனுபவம் நிறைந்ததாக அமைந்தது. அன்னையும் யோகின்மாவும் தியானத்தில் மிக ஆழ்ந்து மூழ்கி விடும்போது ஈக்களும் கொசுக்களும் முகம் முழுவதையும் கடித்துப் புண்ணாக்கி விடுவதைக் கூட உணர மாட்டார்கள். பிருந்தாவனத்தில் அமைந்திருந்த கணக்கற்ற கோவில்களுக்கும் அன்னை சென்று வழிபட்டார். பல மைல்கள் சுற்றளவுள்ள பிருந்தாவனத்தைப் பிரதட்சிணமாக வந்தார். ராதா ரமணரின் கோவிலுக்குச் சென்று உள்ளமுருகி, “ஓ

இறைவா, மற்றவர்களின் குறையைக் காணும் வழக்கத்தை என்னிடமிருந்து நீக்கிவிடு. நான் என்றுமே பிறரிடம் குற்றம் காணாமல் இருக்க அருள் செய்” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அன்னையின் இந்தப் பிரார்த்தனை முழுமையாக நிறைவேறியது. ஏனெனில் அன்னையின் வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியில் இந்தக் குணம், அவருடைய மற்ற அனைத்து நற்பண்புகளுக்கும் சிகரம் வைத்தாற்போன்று அமைந்தது. குறை காணாதல் ஒரு வளை இழிந்த நிலைக்கு இட்டுச் செல்லுமே தவிர உயர்த்தாது என்று அன்னை கூறுவது வழக்கம்.

பிருந்தாவனத்தில் வசித்தக் காலத்தில் அன்னைக்குப் பல ஆன்மீக அனுபவங்கள் கிடைத்தன. ஆனால் அன்னை அதனைப் பற்றி யாரிடமும் கூறவில்லை. ஆயினும் சில, அன்னையுடன் வந்தவர்களின் கண்களுக்குத் தப்பவில்லை. ஒரு நாள் அன்னை ஆழ்ந்த சமாதியில் மூழ்கியிருப்பதையோகின்மா கண்டார். இறைவனின் நாமத்தை வெகு நேரம் பலமுறை அன்னையின் காதுகளில் உச்சரித்தும் அன்னைக்கு உடல் உணர்வு உண்டாகவில்லை. அதன் பின் சுவாமி யோகானந்தர் அதே முறையில் அன்னையைப் புற உலக நினைவிற்குக்கொண்டு வர முயன்ற போது சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அன்னைக்கு அரை குறையான விழிப்பு நிலை வந்தது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஆழ்ந்த சமாதியிலிருந்து மனத்தைப் புற உலக நினைவிற்குக் கொண்டு வருவதற்காக, ‘நான் ஏதாவது சாப்பிட வேண்டும்’ என்று கூறுவது வழக்கம். அதே போன்று அரைகுறை விழிப்பு நிலையில் அன்னையும் ‘நான் ஏதாவது சாப்பிட வேண்டும்’ என்றார். குரு தேவரைப் போன்றே அன்னையும் சிறிதளவு இனிப்பு களை உண்டார். வெற்றிலை போடும்பொழுது அதன் காம்பை குருதேவர் எப்படிச் கிள்ளி எறிவாரோ அதே போன்று அன்னையும் எறிந்தார். அந்த மனநிலையில் இருக்கும்பொழுது அன்னையிடம் சுவாமி யோகானந்தர் பல கேள்விகள் கேட்டார். குருதேவர் பதில் கூறு

வது போலவே அன்னை அந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதிலுரைத்தார். பின்பு அன்னை, தாம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உணர்விலேயே ஐக்கியப்பட்டு விட்டதாகக் கூறினார். பிருந்தாவனத்தில் தங்கியிருந்த பொழுது குருதேவர் அன்னையின் முன்னர்த் தோன்றி சுவாமியோகானந்தருக்குத் தீட்சை கொடுக்கும்படி கூறினார். சுவாமி யோகானந்தருக்கும் குருதேவர் காட்சி கொடுத்து அன்னையிடம் மந்திர தீட்சைபெற்றுக் கொள்ளும்படிக் கூறினார். அதனால் அன்னை சுவாமி யோகானந்தருக்குப் பிருந்தாவனத்தில் வைத்து மந்திர தீட்சை நல்கினார்; சமாதி நிலையைத் தொடக்கூடிய மிக உன்னதமான மன நிலையிலிருந்தவாறே தீட்சை அளித்தார். ஹரித்வார் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்ற பின் அன்னையும் மற்றவர்களும் 1887-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் கல்கத்தா திரும்பினார்கள்.

கமார்புகூர் வாழ்க்கையும் அதன் பின்பும்

பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் 1889-ஆம் ஆண்டின் முதல் ஒன்பதுமாதங்கள் அன்னையின் வாழ்க்கையில் ஓர் இருண்ட பகுதி என்று கூறலாம். ஆன்மீகத்தைப் பொறுத்த வரையில் அன்னை மிக உயர்ந்த நிலையிலேயே இருந்தார். குருதேவர் அப்பொழுது உயிருடன் இல்லாததால் அன்னையால் கல்கத்தாவில் தங்கியிருக்க இயலவில்லை. அப்பொழுது அன்னை முப்பத்து மூன்றே வயது நிரம்பிய இளம் விதவை. குருதேவரின் துறவறச் சீடர்களும் இல்லறச் சீடர்களில் சிலரும் அன்னையிடம் மதிப்புக் கொண்டிருந்தாலும் பெரும்பான்மையான மக்கள் அப்பொழுது அன்னையின் உயர்ந்த ஆன்மீக நிலையைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அதன் காரணமாக அந்த நிலையில் இருக்கும் இளம் விதவைகளுக்கு ஏற்படும் அனைத்துத் துன்பங்களும் அன்னைக்கு ஏற்பட்டன. பிருந்தாவன யாத்திரையை முடித்துக் கல்கத்தா திரும்பிய சில தினங்களுக்குப் பின் கமார்புகூரில் வசிக்கும்

பொருட்டு அங்குச் சென்றார் அன்னை.

குருதேவர் தம் இறுதிக் காலத்தில் அன்னையிடம், “என் காலத்திற்குப் பின் நீ கமார்புகூர் செல். வெறும் வேகவைத்த அரிசியும் கீரையுமாக இருப்பினும் கிடைத்ததைக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தி வா. இறைவனின் திருநாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டு உன் நேரத்தைச் செலவிடுவாயாக” என்று கூறியிருந்தார். இந்த வார்த்தைகள் அப்படியே பலிக்கத் துவங்கின. குருதேவரின் பங்கிற்குக் கிடைத்த சிறிய குடிசையைத் தம் முடைய வாழுமிடமாக ஆக்கிக் கொண்டார் அன்னை. உணவுக்கென்று சிறிது நெல் மட்டுமே இருந்தது. அந்த நெல்லைக் குத்தி அரிசியாக்குவார். அதைச் சமைத்து எந்தக் காய்கறியும் இல்லாமலேயே சாப்பிடுவார். அன்னையே தோட்டத்தைக் கொத்தி, கீரை விதைகளை விதைத்துப் பயிராக்கினார். பிறகு சாதத் துடன் கீரையும் சமைத்துச் சாப்பிடுவார். சிறிது உப்பு வாங்குவதற்குக்கூட அன்னையிடம் பணம் இல்லை. அன்னையைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்புடைய ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மருமகன் ராம்லால், அன்னையைச் சிறிதும் கவனியாமல் விட்டு விட்டது மட்டுமல்லாமல் அன்னைக்குத் துன்பமே விளைவித்தான் என்றும் கூறப் படுகிறது.

குருதேவருக்கு உதவிப் பணமாக கோவில் அதி காரிகள் மாதம் பத்து ரூபாய் கொடுத்து வந்தனர். குருதேவரின் மறைவிற்குப் பின் இத்தொகை அன்னைக்கு வழங்கப் பட்டது. ஆனால் ராம்லால் அந்த உதவிப் பணத்தை அன்னைக்குக் கொடுக்க விடாமல் தடுத்துவிட்டான். வீட்டிலும் தடுப்பு வைத்து, குருதேவரின் பங்காகிய குடிசையை மட்டும் அன்னைக்குக் கொடுத்துவிட்டு ராம்லால் அனைத்துப் பொறுப்பிலிருந் தும் விலகிக் கொண்டான். குடும்பத்தில் உள்ள மற்ற உறுப்பினர்களாகிய சிவராம், லட்சுமி தேவி போன்ற வர்களும் அன்னைக்கு எவ்வித உதவியும் செய்ய முடி

யாத நிலையில் இருந்தனர். ஏனெனில் அவர்கள் இருவரும் அப்பொழுது தட்சிணேசுவரத்தில் அர்ச்சகராக இருந்த ராம்லாலுடன் தங்கியிருந்தனர். அதனால் அன்னை தன்னந்தனியாகக் குடிசையில் வசிக்கும்படி நேர்ந்தது. இவ்வாறு அன்னை உற்றாரால் கைவிடப்பட்டு தனிமையில் வாடுவது போதாது என்று அந்தக் கிராமத்தினரின் எதிர்ப்பிற்கும் கேலிக்கும் தூற்றுதலுக்கும் ஆளாக சேர்ந்தது. கணவனை இழந்த பெண் சிவப்புக் கரையுடன் கூடிய புடவை அணிவது என்பது வழக்கத்திற்கு மாறான ஒன்று. ஆனால் அன்னையோ சிவப்புக் கரையுடன் கூடிய புடவை அணிந்திருந்ததால் கிராமத்தினரின் தூற்றுதலுக்கு ஆளானார். குருதேவர், கதாதரன் என்ற பெயரில் சிறுவனாக அந்தக் கிராமத்தில் வாழ்ந்தபொழுது அவரை அன்புடன் பாராட்டியவர் லாஹா குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிரசன்னமயி என்னும் மூதாட்டி. அவரே அன்னைக்கு ஆறுதலாகவும் துணையாகவும் இருந்தார். அன்னைக்கு வேதனையும் கஷ்டங்களும் ஏற்படும் பொழுது அவ்வப்பொழுது குருதேவரின் காட்சி கிடைத்தது. அன்னை மிக உயர்ந்த ஆன்மீக நிலையில் அப்பொழுது வசித்து வந்தார். பிரசன்னாவின் அன்பும் குருதேவரின் காட்சியுமே கிராமத்தினரின் எதிர்ப்பிற்கு இடையேயும் அன்னையின் உயிர் நிலைத்திருக்கும்படிச் செய்தது.

இந்த நிலை வெகுநாள் நீடிக்கவில்லை. அன்னையின் தாய் சியாமா சுந்தரிதேவி தன் மகள் படும்பாட்டை அறிந்து, மகன் பிரசன்ன குமாருக்குத் தெரிவித்தார். ராம்லால் தன் பொறுப்பை செய்யத் தவறியதைக் குறித்து ராம்லாலிடம் பிரசன்ன குமார் சண்டையிட்டார். பின் கோலாப்மாவிற்கு அன்னை இருக்கும் நிலையைப் பற்றி பிரசன்னகுமார் அறிவித்தார். கோலாப்மா உடனடியாக அன்னையைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். குருதேவரின் சீடர்களிடம் அன்னையின் துயர நிலையைக் கூறிப் பணம் திரட்டினார். குரு

தேவரது பக்தர்களின் சார்பில் அன்னையைக் கல்கத்தாவில் வசிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். இளம் விதவையாகிய தாம் அன்னியர் மத்தியில் கல்கத்தாவில் போய்த் தங்கினால் ஊர் மக்கள் என்ன பேசுவார்களோ என்று அன்னை பயந்தார். சிறிது தயக்கத்திற்குப் பின் அன்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய சீடர்களின் மனம் மகிழ்ச்சி அடையும்படி 1888-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் கல்கத்தா வந்து சேர்ந்தார்.

கல்கத்தா வந்து சில மாதங்கள் கழிந்து 1888-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் அன்னை மற்றுமோர் புனிதப் பயணம் மேற்கொண்டார். இம்முறை குருதேவரின் சீடர் அத்வைதானந்தருடன் அவர் கயாவுக்குச் சென்றார். இந்த வேளையில் புத்தர் ஞானம் பெற்ற புத்த கயாவிற்கும் சென்றார். இங்கு ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. இங்கு அன்னை இந்து சந்நியாசிகளின் மடம் ஒன்றைக் கண்டார். சந்நியாசிகள் தங்குவதற்கும் உணவிற்கும் தகுந்த ஏற்பாடுகள் இருந்தன. குருதேவரின் துறவறச் சீடர்களாகிய தமது குழந்தைகளின் வறுமை மிகுந்த நிலையை இந்தச் சாதுக்களின் நிலையுடன் அன்னையின் மனம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து வேதனை அடைந்தது.

இதைப் பற்றி அன்னை குறிப்பிட்டதாவது: “ஓ, இதற்காகக் கண்ணீர்விட்டு நான் குருதேவரிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டேன். அதனாலேயே இந்த மடம் (பேலூர் மடம்) இப்பொழுது தோன்றியுள்ளது. குருதேவரின் உடல் மறைந்த பின் அவருடைய துறவறச் சீடர்கள் ஒரு வாடகை வீட்டில் சிறிது நாட்கள் ஒன்றாகத் தங்கினார்கள். பின்பு, நாடு முழுவதும் இங்கும் அங்குமாக அலைந்து திரிந்தார்கள். இது அன்னை மிகவும் வேதனைப்படுத்தியது. நான் குருதேவரிடம், ‘பகவானே, நீர் மனித வடிவில் வந்தீர். சில காலம் மகிழ்வுடன் கழித்துவிட்டு மறைந்துவிட்டீர். அத்துடன் அனைத்தும் முடிந்துவிட்டதா? அதுதான் முடிவு என்றால் இந்த உடல் எடுத்து ஏன் அளவில்லாத

வேதனைகளை ஏற்றுக் கொண்டார்? நான் பிருந்தாவனத்திலும் காசியிலும் பல துறவிகள் பிச்சை எடுத்துச் சாப்பிடுவதையும் ஊர் ஊராகச் சுற்றித் திரிவதையும் கண்டிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்டத் துறவிகளுக்குக் குறைவே இல்லை. உமது பெயரால் வீடுவாசலைத் துறந்த என் குழந்தைகள் உணவிற்காக இப்படி அலைவதை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. உமக்காக யாரெல்லாம் உலகைத் துறக்கிறார்களோ, அவர்களெல்லாம் சாதாரண உணவிற்கும் உடைக்கும் துன்பப்படாமல் இருப்பார்களாக. உமக்காக அனைத்தையும் துறந்த என் குழந்தைகள் அனைவரும் உம்மையும் உமது உபதேசங்களையும் மையமாகக்கொண்டு ஓரிடத்தில் ஒன்று கூடி வசிக்க வேண்டும். உலக வாழ்க்கையில் துன்புற்ற மக்கள், அவர்களிடம் உமது அமுத மொழிகளைக் கேட்டு ஆறுதல் பெற வேண்டும் என்பதே என் பிரார்த்தனை. அதற்காகத்தான் நீர் அவதரித்தீர். என் குழந்தைகள் தங்க இடமில்லாமல் அலைந்து திரிவதைக் காண் மனம் வேதனைப்படுகிறது' என்று பிரார்த்தித்தேன்.' அன்னை தாமே வறுமையில் உழலும்பொழுதும் சாதுக்களுக்காகச் செய்த பிரார்த்தனை குறிப்பிடத்தக்கது. குருதேவரின் அவதார நோக்கத்தைப் பற்றி அன்னையின் ஆழங்காண இயலாத தீர்க்க தரிசனம் மிகவும் நுண்ணறிவு பொருந்தியதாகும்.

இதுபற்றி அன்னைக்குக் கிட்டிய மற்றொரு காட்சியும் குறிப்பிடத் தக்கது:

இதில் குருதேவர் கங்கை நீரில் இறங்குவதையும் அந்தப்புனித நீரில் அவருடைய உடல் கரைந்து விடுவதையும் கண்டார். நரேந்திரன் அந்த நீரைக் கைகளில் அள்ளி எங்கும் தெளிப்பதையும் கண்டார். குருதேவரின் கொள்கைகளை நரேந்திரன் (சுவாமி விவேகானந்தர்) எதிர்காலத்தில் உலகமெங்கும் பரப்பப் போகும் காரியத்தை இக்காட்சி விளக்குகிறது. இந்தக் காட்சி

அன்னையின் மனத்தில் நன்கு பதிந்தது. அன்னை வாழ வேண்டியதற்கு ஒரு நோக்கமும் அவசியமும் இருக்கிறது என்பதை இக்காட்சி அன்னைக்குப் புலப்படுத்தியது. குருதேவர் என்ன லட்சியத்தை நிறைவேற்ற வந்தாரோ அந்த லட்சியத்தை, தாம் கருவியாக்கிக் கொண்டவர்கள் மூலம் இப்போது நிறைவேற்றிக் கொண்டிருப்பதை அன்னை கண்டார். அதில் தமக்குள்ள பங்கு என்ன என்பது பற்றியும் சிறிது சிறிதாக அன்னையின் மனத்திற்குப் புலப்பட ஆரம்பித்தது.

ராதுவும் அன்னையின் வாழ்க்கையில் அவளது பங்கும்

அன்னையின் தம்பி மகளாகிய ராதுவைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை அன்னை ஏற்றுக் கொண்டதே அன்னையின் மனத்தை உலகிற்கு இழுத்து வரும் சக்தியாக அமைந்தது. அன்னைக்கும் ராதுவிற்கும் உள்ள தொடர்பின் இயல்பை அறிவதற்கு ஜெயராமப்பாடியில் உள்ள அன்னையின் தாய் வழிக் குடும்பத்தைப் பற்றிச் சிறிது அறிய வேண்டியது அவசியமாகும். கமார்புகூரை விட்டு அன்னை வந்த பின், தாய்வழிக் குடும்பத்துடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டிருந்தார். அந்தக் குடும்பத்தில் அன்னையின் தாயார் சியாமாசுந்தரி தேவியுடன் பிரசன்ன குமார், வரதபிரசாத், காளி குமார், அபயசரண் என்ற நான்கு தம்பிகள் இருந்தனர். பக்தர்கள் இந்த நால்வரையும் 'மாமா' என்றே அழைத்தார்கள்: இவர்கள் சாதாரண மக்களை விட மிகுந்த உலகப் பற்று உடையவர்களாக இருந்தனர். அன்னையின் ஆதரவைப் பெறுவதில் ஒருவருக்கொருவர் கடும் போட்டியிட்டனர்.

ஜெயராமப்பாடியில் அன்னை வாழ்ந்த நாட்களின் பிற்பகுதியில், பணத்திற்குச் சண்டையிடும் மகிழ்ச்சியற்ற குடும்பச் சூழ்நிலை ஒருபுறம், அனைத்தையும் துறந்த சந்நியாசக் குழந்தைகளும் அன்னையிடம் மிகுந்த

பக்தி கொண்ட பக்தர்களும் மறுபுறம். இப்படி ஒன்றுக்கொன்று முற்றிலும் முரண்பட்ட சூழ்நிலையில் அன்னையின் வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது. அன்னை, பற்றற்று அனைத்தையும் துறந்துவிட்டு, ஆனால் அதே சமயத்தில் தன்னுடைய உறவினர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையும் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அன்னையின் சகோதரர்களில் கடைசித் தம்பியான அபயசரண் என்பவர் மிகுந்த அறிவாளி. இந்தத் தம்பியின் காரணமாகத்தான் அன்னை, வேதனை மிகுந்த தாங்க முடியாத சமையை வாழ்நாள் முழுதும் சுமந்தார். மருத்துவப் படிப்பு படித்துக் கொண்டிருந்த இவர் திடீரென இறந்து விட்டார். இவர் இறந்தபொழுது இவருடைய மனைவி கர்ப்பிணியாக இருந்தாள். மனைவி சிறிது சித்தப் பிரமையுள்ளவள். மரணத் தறுவாயில் அபயசரண் தன் மனைவியையும் பிறக்கப் போகும் குழந்தையையும் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அன்னையிடம் வாக்குறுதி பெற்றுக் கொண்டார். அன்னையும் அதற்குச் சம்மதித்தார்.

இந்தப் பைத்தியக்கார மாமிக்கு பிறந்த குழந்தை தான் ராது. அன்னை தன் அன்பு முழுமையையும் ராதுவிடம் செலுத்தினார் என்றால் அது மிகையாகாது. இவ்வுலகில் உயிர் வாழ்வதற்குரிய மகா மாயையாக ராது அன்னையின் வாழ்க்கையில் விளங்கினாள்.*

குடும்ப, ஆன்மீகப் பின்னணியில்

அன்னையின் தம்பியான பிரசன்ன குமாருக்கு நளினி, மாகு என்று இரண்டு பெண் குழந்தைகள் இருந்தனர். ராது. அவளுடைய தாயார் ஆகிய இரு வருடன், இந்த நளினி, மாகு இருவரும் அன்னையையே சார்ந்திருந்தனர்.

அன்னையின் 'குடும்பப் பின்னணியில் மிக முக்கிய

* இது 159, 160-ஆம் பக்கங்களில் அன்னையின் வார்த்தைகளிலேயே உள்ளது.

மான பாத்திரம் ராது. தம்பிகளின் சுயநலமும் தம்பி மக்கள் ஒருவர் மற்றவரிடம் கொண்ட பொறுமையும் சம்பிரதாயமான ஆசாரத்தோடு இருக்க வேண்டும் என்ற நளினியின் வெறியும், ராதுவின் கோணலான புத்தியும், அவளது தாயின் பைத்தியமும் ஒன்று சேர்ந்து அன்னைக்குச் சொல்ல முடியாத வேதனையை நல்கின. இந்தச் சகிக்க முடியாத சூழ்நிலையிலும் அன்னை தாமே ஏற்றுக் கொண்ட கடமைகளைப் பொறுமையுடனும் மனக்கசப்பு அடையாமலும் ஆற்றினார். இத்தகைய பயங்கரக் குடும்பச் சூழலில்தான் அன்னையின் பிற்பகுதி வாழ்வு கழிந்தது. இந்தச் சூழலிலும் அன்னை எவ்வளவு பொறுமையுடனும் கலக்கம் இன்றியும் நடந்து கொண்டார் என்பதை அன்னையின் வரலாறு காட்டுகிறது.

அன்னையிடம் மிக நெருங்கிப் பழகியவர்கள் கூட, அன்னைக்குக் குடும்பத்தில் இருந்த அளவற்ற பற்றையும், குருதேவரின் துறவு மனப்பான்மையையும் சீர்தூக்கி, அன்னையைப் பற்றித் தவறாக எண்ணினார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களில் அன்னையிடம் மிகுந்த அன்புடைய யோகின்மா ஒருவர். அவருக்கே ஒருமுறை இதில் சந்தேகம் எழுந்துவிட்டது. அது ஒரு தெய்வீகக் காட்சி மூலம் நிவர்த்தி செய்யப்பட்டது.*

உலகப் போக்கு மிக்க உறவினர்கள், ஆன்மீகப் பேற்றையே வேண்டிய சீடர் கூட்டம் ஆகிய இரண்டு முரண்பட்ட குணமுடையவர்களையும் அன்னையால் திருப்திப்படுத்த முடிந்தது. இவ்வகையில் அன்னை உண்மையிலேயே ஒரு புத்தி முக்தி பிரதாயினி, இது அன்னைக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஓர் அடைமொழி. உலகப் பொருள்கள், முக்தி என்னும் இரண்டையும் தரக் கூடியவள் என்பது இதன் பொருளாகும். முற்றிலும் முரண்பட்ட இந்தச் சூழ்நிலையில் உள்ளவர்கள் அன்னையிடம் மாறுபட்டவற்றை வேண்டிப் பெற்ற

* இது விரிவாக 256-ஆம் பக்கத்தில் தரப் படுகிறது.

னர். இதனை நன்கு புரிந்து கொண்டால்தான் அன்னையின் ஆன்மீகத் தன்மையை சிறிது ஊகிக்க முடியும்.

பைத்தியம் பிடித்த ராதுவிடம் அளவற்ற பற்றுக் கொண்ட ஒருவரால் எவ்வாறு எல்லைக்கு அடங்காத பூரணமான தாயன்பை, முற்றிலும் வேற்றானிடம் செலுத்த முடிந்தது? வேற்றானிடம் கூட பூரண அன்பைப் பொழிந்த அன்னை தமது சீடர்களிடம் கொண்டிருந்த அன்பைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்? ராதுவிடம் அன்னை கொண்ட அளவற்ற பற்றினைப் போலவே தங்களிடமும் தாயன்பையும் பாசத்தையும் பொழிவதைச் சீடர்கள் கண்டார்கள். இது விடுவிக்க முடியாத பெரும் புதிராகவே இருக்கிறது; அன்னையின் உன்னதமான ஆன்மீக நிலையை எடுத்துக் காட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளது.

உலக மக்களுக்குத் தங்கள் உற்றார் உறவினரிடம் பாசமும் பற்றும் அதிகரிக்கும் அளவிற்கு, வேறு மனிதர்களிடம் கொண்டுள்ள பாசம் குறைந்து வருவதை உலகியல் பாசத்தில் காணலாம். ஆனால் இங்கு உலகத்தையே அணைக்கும் அன்னையின் அன்பு வேறுபட்டப் பலவழிகளில் பரவினாலும்கூட சிறிதும் குறைவு படவில்லை. அன்னையின் அன்பு ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்திற்குள் பொழிந்தாலும்கூட அந்த வட்டத்திற்கு வெளியேயும் அதன் ஆழத்திலும் பரந்து விரிந்த தன்மையிலும் எவ்வித மாறுதலும் இல்லாமல் பொழிந்தது. இந்த விலைமதிக்க முடியாத சம்பவங்கள் அன்னையின் அன்பைப் பல கோணங்களிலும் தரங்களிலும் நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. உலகப் பொருள்களுக்காக அன்னையைப் பிடுங்கித் தின்னும் உறவினர்களுக்கு நடுவில் வாழ்ந்த போதும் தெரியாதவர்கள், சட்ட விரோதிகள், பணக்காரர்கள், ஏழைகள், நோயுற்றவர்கள், வேத்னைப் படுபவர்கள், ஆன்மீக சாதகர்கள், துறவிகள் ஆகிய அனைவரிடமும் அன்னை அன்பைப் பொழிந்தார்.

ஆன்மீகப் பணி

1888-ஆம் ஆண்டு முதல், அன்னையின் பூத உடல் மறைந்த 1920-ஆம் ஆண்டுவரை, அன்னை அரிய பெரிய ஆன்மீகப் பணிகளை மேற்கொண்டார். குரு தேவர் ஆரம்பித்து வைத்த ஆன்மீகப் பணிகளைத் தொடர்ந்து நடத்தும்படி அவர் தமது இறுதிக் காலத்தில் கூறியிருந்தார். இதைப் பற்றி அன்னை கூறிய தாவது: “நான் இந்த மந்திரங்களைக் குருதேவரிடமிருந்து பெற்றுள்ளேன். இந்த மந்திரங்களின் வாயிலாக ஒருவர் நிச்சயமாக பூரணத்தன்மையை எய்த முடியும்.” காசிப்பூரில் வசித்த இறுதி நாட்களில் மிகவும் உணர்ச்சியுடன் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அன்னையிடம், “நல்லது. நீ ஒன்றும் செய்ய மாட்டாயா? நானே அனைத்தையும் செய்ய வேண்டுமா?” என்று கேட்டார். இதற்கு அன்னை, “நான் ஒரு பெண்; நான் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று பதிலளித்தார். ஆனால் குருதேவர், “இல்லை. இல்லை. நீ செய்ய வேண்டியவை ஏராளம் உள்ளன” என்று கூறினார்.

குருதேவரின் தீர்க்க தரிசனம் உண்மை ஆயிற்று. அன்னை குருதேவரின் வாழ்க்கையிலும் கொள்கைகளிலும் பங்கேற்றவர். மக்களின் ஆன்மீக உயர்விற்காகவும் குருதேவர் ஆரம்பித்த பணி தொடர்ந்து நடப்பதற்காகவும் அன்னையைக் குருதேவர் இவ்வுலகில் விட்டுச் சென்றார். குருதேவர் உயிருடன் இருந்தக் காலத்திலேயே அன்னையின் ஆன்மீகப் பணி ஆரம்பித்துவிட்டது எனலாம். குருதேவரை நாடி வந்தப் பல பெண்கள் அன்னையைச் சுற்றிக் கூடினர். அவர்கள் அன்னையால் நன்கு ஊக்குவிக்கப் பட்டனர். தமது சீடரான ஈராதா (பிற்காலத்தில் துறவியான சுவாமி திரிகுண தீதானந்தர்) என்பவரை அன்னையிடம் தீட்சை வாங்கிக் கொள்ளும்படிக் குருதேவரே கூறினார். உண்மையிலேயே இந்த மந்திர தீட்சை நடந்ததா என்பது ஐயத்திற்குரியது. ஆனால் சுவாமி திரிகுணதீதானந்தர்

தர் ஆரம்பக் காலத்தில் அன்னையின் குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்று அன்னையைக் கவனித்துக் கொண்டவர்களுள் ஒருவராவார். மேலை நாடுகளுக்குச் சென்று வேறு பணியை ஏற்றுக் கொள்ளும் வரை அன்னையைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை இவர் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்.

குருதேவர் அன்னையின் கனவில் தோன்றி யோகினுக்கு (சுவாமி யோகானந்தர்) மந்திர தீட்சை அளிக்கும்படியும் எந்த மந்திரம் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கூறினார். யோகினுக்கும் கனவில் தோன்றி அன்னையிடம் தீட்சை பெற்றுக் கொள்ளும்படிக் கூறினார். அதற்கிணங்க அன்னை பிருந்தாவனத்தில் யோகினுக்கு மந்திரதீட்சை அளித்தார். ஆரம்பக் காலத்தில் அன்னையிடம் மந்திர தீட்சைக்காக வரும் கூட்டம் சிறியதாகவே இருந்தது. குருதேவரின் புகழும் உபதேசங்களும் பரவப் பரவ, அன்னையிடம் வரும் கூட்டமும் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. தகுதிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல், பக்தர்களைச் சீடர்களாக ஏற்றுக் கொள்வதில் அன்னை மிகவும் தாராளம் காட்டினார். இதனால் அன்னைக்கு மக்களின் தகுதியைக் கணிக்கத் தெரியவில்லை என்று எண்ணலாகாது. 'அம்மா' என்று அழைத்துத் தம்மிடம் சரணடைபவர்களிடம் அன்னையின் தாய்ப்பாசம் அன்பையும் இரக்கத்தையும் பொழிந்ததால் தகுதியைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. இத்தகைய அளவற்ற தாராளத்தால் அன்னையின் சீடர்களின் எண்ணிக்கை எராளமாக இருந்தது.

இவர்களில் பெரும்பாலோருக்கு எவ்வித ஆன்மீகத் தகுதியும் இல்லை. இதை மனத்தில் கொண்டே யோகின்மா ஒருமுறை அன்னையிடம் வேடிக்கையாக, "அம்மா, குருதேவருடைய சீடர்களைப் பாருங்கள், ஒவ்வொருவரும் ஆன்மீகச் சிங்கங்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் உங்களுடைய சீடர்களைப் பாருங்கள்!" என்றார். இதற்கு அன்னை, "இதில் ஆச்சரியப் படுவதற்கு என்ன

இருக்கிறது! குருதேவர் உயர்ந்தவர்களையே மிகவும் கவனத்துடன் தேர்ந்தெடுத்தார். ஆனால் என்னிடமோ, கூட்டம் கூட்டமாக மக்களை அனுப்புகிறார். மக்கள் ஏறும்புகளைப் போல் ஆயிரக் கணக்கில் என்னிடம் வருகிறார்கள். அவருடைய சீடர்களுடன் என் சீடர்களை ஒப்பிடாதே' என்று கூறினார்.

அன்னை தமது ஆன்மீகப் பணியை சிறப்பாக, தீட்சை வழங்குவதை மிக முக்கியமானதாகக் கருதினார். தீட்சை பெறும் சீடர்களின் ஆன்மீகப் பொறுப்பினை அன்னையே ஏற்றுக் கொண்டார் எனலாம். மேலும் சீடர்களின் பாவங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டார் என்று நம்பப் படுகிறது. அதன் காரணமாக அன்னை மிகவும் உடல் வேதனையடைந்தார். அன்னைக்கு ஒவ்வொரு சீடரும் 'மகன்' அல்லது 'மகளே' ஆவர்.

தீட்சை வழங்குவதில் அன்னை சம்பிரதாயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. முன்கூட்டியே தீட்சை பெற ஏற்பாடு செய்யப் பட்டவர்களுக்குப் பொதுவாக குருதேவரின் தினசரி பூஜை முடிந்த பிறகே தருவார். ஆனால் பல சமயங்களில் எதனையும் பெரிது படுத்தாமல், எந்தச் சூழலிலும் எந்த நேரத்திலும் தீட்சை கொடுப்பதும் உண்டு. தம்முடைய இளமைப் பருவத் தோழி ஒருத்திக்குப் படுக்கையில் படுத்து ஒய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த போதே தீட்சை தந்தார். ஒரு முறை அவருடைய நெருங்கிய உறவினர் இறந்து துக்கம் அனுஷ்டிக்கும் நாளில் தீட்சை தந்தார். பொதுவாக அப்படித் தீட்டுபட்ட நாட்களில் தீட்சை தருவது வழக்கமில்லை. வீட்டு வராந்தா, வயலின் நடுவே என்று எல்லா இடங்களிலும் தீட்சை வழங்கியுள்ளார். ஒரு முறை புகை வண்டி நிலையத்தில் மதில் சுவர் அருகே தீட்சை பெறவேண்டியவரை அமரச் செய்து குடையை வெயிலை மறைக்கும் கூரையாகவும் அங்கே தேங்கியிருந்த மழை நீரையே மந்திர நீராகவும் பயன்படுத்தி தீட்சையளித்துள்ளார். மந்திர

தீட்சை தர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் உந்தித் தள்ளப்பட்டுச் சிலருக்குத் தீட்சை தந்துள்ளார். சில சமயம் நின்றபடியே தீட்சை அளித்திருக்கிறார். அன்னையின் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு தீட்சை தர வேண்டும் என்று கதறி அழுதபொழுது நின்றபடியே தீட்சை கொடுத்திருக்கிறார். படத்தில் கூட அவரைப் பார்க்காத சிலர், அன்னையைத் தங்கள் கனவுகளில் தெய்வமாகக் கண்டுள்ளனர். மற்றும் சிலர் தங்களுடைய கனவுகளில் அவரிடமிருந்து மந்திர தீட்சை பெற்றுள்ளனர். அவர்கள் அன்னையைச் சந்தித்து அவரிடமிருந்து தீட்சை பெற்றபோது கனவில் அவரிடமிருந்து எந்த மந்திரத்தைப் பெற்றார்களோ, அதே மந்திரத்தையே நேரிலும் அளிப்பதைக் கண்டனர்.

பொதுவாக, அன்னை தீட்சை தருவதற்கு மிகக் குறைவான நேரமே ஆகும்; ஓரிரு நிமிடங்களே ஆகும். தீட்சை தருவதை, அக்கறை இல்லாமல் ஏனோதானோ என்று செய்தால் குறைந்த காலம் பிடித்தது என்று எண்ணக் கூடாது. அன்னை மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்ததால் தீட்சைக்கு உரிய மந்திரம் அன்னையின் மனத்தில் உடனடியாகத் தோன்றிவிடுவதும் அவர் விரைவாக தீட்சை தருவதற்கான காரணமாகும். இதைப் பற்றி அன்னை ஒரு முறை, “சில மனிதர்களுக்கு நான் மந்திரத்தை உபதேசிக்க நினைத்த உடன் என் மனத்தில் ‘இதைச் சொல், அதைச் சொல்’ என்று நினைவுகள் தோன்றும். சிலருக்கு உபதேசம் செய்யும் நேரங்களில் எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. என் மனத்திலும் எந்த எண்ணமும் தோன்றாது. அப்பொழுது பேசாமல் அப்படியே உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பேன். அதன்பின் நெடு நேரம் ஆழ்ந்து சிந்தித்தபின் அவர்களுடைய மந்திரம் என் மனக்கண் முன் தோன்றுவதை நான் காண்பேன். சிறந்த பக்தர்களுக்கு நான் தீட்சை தரும் பொழுது தானாகவும் உடனடியாகவும் அவர்களுக்கு

உரிய மந்திரம் என் மனத்தில் தோன்றி விடும்'' என்று கூறியுள்ளார்.

கடவுளின் தாய்மை எப்படிப்பட்டது என்பதை நடைமுறையில் வாழ்ந்துகாட்டுவதற்காகவே குரு தேவர் அன்னையை உலகில் விட்டுச் சென்றிருக்கிறார் என்று கூறப் படுகிறது. ஒருவர் விரும்பினால் இதனைத் தத்துவ ரீதியில் புரிந்து கொள்ளலாம். உலகத்தை அணைக்கும் பரந்த அன்பு இறைவனின் தன்மையெனில் அப்பண்பு அன்னையிடம் பூரணமாக வெளிப்பட்டதனை அனைவரும் அறிவார்கள். அன்னையின் ஆன்மீகப் பணி இதனை விளக்கும் உதாரணமாக அமைந்துள்ளது. தாயொருத்தி தன் குழந்தையின் பலவீனத்தைப் பாராமல் அன்பு செலுத்துகிறாள். அதைப் போலவே, அன்னையும் தம்மைச் சரணடைந்த அனைத்து பக்தர் களையும் அவர்களது தகுதிகளையும் தகுதியின்மையும் கருதாமல் ஏற்றுக் கொண்டார். அன்னையின் அளப்பரிய அன்பில் அனைவரும் சமமே. ஆன்மீகத்தில் மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்தவர்கள், தீய குணம் உடையவர்கள் ஆகிய முற்றிலும் வேறு பட்டவர்களையும் அன்னை தாயன்பினால் ஒன்றுபடுத்தினார். அன்னையின் பரந்த அன்பு வேற்றுமைகளைக் கடந்தது.

மறைவு

1919-ஆம் ஆண்டு இறுதியிலிருந்து அன்னையின் உடல் ஆரோக்கியம் குன்றியது. அன்னைக்கு விட்டு விட்டுக் காய்ச்சல் இருந்து கொண்டே இருந்தது. அதை ஒரு வரும் முதலில் பெரிதாக எண்ணவில்லை. முதலில் கிராமத்தில் கிடைக்கக் கூடிய அனைத்து வைத்தியங்களையும் செய்தார்கள். அதனால் எவ்விதப் பயனும் இல்லாததால் மிகவும் மோசமான நிலையில் அன்னையைக் கல்கத்தாவிற்குக் கூட்டி வந்தனர். அவரது நோய் மலேரியா போன்ற ஒரு கடுமையான காய்ச்சல் என்று டாக்டர்களால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் இந்த நோய்க்கு உரிய நல்ல மருந்துகள் கண்டுபிடிக்கப்

படவில்லை.

1920-ஆம் வருடம் ஜூலை மாதம் 20-ஆம் தேதிவரை அதாவது இறுதிநாள்வரை அன்னை இந்த நோயால் அவதியுற்றார். அன்னையின் இறுதி நாட்களில் நடந்த இரண்டு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சிகளை இங்குக் கூற வேண்டும். அன்னையை உலகத்துடன் இழுத்துப் பிணைத்துக் கொண்டிருந்தது, அன்னை ராதுவிடம் கொண்டிருந்த பாசம் என்பதை முன்பே கண்டோம். அன்னையின் மறைவுக்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பு அன்னைக்கு ராதுவிடமிருந்த பாசம் முற்றிலுமாக மறைந்து விட்டதை அனைவரும் கண்டனர். இது நாள்வரை ராதுவைப் பிரிந்திருக்க இயலாத அன்னை இப்போது ராதுவைத் தம் அருகிலேயே வரவேண்டாம் என்று கூறி விட்டார். மேலும், அவள் உடனே ஜெயரம்பாடிக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்றும் கூறினார். ராதுவின் குழந்தை அன்னையின் அருகே சென்றபொழுது அக்குழந்தையை உடனே அங்கிருந்துத் தூக்கிச் செல்லும்படி அன்னை கூறினார். பக்தர்களும் சீடர்களும் ராதுவிற்காகப் பரிந்து அன்னையைக் கெஞ்சியபொழுது அன்னை தனது மனத்தைப் பூரணமாக ராதுவிடமிருந்து திருப்பிக்கொண்டு விட்டதாக வெளிப்படையாகவே கூறினார். அன்னையின் உண்மை நிலையை அறிந்திருந்த சுவாமி சாரதானந்தர் போன்றவர்களுக்கு, அன்னை தமது பூத உடலை விரைவில் உருக்கப் போகிறார் என்பதை இது சுட்டிக்காட்டிவிட்டது.

அன்னையின் உடல் நிலை மிக வேகமாக சீர்குலையத் துவங்கியது. அன்னையின் மறைவுக்கு ஐந்து நாட்களுக்கு முன்பு, அன்னபூரணவின் தாய் என்று எல்லோராலும் அழைக்கப்படும் அன்னையின் பக்தை அவரைக் காண வந்திருந்தார். அன்னை இல்லாத எதிர்காலத்தை எண்ணிப் பயந்து கண்ணீர் விட்டு அன்னபூரணவின் தாய் கதறியபொழுது அன்னை, ‘‘நீ குருதேவரைப் பார்த்திருக்கிறாய், பிறகு ஏன் பயப்படுகிறாய்? நான் உனக்கு ஒன்று சொல்கிறேன். உனக்கு வாழ்க்கையில்

அமைதி வேண்டுமென்றால் பிறரது குற்றங்களைப் பார்க்காதே. அதற்குப் பதில் உன்னிடம் இருக்கும் குற்றங்களையே பார். இந்த உலகம் முழுவதையுமே உன்னுடைய சொந்தமாக்கக் கற்றுக்கொள். மகளே! இந்த உலகில் யாரும் அந்நியர் இல்லை. இந்த உலகம் முழுவதுமே உனது சொந்தம் தான்'' என்றார். இதுவே அன்னை உலகிற்குத் தந்தக் கடைசி உபதேசமாகும்.

அன்னையின் கடைசி மூன்று நாட்களில், பேச்சு என்று எதுவுமே நடைமுறையில் இல்லை எனலாம். ஆனால் ஒருமுறை சுவாமி சாரதானந்தரை அழைத்து, 'சரத், நான் போகிறேன். யோகின், கோலாப் மற்ற எல்லோரும் இருக்கிறார்கள். அவர்களை எல்லாம் பார்த்துக் கொள்' என்றார்.

முழுவதுமாக உயிர் பிரிவதற்கு முன் அவரது முகமும் உடம்பும் கன்னங்கரேல் என்று மாறிவிட்டது. உடம்பு முழுவதும் சுருக்கங்கள் விழுந்து விட்டன. ஆனால் உயிர் பிரிந்த பின், அருகில் இருந்தவர் அனைவரும் ஆச்சரியப்படும்படி அன்னையின் உடலில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. அவருடைய உடல் சுருக்கங்கள் நீங்கத் துவங்கி உடம்பில் பொலிவு வரத் தொடங்கியது. சுருக்கம் நீங்கிப் பழைய நிலையை அடைந்ததும் தெய்வீக ஒளி உடலைச் சூழ்ந்தது. அன்னையின் நிறம் துர்க்கையின் திருவுருவிற்குப் பூசப்படும் மென்மையான தங்க நிறம்போல் விளங்கியது. ஆழ்ந்த அமைதியும் சாந்தமும் அவர் முகத்தில் நிறைந்துபொங்கியது. நெடுநேரம் வரை அந்த நிறமும் சாந்தமும் முகத்தில் நிலைத்து நின்றன.

ஊர்வலமாக பேலூர் மடத்திற்கு எடுத்து செல்லப்பட்டது அவரது பொன்னுடல். அங்கு கங்கைக் கரையில் தீக்கிரையாக்கப் பட்டது. அந்த இடத்தில் இப்பொழுது ஓர் அழகிய சிறு கோயில் எழுப்பப்பட்டுள்ளது. மற்றொரு கோயில் ஜெயராமபாடியில் அவர்

எங்குப் பிறந்தாரோ அந்த இடத்தில் மடத்துடன் கூடிய நினைவாலயமாக இருக்கிறது.

சிறந்த மனைவி, துறவி, தாய், குரு அனைத்திற்கும் உரிய பண்புகள் அன்னையிடம் மகோன்னத நிலையில் வெளிப்பட்டிருந்தது. இவ்வுலகிற்கு மக்கள் வந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். இந்த முடிவற்ற ஊர் வலத்தில் அன்னை தனித்து விளங்குகிறார். அன்னையின் கள்ளம் கபடமற்ற தன்மை கல்நெஞ்சத்தினரையும் உருக்குவதாக இருந்தது. அன்னை மற்றவர்களிடம் குறைகளைக் கண்டதே இல்லை. அவரது பரந்த அன்பு, தகுதியுடையவர்கள் தகுதியற்றவர்கள் என்று வேற்றுமை பாராட்டியதே இல்லை. அன்னையின் கண்களில் மேலான துறவியும் பாவியும் ஒன்றே. இருவருமே அன்னையின் அருமைக் குழந்தைகள். உலக மக்களையே தாயன்பினால் அனைத்துக் கொண்ட பரந்த இதயம் அன்னையினுடையது. மக்களின் நன்மையின் பொருட்டு உழைப்பதையும் கஷ்டப்படுவதையும் பேராகக் கருதுகின்ற மனப்பான்மை படைத்திருந்தார் அன்னை. அனைத்திடமும் அன்பு செலுத்தும் இப்படிப்பட்ட ஒருவரிடம் உலக அன்னையை, இறைவனின் அருள் சக்தியைக் காணவில்லை என்றால் வேறு எங்கு அதனைக் காணமுடியும்? நுண்ணிய அன்பின் பலம் தேவையின்றித் தலையிடுகின்ற அதிகாரத்திற்கு மேம்பட்டது என்பதனைப் புரிந்து கொள்வதே நமக்கு வேண்டுவது.

இந்திய மக்கள் அனைவரையும், அல்ல, உலகமக்கள் அனைவரையும் தனது ஒப்பற்ற தாய்மையின் பேரன் பிற்கு உட்படுத்தி, பெண்மையின் மிகப் பழுத்தத் தன்மையை, அதி மதுரக் கனிவை உலகோருக்கு எடுத்துக் காட்டியவர் அன்னை. அவருக்கு கல்லாலும் காகிதத்தாலுமா நினைவு நிலையங்கள் அமைக்க முடியும்! பெண்மை போற்றப்படுமிடத்து, தம்பதிகள் பாரமார்த்திக வாழ்வு வாழுமிடத்து, தாய்மையின் தியாகம் தழைக்குமிடத்து, பெண்கள் தங்கள் தினசரிக் கடமைகளைச்

செய்து கொண்டே லட்சியப் பெண்களாக வாழ்
மிடத்து, அபலை போலத்தோற்றும் சுபாவத்திற்கு
அடியில் வஜ்ரம் போன்ற நெறியுறுதி காணப்படு
மிடத்து, அன்னை இன்றும் வாழ்ந்துதான் வருகிறார்.

52-ஆம் வயதில்

ஸ்ரீசாரதா தேவியின் அன்பு மொழிகள்

1 *

பிப்ரவரி 1, 1907—ஜெயராம்பாடி

“அன்னை தங்களை அழைத்து வரும்படிச் கூறியிருக்கிறார்” என்று வரத மாமா என்னிடம் தெரிவித்தார்.

நான் வீட்டின் உட்பகுதிக்குச் சென்று, தமது அறையின் வாசலில் எனக்காகக் காத்து நின்றுகொண்டிருந்த அன்னையைக் கண்டேன். நான் அவரை வணங்கியவுடன் அவர், “நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார். எனது சொந்தக் கிராமம் இருந்த மாவட்டத்தின் பெயரை நான் அன்னையிடம் தெரிவித்தேன்.

அன்னை : குருதேவரின் உபதேசங்களை நீங்கள் இப்போது படித்து வருகிறீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அன்னை கூறியதற்கு நான் பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நீண்ட காலமாக நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்திருந்ததைப் போல, அன்னை என்னிடம் உரையாடினார். கருணையும் அன்பும் நிறைந்த அவரது பார்வை இப்போதும் என் நினைவில் உள்ளது.

அன்னை : தாங்கள் காயஸ்த ஜாதியினரா?

சீடர் : ஆமாம்.

அன்னை : உங்களுக்கு எத்தனை சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள்?

சீடர் : நான்கு.

அன்னை : உட்கார்ந்து சிறிது சிற்றுண்டி சாப்பிடுங்கள்.

அன்னை இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, தாழ்வாரத்தில் தரைமீது சிறிய ஒரு விரிப்பை விரித்து, என்னிடம் சில லாச்சிகளையும் இனிப்புப் பண்டங்களையும் கொடுத்தார்; அவை முதல்நாள் இரவு குருதேவருக்கு

* சுவாமி அருபானந்தரின் குறிப்புகள்.

நிவேதனமாக்கப் பட்டவை. முதல்நாளன்று நான் தாரகேசுவரத்திலிருந்து வழி முழுவதும் நடந்தே வந்திருந்தேன். ஜெயராமப்பாடிக்கு வடமேற்கில் உள்ள தேஸ்ரா என்ற கிராமத்தில் ஓர் இளைஞனின் வீட்டில் இரவைக் கழித்தேன். ஹரிபால் ரயில் நிலையத்தில் நான் அந்த இளைஞனைச் சந்தித்திருந்தேன். இந்த விஷயங்களை எல்லாம் அன்னை செவிசாய்த்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். நான் சாப்பிட்டு முடித்தவுடன், “இப்போது நீங்கள் குளிக்க வேண்டாம், நீங்கள் நீண்ட நூரம் நடந்து வந்திருக்கிறீர்கள்” என்று அவர் என்னிடம் கூறினார். பிறகு தாம்பூலம் கொடுத்தார்.

பகல் ஆராதனை முடிந்ததும் அன்னை மீண்டும் எனக்குச் சொல்லியனுப்பினார். நிவேதனம் முடிந்த பிறகு அவர் முதல் காரியமாக எனக்கு உணவு பரிமாறினார். அவருடைய அறையின் வாசல் மண்டபத்தில் சால் மரத்தின் ஓர் இலையில், தமது கைகளாலேயே எனக்கு உணவு படைத்தார். நான் திருப்தியுடன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது அவர், “நன்றாகச் சாப்பிடுங்கள், வெட்கப்படக் கூடாது என்பதை மறந்து விடாதீர்கள்” என்று என்னிடம் கூறினார். பிறகு அவர் எனக்கு வெற்றிலை தந்தார்.

பிற்பகலில் மூன்று அல்லது நான்கு மணிக்கு நான் மீண்டும் அன்னையிடம் சென்றேன். சப்பாத்திக்காக அவர் மாவு பிசைந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். கிழக்குத் திசையை நோக்கியபடி, கால்களை முன்னால் நீட்டிக்கொண்டு அவர் தரையில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் அருகில் அடுப்பு இருந்தது. அருள் நிறைந்த பார்வையை என்மீது செலுத்தியபடி அவர், “உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

சீடர் : நான் தங்களுடன் பேச விரும்புகிறேன்.

அன்னை : நீங்கள் எதைப் பற்றிப் பேச விரும்புகிறீர்கள்? இங்கு உட்காருங்கள்.

அன்னை எனக்கு ஓர் ஆசனம் அளித்தார்.

சீடர் : தாயே! நமது குருதேவர் நித்திய, எல்லையற்ற பொருளாகிய கடவுளே என்று மக்கள் சொல்கிறார்களே, தாங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?

அன்னை : ஆம், அவர் எனக்கு நித்திய, எல்லையற்ற கடவுளே.

‘எனக்கு’ என்று கூறியதால், நான், “ஒவ்வொரு பெண்ணிற்கும் அவளது கணவர் நித்திய, எல்லையற்ற கடவுளே ஆகிறார் என்பது உண்மைதான். அந்தப் பெர்ருளில் அல்ல நான் கேட்கும் கேள்வி” என்று கூறினேன்.

அன்னை : ஆமாம், எனது கணவர் என்ற முறையிலும் அப்படித்தான், பொதுவான முறையிலும் அவர் எனக்கு நித்திய, எல்லையற்ற கடவுளே.

பிறகு நான் இவ்விதம் நினைத்தேன்: ‘ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நித்தியப் பொருளான கடவுளானால், தூய அன்னை அவரது தெய்வீக சக்தி, அதாவது ஜகன்மாதாவாகத் தான் இருக்க வேண்டும். பகவானுடைய தெய்வீக பத்தினியாகவே அவர் இருக்க வேண்டும். அதாவது ராமரும் சீதையும் போலவும், ராதையும் கிருஷ்ணரும் போலவும் ஆகும்.’ இந்த நம்பிக்கையை என் இதயத்தில் கொண்டு போற்றியவனாக நான் தூய அன்னையிடம் வந்திருந்தேன். “அவ்விதம் இருக்குமானால் ஒரு சர்தாரணப் பெண்ணைப் போலவே நீங்களும் சப்பாத்தி தயாரித்துக் கொண்டிருப்பதை நான் பார்ப்பது ஏன்? இது மாயை என்றுதான் நினைக்கிறேன். அப்படித்தானே?” என்று நான் கேட்டேன்.

அன்னை : உண்மையிலேயே இது மாயைதான். இல்லாவிட்டால் நான் ஏன் இந்த நிலைக்கு வர வேண்டும்? ஆனால் பகவான் மானிடனாக லீலை புரிய விரும்புகிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் இடைச்சிறுவனாகவும் ராமர் தசரத புத்திரனாகவும் பிறந்தார்கள் அல்லவா?

சீடர் : உங்களுடைய உண்மையான இயல்பு எப்

போதும் உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா?

அன்னை : ஆமாம் இப்போது அப்போது என்று அவ்
வப்போது நான் அந்த நினைவைப் பெறுகிறேன். அப்போது
தெல்லாம் எனக்கு நானே, “நான் என்ன செய்து
கொண்டிருக்கிறேன்? இதெல்லாம் என்ன?” என்று
சொல்லிக் கொள்கிறேன். ஆனால் பிறகு வீடு, கட்டிடங்கள்,
குழந்தைகள் (வீடுகளை சுட்டிக் காட்டியபடி)
ஆகியவை நினைவிற்கு வருகின்றன. நான் என் உண்மை
இயல்பை மறந்து விடுகிறேன்.

அனேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் நான் அன்னையின்
அறையில் அவரைத் தரிசிப்பது வழக்கம். அவர் தனது
படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு என்னுடன் பேசுவார்.
ராது * அவர் அருகில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பாள். ஓர்
எண்ணெய் விளக்கு அறையில் மங்கலான வெளிச்
சத்தைக் கொடுக்கும். சில நாட்களில் ஒரு வேலைக்காரி
கீல்வாதம் தீர்வதற்காக அன்னையின் பாதங்களில் மருந்
தெண்ணெயைத் தேய்ப்பாள்.

ஒரு நாள், உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது அன்னை
என்னிடம், “ஒரு சீடரின் நினைவு என் உள்ளத்தில்
எழுந்து நான் அவரைப் பார்க்க விரும்பினால், அப்
போது அந்தச் சீடரே இந்த இடத்திற்கு வந்து சேரு
கிறார் அல்லது எனக்கு ஒரு கடிதமாவது எழுது
கிறார். ஏதோ ஒருவித உணர்ச்சியால் தூண்டப்
பட்டுத்தான் நீங்கள் இந்த இடத்திற்கு வந்திருக்க
வேண்டும். ஒருவேளை தெய்வீக ஜகன்மாதாவை பற்றிய
எண்ணம் உங்கள் உள்ளத்தில் இருக்கிறது போலும்”
என்றார்.

சீடர் : நீங்கள் எல்லோருக்குமே தாயா?

அன்னை : ஆம். நான் எல்லோருக்குமே தாய்.

* அன்னையின் தம்பி மகள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மறை
வுக்குப் பின்னர் அன்னை இந்தவுலகில் வாழ முக்கியக்
காரணமாகத் திகழ்ந்தவள். சுருக்கமாகச் சொன்னால்
அன்னையின் மாயை.

சீடர் : மனித இனத்தைவிடத் தாழ்ந்த ஜீவராசிகள், பறவைகள், மிருகங்கள் போன்றவற்றிற்கும் கூடவா தாங்கள் தாய்?

அன்னை : ஆம் அவற்றிற்கும் கூடத்தான்.

சீடர் : அப்படியானால் அவை ஏன் அவ்வளவு அதிகமாகத் துன்பத்திற்காளாகின்றன?

அன்னை : இந்தப் பிறவியில் அந்த உயிர்கள் இத் தகைய அனுபவங்களைப் பெற வேண்டியுள்ளது.

ஒருநாள் மாலைநேரத்தில் அன்னையின் அறையில் அன்னையுடன் நான் பின்வருமாறு உரையாடினேன்.

அன்னை : நீங்கள் அனைவரும் என்னிடம் வந்து சேர்ந்து இருப்பதற்குக் காரணம், நீங்கள் எனக்குச் சொந்தமானவர்கள் என்பதுதான்.

சீடர் : நான் உங்களுக்குச் சொந்தமானவன் தானா?

அன்னை : ஆம், நீங்கள் எனக்குச் சொந்தமானவரே தான், அதில் ஏதாவது சந்தேகம் இருக்கிறதா என்ன? ஒருவர் மற்றொருவருக்குச் சொந்தமானவராக இருந்தால் (அதாவது அவர்கள் இருவருக்கும் மிகவும் நெருங்கிய பற்று இருந்தால்) அவர்கள் தொடர்ந்து வருகிற கல்பகாலங்களில் இணைபிரியாமல் உறவு கொண்டவர்களாகவே இருப்பார்கள்.

சீடர் : உங்களை எல்லோரும் 'ஆப்னி'* என்று அழைக்கிறார்கள். ஆனால் நான் அவ்விதம் செய்யமாட்டேன். அந்தச் சொல்லை என்னால் சொல்ல முடியாது. நான் உங்களை 'துமி' என்றுதான் அழைப்பேன்.

* ஒருவர் மற்றவரை அழைத்துப் பேசுவதற்கு வங்க மொழியில் மூன்று சொற்கள் இருக்கின்றன. மரியாதைக்குரிய பெரியவர்களிடம் பேசும்போது 'ஆப்னி' என்னும் சொல்லை உபயோகிப்பார்கள். சமமானவரை அழைப்பதற்கு 'துமி' என்பார்கள். அது நெருங்கிய பழக்கத்தையும் அன்பையும் காட்டும் சொல்லாகும். சிறியவர்கள், வேலைக்காரர்கள் முதலியவர்களை அழைக்க 'துயி' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்துவார்கள்.

அன்னை : மிகவும் நல்லதாயிற்று, நெருங்கிய உறவை அது குறிக்கிறது.

எங்கள் உரையாடலின் போது நான் அன்னையிடம், ‘‘புனிதமந்திரத்தைக் கொண்டு தாங்கள் தீட்சை தந்துள்ளவர்களின் பொறுப்புகளைத் தாங்கள் ஏற்றிருக்க வேண்டுமே, அப்படியிருக்கும்போது நாங்கள் ஓர் ஆசையை நிறைவேற்றும்படி உங்களை வேண்டினால், ‘அதைப் பற்றி நான் குருதேவரிடம் பேசுகிறேன்’ என்று தாங்கள் சொல்வது ஏன்? எங்கள் பொறுப்பைத் தாங்களே ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதா?’’ என்று கேட்டேன்.

அன்னை: உண்மையிலேயே நான் உங்களுடைய பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

சீடர் : அம்மா, பரிசுத்தமான மனமும் கடவுளின் மீது பற்றும் நான் கொண்டிருக்கும்படி என்னை ஆசீர்வதியுங்கள், தாயே! பள்ளிக்கூடத்தில் எனக்கு ஒரு நண்பன் இருந்தான். அந்த நண்பனின்மீது நான் கொண்டிருந்த அன்பில் கால்பங்கு அன்பையாவது நான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்மீது செலுத்த முடிந்தால் நன்றியுடையவனாவேன்.

அன்னை : ஆகா! அது உண்மைதான். நல்லது. நான் அதைப் பற்றி குருதேவரிடம் பேசுகிறேன்.

சீடர் : குருதேவரிடம் பேசுவதாக மட்டுமே நீங்கள் ஏன் சொல்கிறீர்கள்? நீங்கள் அவரிலிருந்து வேறானவரா? உங்கள் ஆசீர்வாதம் ஒன்றினாலேயே எனது ஆவல் நிறைவேறுவது நிச்சயம்.

அன்னை : குழந்தாய்! எனது ஆசிகளின் மூலம் பூரண ஞானம் உனக்குக் கிடைக்குமானால், நான் எனது முழு உள்ளத்துடனும் உன்னை ஆசீர்வதிக்கிறேன். மாயையின் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்வதை ஒரு மனிதன், உதவியின்றித் தானாகவே சாதித்துக் கொள்வது எப்போதாவது முடியுமா? இதற்காகத்தான் குருதேவர் மகத்தான அளவில் ஆன்மீக

அன்பு மொழிகள்

சாதனைகள் புரிந்து அவற்றின் பலனை மனிதகுலம் மேன்மையுறுவதற்காக அர்ப்பித்தார்.

சீடர் : ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பார்க்காத நிலையில் அவரிடம் எப்படி ஒருவர் அன்புகொள்ள முடியும்?

அன்னை : ஆம், அது உண்மைதான். வெறும் கற்பனையால் மட்டும் உள்ள ஒருவருடன் நெருங்கிய அன்பு கொள்வது எப்படி முடியும்?

சீடர் : குருதேவரின் காட்சி எனக்கு எப்போது கிடைக்கும்?

அன்னை : நீங்கள் நிச்சயம் அவரது தரிசனத்தைப் பெறுவீர்கள். சரியான காலத்தில் நீங்கள் குருதேவரைக் காண்பீர்கள்.

ஒருநாள் அன்னை தமது படுக்கையில் படுத்திருந்தார். காமினி என்ற பணிப்பெண் கீல்வாதத்தை நீக்குவதற்காக மருந்தெண்ணையை அன்னையின் முழங்காலில் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அன்னை அன்னை நோக்கி, “உடல் என்பது ஒன்று. ஆன்மா என்பது வேறொன்று. ஆன்மா உடல் முழுவதும் வியாபித்திருக்கிறது. எனவே என் காலில் உள்ள வலியை நான் உணர்கிறேன். எனது முழங்காலைப் பற்றிய சிந்தனையிலிருந்து மனத்தை இழுத்துவிட்டால் அந்த இடத்தில் எந்தவித வலியையும் உணர மாட்டேன்” என்று கூறினார்.

மந்திர தீட்சையைப் பற்றி நான் அன்னையிடம், “அம்மா! குரு ஒருவரிடமிருந்து மந்திர தீட்சை பெற வேண்டிய அவசியம் என்ன? ஒருவன் தனது மந்திரத்தை ஜபிப்பதில்லை என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவன் ‘காளி!. காளி!’ என்று மட்டும் ஜபித்து வந்தால் போதாதா?” என்று கேட்டேன்.

அன்னை : மந்திரம் உடலைத் தூய்மைப் படுத்துகிறது. இறைவனின் மந்திரத்தை ஜபிப்பதால் மனிதன் தூய்மை அடைகிறான். ஒரு கதை சொல்கிறேன், கேளுங்கள்: ஒரு நாள் பகவானைக் காண்பதற்காக நாரதர்

வைகுண்டம் சென்றார். பகவானுடன் அவர் நீண்ட நேரம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அந்தச் சமயத்தில் நாரதர் மந்திர தீட்சை பெற்றிருக்கவில்லை. நாரதர் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றதும் பகவான் லட்சுமியை நோக்கி, “அந்த இடத்தை பசுஞ்சாணம் கொண்டு தூய்மைப் படுத்து” என்றார். “பிரபோ, ஏன் இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? நாரதரோ உங்கள் பெரும் பக்தர். அப்படி இருக்கும்போது தாங்கள் இப்படி ஏன் கூற வேண்டும்? என்றாள் வினவினாள் லட்சுமி. “நாரதர் இன்னும் தீட்சை பெறவில்லை. தீட்சை பெறாமல் உடல் தூய்மை பெற முடியாது” என்று பகவான் பதில் கூறினார்.

உடல் தூய்மை பெறுவதற்காகவாவது ஒரு குருவிடமிருந்து மந்திரத்தைப் பெற வேண்டும். வைணவ குரு ஒருவர் சீடனுக்குத் தீட்சையளித்த பிறகு சீடனைப் பார்த்து, “இப்போது முதல் எல்லாம் உன் மனத்தைப் பொறுத்ததாகும்” என்று கூறுவது வழக்கம். “மனித குரு மந்திரத்தைக் காதினுள் ஒதுகிறார். ஆனால், கடவுள் தான் உள்ளத்தில் ஒளியைச் செலுத்துகிறார்” என்று சொல்வதுண்டு. எல்லாம் மனத்தையே பொறுத்திருக்கின்றன. மனம் தூய்மை பெறாமல் எதையும் பெற முடியாது. ‘குரு, பகவான், பக்தர் இவர்களின் அருளை ஒரு சாதகன் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் இன்னொருவரின் அருளில்லாமல் போனால் அவன் துன்பப்படுகிறான்’ என்று கூறுவதுண்டு. மனம்தான் அந்த இன்னொருவர். சாதகனின் மனம் அவனிடம் அருள் காட்டுவதாக இருக்க வேண்டும்.

அன்னை மேலும் கூறினார்: “குருதேவரின் மறை விற்குப் பிறகு நானும் உடலை நீத்துவிட விரும்பினேன். அவர் என் முன்னால் தோன்றி, ‘கூடாது, கூடாது. நீ இங்கேயே இருக்க வேண்டும். நீ செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் பல இருக்கின்றன’ என்று கூறினார். அவர் கூறியது உண்மைதான் என்பதை நானே

ஜெயராம்பாடி வீடு

அன்பு மொழிகள்

பிறகு உணர்ந்தேன். நான் செய்தாக வேண்டிய காரியங்கள் எத்தனையோ இருந்தன. 'கல்கத்தாவின் மக்கள் புழுக்களைப் போல இருளில் அழுந்திக் கிடக்கிறார்கள். நீ அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இரு!' என்று குருதேவர் கூறுவதுண்டு. பக்தர்களின் இதயங்களில், தாம் முன்னூறு வருடகாலம் நுட்ப உடலில் வாழப் போவதாக அவர் கூறினார். மேலைநாட்டு மக்களிடையே தமக்குப் பல பக்தர்கள் இருப்பார்கள் என்றும் அவர் சொன்னார்.

குருதேவர் காலமான பிறகு நான் முதலில் பெரிதும் அச்சமுற்றேன். ஏனெனில் நான் மெல்லிய சிவப்புக் கரைகளுடைய புடவை உடுத்து, எனது கைகளில் தங்க வளையல்கள் அணிந்திருப்பது வழக்கம். இதனால் மக்கள் என்னைப் பற்றி அவதூறு சொல்வார்களோ என்று பயந்தேன். சிறிது சிறிதாக அந்தப் பயம் நீங்கியது. ஒரு நாள் குருதேவர் என் முன்னால் தோன்றி, கிச்சடி செய்து உணவளிக்கும்படிச் சொன்னார். நான் அதைச் சமைத்து கோவிலில் இருந்த ரகு வீரருக்கு * அதை நைவேத்தியம் செய்தேன். பிறகு மானசீகமாக அதைக் குருதேவருக்கு உணவாக அளித்தேன்.

ஹரீஷ் அப்போது கமாற்புகூரில் தங்கியிருந்தான். ஒருநாள் நான் வெளியே சென்றுவிட்டு உள்ளே வந்தேன். மனைவியின் காரணமாக புத்தி கலங்கியிருந்த அவன் என்னைத் துரத்த ஆரம்பித்தான். அப்போது வீட்டில் யாருமில்லை. என்ன செய்வதென்றே எனக்குப் புரியவில்லை. ஏழுமுறை சுற்றிச் சுற்றி ஓடியதில் பூரணமாகச் சோர்ந்துவிட்டேன். அப்போது எனது உண்மை வடிவம் வெளிப்பட்டது. அவனைக் கீழே தள்ளி, அவனது நெஞ்சில் எனது முழங்காலை ஊன்றி நாக்கை இழுத்து, கன்னத்தில் பளார் எனப் பல முறை அறைந்தேன். அவன் மூச்சுக்காகத் திணற

* ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் குல தெய்வம்.

வேண்டி வந்தது. *

பின்னர் பேச்சு யோகின் மகராஜைப் ** பற்றித் திரும்பியது. அன்னை, “யோகினைப் போல அவ்வளவு என்னை யாரும் நேசித்ததில்லை. யாராவது சிறிது பணம் கொடுத்தால்கூட ‘அன்னையின் புனித யாத்திரைகளுக்கு உதவும்’ என்று அதை அப்படியே ஒதுக்கி வைத்து விடுவான். அவன் எப்போதும் என் அருகிலேயே இருப்பான். பெண்கள் நிறைந்திருக்கும் வீட்டில் எப்போதும் இருப்பதற்காக மற்றத் துறவிகள் அவனைச் சில வேளைகளில் கேலி செய்வதுகூட உண்டு. தம்மை ‘யோகா’ என்று அழைக்குமாறு அவன் என்னிடம் கேட்பான். இறக்குமுன் அவன், ‘அம்மா, பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் எல்லோருமே என்னை அழைத்துச் செல்ல வந்துள்ளனர்’ என்று கூறினான்:

தம்மைப் பற்றி அன்னை பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: “பலரம்பாபு என்னை பெரிய தபஸ்வினி என்றும் பொறுமையின் அவதாரமென்றும் கூறுவதுண்டு. கருணை இல்லாத ஒருவனை மனிதன் என்று அழைக்க முடியுமா? அவன் உண்மையில் மிருகமே. சிலவேளைகளில் நான்

* ஹரீஷ் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பக்தர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் பாராநகரில் துவக்கப்பட்டபோது அவர் அடிக்கடி அங்குச் செல்வதுண்டு. அவர் துறவியாகி விடுவாரோ, என்று அஞ்சிய அவரது மனைவி அவரை மாய மந்திரங்களால் கட்டுப்படுத்த எண்ணி பலவிதமான மருந்துகளைக் கொடுத்தாள். இது அவரது மூளையைக் கலக்கி அவர் பித்துப் பிடித்தவர் போலானார். அந்த நிலையில் அவர் ஒருநாள் கமார் புகூர் சென்றார். அதைக் கண்ட அன்னை பேலூர் மடத்திற்கு எழுதி யாராவது வந்து அவரை அழைத்துச் செல்லும்படி வேண்டினார். அப்படி அங்கிருந்து சுவாமி சாரதானந்தரும் நிரஞ்ஜனனந்தரும் வருவதற்கு முந்தின நாள்தான் அந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது.

** சுவாமி யோகானந்தர்.

கருணை காரணமாக என்னையே மறந்து விடுகிறேன். அந்தச் சமயங்களில் நான் யாரென்பதைக் கூட மறந்து விடுகிறேன்.”

முடிவில் அன்னை என்னிடம், “உன்னிடம் நான் மிகவும் சகஜமாகப் பழக முடிகிறது. என்னைக் கல்கத்தாவில் வந்து பார்த்து என்னுடன் தங்கியிரு” என்று கூறினார்.

அப்போது நான் என் குடும்பத்தாருடன் வீட்டில் வாழ்ந்து வந்தேன்; என்றாலும் துறவறத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆழ்ந்த ஆவலை நான் வளர்த்து வந்தேன். “அன்னையின் அருளால் துறவியாகி அவருடனேயே வசிக்கும் பேறு எனக்கு ஒருவேளை பிற்காலத்தில் கிடைக்கலாம்” என்று எனக்கு நானே சொல்லிக் கொள்வேன்.

நான் ஜெயராமப்பாடியிலிருந்த போது ராதுவின் தாய்க்குப் பைத்தியம் பிடித்திருந்தது. அவன் ராதுவின் நகைகளைத் தனது தந்தையின் வீட்டிற்கு எடுத்துச்சென்றிருந்தான். அப்போது அவளது தந்தை அந்த நகைகளை அவளிடமிருந்து அபகரித்துக் கொண்டார். இது அவளது பைத்தியத்தை மேலும் தீவிரமாகச் செய்தது. ஜெயராமப்பாடிக்குத் திரும்பி வந்ததும் அவள் சிம்ம வாகினியின் கோவிலுக்குச் சென்று நகைகளை எண்ணி அழ ஆரம்பித்தாள். அப்போது மாலை வேளையாக இருந்தது. நான் அன்னையின் அறையில் அன்னையுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று அன்னை என்னை நோக்கி, “மகனே! நான் இப்போது வெளியே செல்ல வேண்டும்; என் சகோதரரின் மனைவியான அந்தப் பைத்தியக்காரிக்குத் தனது என்று நினைக்க என்னைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. நகைகளுக்காக அவள் தேவியின் முன்அழுது கொண்டிருக்கிறாள்” என்று கூறினார்.

இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அன்னை அறையைவிட்டு வெளியே சென்றார். ஆனால் அழுகைக் குரல் எதையும் நான் கேட்கவில்லை. அவ்வளவு தூரத்திலிருந்து அவ்

விதம் கேட்பதும் முடியாத காரியமாகும் என்றாலும் அன்னை அந்தக் குரலை உணர்ந்துவிட்டார். ராதுவின் தாயைக் கூட்டிக்கொண்டு அன்னை திரும்பி வந்தார். ராதுவின் தாய் அன்னையிடம், “அக்கா! நீங்கள்தாம் என் நகைகளை அப்புறப்படுத்தி விட்டீர்கள். நீங்களே அவற்றை எனக்கு இல்லாதபடி செய்து விட்டீர்கள்” என்று என்று கூறினாள். ஆனால் அன்னையோ, “இந்த நகைகள் எனக்குச் சொந்தமாக இருந்திருந்தால் நான் அவற்றைக் காக்கையின் மலத்திற்குச் சமமாக மதித்துத் தூர எறிந்திருப்பேன்” என்று கூறினார். ராதுவின் தாயைப் பற்றி அன்னை என்னிடம், ‘அவள் உங்கள் பைத்தியத் தோழி’ என்று கிரீஷ் சொல்வதுண்டு” என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினார்.

அன்னையை ‘அம்மா’ என்று அழைக்க ஆரம்பத்தில் நான் தயங்கியதுண்டு. எனது சொந்தத் தாய் நான் குழந்தையாக இருந்தபோதே இறந்து போனாள். ஒரு நாள் காலையில் ஏதோ ஒரு வேலையாக ஒரு மனிதரிடம் என்னை அன்னை அனுப்பினார். நான் புறப்பட விருந்தபோது, “அந்த மனிதரிடம் சென்று என்ன சொல்வாய்?” என்று அன்னை என்னைக் கேட்டார். “ஏன், நான் அந்த மனிதரிடம் சென்று ‘அவர் இவ்விதம் சொல்லும்படி சொன்னார்’ என்று தாங்கள் கூறியதை தெரிவிப்பேன்” என்று நான் பதில் கூறினேன். “அப்படி அல்ல, மகனே, ‘உங்களிடம் இதைக் கூறுமாறு அம்மா எனக்குத் தெரிவித்தார்’ என்று அந்த மனிதரிடம் சொல்” என்று அன்னை சொன்னார். ‘அம்மா’ என்னும் சொல்லை அவர் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினார்.

ஒருநாள் காலையில் அன்னையின் அறையின் வாசல் மண்டபத்தில் அன்னைக்கும் பல பக்தர்களுக்கும் நான் புத்தகம் படித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தேன். செய்யுள் நடையில் எழுதப்பட்டிருந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வரலாற்றை நான் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த

அன்பு மொழிகள்

நூலின் பெயர் 'ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண புந்தி' என்பதாகும். ஸ்ரீசாரதாதேவி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைத் திருமணம் செய்து கொண்டதைப் பற்றிய அத்தியாயத்தில் அந் நூலின் ஆசிரியர் அன்னையை மிகவும் புகழ்ந்து, அவரை 'ஐகன்மாதா' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். நான் இந் தப் பகுதியைப் படித்ததும் அன்னை உள்ளே சென்று விட்டார். சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு நான் 'உத்போதன் என்ற பத்திரிகையிலிருந்து அன்னைக்கு ஒரு பகுதியைப் படித்துக் காட்டினேன். ம- * எழுதிய 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ண கதாமிருதம்' * * என்ற நூலிலிருந்து ஒரு பகுதி அதில் வெளியாகியிருந்தது. அப்போது அங்கு எங்கள் இரு வரைத் தவிர வேறு ஒருவருமில்லை. கீழ்க்கண்ட பகுதியை நான் அன்னைக்குப் படித்துக் காட்டினேன்:

கிரீஷ் : எனக்கு ஓர் ஆசை இருக்கிறது.

குருதேவர் : அது என்ன ஆசை?

கிரீஷ் : பக்திக்காகவே நான் பகவானிடம் பக்தி செலுத்த விரும்புகிறேன்.

குருதேவர் : அத்தகைய அன்பைப் பெறுவது ஈசுவர கோடிகளால் மட்டுமே முடியும். சாதாரண மக்களால் அதைப் பெற இயலாது.

“இவ்விதம் குருதேவர் கூறியதன் பொருள் என்ன?” என்று நான் அன்னையைக் கேட்டேன்.

அன்னை : ஈசுவரகோடிகளின் எல்லா ஆசைகளும் பகவானிடம் நிறைவு பெறுகின்றன. எனவே அவர்களுக்கு உலக ஆசைகள் இல்லை. ஒரு மனிதனிடம் துளி ஆசையாவது உள்ளவரையில் பக்திக்காக பகவானிடம் பக்தி செலுத்துவது இயலாது.

சீடர் : அம்மா! தங்கள் சொந்தச் சகோதரர்களும் இந்த ஈசுவரகோடிகளுக்குச் சமமானவர்கள்தானே!

அன்னையின் சொந்தச் சகோதரர்களாகப் பிறக்கும் பேறு பெற்றவர்களாதலால் அவர்களும் ஸ்ரீராமகிருஷ்

* மகேந்திரநாத் குப்தர்.

* * இந்நூலின் மொழி பெயர்ப்பே எமது வெளியீடான 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள்'

ணரின் துறவிச் சீடர்களுக்குச் சமமான ஆன்மீக சக்தியைப் பெற்றிருக்கவே வேண்டுமென்று நான் நினைத்தேன். நான் அவ்விதம் கூறியதும் அன்னை பதில் பேசாமல் அருவருப்பை மட்டும் தெரிவித்தார். “இப்படியா ஒப்பிட்டுச் சொல்வது! என் சகோதரராக மட்டும் இருப்பதால் ஒருவருக்கு என்ன கிடைத்துவிடும்? குருதேவரின் அந்தரங்கச் சீடராக இருப்பதென்பது முற்றிலும் வேறான விஷயம் அல்லவா?” என்று சொல்வது போல அன்னையின் பார்வை இருந்தது.

ஒரு நாள் காலை யில் அன்னை நெல்குத்தும் வேலையில் உதவி செய்துகொண்டிருந்தார். இது அவர் அநேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் செய்து வந்த வேலையாகும். “அம்மா! நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு கடுமையாக உழைக்க வேண்டும்?” என்று நான் அவரைக் கேட்டேன். “மகனே, எனது வாழ்க்கையைப் பிறருக்கு வழிகாட்டக்கூடிய முன்மாதிரி வாழ்க்கையாகச் செய்ய எவ்வளவு அவசியமோ, அதை விடவும் நான் மிகவும் அதிகமாகவே செய்திருக்கிறேன்” என்று அன்னை பதில் கூறினார்.

ஒரு நாள் இரவுநேரத்தில் அன்னையின் வீட்டில் அனைவரும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது நளினியின் கணவர் நளினியைத் தமது வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக ஒரு மாட்டு வண்டியுடன் வந்து சேர்ந்தார். அவரது வரவை யாரும் எதிர் பார்க்கவில்லை. நளினி, அன்னையின் தம்பி மகள். நளினியோ தனது புக்ககத்திலிருந்து வந்து விட்டாளாகையால், அங்கு மீண்டும் திரும்பிச் செல்ல அவள் விரும்பவில்லை. தனது கணவர் வந்துள்ள நோக்கத்தை அறிந்து கொண்ட அவள் தனது அறையின் கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டு, தன் கணவர் தன்னைத் திரும்பவும் உடன் வருமாறு வற்புறுத்தினால் தற்கொலை செய்து கொண்டு விடுவதாகப் பயமுறுத்தினாள். அவள் தன் கணவனுடன் திரும்பிச் செல்ல வேண்டியிருக்காது

என்று அன்னை அவளுக்கு உறுதி கூறிய பிறகுதான் அவள் கதவைத் திறந்தாள். இரவு முழுவதும் வீட்டில் ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. நளினியின் அறை வாசலிலேயே அன்னை இரவு முழுவதும் உட்கார்ந்திருந்தார். விடியற்காலையில் அவர் விளக்கை அணைத்து விட்டுத் தமக்குத் தாமே மீண்டும் மீண்டும் “கங்கா, கீதா, காயத்ரி, பாகவத, பக்த, பகவான், ராம கிருஷ்ண!” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாள் அன்னை என்னை வயது முதிர்ந்த ஒரு வேலைக்காரனுடன் பைத்திய மாமியின் தந்தையிடம் அனுப்பினார். அவளது தந்தையை ஜயரம்பாடிக்கு வரும்படி செய்வதோ, அவளுக்கு நகைகளைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடும்படிச் செய்வதோதான் என் வேலை. நாங்கள் அவரை மிகவும் வற்புறுத்திய பிறகு தான் அவர் எங்களுடன் வந்தார். என்றாலும் அவர் நகைகளைத் தம்முடன் கொண்டு வரவில்லை. நகைகளைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடும்படியும் அவ்விதம் செய்வதன் மூலம் அவளது மனவேதனையை நீக்கும்படியும் அன்னை அவரை வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டார். ஆனால் பேராசை மிகுந்த அந்தப் பிராமணரோ அன்னையின் வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்க்கவில்லை.

சிவராத்திரிக்கு முதல்நாள் நான் வீட்டிற்குத் திரும்பிச் செல்ல நினைத்தேன். சிவராத்திரிக்குப் பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு பேலூர் மடத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண ஜயந்தி விழா விமரிசையாக நடைபெற இருந்தது. நான் அந்த ஜயந்தி விழாவைக் காண விரும்பினேன். அன்னையிடம் என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர் அன்னை முதன்முதலாகக் கமார்புகூர் செல்லும்படி கூறினார். அன்னையை மட்டும் காணவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் நான் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வந்திருந்தேன். எனக்கிருந்த ஆவலில் என் குடையையும் அதிகப்படியாக ஒரு வேட்டியையும் கூட எடுத்துவர மறந்து போனேன். அன்னை கூறியதற்கிணங்க, நான்

குருதேவர் பிறந்த இடத்தை தரிசிக்கச் செல்வதற்கு ஒப்புக்கொண்டேன். உடுத்திக் கொள்வதற்காகப் புதிய ஒரு வேட்டியை அன்னை எனக்குக் கொடுத்தார். அதை என்னுடன் எடுத்துச் செல்லும்படி அவர் கூறினார்.

அன்னை : உங்களிடம் பணம் இருக்கிறதா? வண்டி வாடகை கொடுக்க வேண்டியிருக்கும், அதற்கு வேண்டிய பணத்தை என்னிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்.

சீடர் : என்னிடம் பணம் இருக்கிறது. நீங்கள் தர வேண்டாம்.

அன்னை : வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்த பிறகு எனக்குக் கடிதம் எழுதுங்கள். ஆகா! என் மகனாகிய உங்களுக்கு நல்ல தரமான உணவை அளிக்க என்னால் இயலவில்லை. இதற்குக் காரணம் இந்தக் சமயத்தில் நளினி, பைத்தியமாயி ஆகியவர்களால் வீட்டில் பெரும் குழப்பம் ஏற்பட்டிருப்பதுதான்.

நான் அன்னையை வீழ்ந்து வணங்கிக் கண்ணீருடன் அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டேன். சிறிது தூரம் வரையில் அன்னை எங்களுடன் வந்தார். பிறகு எங்கள் உருவங்கள் மறையும் வரையிலும் எங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றிருந்தார். அன்னையிடம் இருந்த பக்தி காரணமாக நான் கமார்புகூர் போகும்வரையில் அழுது கொண்டேயிருந்தேன்.

நான் கமார்புகூருக்கு வந்து சேர்ந்ததும், அன்னை வசித்து வந்த அறையை எனக்குக் காட்டினார்கள். நான் அங்கு அன்னையின் ஒரு படத்தைக் கண்டேன். அது காரணமாக அன்னையை மீண்டும் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் முன்பு இருந்ததைவிட எனக்கு அதிகமாயிற்று. மறுநாள் ம-, பிரபோத பாபு இருவரும் கமார்புகூரின் வழியாக ஜெயரம்பாடிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சிறிது நேரம் கமார்புகூரில் தங்கிச் சென்றார்கள். மாலை யில் அன்னையின்

ரரது

சியரமர சுந்தரி தேவி
(அன்னேயின் தாய்)

சீடராகிய லலித்பாபு அங்கு வந்தார். தலைப்பாகை, காற்சட்டை, நீண்ட அங்கி ஆகியவற்றை அவர் அணிந்திருந்தார். கல்கத்தாவுக்கு நான் தனிமையில் செல்வது கஷ்டமான காரியமாக இருக்குமாயைால், லலித்பாபு ஜெயராம்பாடியைத் தரிசித்து விட்டுக் கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பிச் செல்லும்போது அவருடனேயே நான் கல்கத்தா செல்லவேண்டுமென்று சில பக்தர்கள் யோசனை கூறினர். ஆகவே நான் லலித்பாபுவுடன் மீண்டும் ஜெயராம்பாடிக்குச் சென்று அன்னையிடம், “இதோ மறுபடியும் வந்து விட்டேன்” என்று கூறினேன். அன்னை பெரிதும் மகிழ்ச்சியுடன், “மிகவும் நல்ல தாயிற்று. லலித்பாபுடன் நீங்கள் கல்கத்தா செல்லலாம்” என்று கூறினார்.

சிவராத்திரி விழா முடிந்ததும் பக்தர்கள் உணவருந்த உட்கார்ந்தனர். முதலில் இலைகளில் பிரசாதம் பரிமாறப் பட்டது. அது என்ன பிரசாதம் என்று வினவினேன். அது அன்னையின் பிரசாதம் என்று தெரிவித்தார்கள். நானும் அதை உட்கொண்டேன். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நான் அன்னையிடம், “அவர்கள் அனைவரும் உங்களுடைய பிரசாதத்தை மகிழ்ச்சியுடன் உட்கொண்டனர். ஆனால் நீங்கள் அதை எனக்குக் கொடுக்கவில்லையே” என்று கேட்டேன். “அன்பரே! நீங்கள் அது வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை. நானாக அதைப் பற்றி எப்படிச் சொல்ல முடியும்?” என்றார் அன்னை. எத்தகைய அடக்கம்!” என்று நினைத்துக் கொண்டேன் நான்.

மறுநாள் ராதுவின் பாட்டனாரிடமிருந்து அவளது ஆபரணங்களை மீட்டுக்கொண்டு வருவதற்காக லலித்பாபு ஒரு பல்லக்கில் சென்றார். லலித்பாபு பெரிய ஒரு அரசாங்க அதிகாரியைப் போல நடத்தார். அவர் ஒரு கடிதத்தையும் தம்முடன் கொண்டு சென்றார். கல்கத்தாவில் இருந்த உயர்ந்த அந்தஸ்துடைய போலீஸ் அதிகாரி ஒருவர் அந்தக் கடிதத்தை எழுதி

யதாக அவர் காட்டிக் கொண்டார். லலித் பாபுவுடன் செல்லும்படி அன்னை ம-வைக் கேட்டுக் கொண்டார். வயதான அந்தப் பிராமணரிடம் இளவயதினராகிய லலித் பாபு வசைமொழிகளைக் கூறி விடாமலிருப்பதற்காகவே அன்னை அவ்விதம் செய்தார். பிற்பகலில் ராதுவின் பாட்டனாரை ஆபரணங்களுடன் லலித்பாபு ஜெயராம்பாபுக்கு அழைத்து வந்து விட்டார். இரவில் சுமார் இரண்டு மணிக்கு அன்னை தூக்கம் வராமல் துன்பப்படுவதாக நாங்கள் அறிந்தோம். அன்னை மனநிம்மதியற்றிருந்தார். ம-வும் நானும் வீட்டிற்குள் சென்றோம். அனைவரும் மருந்துகளைத் தேடிக் கொண்டிருந்தபோது நான் நோயின் காரணத்தைப் பற்றி அன்னையிடம் விசாரித்தேன். அன்னை என்னிடம் பின்வருமாறு கூறினார்: “ஆபரணங்களை மீட்டு வருவதற்காக அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்றதும் அந்தக் கிழப் பிராமணரை அவர்கள் அவமானப்படுத்தி விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தால் எனக்குக் கவலை உண்டாயிற்று. அதனால் என் மனம் சஞ்சலப்பட்டு விட்டது.” இந்த எல்லாவிதமான துன்பங்களுக்கும் மூலகாரணமாக இருந்த அந்தப் பிராமணரிடம் அன்னை கொண்ட கருணையைக் கண்டு நான் பெரிதும் வியப்புற்றேன்.

மறுநாள் பிற்பகலில் கல்கத்தா சென்றவர்களுடன் நானும் சென்றேன். அன்னை என்னைப் பற்றி லலித்பாபுவிடம், “அவர் பகவானிடம் பெரிதும் பக்தி கொண்டவர். அவரையும் உங்களுடன் அழைத்துச் செல்லுங்கள்” என்று சொல்லியிருந்தார். நாங்கள் அனைவரும் அன்னையின் முன் அடிபணிந்தோம். அன்னையின் கண்களில் நீர்த்துளிகள் நிரம்பின. வாசல் வரையிலும் அவர் எங்களுடன் வந்தார். அப்போதும் அவர் அழுது கொண்டேயிருந்தார்.

கல்கத்தாவுக்குச் செல்லும் வழியில் விஷ்ணுபூர் என்ற இடத்தில் ம-வும், பிரபோத பாபுவும் மற்ற

உத்போதன்

வர்களும் ஜகன்மாதாவின் ஒரு விக்கிரகத்தைத் தரிசித்தனர். அந்த விக்கிரகம் 'மிருண்மயி' எனப்படும். ஆனால் லலித் பாபுவும் நானும் ரயிலேறிவிட்டோம். பிரபோத பாபுவை அனுப்பி எங்கனையும் அந்த விக்கிரகத்தைத் தரிசிக்க வரும்படி ம-கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் நாங்கள் சின்மயியைத் (உயிருடன் திகழும் தெய்வத்தை) தரிசித்தோமாதலால், மிருண்மயியைத் (மண்ணால் செய்யப்பட்ட) தரிசிக்க ஆவல் கொள்ளவில்லை. நான் பேலூர் மடத்தை அடைந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ண ஜயந்தி விழாவைப் பார்த்துவிட்டு வீடு திரும்பினேன்.

1907, உத்போதன் காரியாலயம், கல்கத்தா

அடுத்தக் குளர்காலம் வந்ததும் அன்னையைத் தரிசிக்க நான் கல்கத்தாவிற்கு வந்தேன். பலராம் போசின் வீட்டில் அன்னையைக் கண்டேன். மீண்டும் இரண்டாவது தடவை நான் அன்னையைத் தரிசிக்க வந்த போது கல்கத்தாவில் அவருக்காகப் புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருந்த வீட்டிற்கு அன்னை குடிவந்திருந்தார். அந்த வீடுதான் உத்போதன் காரியாலயம். வீட்டிற்குள் நுழைந்ததும் டாக்டர் கஞ்சிலால் ஒரு பத்திரிகையைப் படித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். எனது கேள்விக்குப் பதிலாக அவர், "அன்னைக்கு அம்மை போட்டிருந்தது. அவர் இன்னும் முற்றிலும் குணமடையவில்லை. இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு தாங்கள் அவரை வந்து பார்க்கலாம்" என்று கூறினார்.

அன்னை இவ்விதம் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த செய்தி எனக்குத் தெரியாது. சுவாமி சாரதானந்தர் என்னிடம், "நீங்கள் நாளைக்கு வாருங்கள். அப்போது அன்னையைத் தரிசிக்கலாம், இங்கேயே பிரசாதமும் உட்கொள்ளலாம்" என்று சொன்னார்.

நான் மறுநாள் அங்கு வந்தபோது அன்னை தம் மீதிருந்த அம்மை வடுக்களை எனக்குக் காட்டினார்.

வடுக்களுள் பல மறைந்துவிட்டிருந்தன. அன்னையின் ஆசீர்வாத பலத்தாலும், சாரதானந்தரின் ஏற்பாட்டின் மூலமும் நான் பேலூர் மடத்தில் தங்கினேன். இந்தச் செய்தியை அன்னை அறிந்ததும் அவர் என்னை நோக்கி, “அது மிகவும் நல்லதாயிற்று, துறவு வாழ்க்கையின் வசீகரத்திற்கு இவர் வசியமாகிவிட்டார். நீங்கள் பேலூர் மடத்தில் இருங்கள். குருதேவரிடம் நீங்கள் பக்தியைப் பெறுவீர்களாக! உங்களுக்கு எனது ஆசிகள்” என்று கூறினார்.

சில வேளைகளில் பேலூர் மடத்திலிருந்து நான் அன்னைக்குப் பால் கொண்டு செல்வது வழக்கம். அப்போதெல்லாம் அன்னையைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது.

ஒரு நாள் இவ்விதம் பால் கொண்டு சென்றபோது அன்னை வெற்றிலை மடித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். அவருடைய சகோதரரின் மகளாகிய நளினி அவருக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தாள். என்னைப் பார்த்தவுடனே அறையைவிட்டு வெளியே செல்ல முயன்றாள் நளினி. அன்னை அவளைத் தடுத்து, “இரு, நீ போகவேண்டாம். இவர் என்னுடைய குழந்தையே, இங்கே உட்கார்” என்று சொன்னார்.

பேச்சுக்கிடையில் மாகுவின் கணவருடைய உறவினர் களைப் பற்றி அன்னை இவ்விதம் கூறினார்: “அவர் களைக் குறித்து நான் விசேஷ கவனம் செலுத்த வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் தங்களுக்கு அபசாரம் செய்யப்பட்டு விட்டதாக நினைத்துக்கொண்டு சிறுகிறார்கள். ஆனால் நீங்களோ என்னுடைய குழந்தைகள், நான் உங்களுக்காக எதைச் செய்தாலும் நீங்கள் திருப்தியடைகிறீர்கள். உங்களை எப்போதும் கவனிப்பதற்கு என்னால் இயலாமல் போனாலும் நீங்கள் அதைப் பற்றி மனவருத்தம் கொள்வதில்லை. ஆனால் அந்த உறவினர்களுக்கு ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் சிறப்பான அம்சத்தை நான் அளிக்

காமல் போனாலும் சரி, அவர்களைக் கவனிப்பதில் ஒரு சிறிது நான் தவறிவிட்டாலும் சரி, அவர்கள் தங்களுக்கு அதிகமான அளவில் அபசாரம் செய்யப்பட்டு விட்டதாக நினைக்கிறார்கள்.”

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நான் அன்னையிடம், “அம்மா, மனத்தூய்மையையும் கடவுளை அடையும் ஆவலையும் எப்படிப் பெறுவது?” என்று கேட்டேன்.

அன்னை : ஆகா, நீங்கள் அவைகளைக் கட்டாயம் பெறுவீர்கள். நீங்கள் குருதேவரைச் சரணடைந்து விட்டதால் உங்களுக்கு எல்லாம் கிடைக்கும். மனப் பூர்வமாக அவரிடம் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுங்கள்.

சீடர் : என்னால் அவ்விதம் செய்ய முடியவில்லை. எனக்காகத் தயவு செய்து நீங்களே பிரார்த்தனை செய்யுங்கள்.

அன்னை : உங்கள் மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும் படியும், புனிதப்படுத்தும்படியும் நான் எப்போதும் குரு தேவரைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

சீடர் : ஆம், எனக்காகத் தாங்கள் மட்டும் பிரார்த்தனை செய்வீர்களானால் எனக்கு எல்லாமே கிடைத்துவிடும்.

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு என்னை காடல் என்ற இடத்திற்கு அனுப்பினர். அந்த இடம் ஜெயராம் பாடிக்கு அருகில் இருக்கிறது. அந்த இடத்திலுள்ள மக்கள் வெள்ளத்தால் பெரிதும் பாதிக்கப் பட்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு வேண்டிய நிவாரணப் பணிகளைச் செய்வதற்காக என்னை அனுப்பினர். நான் மூன்று நாட்களுக்கு விடுமுறை வாங்கிக்கொண்டு ஜெயரம்பாடியிலிருந்து, அன்னையைத் தரிசிக்கச் சென்றேன். அப்போது ஜகத்தாத்ரி பூஜை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அதுலர் என்பவரும் என்னுடன் வந்தார். அதுலர் அப்போதுதான் முதன்முறையாக அன்னையைத் தரிசிக்க வந்திருந்தார். நாங்கள் கமார் புகூர் வழியாக ஜயரம்பாடிக்குச் சென்றோம். நாங்கள் அன்னையின் வீட்டை அடைந்ததும் அன்னைக்குச்

சேவை புரிந்து வந்தவராகிய ஆசு மகராஜ், “நீங்கள் வந்தது மிகவும் நல்லதாயிற்று. சிறிது காலமாக பக்தர்கள் யாரையும் பார்க்காத காரணத்தால் அன்னை வருந்திக் கொண்டிருக்கிறார்” என்று தெரிவித்தார். அங்கேயே தங்கி உணவு கொள்ளும்படி அன்னை எங்களிடம் அன்புடன் கூறினார். நல்ல முதல் தரமான உணவு வகைகளை அளித்து அவர் பூரண திருப்தியுடன் எங்களை உட்கொள்ளும்படிச் செய்தார்.

மறுநாள் விடியற்காலையில் வெள்ள நிவாரண வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த இடத்திற்கு நாங்கள் திரும்ப வேண்டியிருந்தது. அன்னையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டபோது, “நான் திரும்பவும் வருவேன்” என்று அவரிடம் கூறினேன். அதுலரோ ஒரு பள்ளிச்சிறுவனைப் போல அன்னையிடம், “ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னார்.

டிசம்பர் 16, 1909—ஜெயராம்பாடி

காடல் என்ற இடத்தில் வெள்ள நிவாரணப் பணிகளை முடித்துக்கொண்டு நான் மீண்டும் ஜெயராம்பாடிக்குத் திரும்பினேன். அப்போது குளிர்காலம். மாலை நேரத்தில் நான் அன்னையின் வீட்டை அடைந்தபோது அன்னை வராந்தாவில் அமர்ந்து காலுக்கு மருந்திட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். அன்னையின் முழங்கால்களில் கீல்வாதத்தால் ஏற்பட்ட வலி இருந்து வந்தது.

சீடர் : இது என்ன மருந்து?

அன்னை : யாரோ ஒருவர் இந்த இலை நல்லது என்று கூறினார். இன்று முழுவதும் பட்டினியாகவா இருக்கிறீர்கள்.

சீடர் : இல்லை. வரும் வழியில் மட்டும் தான் நான் எதையும் சாப்பிடவில்லை.

அன்னை : நீங்கள் ஏன் வழியில் சிற்றுண்டிகள் சில வற்றை வாங்கி உண்டிருக்கக் கூடாது? வழியில் கடைகள் இருக்கின்றனவே.

என்னிடம் ஒரு ரூபாய் மட்டுமே இருந்தது. அதை நான் பேலூர் மடத்திற்குக் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பிப்பதற்காகப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தேன். ஆனால் நான் அன்னையிடம் இதைப் பற்றிச் 'சொல்லவில்லை. அன்னை எனக்கு கடச்சுட உணவு பரிமாறினார். நான் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அந்த உணவை உட்கொண்டேன். அன்னை எனக்கு ஒரு கம்பளத்தைக் கொடுத்து, இரவில் அதை உபயோகித்துக் கொள்ளும்படிச் கூறினார். "இது யாருடைய கம்பளம்?" என்று நான் அன்னையை வினவினேன். "அது என்னுடையதுதான். நானே அதை உபயோகித்து வருகிறேன்" என்றார் அவர்.

மறுநாள் தபாலில் எனது சகோதரர் ஒருவரிடமிருந்து அன்னைக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அந்தக் கடிதத்தில் என்னை வீட்டிற்குத் திரும்பும்படித் தூண்டுமாறு எனது சகோதரர் அன்னையை வேண்டிக் கொண்டிருந்தார். கடிதம் சுருக்கமாகவே எழுதப்பட்டிருந்தாலும் அது மிகவும் நல்ல நடையில் அமைந்திருந்தது; 'அழகான கருத்துக்கள்' கொண்டதாக இருந்தது. "ஆ! என்ன அருமையான கடிதம்!" என்றார் அன்னை. பிறகு அவர் என்னைப் பார்த்து, "நீங்கள் ஏன் வீட்டிற்குத் திரும்பக் கூடாது? உலகில் வாழ்ந்து பணம் சம்பாதித்து ஒரு குடும்பத்தை ஏன் நிர்வகிக்கக் கூடாது?" என்றார். அவர் என்னைச் சோதிப்பதற்காகவே அவ்விதம் கூறினார். "தாயே, அவ்விதம் சொல்லாதீர்கள்" என்று கூறிவிட்டு நான் அழ ஆரம்பித்தேன். அதைக் கண்ட அன்னை மிகுந்த பரிவுடன், "என் மகனே, அழ வேண்டாம். நீங்கள் உயிருடன் வாழும் கடவுளே. கடவுளுக்காக எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்ய யாரால் முடியும்? கடவுளிடம் சரணடைந்துவிட்டால் விதியின் மீறமுடியாத கட்டளைகள்கூட அறவே நீக்கப்பட்டு விடுகின்றன. அவ்விதம் சரணடைந்த மனிதனின் விஷயத்தில், தான் எழுதிய எழுத்துக்களை விதியாகிய தெய்வம்

தனது கையாலேயே அழித்துவிடுகிறது. கடவுளைத் தரிசிப்பதால் மனிதன் என்ன ஆகிறான்? அவனுக்கு இரண்டு கொம்புகளா முளைக்கின்றன? இல்லை. நிகழ்வது இதுதான்: உண்மையையும் பொய்யையும் பகுத்தறியும் சக்தி அந்த மனிதனிடம் வளருகிறது. அவனுக்கு தெய்வீக உணர்வு ஏற்படுகிறது. அவன் வாழ்க்கைக்கும் மரணத்திற்கும் அப்பால் செல்கிறான். கடவுளை அறிவு வடிவாக அனுபூதியில் உணருகிறோம், வேறு எப்படிக் கடவுளைக் காண முடியும்? தெய்வீக உணர்ச்சிகளைப் பெறாத ஒருவனிடம் கடவுள் எப்போதாவது பேசியிருக்கிறாரா? தெய்வீகத் தரிசனத்தில் கடவுளைக் கண்டு அவருடன் பேசி, ஆன்மீகத் துறையில் அவருடன் உறவு கொள்கிறோம்.

சீடர் : இல்லை, தாயே, அத்துடன் மற்றொன்றும் இருக்கிறது. பரம்பொருளின் தரிசனம் நேராகவும் கிடைக்கிறது.

அன்னை : நரேந்திரர் மட்டுமே அதைப் பெற்றார். நரேந்திரரின் ஆன்மீக விடுதலையின் சாவியைக் குரு தேவர் தம்மிடமே வைத்திருந்தார். குருதேவரிடம் பிரார்த்தனை செய்வது, அவரது திருநாமத்தை ஜபிப்பது, அவரைத் தியானிப்பது ஆகியவற்றைத் தவிர ஆன்மீக வாழ்க்கையில் வேறு என்ன உண்டு? குரு தேவரோ, அவர் வேறு யார்? என்றென்றும் அவர் நம்முடையவரே.

சீடர் : தாயே! உண்மையைச் சரியான முறையில், அதாவது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நமக்குச் சொந்தமானவரே என்பதை நான் அறிந்து கொள்ளும்படிச் செய்யுங்கள்.

அன்னை : அதை நான் திரும்பவும் சொல்ல வேண்டுமா என்ன? (மிகவும் உறுதியுடன்) நீங்கள் அதை நிச்சயமாக அறிந்து கொள்வீர்கள். கட்டாயம் உணர்ந்து கொள்வீர்கள்.

டிசம்பர் 19, 1909

மறுநாள் மாலையில் நான் அன்னையின் அறையில்

சுவாமி விவேகானந்தர்

அன்பு மொழிகள்

அன்னையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவர் தமது படுக்கையில் படுத்திருந்தார். வேதாந்தத்தைப் பற்றிப் பேச்சு எழுந்தது. நான் அன்னையிடம், “நாம ரூபத்தைத் தவிர உலகில் வேறென்றும் இல்லை. சடப் பொருள் இருக்கிறது என்பதை நிரூபிக்க இயலாது. ஆகவே கடவுளும் அதைப் போன்ற வேறு விஷயங்களும் இல்லை என்றுதான் முடிவு செய்ய வேண்டும்” என்று கூறினேன்.

குருதேவர், அன்னை போன்ற விஷயங்களும் மாயையே என்பது நான் சொன்ன கருத்தாகும். எனது எண்ணத்தை உடனே புரிந்து கொண்ட அன்னை பின்வருமாறு கூறினார்: “நரேந்திரர் ஒரு தடவை என்னிடம், ‘அம்மா, குருவின் தாமரைத் திருவடிகளைப் பொய் என்று காட்டும் அறிவு அஞ்ஞானமே. குரு என்பதெல்லாம் வெறும் சூன்யமே என்று நிரூபிக்கும் அறிவுக்கு ஆதாரமாக என்ன இருக்கிறது?’ என்று சொன்னார். இந்த வறட்டு விவாதத்தை, இந்தத் தாறுமாறான தத்துவங்களை விட்டு விடுங்கள். தர்க்கத்தினால் யாராவது கடவுளை அடைந்திருக்கிறார்களா? சிவபெருமான் மற்றும் சுகர், வியாசர் போன்ற முனிவர்களும் கூட, அதிகமாகக் கூறினால் பெரிய எறும்புகளைப் போன்றவர்களே.

சீடர் : நான் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். ஒரு சிறிதளவிற்குத் தெரிந்து கொள்ளவும் செய்கிறேன். ஆனால் இது போன்ற விவாதங்களையும் சிந்தனைகளையும் எப்படி நிறுத்துவது?

அன்னை : பரிபூரண ஞானம் அடையாமல் தர்க்கம் என்பது மறையாது.

படைப்பைப் பற்றிய உரையாடல் எழுந்தது.

சீடர் : தாயே, பெரியவையும் சிறியவையுமான இந்த எண்ணற்ற உயிர்களைக் கடவுள் ஒரே வேளையில் படைத்தாரா? வெவ்வேறு காலங்களில் படைத்தாரா?

அன்னை : ஓர் ஒவியன் தன் தூரிகையினால் கண்,

முகம், மூக்கு என்று இவ்விதம் ஒவ்வொன்றாக வரைவதைப் போலவே கடவுளும் ஒவ்வொன்றாக இவற்றையெல்லாம் படைத்தார் என்று சொல்கிறீர்களா? அல்லது மண் பொம்மை செய்பவன் அங்கம் அங்கமாகப் பொம்மையை உருவாக்குவது போல இறைவன் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தார் என்று சொல்கிறீர்களா? இல்லை, அவ்விதம் இல்லை. பகவானிடம் விசேஷ சக்தி இருக்கிறது. பகவான் 'உம்' என்று அங்கீகாரம் செய்யும் போது இந்த உலகங்களெல்லாம் வெளியே தோன்றுகின்றன; அவர் 'உஹும்' என்று சொல்லும்போது அவை மறைந்து விடுகின்றன. இருப்பதெல்லாம் ஒரே வேளையில் ஒன்றாகவே தோன்றுகின்றன; ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அல்ல.

உணவைத் தேடிப் பெரிய ஏறும்புகள் அன்னையின் அறையில் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தன. ஓர் ஏறும்பைக் காட்டி நான், "அப்படியானால் இந்த ஜீவன் ஏன் பின்தங்கி விட்டது? இந்த ஏறும்பு மனிதனாவதற்கு மிகவும் நீண்ட காலம் செல்லுமே" என்று கூறினேன். "ஆம். அது உண்மைதான். ஒரு பிறவியின் முடிவிற்குப் பிறகு ஆழ்ந்தத் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுவதைப் போல அனைவரும் விழித்துக்கொள்கிறார்கள்" என்று அன்னை பதில் கூறினார்.

ஐபம், ஆன்மீக சாதனைகள் ஆகியவை பற்றி நான் அன்னையிடம் கேட்டேன். அன்னை பின்வருமாறு பதில் கூறினார்: "ஆன்மீக சாதனைகளின் மூலம் பழைய கர்மவினைகள் அறுபட்டுப் போகின்றன. ஆனால் பிரேம பக்தி இல்லாவிட்டால் கடவுளை உணர முடியாது. ஐபம், ஆன்மீக சாதனை ஆகியவற்றின் விசேஷம் என்ன தெரியுமா? இவற்றின் மூலம் புலன்களின் வலிமை அடக்கப் படுகிறது."

லலித் சட்டர்ஜி நோய்வாய்ப் பட்டிருந்தார். அவரது நிலைமை அபாயகரமாயிருந்தது. அவரைப் பற்றி அன்னை பின்வருமாறு கூறினார்: "லலித் சட்

டர்ஜி எனக்குப் பெரும் பண உதவி செய்வது வழக்கம். அவர் தமது வண்டியில் என்னை வெளியில் அழைத்துச் செல்வார். கமார்புகூரிலும் ஜெயராமப்பாடியிலுமுள்ள கோவில்களில் பூஜை செய்வதற்காக அவர் நிறைய பண உதவி செய்து வருகிறார். எனது லலித் சட்டர்ஜியின் இதயம் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் மதிப்புப் பெறும். ஆனால் பணம் இருந்தாலும்கூட கஞ்சத்தனமாக உள்ளவர்களும் இருக்கிறார்கள். பணக்காரர்கள் பணத்தைக் கொண்டு பகவானுக்கும் பகவானின் பக்தர்களுக்கும் தொண்டு செய்ய வேண்டும். ஏழைகளோ இறைவனின் திருநாமத்தை எப்போதும் ஜபிப்பதால் பகவானை வழிபட வேண்டும்.

பிரேம பக்தியைப் பற்றி அன்னை, “பிருந்தாவனத்து இடைச் சிறுவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணரைத் தங்களுக்கு ‘சொந்தமானவராக’ ஆக்கிக் கொண்டது ஜபத்தினாலா? தியானத்தினாலா? பிரேம பக்தியின் மூலமே அவர்கள் பகவானை அறிந்து அவரைத் தங்களுக்குச் சொந்தமானவராக ஆக்கிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் அன்பிற்குரிய ஒரு நண்பனிடம் சொல்வது போலவே பகவானிடம், ‘ஏ கிருஷ்ண, இங்கே வா, இதைச் சாப்பிடு. இதை எடுத்துக் கொள்’ என்று சொல்வது வழக்கம்” என்று குறிப்பிட்டார்.

சீடர் : பகவானுடைய அன்பு வெளிப்படத் தோன்றுவதைப் பார்க்காமலேயே நாம் பகவானை அடைய எப்படி ஆவல் கொள்ள முடியும்?

அன்னை : ஆம், கடவுளின் அருள் காரணமாக அவ்விதம் ஆவல் கொள்வது சாத்தியமே.

டிசம்பர் 31, 1909—ஜெயராமப்பாடி

காலை ஒன்பது மணி இருக்கும். நான் அன்னையைக் காணச் சென்றபோது அன்னை வெற்றிலைச் சுருள்களைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தார். மிக விரைவில் நாங்கள் இருவரும் உரையாட ஆரம்பித்தோம்.

சீடர் : அம்மா! நான் எவ்வளவோ பார்த்திருக்

கிறேன். எவ்வளவோ கேட்டிருக்கிறேன். என்றாலும் உங்களை என் 'சொந்தத் தாய்' என்று என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே?

அன்னை : மகனே, அப்படியில்லையானால் நீங்கள் அடிக்கடி எப்படி இங்கு வர முடியும்? உரிய காலம் வரும்போது நீங்கள் உங்கள் 'சொந்தத் தாயை' அறிந்து கொள்வீர்கள்!

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நான் அன்னையிடம் என் பெற்றோர்களையும் சகோதரர்களையும் குறித்துப் பேச ஆரம்பித்தேன். "என் பெற்றோர்கள் என்னை வளர்த்தார்கள். அவர்கள் காலமாகி விட்டார்கள். இப்போது அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்களோ, எப்படி வாழ்கிறார்களோ எனக்குத் தெரியாது. எனது சகோதரர்கள் நல்ல குணநலன்களுடன் திகழ அன்புசூர்ந்து ஆசீர்வதியுங்கள்" என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

அன்னை : எந்தக் காலத்திலாவது மக்களில் பெரும் பாலோர் கடவுளை நாடியிருக்கிறார்களா? இந்தக் குடும்பத்திலேயே எவ்வளவோ பேர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் எல்லோருமே கடவுளை விரும்புகிறார்களா, என்ன?

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அன்னை என்னிடம், "கவலைப் படாதீர்கள். இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபட வேண்டாம். நீங்கள் பிரம்மசாரியாக இருப்பீர்களானால் எதற்காகப் பயப்பட வேண்டும்? நீங்கள் எங்கே வாழ்ந்தாலும் சுதந்திரமாகவே இருப்பீர்கள்" என்று கூறினார்.

சீடர் : ஆனால் அம்மா, எனக்குப் பயமாகவே இருக்கிறது.

அன்னை : வேண்டாம், பயப்படவே வேண்டாம். எல்லாம் குருதேவரின் சங்கற்பத்தையே பொறுத்திருக்கிறது.

சீடர் : மனம்தான் எல்லாம். மனம் மட்டும் தூய நிலையில் இருந்தால் நான் எங்கிருந்தாலும் பாதக

மில்லை. தாயே! என் மனம் எப்போதும் பரிசுத்தமாக இருக்க அருள் புரியுங்கள்.

அன்னை : அவ்விதமே ஆகட்டும்!

ஜனவரி 2, 1910

அன்னையின் பிறந்த நாள் வந்தது. சிலநாட்களுக்கு முன்பு பிரபோதபாபு ஜெயராம்பாடிக்கு வந்தார். அவர் அன்னையின் பிறந்த நாள் விசேஷ பூஜைக்காக அன்னையின் சகோதரர்களிடம் ஐந்து ரூபாய்கள் கொடுத்திருந்தார். அன்னை அவர்களிடம், “இன்று விசேஷமாக ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம். நான் புதிய ஓர் ஆடை அணிந்துகொள்வேன். குருதேவருக்கு இனிப்புப் பண்டத்தை நிவேதனம் செய்து பூஜை நடைபெறும். பிறகு நான் அந்தப் பிரசாதத்தையே உட்கொள்வேன். இந்தத் தடவை அவ்வளவு செய்தால் போதும்” என்று கூறினார்.

பூஜையறையில் வழிபாடு முடிந்தது. அன்னை தமது கால்களைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தார். புதிய ஆடையை அவர் அணிந்திருந்தார். பிரபோதபாபு அன்னையின் திருவடிகளில் சில மலர்களை அர்ப்பித்தார். நான் வாசல் கதவினருகில் நிற்குகொண்டிருந்தேன். அன்னை என்னை நோக்கி, “ஏன்? நீங்கள் சில மலர்களை அர்ப்பிக்க மாட்டீர்களா? இதோ மலர்கள் இருக்கின்றன, எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். பிறகு நானும் அவரது திருவடிகளில் மலர்களை அர்ப்பித்தேன். நடுப்பகலில் நாங்கள் அருமையான விருந்து உட்கொண்டோம். அதன்பிறகு பிரபோதபாபு கல்கத்தாவிற்குப் புறப்பட்டார். எனது உடல் நலம் சற்று பாதிக்கப் பட்டிருந்தது. ஆகவே நான் ஜெயராம்பாடியிலேயே தங்கியிருந்தேன்.

ஜனவரி 5, 1910

உரையாடலின்போது அன்னை பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: “கடவுளை யாராவது கட்ட முடியும் என்று

நீங்கள் சொல்ல முடியுமா? அன்னை யசோதையால் ஸ்ரீகிருஷ்ணரை அவ்விதம் கட்ட முடிந்தது. ஏனெனில் பகவானே அவனை அனுமதித்தார். பிருந்தாவனத்திலிருந்த இடைச் சிறுவர்களும் கோபியர்களும் கூடக் கடவுளை அறிந்திருந்தார்கள்.

“மனிதனுக்கு ஆசைகள் இருக்கும் வரையில் பிறவிகளுக்கு ஒரு முடிவே இல்லை. ஆசைகள்தாம் மீண்டும் மீண்டும் வெவ்வேறு உடல்களை எடுக்கும்படிச் செய்கின்றன. சிறிது கற்கண்டு சாப்பிட வேண்டும் என்ற ஆசையிருந்தாலும்கூட மீண்டும் பிறக்க வேண்டியது தான். இதனால் தான் பேலூர் மடத்திற்குப் பலவித உணவு வகைகள் கொண்டு வரப்படுகின்றன. ஆசையை நுட்பமான ஒரு விதையுடன் ஒப்பிடலாம். அது புள்ளியைவிடப் பெரிதாக இல்லாத ஒரு விதையிலிருந்து வளர்கின்ற பெரிய ஆலமரத்தைப் போன்றதாகும். ஒருவனுக்கு ஆசைகள் இருக்கும் வரையிலும் மறு பிறவி ஏற்பட்டே தீரும். ஒரு தலையனை உறையிலிருந்து ஜீவனை எடுத்து மற்றோர் உறைக்குள் வைப்பது போன்றது அது.

‘மனிதர்களுள் யாரோ ஒருவர் இருவர் மட்டுமே எல்லா ஆசைகளிலிருந்தும் விடுபட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். ஆசைகள் காரணமாக ஒருவன் புதிய உடல் எடுத்தாலும் முற்பிறவிகளில் செய்த நற்கருமபலன் ஒருவனுக்கு இருக்குமானால் அவன் ஆன்மீக உணர்ச்சியை முற்றிலும் இழக்காமல் இருப்பான். பிருந்தாவனத்தில் உள்ள கோவிந்தஜி ஆலயத்தில் ஒரு பூசாரி இருந்தார். அவர் பகவானுடைய நிவேதனப் பொருள்களைக் கொண்டு தமது வைப்பாட்டியை உண்பிப்பது வழக்கம், இந்தப் பாவச் செயலின் காரணமாக அவர் இறந்து போன பிறகு பிணம் தின்னும் ஒரு பூதத்தின் உடலை ஏற்றார். ஆனால் அவர் கோவிலில் பகவானை வழிபட்டிருந்தாரல்லவா? அந்தப் புண்ணியத்தின் பயனாக அவர் ஒரு நாள் தமது தூல உடலிலேயே அனை

அன்பு மொழிகள்

வரின் முன்பும் தோன்றினார். பழைய நற்கருமங்கள் காரணமாக அவ்விதம் செய்வது அவருக்குச் சாத்தியமாயிற்று. தம்முடைய இழிவான பிறவியின் காரணத்தை அவர் மக்களுக்குத் தெரிவித்துவிட்டு, மீண்டும் அவர்களிடம், 'இந்த நிலையிலிருந்து எனது ஆன்மா கடைத்தேறும் பொருட்டு பஜனையும் சங்கீர்த்தனமும் ஏற்பாடு செய்யுங்கள், அது எனக்கு விடுதலை தரும்' என்று கூறினார்."

சீடர்: பஜனை, சங்கீர்த்தனம் ஆகியவற்றின் மூலம் அத்தகைய நிலைகளிலிருந்து விடுதலை பெறுவது சாத்தியமாகுமா?

அன்னை : ஆமாம். வைணவர்களுக்கு அவ்வளவு செய்தால் போதும், சிராத்தம் முதலிய கடன்களை அவர்கள் செய்வதில்லை.

ஒரு சமயம் தேர்த் திருவிழாவின்போது புரியில் நான் ஜகந்நாதரின் திருவுருவைத் தரிசித்தேன். பகவானின் திருவுருவத்தை ஏராளமான மக்கள் தரிசித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த நான் பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்து கண்ணீர் உகுத்தேன். "ஆ! இது மிகவும் நல்லது இவர்கள் அனைவரும் காப்பாற்றப்படுவார்கள்" என்று எனக்கு நானே சொல்லிக் கொண்டேன். ஆனால் பிறகு அவ்விதம் நடைபெறப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்தேன். ஆசைகள் அறவே அற்றுப் போன ஒருவர் இருவர் மட்டுமே மோட்சம் அடைய முடியும் என்று உணர்ந்தேன். இந்த நிகழ்ச்சியை நான் யோகின்மாவிடம் கூறியபோது அவரும் நான் கூறியதை ஆதரித்து, "ஆம் தாயே! ஆசைகளிலிருந்து விடுபட்டிருப்பவர்கள் முக்தி அடைவார்கள்" என்று கூறினார்.

*

*

*

ஒரு நாள் அன்னையின் அறைத் தாழ்வாரத்தில் நான் காலை உணவு அருந்திக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது அன்னையிடம், "தாயே, நான் பேலூர்

மடத்தில் இருக்க வேண்டுமானால் சன்னியாசம் ஏற்க வேண்டியிருக்குமா?" என்று கேட்டேன்.

அன்னை : ஆம், குழந்தாய்.

சீடர் : ஆனால் தாயே! சன்னியாச ஆசிரமம் மிகவும் அதிகமான கர்வத்திற்கு இடம் கொடுக்கிறது.

அன்னை : ஆம், அது உண்மைதான். ஒரு துறவி மிகவும் கர்வம் கொண்டவனாக ஆகிவிடலாம். அவன் "பார், அவன் என்னை மதிப்பதே இல்லை. என் முன் அவன் வணங்குவதில்லை" என்று நினைக்கக்கூடும். (நான் அணிந்திருந்த வெள்ளையாடையை சுட்டிக் காட்டி) ஒரு விதத்தில் இந்த முறையில் வாழ்வதே சிறந்தது. (புறத் துறவை விட அகத்துறவு பெற்று வாழ்வதே முக்கியம் என்பது இதன் கருத்து) கௌர் சிரோமணி*, தமது வயதான காலத்தில் புலன்களெல்லாம் வலிவு குன்றிப்போன பிறகு சன்னியாசம் ஏற்றார். குழந்தாய்! அழகாக இருக்கிறோம் என்ற கர்வம், நற்குணம் பெற்றிருக்கிறோம் என்ற கர்வம், நன்கு படித்திருக்கிறோம் என்ற கர்வம், புனித வாழ்க்கை வாழ்கிறோம் என்ற கர்வம் இவற்றை ஒழித்து விடுவது அவ்வளவு சுலபமா, என்ன?

சன்னியாச வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளத் தயாராகும் படி அன்னை என்னைப் பெரிதும் ஊக்கப்படுத்தினார். "வீட்டிற்குச் சென்று உங்கள் சகோதரர்களிடம் முடிவாக 'நான் எந்த ஒரு வேலையையும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன். என் தாயும் இறந்து விட்டார். ஆகவே நான் யாருக்கும் அடிமையாக இருக்கமாட்டேன். அது போன்ற எந்த ஒரு காரியத்தையும் நான் நிச்சயமாகச் செய்யவே மாட்டேன். இல்லறக் கடமைகளைச் செய்து கொண்டு நீங்களே மகிழ்ச்சியுடன் இருங்கள்' என்று சொல்லி விடுங்கள்" என்று அன்னை என்னிடம் கூறினார். சன்னியாச வாழ்க்கையின் கடுமையான தன்மையைக்

* கௌர் சிரோமணி என்பவர் வைணவ நெறியைச் சேர்ந்தவர். அவர் பிருந்தாவனத்தில் அன்னையைத் தரிசித்திருந்தார்.

குறித்துப் பேச்செழுந்தது. அன்னை இவ்விதம் கூறினார்: “மடத்தில் என் குழந்தைகளின் வாழ்க்கைதான் எவ்வளவு கடுமையாக இருக்கிறது! அவர்கள் நன்றாக உண்ணவோ நன்றாக உடுக்கவோ வாழ்க்கையில் நல்லது எதையும் பெற்று மகிழ்ச்சியடையவோ இயலாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இது எனக்குச் சிறிதும் பிடிப்பதில்லை. யோகின் மிகவும் கடுமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார். அதன் காரணமாகவே அவர் உடலை நீத்தார்.

மாலை நேரத்தில் அன்னையும் நானும் உரையாடலில் ஈடுபட்டோம்.

சீடர் : அம்மா, கடவுளின் அருள் ஒருவனுக்குக் கிடைக்குமானால் எந்த நேரத்தில் வேண்டுமானாலும் அவனுக்கு ஆன்மீக அனுபூதி கிட்டிவிடுகிறது. அப்போது அந்த மனிதனின் விஷயத்தில் உரியகாலம் வரும் வரையில் அவன் காத்திருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லையல்லவா?

அன்னை : அது உண்மைதான். ஆனால் பருவகாலம் தவறிப் பழுக்கின்ற மாம்பழம், ஆனி மாதத்தில், அதாவது தக்கப் பருவத்தில் பழுக்கின்ற மாம்பழத்தைப் போல அவ்வளவு சுவையாக இருக்குமா? தக்கப் பருவமில்லாத காலத்தில் பழங்களைப் பெறுவதற்கு மக்கள் முயல்கிறார்கள். இப்போதெல்லாம் ஐப்பசி மாதத்தில் கூட மாம்பழங்களும் பலாப் பழங்களும் கிடைப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் அவை தக்கப் பருவத்தில் கிடைக்கும் பழங்களைப் போல அவ்வளவு சுவையாக இருப்பதில்லை. இதுதான் கடவுள் தரிசனத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் முயற்சிகள் விஷயத்திலும் உண்மை. இந்தப் பிறவியில் ஒருவன் ஒருவேளை சிறிது ஜபமும் தவமும் செய்யலாம். மறுபிறவியில் அவன் தன்னுடைய ஆன்மீகப் பற்றை மேலும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம். அதற்கு அடுத்தப் பிறவியில் அவன் அதற்கு மேலும் முன்னேறுவான். இதுபோலத்தான்

அது நடைபெறும்.

ஒருவனுக்குத் திடீரென்று ஆன்மீக அனுபூதி கிடைப்பதைப் பற்றி அன்னை இவ்விதம் கூறினார்: “கடவுளின் இயல்பு ஒரு குழந்தையின் இயல்பைப் போன்றது. ஒருவனுக்குக் கேட்காத நிலையிலும் கடவுள் கொடுத்துவிடுவார். கேட்கின்ற ஒருவனுக்கு அவர் கொடுப்பதில்லை. எல்லாம் அவரது விருப்பத்தைப் பொறுத்தது.”

*

*

*

மற்றொருநாள் அன்னை வெற்றிலைச் சுருள்களைத் தயாரித்துக்கொண்டு வராந்தாவில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது நான் அவரிடம், “எதிர்காலத்தில் தங்களின் திருவருளைப் பெறுவதற்காக எத்தனையோ பேர் தவம் செய்யப் போகிறார்கள்!” என்று கூறினேன். அன்னை புன்னகையுடன், “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? எல்லோரும் ‘ஆ! அன்னைக்குக் கீல்வாதம் இருந்தது! அவள் இது போல்தான் நோண்டி நடப்பது வழக்கம்!’ என்று தான் சொல்லப் போகிறார்கள்” என்று கூறினார்.

சீடர் : நீங்கள் வேண்டுமானால் அப்படிச் சொல்லலாம்.

அன்னை : அதனால்தான் குருதேவர் காசிப்பூர்த் தோட்டத்தில் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது இவ்விதம் சொல்வது வழக்கம்: “லௌகீக லாபம் எதையேனும் எதிர்பார்த்து அன்னை நாடியவர்கள் எல்லோரும் ‘ஆகா! இவரோ அவதார புருஷர். இவர் எப்படி நோய்வாய்ப்பட முடியும்? இதெல்லாம் மாயை’ என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். ஆனால் எனக்கு அந்தரங்கமாக இருப்பவர்கள் அனைவரும் இந்தத் துன்பத்தைக் கண்டு பெரிதும் துன்பமனுபவித்து வருகிறார்கள்.”

உத்போதன் காரியாலயம், கல்கத்தா

எனக்குத் தீட்சை தரப்பட்ட தினத்திற்கு முதல் நாள் நான் அன்னையிடம், “அம்மா, தீட்சை பெற விரும்புகிறேன்” என்று கூறினேன். அன்னை, “நீங்கள்

இன்னும் தீட்சை பெறவில்லையா?" என்று கேட்டார். பெறவில்லை என்று நான் பதில் கூறினேன். "நீங்கள் தீட்சை பெற்றுகி விட்டது என்று அல்லவா நினைத்தேன்" என்றார் அன்னை. எனக்குத் தீட்சை தந்த பிறகு அன்னை என்னிடம், "பகவானின் திருநாமத்தை ஜபிப்பதால் உங்கள் உடலும் மனமும் தூய்மை அடையட்டும்!" என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார்.

சீடர் : விரல்களால் கணக்கிட்டுக்கொண்டு மந்திரத்தை ஜபம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் என்ன? மானசீகமாக மந்திரத்தை ஜபித்தால் போதாதா?

அன்னை : கடவுள் நமக்கு விரலைக் கொடுத்திருப்பதற்குக் காரணம், பகவான் நாமத்தை உச்சரிக்கும் பேற்றை அவையும் பெற வேண்டும் என்பது தான்.

செப்டம்பர் 25, 1910

காலை நேரத்தில் அன்னையுடன் நான் உரையாட ஆரம்பித்தேன்.

சீடர் : அம்மா, கடவுள் என்று ஒருவர் இருப்பா ரானால் உலகத்தில் இவ்வளவு கஷ்டமும் துன்பமும் ஏன் இருக்கின்றன? கடவுள் இதையெல்லாம் பார்ப்ப தில்லையா? இவற்றை எல்லாம் நீக்கும் சக்தி அவருக்குக் கிடையாதா?

அன்னை : படைப்பே இன்பமும் துன்பமும் நிறைந்த தாகத்தான் இருக்கிறது. துன்பமே இல்லாவிட்டால் இன்பத்தை யாரேனும் ரசிக்க முடியுமா? மேலும் எல்லா மக்களுமே இன்பமாக இருப்பதென்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும்?

சீதை ஒருசமயம் இராமபிரானிடம், "உங்கள் குடிமக்கள் அனைவருடைய கஷ்டங்களையும் நீங்கள் நீக்கக் கூடாதா? உங்கள் அரசில் வாழும் எல்லா மக் களும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும்படிச் செய்யுங்கள். நீங்கள் மட்டும் மனம் வைத்தீர்களானால் இதைச் சுலபமாகச் செய்துவிடலாம்" என்று கூறினான். அதற்கு இராமர், "எல்லா மக்களும் ஒரே சமயத்தில் மகிழ்ச்சி

யுடன் இருப்பது என்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும்?" என்று கேட்டார். அதற்கு சீதையோ, "ஏன் முடியாது? ஒவ்வொருவருடைய தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் அவர்களுக்குத் தேவையான எல்லா வசதிகளையும் அரசாங்கக் களஞ்சியத்திலிருந்து கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யுங்கள்" என்று கேட்டுக் கொண்டாள். இராமர், "அப்படியே ஆகட்டும். உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு லட்சுமணருக்குச் சொல்லி அனுப்பினார். லட்சுமணரிடம் இராமர், "நீ சென்று அரசிலுள்ள ஒவ்வொருவரிடமும் யாருக்கு எது வேண்டுமானாலும் அரசாங்கக் களஞ்சியத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று அறிவித்துவிடு" என்று கூறினார். அவ்விதமே அறிவிக்கப் பட்டதும் குடிமக்கள் அரண்மனைக்கு வந்து தங்கள் தேவைகளைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களுக்குத் தேவையான எல்லாப் பொருள்களும் தாராளமாகக் கொடுக்கப் பட்டன. அனைவரும் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ ஆரம்பித்தனர். அப்போது இராமரின் மாயையினால் இராமரும் சீதையும் வசித்து வந்த கட்டிடத்தின் கூரை ஒழுக ஆரம்பித்தது. மழையில் ஒழுகிக் கொண்டிருந்த அந்தக் கட்டிடத்தைப் பழுது பார்க்க வேளையாட்களுக்குச் சொல்லியனுப்பினார்கள். ஆனால் வேளையாட்கள் எங்கிருந்து கிடைப்பார்கள்? கூலியாட்கள் கிடைப்பதற்கு வழி எதுவும் இல்லாமல் போயிற்று. அரசில் கூலியாள் என்று ஒருவன்கூட இல்லை. கொத்தன், தச்சன் ஆகியவர்கள் ஒருவரும் கிடைக்காமல் போகவே எல்லாக் கட்டிடங்களும் பழுது பார்க்க இயலாத நிலையில் அப்படியே இருந்தன. இது போன்ற வேலைகள் செய்வது அறவே நின்று போய்விட்டது. இராம பிரானின் குடிமக்கள் தங்கள் இத்தகையக் கஷ்டங்களைத் தெரிவித்து இராமரிடம் முறையிட்டனர். வேறு வழி எதுவும் தோன்றாமல் போகவே சீதை இராமரிடம், "இப்படி ஒழுகுகின்ற கூரையினால் ஏற்படும்

அன்பு மொழிகள்

சிரமத்தை இனிமேலும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. முன்பு இருந்ததைப் போலவே எல்லா விஷயங்களும் நடைபெறும்படிச் செய்துவிடுங்கள். பிறகுதான் எல்லோருக்கும் வேலையாட்கள் கிடைப்பதற்கு வழி ஏற்படும். ஒரே சமயத்தில் எல்லா மனிதர்களுமே மகிழ்ச்சியுடனிருப்பது இயலாத காரியம் என்பதை இப்போது நான் உணருகிறேன்” என்று கூறினான் இராமரும், “அப்படியே ஆகட்டும்” என்றார். உடனே முன்பு இருந்ததைப் போலவே எல்லா விஷயங்களும் அமைந்து விட்டன. வேலையாட்களும் மீண்டும் கிடைக்கத் துவங்கினர். சீதை இராமபிரானிடம், “பிரபுவே! இந்தப் படைப்பு உங்கள் விசித்திரமான லீலை” என்று கூறினாள்.

எப்போதும் துன்பத்திலேயே அழுந்தியிருப்பவர்கள் யாரும் இல்லை. இந்தப் பூமியில் வாழும் காலம் முழுவதிலும் துன்பம் மட்டுமே அனுபவிக்கும் நிலையில் ஒரு வனும் இருக்கமாட்டான். ஒவ்வொரு செயலும் அதற்குரிய பயனை விளைவிக்கிறது. அதற்கேற்ப ஒவ்வொரு வருக்கும் வாய்ப்பு அமைகிறது.

சீடர் : அப்படியானால் எல்லாமே பழைய விளைகளின் பயனாகத்தான் அமைகின்றனவா?

அன்னை : பிறகு வேறு எப்படி இருக்க முடியும்? தனது தலையில் மலத்தொட்டியைத் தூக்கிச் செல்லும் தோட்டியை நீங்கள் பார்த்ததில்லையா?

சீடர் : ஒருவன் நல்லதாகவோ கெட்டதாகவோ ஒரு செயலைச் செய்கிறான். அவ்விதம் செய்யும்படி ஊக்குவிக்கும் இயல்பு முதன்முதலாக அவனுக்கு எங்கிருந்து ஏற்படுகிறது? இந்த வாழ்க்கையின் இயல்புகள் குறிப்பிட்ட ஒரு முறையில் அமைந்திருப்பதற்குக் காரணம் கடந்த பிறவியில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களே என்றும், கடந்த பிறவியின் இயல்புகள் அதற்கு முந்திய பிறவியின் பயனாக ஏற்பட்டவையே என்றும் விளக்கிச் சொல்லலாம். ஆனால் இதற்கெல்லாம்

ஆரம்பம் எது?

அன்னை : கடவுளின் விருப்பமில்லாமல் எந்த ஒன்றும் நடைபெற முடியாது. ஆம், ஓர் அணுவிற்கு அசைய முடியாது. ஒருவனுக்குச் சாதகமான காலம் ஏற்படும்போது இறைவனைத் தியானிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவனிடம் உதிக்கிறது. ஆனால் காலம் பாதகமாக அமையும்போது தீயசெயல்களைச் செய்வதற்கு உரிய எல்லா வசதிகளையும் அவன் பெறுகிறான். கடவுளின் விருப்பத்தை அனுசரித்து உரிய காலத்தில் எல்லாம் நடைபெறுகின்றன. கடவுளே மக்களின் செயல்களின் மூலம் தமது சித்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். நரேன் தாமாகவே இவ்வளவு செயல்களையும் செய்து சாதித்திருக்க முடியுமா? கடவுள் நரேனின் மூலம் வேலை செய்தார். அதனால்தான் அவன் வெற்றி பெற முடிந்தது. அவன் என்னவெல்லாம் செய்து சாதித்தானோ அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் குருதேவர் முன்னதாகவே தீர்மானித்திருந்தார். குருதேவரின் திருவடிகளில் ஒருவர் பரிபூரணமாகச் சரணாகதி அடைந்துவிட்டால், எல்லா விஷயங்களும் சரியாக அமையும்படி குருதேவரே கவனித்துக் கொள்வார். என்ன நிகழ்ந்தாலும் அதை நாம் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் நமக்கு வாய்க்கும் எல்லா வசதிகளும் நம் முடைய முந்தைய வினைகளாலேயே நிர்ணயிக்கப் படுகின்றன. மேலும் நிகழ்காலச் செயல்களால் பழைய வினைப் பயன்களைத் துடைத்து விடலாம்!

சீடர் : கர்மத்தை கர்மத்தால் நீக்கிவிட முடியுமா?

அன்னை : ஏன் முடியாது? நற்கருமத்தை நீங்கள் செய்தீர்களானால் அது பழைய தீய கர்மத்திற்கு மாற்றாக அமையும், தியானம். ஜபம், ஆன்மீகச் சிந்தனை ஆகியவற்றின் மூலம் பழைய பாவங்களுக்கு மாற்றுச் செய்து விடலாம்.

மிர்சாபூர் தெருவில் ஒரு பையனுக்குப் பேய் பிடித்திருந்தது என்று நான் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். அன்

றைக்கு முந்தின நாள் உத்போதன் காரியாலயத்தைச் சேர்ந்த சிலர் அந்தப் பையனைப் பார்த்துவிட்டு வந்திருந்தனர். “ஒருவர் சூட்சும உடலில் எவ்வளவு காலம் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்?” என்று அன்னையிடம் கேட்டேன்.

அன்னை : மிகவும் பக்குவம் அடைந்த ஜீவன்களைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் சூட்சும உடலில் ஒரு வருட காலம் வாழ்ந்திருப்பார்கள். அதன் பிறகு, மறைந்த முன்னோர்களின் திருப்திக்காக கையில் பிண்டமும் தண்ணீரும் தரப் படுகின்றன; மத சம்பந்தமான விழாக்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்யப் படுகின்றன. இவைகளின் காரணமாக, இறந்து போனவர்களின் உயிர் சூட்சும உடல்களிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறது. பிறகு அவர்கள் வேறு உலகங்களுக்குச் சென்று வாழ்ந்து, இன்பத்தையோ துன்பத்தையோ அனுபவிக்கிறார்கள். காலக்கிரமத்தில் அவர்களுடைய ஆசைகளுக்கு ஏற்ற வகையில் மீண்டும் மனித உடல் எடுக்கிறார்கள். சிலர் அந்த உலகங்களிலிருந்தே முக்தி அடைவதும் உண்டு, இந்தப் பிறவியில் ஒருவனுக்குப் புண்ணியச் செயல்களின் பலன் இருக்குமானால், அவன் சூட்சும உடலில் இருக்கும் போதுகூட ஆன்மீக உணர்வை முற்றிலும் இழந்து விடாமல் இருப்பான்.

சீடர் : ஒருவனுடைய சிராத்தச் சடங்கு கையில் இயற்றப்படுமானால் அவன் மேலான நிலையை அடைகிறான் என்பது உண்மைதானா?

அன்னை : ஆம், அது உண்மைதான். *

* இது சம்பந்தமாக மற்றொரு நிகழ்ச்சி என் நினைவுக்கு. வருகிறது. அன்னை ஒரு சமயம் காசியில் தங்கியிருந்தார். இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற ஓரிரு நாட்களுக்கு முன்புதான் நான் எனது மறைந்த முன்னோர்களுக்கு சிராத்தச் சடங்கு செய்வதற்காக கையக்குச் சென்றிருந்தேன். கையக்குப் புறப்படுமுன் நான் அன்னையிடம், “அம்மா! எனது முன்னோர்கள் சொர்க்கம் அடையும்படி ஆசீர்வதிப்பீர்களாக” என்று வேண்

சீடர் : அப்படியானால் ஆன்மீக சாதனை செய்ய வேண்டிய அவசியம் என்ன?

அன்னை : இத்தகைய முன்னோர்கள் உயர்ந்த நிலையை அடைகிறார்கள் என்பது உண்மைதான். சிறிது காலம் அவர்கள் அந்த நிலையிலேயே வாழ்கிறார்கள். ஆனால் அதன்பிறகு அவர்கள் தங்கள் பழைய ஆசைகளுக்கு ஏற்ற வகையில் மீண்டும் இந்த உலகிலோ வேறு உலகங்களிலோ பிறக்கிறார்கள். மனிதப் பிறவி எடுத்த பிறகு அவர்களில் சிலர் இந்தப் பிறவியிலேயே முக்தி

புக் கொண்டேன். மறைந்த எனது முன்னோர்களின் திருப்திக்காக நான் கையில் பிண்டமும் நீரும் அளித்த அதே நாள் இரவு காசியில் அன்னையின் சகோதரரின் மகனான பூதேவ், ஒரு கனவு கண்டார். கனவில், அன்னை ஜபம் செய்து கொண்டிருப்பதையும், அன்னையைச் சுற்றிலும் பலர் சூழ்ந்து கொண்டு, “எனக்கு முக்தி கொடுங்கள்; எனக்கு முக்தி கொடுங்கள்” என்று கேட்டுக் கூவுவதையும் பார்த்தார். ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்திருந்த புனித நீரை அன்னை அவர்கள் மீது தெளித்து, “போங்கள், காப்பாற்றப் பட்டீர்கள்!” என்று கூறினார். பிறகு அவர்கள் பெரிதும் மகிழ்ச்சியுடன் அங்கிருந்து சென்றார்கள். சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு வேறொரு மனிதன் அங்கு வந்தான். அவனிடம் அன்னை, “இதே காரியத்தை இன்னும் என்னால் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்க முடியாது” என்று தெரிவித்தார். அந்த மனிதன் நீண்ட நேரம் அன்னையைப் பிரார்த்தித்த பிறகு முடிவில் அன்னையின் அருளைப் பெற்றான். மறுநாள் இந்தக் கனவை பூதேவ் அன்னையிடம் தெரிவித்தபோது அன்னை, “ரா—தன் மூதாதையர்களுக்குச் சிரரத்தச் சடங்குச் செய்வதற்காகக் கையக்குச் சென்றிருக்கிறார். அதன் காரணமாக அந்த மக்கள் அனைவரும் முக்தி பெற்றார்கள்” என்று கூறினார். உண்மையிலேயே, எனது முன்னோர்களுக்கு நான் மிகவும் சிரத்தையுடன் பிண்டமிட்டபோது, யாருடைய பெயர்கள் என் நினைவுக்கு வந்தனவோ அவர்கள் அனைவரின் முக்திக் காகவும் பிண்டமும் நீரும் அளித்தேன். அவர்கள் அனைவரும் முக்தி அடையப் பிரார்த்தனை செய்தேன்.

அடைகிறார்கள். ஆனால் வேறுசிலர் தங்களுடைய கர்ம பலனை அனுபவிப்பதற்காக இழிவான பிறவிகளை அடைகிறார்கள். எல்லா ஆசைகளும் முற்றிலும் அற்றுப் போகிற பிறவி எதுவோ அதுவே ஒருவனது கடைசிப் பிறவி.

சீடர் : முன்னோர்கள் ஒருவித தெய்வீக நிலையை அடைவதாக இப்போது கூறினீர்களே, அவர்கள் தாங்களே அங்கு செல்கிறார்களா, அல்லது வேறு யாராவது அவர்களை அழைத்துச் செல்கிறார்களா?

அன்னை : இல்லை, வேறு யாரும் அவர்களை அழைத்துச் செல்வதில்லை. தாங்களேதான் செல்கிறார்கள். சூட்சும உடல் என்பது காற்றினாலான உடல் போன்றது.

சீடர் : தங்களுக்காகக் கையையில் சிராத்தச் சடங்கு செய்யப்படாதவர்களின் கதி என்னவாகிறது?

அன்னை : அவர்கள் சூட்சும உடலிலேயே வாழ்கிறார்கள். அவர்களது பரம்பரையில் பிறக்கும் யாராவது ஒருவர் அதிர்ஷ்டவசமாகக் கையையில் சிராத்தச் சடங்கையோ அல்லது வேறுவகையான ஈமச் சடங்குகளையோ செய்யும் வரையில் அவர்கள் அவ்விதம் வாழ்கிறார்கள்.

சீடர் : பேய் பிசாசுகள் என்று கேள்விப்படுகிறோமே அவை சிவபெருமானின் பூதகணங்களா அல்லது வெறும் பேய்கள் தானா? இறந்து போனவர்களுடைய ஆவிகளா அவை?

அன்னை : அவை இறந்தவர்களின் ஆவிகள் தாம். சிவபெருமானின் பூதகணங்கள் சிறப்பான ஒரு தனிப் பிரிவைச் சேர்ந்தவை. நாம் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் வாழ வேண்டும். ஒவ்வொரு செயலும் அதன் பலனைத் தருகிறது. பிறரிடம் கடுமையாகப் பேசுவதோ அல்லது பிறருடைய துன்பத்திற்குக் காரணமாவதோ நல்லதல்ல.

சீடர் : அம்மா, வேப்ப மரத்தில் மாங்கனி உண்டாவதில்லை, மாமரத்தில் வேப்பங்கனி தோன்றுவதும் இல்லை. ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு உரிய கர்ம பலனை

அடைகிறார்கள்.

அன்னை : நீ சொல்வது உண்மைதான். நாளடைவில் கடவுள் இருக்கிறார் என்பதைக்கூட உணராத நிலை ஒருவனுக்கு ஏற்படுகிறது. ஞானத்தைப் பெற்ற பிறகு தேவர்களும் தெய்வங்களும் எல்லாம் மாயையே என்பது தெளிவாகிறது. எல்லாம் காலத்தில் தோன்றி காலத்திலேயே மறைகின்றன. கடவுள் முதலான எல்லாக்கருத்துகளும் ஞானம் வரும்போது உண்மையிலேயே மறைந்து போகின்றன. பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஐகன் மாதாவாகிய அன்னை ஒருத்தியே நிறைந்திருப்பதை அப்போது சாதகன் அறிந்து கொள்கிறான். அப்போது எல்லாமே ஒன்றாகி விடுகின்றன. இதுவே உண்மையாகும்.

உத்போதன் (பூஜையறை)

காலை நேரம், அன்னையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

அன்னை : ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் காலமான பின்பு கமார்புகூரில் நான் தனியாக வாழ்ந்தேன். அப்போது எனக்குள் நானே, 'எனக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. என்னுடையவர் என்று சொல்லிக் கொள்ள இந்த உலகில் எனக்கு யாருமே இல்லை. என் கதி என்னவாகும்?' என்று எண்ணிக் கொண்டேன். அந்த வேளையில் குரு தேவர் என்முன் தோன்றி, 'நல்லது. உனக்கொரு மகன் வேண்டும். ரத்தினங்கள் போன்ற பிள்ளைகளை நான் உனக்குத் தந்துள்ளேன். காலப் போக்கில் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ பேர் 'அம்மா' என்றழைப்பதை நீ கேட்கத்தான் போகிறாய்' என்றார். நான் பிருந்தாவனத்திற்கு ரயிலில் சென்று கொண்டிருந்த போது ஜன்னலில் அவர் தோன்றி, 'நீ அணிந்துள்ள தங்கத் தாயத்து தொலைந்துவிடாமல் பார்த்துக் கொள். என்றார். நான் தாயத்தை எனது கைகளில் அணிந்திருந்தேன். நான் அதை வழிபடுவது வழக்கம். பின்னர் அதை பேலூர் மடத்திற்குக் கொடுத்தேன். தற்

போது அவர்கள் வழிபட்டு வருகிறார்கள்.

சீடர் : அந்தத் தாயத்து இந்த வருடம் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் பிறந்தநாள் விழாவன்று தொலைந்து விட்டதென்று தோன்றுகிறது. பூக்களுடனும் வில்வதளங் களுடனும் அதைக் கவனிக்காமல் கங்கையில் போட்டு விட்டார்கள். நீரேற்றத்தில் கரையில் ஒதுங்கிய அதை, விளையாடிக் கொண்டிருந்த ராம்பாபுவின் மகன் பார்த்து எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

அன்னை : அது அவரது தாயத்து. அதைக் கவன மாகப் பாதுகாக்க வேண்டும்.

பேச்சு பேலூர் மடத்தைப் பற்றித் திரும்பியது.

அன்னை : கங்கையின் மறுகரையில் (தட்கிணைசு வரத்தின் எதிர்க் கரையில்) இப்போது மடமும் வாழைத் தோட்டமும் உள்ளதே அங்குதான் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் வாழ்வதாக நான் காண்கிறேன். மடத்திற் காகப் புதிய நிலம் வாங்கிய பின்னர் ஒருநாள் நரேன் என்னை அங்கு அழைத்துச் சென்றான். எல்லா இடங்களையும் காண்பித்து விட்டு, 'அம்மா, எந்தத் தொந்தரவும் இன்றி உனது இந்த இடத்தில் நீ உலவ லாம்' என்னான் அவன். புத்த கயாவில் செல்வம் கொழிக்கும் பல மடங்களை நான் பார்த்தேன். அங்கு எதற்கும் பஞ்சம் இல்லை. அதைக் கண்ட நான் குரு தேவரிடம், 'பிரபோ, என் பிள்ளைகளுக்கு உண்ண உணவில்லை, தங்க இடமில்லை. வீடுதோறும் அவர்கள் பிச்சை எடுக்கிறார்கள். இதுபோல அவர்களுக்கும் ஓரிடம் கிடைக்கும்படி அருளமாட்டீர்களா?' என்று கண்ணீரும் கம்பலையுமாகப் பிரார்த்தித்தேன். அவரது அருளால் இந்த மடம் இப்போது வந்துள்ளது.

ஒருநாள் நரேன் என்னிடம் வந்து, 'அம்மா, நமக்கு மடம் நிறுவ ஒரு நிலம் வேண்டும் என்பதற்காக இப்போதுதான் நூற்றெட்டு வில்வ இலைகளைக் குரு தேவருக்குச் சமர்ப்பித்து வந்தேன். செயல் அதன் பலனைத் தராமல் போகாது. ஒருநாள் அவ்வாறு

நடந்தே திரும்' என்றான்.

இரவு உணவுக்குப் பின் வெற்றிலைச் சுருள்களை வாங்க நான் சென்றபோது அன்னை இவ்வாறு கூறினார்: நரேன் என்னிடம், 'அம்மா என்னுடைய எல்லாம் மறைந்துவிட்டன. எல்லாம் மறைவதை நான் காண்கிறேன்' என்றான். உடனே நான், 'அப்பா, நானும் மறைந்துவிடாமல் கவனித்துக் கொள்' என்றேன். அதற்கு அவன், 'அம்மா, நீங்கள் மறைந்தால் நான் யாரைப் பற்றி வாழ்வேன்? குருவின் திருவடித் தாமரைகளை மறைக்கச் செய்யும் எதுவும் அஞ்ஞானமே. அந்தத் திருவடி மலர்களை விலக்கினால் ஞானத்தின் அடிப்படை எங்கிருக்க முடியும்?' என்றான்.

அன்னை மீண்டும் தொடர்ந்தார்: ஞானம் வந்து விட்டால் கடவுள் போன்ற எல்லாம் சூனியத்தில் மறைந்து விடுகின்றன. ஜகன்மாதா, ஜகன்மாதா—முடிவில் எனது அன்னையே இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிறைந்துள்ளாள். எல்லாம் ஒன்றாகி விடுகின்றன. இதுதான் எளிய உண்மை.

தினசரி பூஜைக்காக அன்னை வில்வதளங்களை நல்லதாகப் பொறுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது சமீபத்தில் அச்சாகியிருந்த அவரது ஒரு புகைப்படத்தை நான் அவரிடம் காட்டினேன். அது அவரை ஒத்திருக்கிறதா என்று கேட்டேன்.

அன்னை: ஆம். இது நல்ல படம் தான். ஆனால் இந்தப் படத்தை எடுப்பதற்கு முன்பு நான் சற்றுப் பருமனாக இருந்தேன். அந்தச் சமயத்தில் யோகின் மிகவும் நோய்வாய்ப் பட்டிருந்தான். அவனைப் பற்றிய கவலை காரணமாக நான் மெலிந்து விட்டேன். அப்போது நான் அவனுக்காக மிகவும் வருந்திக் கொண்டிருந்தேன். யோகினின் நோய் கடுமையாக ஆகும் போதெல்லாம் நான் அழுவேன்; அவர் உடல்நிலை குணம் அடையும் போதெல்லாம் மகிழ்ச்சியடை

46-ஆம் வயதில்
(முதன் முதலாக எடுக்கப்பட்டது)

வேன். சாராபுல் * இந்தப் புகைப்படத்தை எடுத்தான். முதலில் இந்தப் புகைப்படத்தை எடுப்பதற்கு நான் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் சாராபுல் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தி, “அம்மா, நான் இந்தப் படத்தை அமெரிக்காவுக்கு எடுத்துச் சென்று வழிபடுவேன்” என்று சொல்லி வேண்டினான். கடைசியில் இந்தப் படம் எடுக்கப் பட்டது.

சீடர் : அம்மா, உங்களிடம் இருக்கும் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் புகைப்படம் மிகவும் நன்றாக உள்ளது. அந்தப் படத்தைப் பார்க்கும்போதே அவ்விதம் தோன்றுகிறது. அது குருதேவரை முற்றிலும் ஒத்திருக்கும் படம்தானா?

அன்னை : ஆம், அது உண்மையிலேயே மிகவும் நல்ல ஒரு படம் தான். முதலில் அந்தப் படம் ஒரு பிராமண சமையற்காரரிடம் இருந்தது. குருதேவரின் முதல் புகைப்படத்திற்குப் பல பிரதிகள் எடுத்தார்கள். அந்தச் சமையற்காரர் அவற்றுள் ஒரு பிரதியை எடுத்துக் கொண்டார். படம் முதலில் பார்ப்பதற்கு மிகவும் கறுப்பாக, காளிதேவியின் உருவம்போல இருந்தது. ஆகவே அதை அந்த சமையற்காரருக்குக் கொடுத்துவிட்டார்கள். அவர் தட்சிணேசுவரத்தை விட்டு வேறு எங்கோ சென்றபோது—அது எந்த இடம் என்று எனக்கு நினைவில்லை—அதை எனக்குக் கொடுத்தார். நான் அதை மற்ற தெய்வங்களின் திருவுருவப் படங்களுடன் வைத்து வழிபட்டு வந்தேன். அந்தச் சமயத்தில் நான் நகபத்தின்** அடித்தளத்தில் வசித்து வந்தேன். ஒருநாள் குருதேவர் அங்கு வந்து படத்தைப் பார்த்ததும், “ஆ! இதெல்லாம் என்ன!” என்று கேட்டார். படிக்கட்டின் அடியில் லட்சுமியும் நானும் அப்போது சமையல் செய்து

* சுவாமி விவேகானந்தரின் மேலைநாட்டு சிஷ்யை.

* * வாத்திய மண்டபம்

கொண்டிருந்தோம். பிறகு குருதேவர் வழிபாட்டிற் காக அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த வில்வதளங்களையும் மலர்களையும் தமது கைகளில் எடுத்து அந்தப் படத் திற்கு அர்ப்பித்ததை நான் கண்டேன். இவ்விதம் குரு தேவர் வழிபட்ட அதே படம்தான் இது. அந்தச் சமையல்காரர் மீண்டும் திரும்பி வராமல் போகவே படம் என்னிடம் இருந்துவிட்டது.

சீடர் : அம்மா! குருதேவர் சமாதியில் இருந்த போது எப்போதாவது அவரது முகம் வெளிறியிருந் ததைத் தாங்கள் கண்டதுண்டா?

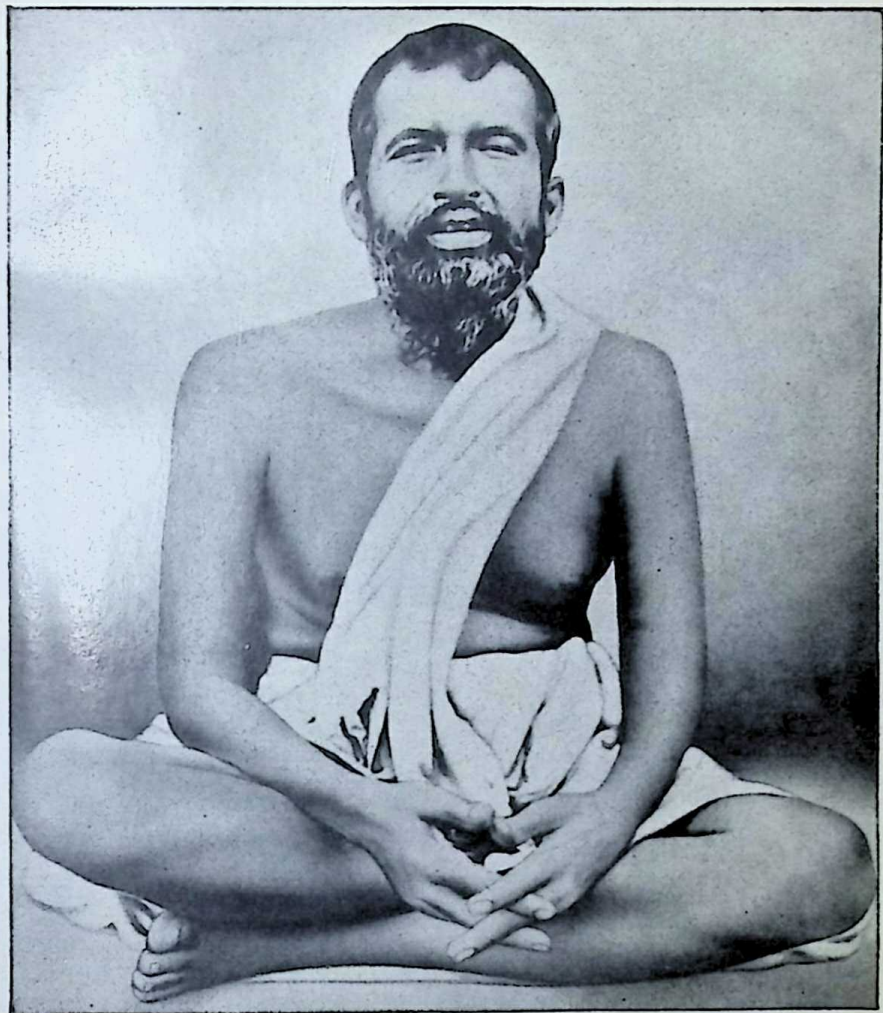
அன்னை : இல்லையே, அப்படிப் பார்த்ததாக எனக்கு நினைவில்லை. அதற்கு மாறாக, அவர் பாவசமாதியிலி ருந்த போது அவரது முகத்தில் நான் எப்போதும் புன் சிரிப்பையே பார்த்திருக்கிறேன்.

சீடர் : பாவ சமாதி நிலையில் புன்சிரிப்புடன் இருப் பது நிகழக்கூடியதுதான், குருதேவர் உட்கார்ந்திருக் கும் நிலையில் எடுக்கப்பட்டுள்ள புகைப்படத்தைப் பற்றி அது மிகவும் உயர்ந்த யோக நிலையில் எடுக்கப்பட்ட படம் என்று குருதேவரே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அந்த நிலையில் கூடப் புன்சிரிப்புடன் இருப்பது சாத்தியம் தானா?

அன்னை : ஆனால் அவர் எல்லா சமாதி நிலைகளி லும் புன்சிரிப்புடன் இருந்ததை நான் பார்த்திருக் கிறேன்.

சீடர் : குருதேவரின் உடல் நிறம் எப்படி இருந் தது?

அன்னை : அவரது உடல் பொன்னிறமாக இருந் தது. மஞ்சள் அரித்தாரம் போன்று இருந்தது. அவரது கையில் அணிந்திருந்த தங்கத் தாயத்தின் நிறமும் அவரது உடல் நிறமும் ஒன்றாகவே இருந்தன. குரு தேவரின் உடம்புக்கு எண்ணெய் இடும்போதெல்லாம் அவரது உடல் முழுவதுமிருந்து ஓர் ஒளி வெளி வரு வதை நான் தெளிவாகப் பார்த்திருக்கிறேன்.

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்

ஒருமுறை அழகிய நிறம் படைத்த ஓர் இளைஞன் தட்சிணேசுவரக் காளி கோவிலுக்கு வந்திருந்தான். குரு தேவர் என்னிடம், 'நாங்கள் இருவரும் பஞ்சவடியில் அருகருகில் நடந்து செல்கிறோம். யாருடைய நிறம் உயர்வாக உள்ளது என்று கூறு' என்றார். அவர்கள் நடக்கத் தொடங்கினார்கள். அதில் அந்த இளைஞரின் நிறம்தான் குருதேவரைவிட நன்றாக இருந்தது. அவனுக்குப் பத்தொன்பது இருபது வயதிருக்கலாம். கோவிலிலிருந்த தமது அறையிலிருந்து அவர் வெளியே வரும் போதெல்லாம் மக்கள் வரிசையாக நின்று கொண்டு, "அதோ அவர் போகிறார்" என்று ஒரு வருக்கொருவர் பேசிக் கொள்வார்கள். அவர் சற்றுப் பருமனாக இருந்தார். குருதேவர் அமர்ந்து கொள்வதற்கு மரத்தால் செய்யப்பட்ட ஓர் ஆசனத்தை மதுர்பாபு * கொடுத்திருந்தார். அந்தப் பீடம் ஓரளவு பெரியதாகவே இருந்தது. என்றாலும் குருதேவர் சாப்பிடும் போது அதன்மீது அமர்ந்துகொள்ளும் வகையில் அது பெரிதாக இல்லை. நீராடுவதற்காகக் குருதேவர் மெதுவாகவும் உறுதியாகவும் அடிவைத்து கங்கைக்குச் செல்வது வழக்கம். அப்போது மக்கள் அவரை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

குருதேவர் கமார்புகூரில் இருந்தபோது, அவர் வீட்டிற்கு வெளியே வந்த சமயங்களிலெல்லாம் ஆண்களும் பெண்களும் வாய் திறந்தபடியே அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஒரு நாள் 'பூதிர்கால்' என்னும் கால்வாய் இருந்த பக்கமாக அவர் உலவச் சென்றார். தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்காக அங்குச் சென்றிருந்த பெண்கள் வாய் திறந்தவர்களாய் அவரை நோக்கி, "அதோ, பகவான் செல்கிறார்" என்று கூறினார்கள். இதனால் சஞ்சலமுற்ற ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஹிருதயரை நோக்கி, "சரி, ஹிருதா!

*தட்சிணேசுவரம் காளி கோவிலைக் கட்டிய ராணி ராசமணியின் மருமகன். கோவிலை நிர்வகித்தவர்.

உடனே என் தலையை ஒரு துணியினால் மூடிவிடு. இல்லாவிட்டால் இப்போதே நான் என் ஆடையைக் களைந்தெறிந்து விடுவேன்'' என்றார். “அவ்விதம் செய்யக் கூடாது, இங்கு நிர்வாணமாகப் போகாதீர்கள். மக்கள் என்ன சொல்வார்கள்?” என்று ஹிருதயர் கூறினார். தாம் ஆடை எதுவும் இல்லாதிருப்பதை அந்தப் பெண்கள் கண்டால் அவர்கள் ஓடி விடுவார்கள் என்பதை அறிந்திருந்ததாலேயே குருதேவர் அவ்விதம் கூறினார். விரைவிலேயே ஹிருதயர் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் முகத்தைத் துணியால் மூடினார்.

குருதேவர் மனவருத்தத்துடன் இருந்ததை நான் ஒரு நாளும் பார்த்ததில்லை. ஐந்து வயதுப் பையனாக இருந்தாலும் சரி, பழுத்த கிழவராக இருந்தாலும் சரி, எப்படிப்பட்டவர்களுடன் இருந்தாலும் அவர் மகிழ்ச்சியுடனே இருப்பார். மகனே! அவர் கடுகடுப்பாக இருந்ததை நான் பார்த்ததில்லை.

ஆ! அந்த நாட்கள் எவ்வளவு இன்பமாக இருந்தன! கமார்புகூரில் குருதேவர் அதிகாலையில் எழுந்திருந்து என்னிடம், “இன்று நான் இந்தக் காய்கறியை உண்பேன். அதையே சமைத்துவிடு” என்று சொல்வார். குடும்பத்திலிருந்த மற்றப் பெண்களுடன் நான் அவ்விதமே அவரது சாப்பாட்டிற்கு உரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வேன். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவர், “எனக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது? தூக்கத்திலிருந்து விழித்த உடனே, என்ன சாப்பிடுவேன், என்ன சாப்பிடுவேன் என்றே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்!” என்று கூறினார். பிறகு அவர் என்னிடம், “குறிப்பிட்ட எந்தவொரு உணவையும் சாப்பிட வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கில்லை. நீ எனக்காக எதைச் சமைத்தாலும் அதையே நான் உட்கொள்வேன்” என்று கூறினார்.

தட்சிணேசுவரத்தில் அவர் மிகவும் கடுமையான வயிற்றுப் போக்கினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்

அன்பு மொழிகள்

தார். அதிலிருந்து நிவாரணம் பெறுவதற்காக அவர் கமார்புகூருக்குச் செல்வது வழக்கம். அவர், “மிகவும் நல்லது! என் வயிறு முழுவதும் மலம் மட்டுமே நிறைந்திருக்கிறது. அதற்கு முடிவே இல்லை” என்று சொன்னார். இவ்விதம் நோயினால் துன்புற்றதால் அவருக்கு உடலின் மீது ஒருவித வெறுப்புத் தோன்றி வளர்ந்தது. அதன் காரணமாக அவர் உடலின் மீது அதிகக் கவனம் வைக்கவில்லை.

இப்போதெல்லாம் எங்குப் பார்த்தாலும் குருதேவரின் பல பக்தர்களைப் பார்க்கிறீர்கள். எவ்வளவோ படாடோபங்களும் ஆரவாரங்களும் காணப் படுகின்றன. ஆனால் குருதேவர் நோய்வாய்ப் பட்டிருந்த போது பக்தர்களுள் ஒருவர் இருபது ரூபாய்கள் கொடுப்பதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக அந்த இடத்தை விட்டே ஓடிவிட்டார். நோயுற்றிருந்த போது குருதேவருக்குச் சிகிச்சை செய்வதற்கான பணத்தைப் பலரிடமிருந்து சந்தா மூலம் வசூலித்தார்கள். இந்தப் பக்தரை மேலே குறிப்பிட்ட தொகையைக் கொடுக்கும்படி கேட்டிருந்தார்கள். இப்போதெல்லாம் குருதேவருக்குப் பணி செய்வதில் ஒரு விதக் கஷ்டமுமில்லை. ஏனெனில் உணவை நாம் குருதேவருக்கு நிவேதனம் செய்தாலும் உண்மையில் அதைப் பக்தர்களே உட்கொள்கிறார்கள். குருதேவரை உட்காரச் சொன்னால் உட்கார்கிறார்; படுத்ததுக் கொள்ளும்படிச் செய்தால் அதே நிலையில் இருக்கிறார். என்னவானாலும் அவர் இப்போது ஒரு படம்தானே!

ஒரு தெய்வீகக் காட்சியில் குருதேவர் பலராம் பாபுவைக் கண்டார். அந்தக் காட்சியில் தலையில் ஒரு தலைப் பாகையுடனும் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டும் பலராம் பாபு காளி தேவியின் திருவுருவின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்தார். பலராம் எப்போதும் குருதேவரின் முன்பு கட்டிய கைகளுடனேயே இருந்து வந்தார். பலராம். ஒருபோதும் குருதேவரின் பாதங்களைத்

தொட்டு வணங்கியதில்லை. குருதேவர் அவருடைய எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்டு ஒரு நாள் அவரிடம், “ஹே, பலராம், என்னுடைய பாதம் வலிக்கிறது. அதைக் கொஞ்சம் மெதுவாகப் பிடித்து விடுங்கள்” என்றார். உடனே பலராம், நரேனுக்கோ ராக்காலுக்கோ குருதேவருக்குச் சேவை புரிந்து வந்த இளைஞர்களுள் வேறு ஒருவருக்கோ சொல்லியனுப்பி அவரையே குருதேவரின் பாதங்களைப் பிடித்து விரும்படிச் செய்தார்.

சீடர் : ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உடல் நிறத்தைக் குறித்து ஒரு சமயம் நான் சுவாமி பிரம்மானந்தரைக் கேட்டேன். “நமது நிறத்தைப் போலவே தான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நிறமும் இடுந்தது” என்று அவர் கூறினார்.

அன்னை : ஆம், ராக்காலும் மற்றச் சீடர்களும் குருதேவரைச் சந்தித்தபோது அவர் அதுபோலத்தான் இருந்தார். அந்தச் சமயத்தில் அவர் முன்பு தமக்கிருந்த நல்ல ஆரோக்கியத்தையும் நிறத்தையும் இழந்துவிட்டிருந்தார். உதாரணமாக எனது நிறத்தையும் உடல்நலத்தையுமே பாருங்கள். முன்பெல்லாம் நான் இதுபோலவா இருந்தேன்? இல்லை. அப்போது நான் மிகவும் அழகாக இருந்தேன். பருமனாகவும் இல்லை. ஆனால் பிற்காலத்தில் நான் இவ்விதம் ஆகி விட்டேன்.

தட்சிணேசுவரத்தில் நான் அமைதியாக, யாரும் என்னைக் காணாதபடி வாழ்க்கை நடத்தி வந்தேன். கோவில் நிர்வாக அதிகாரி, ‘அன்னை இங்கு வாழ்கிறார் என்பது தெரியும். ஆனால் நாங்கள் அவரைப் பார்த்ததே இல்லை’ என்று கூறுவார். அந்த நாட்களில் இரண்டு மாதங்களுக்குக்கொருமுறைதான் நான், குருதேவரைக் காண முடியும். ‘ஓ மனமே, அவரைத் தினமும் காணுமளவுக்கு நீ புண்ணியசாலியா, என்ன?’ என்று என்னை நானே தேற்றிக் கொள்வேன். நகபத்

தின் வராந்தாவில் இருந்த மூங்கில் தட்டியின் மறைவில் நின்று குருதேவர் பாடுவதையும் பரவசத்தால் ஆடுவதையும் நேரம் போவது தெரியாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பேன். அப்படி நீண்ட நேரம் நின்றதால்தான் எனக்குக் கில்வாத நோயே வந்தது. 'காட்டுப் பறவையைக் கூட்டில் அடைத்தால் வாதம் தான் வரும், நீ அக்கம் பக்கங்களில் சிறிது நேரம் உலவிவர வேண்டும்' என்று குருதேவர் என்னிடம் கூறுவார்.

அதிகாலை நான்கு மணிக்கு நான் குளித்து விடுவேன். காலைவேளையில் கதிரவனின் ஒளி மெள்ள அந்த மாடிப் படிக்கருகில் பரவும். அப்போது என் நீண்ட கூந்தலை உலர்த்திக் கொள்வேன். அது மிகவும் சிறிய அறை. வெறும் வாத்திய மண்டபம்தானே! அதிலும் ஏராளம் சாமான்கள் நிறைந்திருக்கும். பலவற்றை நான் மேலிருந்து தொங்கும் உறிகளிலேயே வைத்திருப்பேன். இவ்வளவிலிருந்தும் நான் எவ்வித சிரமத்தையும் உணர்ந்ததில்லை.

பூஜை நேரம் நெருங்கியது. பூஜை அறைக்குள் செல்வதற்கு அன்னை தயாரானார். நான் மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கினேன். பூஜை முடிந்ததும் நான் பக்தர்களுக்குப் பிரசாதம் கொண்டு வருவதற்காக மீண்டும் மாடிக்குச் சென்றேன். இனிப்பு வகைகளையும் பழங்களையும் கொண்ட இலைகளை நான் எடுத்துச் செல்லும்போது திடீரென்று என் முழங்கை அன்னையின் பாதங்களில் பட்டுவிட்டது. "ஹா!" என்று சொல்லிக் கொண்டே கூப்பியக் கைகளுடன் அன்னை என்னை வணங்கினார். "அதனால் ஒன்றும் இல்லை" என்று நான் கூறினேன். ஆனால் என்னை வணங்கியதோடு மட்டும் அவர்திருப்தியடையாமல், "குழந்தாய், இங்கே வா. உன்னை முத்தமிட வேண்டும்" என்றார். எனது கன்னத்தை அவர் தமது கையால்தொட்டு அதை முத்தமிட்ட பிறகே அமைதியடைந்தார். இவ்விதம் அன்னை, தமது

சீடர்களைப் பகவானின் தோற்றங்களாகவே கருதுவதும், போற்றுவதும், அத்துடன் ஒரு தாய் தன் குழந்தைகளுக்குக் காட்டுவதைப் போன்ற அன்பை அவர்களுக்குக் காட்டுவதும் வழக்கம்.

அக்டோபர் 29, 1910

அதிகாலை. உத்போதன் பூஜையறையில் அன்னையின் படுக்கையில் அருகில் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன். குரு தேவரைப் பற்றி அவர் என்னுடன் பேச ஆரம்பித்தார்.

சீடர்: உண்மையிலேயே குருதேவர் தமது படத்தில் வாழ்கிறாரா?

அன்னை: ஆம் நிச்சயமாக அவர் தமது படத்தில் வாழ்கிறார் உடலும் அதன் நிழலும் ஒன்றே குருதேவரின் படமும் அவருடைய நிழல் அல்லவா? *

சீடர்: அவர் எல்லாப் படங்களிலுமே இருக்கிறாரா?

அன்னை: ஆம், அவரது படத்தின் முன் இருந்து இடைவிடாமல் அவரைப் பிரார்த்தித்தால் அவர் அந்தப் படத்தின் மூலம் வெளிப்படுவார். அந்தப் படத்தை வைத்துள்ள இடம் ஓர் ஆலயமாகவே ஆகிவிடுகிறது. [உத்போதன் காரியாலயத்திற்குள் வடக்கிலிருந்த ஓர் இடத்தைக் காட்டி] அதோ அங்கு ஒருவன் குரு தேவரை ஆராதிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அந்த இடம் குருதேவர் வாழும் இடமாகி விடுகிறது.

சீடர்: எல்லா இடங்களிலுமே நல்ல நினைவுகளும்

* இதனால் தான் மூத்தவர்களின் நிழலின்மீது நடக்கக்கூடாது என்று விதித்திருக்கிறார்கள். ஜெயராமப்பாடியில் இருந்தபோது ஒரு நாள் நான் நீராடி விட்டு வீடு திரும்பினேன். அன்னையும் அப்போது குளத்திலிருந்து திரும்பிவந்து கொண்டிருந்தார். அன்னையின் அருகில் நடந்து வந்த நான் அறியாமல் சில சமயங்களில் அவரது நிழலை மிதித்தேன். அன்னை என்னைத் தமக்கு மறுபுறத்தில் நடந்து வரும்படி கூறினார். அன்னையின் நிழலை மிதித்தேன் என்பதை நான் முதலில் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

அன்பு மொழிகள்

கெட்ட நினைவுகளும் சேர்ந்துதான் இருக்கின்றன.

அன்னை : அது இதற்கு முற்றிலும் பொருந்தாது. தாம் வழிபடப் படுகின்ற இடத்தைக் குறித்து குரு தேவர் விசேஷக் கவனம் செலுத்துவார்.

சீடர் : தாங்கள் குருதேவருக்கு நிவேதனம் செய்யும் உணவை அவர் உண்மையாகவே உட்கொள்ளுகிறாரா?

அன்னை : ஆம், அவர் உண்மையாகவே உட்கொள்கிறார்.

சீடர் : ஆனால் அதற்கு உரிய அடையாளம் எதையும் நாங்கள் பார்ப்பதில்லையே.

அன்னை : குருதேவரின் கண்களிலிருந்து ஓர் ஒளி புறப்பட்டு வந்து நிவேதனப் பண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் தொடுகிறது. ஏன் தெரியுமா? குருதேவருக்கு இதுபோல உணவு ஏதாவது அவசியமா, என்ன? இல்லை. பக்தர்களின் திருப்திக்காகவே அவர் நிவேதனத்தை உட்கொள்கிறார். கடவுளின் பிரசாதம் உள்ளத்தைத் தூய்மைப் படுத்துகிறது. பகவானுக்கு முதலில் நிவேதனம் செய்யாமல் ஒருவன் உணவை உட்கொண்டால் அவனது மனம் அசுத்தமடைகிறது. *

சீடர் : நிவேதனம் செய்யப்படும் உணவைக் குரு தேவர் உண்மையிலேயே உட்கொள்கிறாரா?

அன்னை : ஆம். அவர் உணவை உட்கொள்கிறார்,

* ஒரு சமயம் பக்தர் ஒருவர் சன்னியாசத்திற்கு உரிய காவி உடையை அன்னையிடமிருந்து பெற்றிருந்தார். சில ஆண்டுகள் அவர் நோயால் சிரமப்படவே உடல் நலத்தைத் தரக்கூடிய இடத்தை நாடிப் பல இடங்களுக்கும் சென்றார். பிறகு ஆசிரமத்தில் வசிப்பதற்குப் பதிலாக அவர் தமது வீட்டிலேயே சிறிது காலத்தைக் கழித்தார். ஒரு நாள் அவர் ஜெயராமப்பாடிக்கு வந்து காவி உடையை அன்னையிடமே திருப்பித் தந்து விட்டார். இந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டு அன்னை, “ஆ! லௌகிகச் சிந்தனை நிறைந்த மக்களின் உணவை உட்கொண்டதால் அவரது மனம் அசுத்தமடைந்து விட்டது” என்று கூறினார்.

இல்லையா என்பதை நான் கவனிக்காமல் இருப்பேனா? தட்டின்முன் குருதேவர் அமர்ந்து உணவை உட்கொள்கிறார்.

சீடர் : அப்படியானால் உண்மையிலேயே நீங்கள் இதைப் பார்க்கிறீர்களா?

அன்னை : ஆம். சில நிவேதனப் பொருட்களை அவர் உண்மையிலேயே உட்கொள்கிறார்; வேறு சில நிவேதனப் பொருள்களைப் பொறுத்தவரை அவர் அவற்றைப் பார்ப்பதோடு விட்டுவிடுகிறார். உங்கள் விஷயத்தையே உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எல்லா நேரங்களிலும் எல்லாவித உணவுவகைகளையும் நீங்கள் உட்கொள்ள விரும்புவதில்லை. அல்லது யார் உணவு அளித்தாலும் நீங்கள் சுவைத்து உண்பதில்லை. குருதேவரின் விஷயமும் அதுபோலத்தான். ஒருவனது கட்டவுள் பக்தி அவனது மனநிலையைப் பொறுத்தே அமைகிறது. அன்புதான் மிகவும் முக்கியம்.

சீடர் : கடவுளிடம் எப்படி பக்தி செலுத்துவது? ஒரு மகன் வேறொருவரால் வளர்க்கப் படுவானால் அவன் தனது தாயைத் தாய் என்று அறிந்து கொள்வதில்லை.

அன்னை : ஆம். நீ சொல்வது உண்மைதான். கடவுளின் அருளைப் பெற வேண்டும் என்பது ஒன்று தான் கவனிக்கப்பட வேண்டியது. கடவுளின் அருளைப் பெற ஒருவன் பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபட வேண்டும்.

சீடர் : அருளுக்குத் தகுதி உடையவன், தகுதி இல்லாதவன் என்று சொல்வது எப்படிப் பொருந்தும்? அருள் என்பது அனைவருக்கும் ஒன்றாகவேதான் இருக்கும்.

அன்னை : நதிக்கரையில் உட்கார்ந்து நாம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்போது தான் உரிய காலம் வரும்போது மறுகரைக்கு அழைத்துச் செல்லப் படுவோம்.

சீடர் : உரிய காலம் வரும்போது எல்லாம் நடை

பெறுமானால் கடவுளின் அருள் என்று சொல்வதற்கு எங்கே இடம் இருக்கிறது?

அன்னை : நீ மீன் பிடிக்க விரும்பினால் உங்கள் கையில் தூண்டிலை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டாமா?

சீடர் : கடவுள் நமக்குச் சொந்தமானவர் என்பது உண்மையானால் நாம் ஏன் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்?

அன்னை : அது உண்மைதான். கடவுளின் அருள் எதிர்பாராத நேரத்தில் கூட ஒருவனுக்குக் கிடைக்கலாம். பருவம் இல்லாத காலத்திலும் மா, பலா முதலிய பழங்களை மக்கள் பெறுவதை இந்தக் காலத்தில் நாம் பார்க்கிறோம் அல்லவா? புரட்டாசி மாதத்திலும் கூட இப்போது எவ்வளவு மாம்பழங்கள் பழுக்கின்றன.

சீடர் : நாம் எவ்வளவு பெறத் தகுதியுடையவராக இருக்கிறோமோ அவ்வளவு மட்டுமே பகவான் தருவார் என்பது உண்மையா? அல்லது பகவானையே நாம் நமக்கு மிகவும் நெருங்கிய முறையில் சொந்தமானவராகப் பெற இயலுமா? பகவான் எனக்குச் சொந்தமானவரே தானா?

அன்னை : ஆம். பகவான் நமக்குச் சொந்தமானவரேதான். அதுவே என்றென்றைக்குமாக உள்ள நிரந்தர உறவு. அவர் ஒவ்வொருவருக்கும் சொந்தமானவர். பகவானிடம் ஒருவன் கொள்ளும் தீவிர மன நிலைக்கு ஏற்பவே அவன் அவரை உணர்ந்து கொள்கிறான்.

சீடர் : தீவிர உணர்ச்சியை ஒரு கனவுடன் ஒப்பிடலாம். எதை நினைக்கிறானோ அதையே ஒருவன் கனவிலும் பார்க்கிறான்.

அன்னை : ஆம். அது கனவுதான். உலகம் முழுவதுமே ஒரு கனவுதான். இதுவும்கூடக் (விழிப்புநிலை) கனவுதான்.

சீடர் : இல்லை, இது கனவாகாது. கனவாக இருக்குமானால் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் மறைந்து போயிருக்கும். ஆனால் இந்த நிலையோ பல பிறவிகளாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

அன்னை : இருக்கட்டுமே. என்றாலும் அது கனவே தவிர வேறு அல்ல. நேற்றிரவு நீங்கள் கண்ட கனவு இப்போது இல்லை. (உண்மையிலேயே முதல் நாள் இரவில் சீடர் ஆச்சரியமான ஒரு கனவு கண்டிருந்தார்). மகளை இழந்த விவசாயி ஒருவன், தான் ஓர் அரசன் என்றும் எட்டு மகன்களுக்குத் தந்தை என்றும் கனவு கண்டான். கனவு மறைந்த பிறகு அவன் தன் மனைவியிடம், “என்னுடைய எட்டுக் குழந்தைகளை இழந்த தற்காக நான் அழுவதா அல்லது இந்த ஒரு குழந்தையை இழந்ததற்காக அழுவதா?” என்று கேட்டான்.

இவ்விதம் அன்னையுடன் விவாதித்த பிறகு நான் அவரிடம், ‘அம்மா! இப்போது நான் உங்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த விஷயங்களைப் பற்றியெல்லாம் உண்மையில் நான் கவலைப்பட்டுக் கொள்வதே இல்லை. நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவதெல்லாம் எனக்குச் சொந்தமானவர் என்று நான் அழைக்கக்கூடிய ஒருவர் இருக்கிறாரா என்பதுதான்’ என்று கூறினேன்.

அன்னை : ஆம், அத்தகைய ஒருவர் இருக்கிறார்.

சீடர் : உண்மையாகவா?

அன்னை : ஆம், உண்மையாகவேதான்.

சீடர் : பகவான் உண்மையிலேயே நமக்குச் சொந்தமானவரானால் அவரைக் காண்பதற்காக நாம் அவரிடம் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டிய அவசியம் தான் என்ன? உண்மையில் எனக்குச் சொந்தமாக உள்ள ஒருவர் நான் அவரை அழைக்காத நிலையிலும் என்னிடம் வருவார் அல்லவா? நமது பெற்றோர்கள் நம்மைக் கவனித்துக் கொள்வது போலவே பகவானும் நம்மைக் கவனித்துக் கொள்கிறாரா?

அன்னை : ஆம், குழந்தாய், நமது பெற்றோர்கள்.

நம்மைக் கவனித்துக் கொள்வது போலவே இறைவனும் நம்மைக் கவனித்துக் கொள்கிறார் என்பது உண்மையே. இறைவனே நமக்குத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருக்கிறார். அவரே பெற்றோர் நிலையிலிருந்து நம்மைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் ஒருவரே நம்மைப் பாதுகாப்பவராகவும் இருக்கிறார். இல்லாவிட்டால், எங்கோ ஓர் இடத்தில் இருந்த நீங்கள் இப்போது இங்கே எப்படி வந்திருக்க முடியும்? உங்களுடைய பெற்றோர் உங்களை வளர்த்தார்கள். ஆனால் இறுதியில் நீங்கள் அவர்களுக்குச் சொந்தமானவர் இல்லை என்பதை அறிந்து கொண்டார்கள். காக்கையின் கூட்டில் குயில் வளர்வதை நீங்கள் பார்த்ததில்லையா?

சீடர் : இறைவனை உண்மையில் எனக்கு சொந்தமானவராகவே நான் அறிந்து கொள்வேனா?

அன்னை : ஆம். நிச்சயம் நீங்கள் அவ்விதம் அறிந்து கொள்வீர்கள். ஆன்மீகத் துறையில் எதையெல்லாம் பெற வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் இருக்கிறீர்களோ அவற்றையெல்லாம் பெறுவீர்கள். சுவாமிஜி அனுபூதி பெறவில்லையா? அவருக்குக் கிடைத்தது போலவே உங்களுக்கும் கிடைக்கும்.

சீடர் : அம்மா, அச்சத்திற்கோ அல்லது ஆன்மீக வாழ்க்கையில் எனக்குள்ள நம்பிக்கைக்கோ குறைவு ஏற்படாதபடி என்னைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்.

அன்னை : அத்தகைய அபாயம் ஒன்றும் ஏற்படாது. ஏனெனில் நானே அல்லவா இந்த மீனைப் பிடித்திருக்கிறேன்.

சீடர் : மிகவும் நல்லதாயிற்று. நாம் எல்லோருமே அதனால் மகிழ்ச்சி அடைவோம்.

அன்னை : ஆம். அதுதான் உண்மை. ஒருவர் அச்ச செய்கிறார். பல பேர் அந்த அச்சிலிருந்து தங்களுக்கு வேண்டிய வார்ப்புகளை ஆக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

சீடர் : ஆம், நீங்கள் மட்டும் எங்கள் பொருட்டு உழைத்தீர்களானால் நாங்கள் பெற வேண்டிய எல்லா

வற்றையுமே பெற்று விடுவோம். நீங்கள் எங்களைப் புறக்கணித்துவிட முடியாது.

அன்னை : ஆம். உங்களுக்காக நானே செய்வேனா னால் நீங்கள் எல்லாவற்றையுமே பெறுவீர்கள். ஜெயராமப்பாடி.

முற்பகலில் ஷில்லாங்கிலிருந்து ஒரு பக்தர் வந்து சேர்ந்தார். அன்னையின் தெய்வீக இயல்பைப் பற்றிச் சந்தேகம் கொண்ட அவர் ஓர் உறுதிமொழி எடுத்திருந்தார். அதாவது ஏழு தடவைகள்தான் அன்னையைக் கனவில் பார்த்தாலன்றி அவரை நேரில் சென்று பார்க்கப் போவதில்லை என்பதே அந்த உறுதிமொழி. அவர் விரும்பியபடியே அன்னையின் காட்சிகளைப் பெற்றார். எனவே அவர் அன்னையைத் தரிசிப்பதற்காக ஜெயராமப்பாடிக்கு வந்திருந்தார். பிற்பகலில் அவர் அன்னையிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ளும்போது, 'தாயே, நான் இப்போது விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன். இதற்கு மேலும் நான் ஏதாவது பெற வேண்டியிருக்கிறதா?' என்று கேட்டார்.

அன்னை : ஆம். நிச்சயமாக உண்டு. நீங்கள் மந்திர தீட்சை பெற வேண்டும்.

பக்தர் : கல்கத்தாவிலுள்ள பாக்பஜாரில் நான் தங்களிடமிருந்து மந்திர தீட்சை பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

அன்னை : அன்பரே, தாங்கள் அதை இப்போதே முடித்துக் கொள்வது நலம். இன்றைக்கே நீங்கள் தீட்சை பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

பக்தர் : ஆனால் நான் ஏற்கனவே பிரசாதம் உட்கொண்டுவிட்டேனே.

அன்னை : அதனால் பரவாயில்லை.

அன்னையிடம் மந்திர தீட்சை பெற்ற பிறகு அந்தப் பக்தர் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

அன்று அதிகாலையில் வேறொரு பக்தரும் வந்திருந்தார். அவர் விபரீத மனப்பான்மை கொண்ட ஓர்

இளைஞராக இருந்தார். தமக்கு சன்னியாச தீட்சை தரும்படி அவர் அன்னையிடம் மிகவும் பிடிவாதத்துடன் வாதாடினார். தம்மைப் 'பித்தனாக'ச் செய்ய வேண்டும் என்றும், உடனேயே குருதேவரின் தரிசனம் தமக்குக் கிடைக்கும்படிச் செய்ய வேண்டும் என்றும் அன்னையிடம் அவர் வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார். அன்னை எப்படியோ ஒருவிதமாக அந்த இளைஞரைத் தற்காலிகமாகச் சமாதானப்படுத்தி வீட்டுக்கு திரும்பும்படிச் செய்தார். ஜெயரம்பாடியிலிருந்து வீடு திரும்பிய பிறகு அந்த விபரீதப் போக்குடைய இளைஞரின் மனநிலை முன்பிருந்ததைவிட மிகவும் மோசமாகிவிட்டது. குருதேவரின் தரிசனத்தைப் பெற வேண்டும் என்று ஆவல் அவருக்கு அதிகமாகியது. அன்னை விரும்பினால் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே தனக்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் தரிசனத்தைக் கிடைக்கும்படிச் செய்ய இயலும்; ஆனால் அன்னை அவ்விதம் செய்ய மறுக்கிறார் என்று நினைத்து அந்த இளைஞர் அன்னையிடம் விரோதம் பாராட்ட ஆரம்பித்தார். மிகுந்த கோபத்துடன் அவர் ஜெயரம்பாடிக்குத் திரும்பி வந்து அன்னையிடம், “தாயே, குருதேவரை நான் தரிசிக்க எனக்கு உதவி செய்ய மாட்டீர்களா?” என்று கேட்டார். அன்னையோ மிகுந்த பரிவுடன் அந்த இளைஞரிடம், “ஆம், நீங்கள் அவரைத் தரிசிப்பீர்கள், இவ்வளவு சஞ்சலப் படாதீர்கள்” என்று கூறினார். ஆனால் அந்த இளைஞரோ அதற்கு மேலும் பொறுத்துக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. அவர் மிகுந்த கோபத்துடன் அன்னையிடம், “நீங்கள் என்னை ஏமாற்றி விடலாம் என்று நினைக்கிறீர்கள். நீங்கள் எனக்குக் கொடுத்த ஜபமாலை இதோ இருக்கிறது. அதை நீங்களே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இனிமேல் அதைப் பற்றி எனக்கு எந்தவித அக்கறையும் இல்லை!” என்று சொல்லிக் கொண்டே ஜபமாலையை அன்னையிடம் வீசி எறிந்தார். “மிகவும் சரி, எப்போதும் ஸ்ரீராமகிருஷ்

ணரின் குழந்தையாகவே நீங்கள் இருப்பீர்களாக!” என்று அன்னை கூறினர். அந்த இளைஞரும் உடனே அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார். அதன்பிறகு அந்த இளைஞருக்கு உண்மையாகவே பைத்தியம் பிடித்து விட்டது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷனைச் சேர்ந்த சுவாமிகளுக்கு அவர் மனம்போன போக்கில் வசை மொழிகள் நிறைந்த கடிதங்கள் எழுத ஆரம்பித்தார். அன்னையையும் அவர் இதே முறையில் வசை மொழிகள் நிறைந்த கடிதங்கள் எழுதித் துன்புறுத்தினார்.

ஒருநாள் இந்த இளைஞரைக் குறிப்பிட்டு நான் அன்னையிடம், “அவர் மந்திரத்தையும் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டாரா? ஜபமாலையை அவர் எறிந்து விட்டாரே, மந்திரத்தை ஒருவன் எப்போதாவது திருப்பிக் கொடுத்து விடமுடியுமா?” என்று கேட்டேன்.

அன்னை : அது எந்தக் காலத்திலாவது சாத்தியமாகுமா? மந்திரச் சொல் தெய்வீக ஆற்றல் நிரம்பியது. அதைப் பெற்றுக் கொண்டவன் திரும்பவும் அதைக் கொடுத்துவிட முடியுமா? குருவிடம் ஒரு தடவை வசிகரிக்கப் பட்டதாக உணர்ந்த பிறகு குருவை ஒருவன் அப்புறப்படுத்திவிட முடியுமா? பிற்காலத்தில் என்றோ ஒருநாள் இந்த இளைஞர் மீண்டும் சுய புத்தியைப் பெறுவார். அந்தச் சமயத்தில், இப்போது யாரையெல்லாம் திட்டிக் கொண்டிருக்கிறாரோ அவர்களுடைய பாதங்களில் அவர் வீழ்ந்து பனிவார்.

சீடர் : இதைப் போன்ற நிகழ்ச்சி ஏன் நடைபெற வேண்டும்?

அன்னை : ஆம், சிலசமயங்களில் இது போன்று நடக்கத்தான் செய்கிறது. குரு ஒருவர் பல சீடர்களுக்கு மந்திரோபதேசம் செய்யலாம். ஆனால் அந்தச் சீடர்கள் எல்லோருமே ஒரே இயல்புடையவர்களாக இருக்க முடியுமா? ஒரு பக்தனின் ஆன்மீக வாழ்க்கை அவனது இயல்புக்கேற்ற வகையிலேயே மலர்ச்சி பெறுகிறது. “தாயே என்னைப் பைத்தியமாக்குங்கள்” என்று

அந்த இளைஞர் ஒருமுறை என்னை வேண்டிக் கொண்டார். “மகனே, நீங்கள் ஏன் பைத்தியமாக வேண்டும்? பெரும்பாவம் செய்யாத நிலையில் ஒருவனுக்கு எப்போதாவது பைத்தியம் பிடிக்க முடியுமா?” என்று நான் அவரைக் கேட்டேன். “என் தம்பி குருதேவரின் தரிசனத்தைப் பெற்றிருக்கிறான். எனக்கும் அவரது தரிசனம் கிடைக்கும்படி செய்யுங்கள்” என்று அந்த இளைஞர் கூறினார். “இந்தக் கண்களைக் கொண்டு தூலமாக யாராவது அவரைத் தரிசிக்க முடியுமா? ஆனால் கண்களை மூடிக் கொண்டால் அவரைத் தரிசிக்கலாம். உங்கள் தம்பி சிறுவன், அவன் தன் கண்களை மூடிக் கொண்டு குருதேவரைப் பார்த்ததாகப் பாவனை செய்திருக்கலாம். இருந்தாலும் கண்களைத் திறந்து கொண்ட நிலையிலேயே குருதேவரைத் தான் பார்த்ததாக அவன் நினைக்கிறான் போலும்” என்று நான் பதில் கூறினேன். ஆன்மீக சாதனையில் தொடர்ந்து ஈடுபடும்படியும், குருதேவரைப் பிரார்த்திக்கும்படியும், அவ்விதம் செய்து வந்தால் அவரும் குருதேவரின் தரிசனத்தைப் பெறுவார். என்றும் கூறினேன். தான் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறி இருக்கிறான் என்பதையும் எவ்வளவு ஞானமும் தெய்வீக உணர்வையும் பெற்றிருக்கிறான் என்பதையும் ஒவ்வொரு மனிதனும் தானே அறிந்து கொள்கிறான். பகவானே எவ்வளவு தூரம் தான் அறிந்திருக்கிறான் என்பதை ஒவ்வொருவனும் தனது அந்தரங்க உள்ளத்தில் உணர்கிறான். மேலும் இந்தத் தூல கண்களைக் கொண்டு யார்தான் கடவுளைக் கண்டிருக்கிறார்கள்?

உத்போதன் காரியாலயத்தில் திட்டுப்பெற்ற பிறகு அந்த இளைஞர் கங்கைக் கரையில் வாழ ஆரம்பித்தார். சில சமயங்களில் அவர் உத்போதன் காரியாலயத்தின் வாசற்படியில் அமர்ந்து அங்கேயே உணவு உட்கொள்வார். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு ஒரு நாள் அன்னையின் அனுமதியின் பேரில் அந்த இளை

ஞரை அன்னையின் முன்பு அழைத்து வந்தனர். அன்னை பலவிதங்களிலும் அவரைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றார். “என்னிடம் பிரார்த்திப்பவர்களின் அருகில் நான் அவர்களுடைய மரண சமயத்தில் நிச்சயமாக இருப்பேன்” என்று குருதேவர் சொல்வது வழக்கம். இதைக் குருதேவரே தெரிவித்திருக்கிறார். நீங்கள் என்னுடைய குழந்தையே. நீங்கள் ஏன் பயப்பட வேண்டும்? ஒரு பைத்தியக்காரனைப் போல நீங்கள் ஏன் நடந்து கொள்கிறீர்கள்? அது குருதேவருக்கல்லவா அவமதிப்பை உண்டுபண்ணும்? அவருடைய பக்தர் பைத்தியமாகி விட்டார் என்று அல்லவா மக்கள் சொல்வார்கள்? குருதேவரின் பெயருக்கு இழுக்கு ஏற்படக்கூடிய வகையில் நீங்கள் இப்படி நடந்து கொள்ளலாமா? வீட்டிற்குச் சென்று மற்றவர்களைப் போல நீங்களும் வாழ்ந்து வாருங்கள். உங்கள் மரணகாலத்தில் குருதேவர் தோன்றி உங்களைத் தம்மிடமே அழைத்துக் கொள்வார். தூலக் கண்களால் யாராவது எப்போதாவது அவரது காட்சியைப் பெற்றதாக நீங்கள் காட்ட முடியுமா? இவ்விதம் நரேன் ஒருவர்தான் குருதேவரைத் தூலமாகப் பார்த்திருக்கிறார். நரேன் குருதேவரைக் காண வேண்டும் என்று தீவிரமாக ஆவல் கொண்டிருந்த ஒரு சமயத்தில் அமெரிக்காவில் அது நிகழ்ந்தது. குருதேவர் தமது கையைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதாக நரேன் அப்போது உணர்ந்தார். அந்தக் காட்சியும்கூட சில நாட்கள் மட்டுமே நிலைத்திருந்தது. இப்போது நீங்கள் வீட்டிற்குச் சென்று மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வாருங்கள். லௌகீகப் பற்றுள்ள மக்கள் எப்படிப்பட்டத் துன்பங்களுக்கிடையில் வாழ்ந்து வருகிறார்கள் தெரியுமா! சில நாட்களுக்கு முன்பு ராம் என்பவரின் மகன் காலமாகி விட்டான். அதுபோன்று இல்லாமல் நீங்கள் சிறிது நிம்மதியுடனாவது தூங்கலாம்” என்று அன்னை சொன்னார்.

அன்னையின் ஆறுதல் மொழிகளாலும் அறிவுரை

களாலும் அந்தப் பக்தர் ஒருவாறு சமாதானமடைந்தார். அவர் உத்போதனிலேயே உணவு உட்கொண்டு விட்டு, பிறகு தமது சொந்த ஊருக்குத் திரும்பினார். நாளடைவில் அந்த இளைஞரின் மனம் சிறிது சிறிதாகத் தெளிவடைந்தது.

மே 26, 1911—ஜெயராம்பாடி

ராமேசுவரத்திற்கு யாத்திரை சென்றிருந்த அன்னை கல்கத்தாவிற்குத் திரும்பி வந்த சில நாட்களுக்கு கெல்லாம் ஜெயராம்பாடிக்கு மீண்டும் சென்று விட்டார். ஒருநாள் மாலைநேரத்தில் அன்னை தமது பழைய வீட்டின் வராந்தாவில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது ஒரு துறவிச் சீடரைப் பற்றிய விவரங்களை அவர் என்னிடம் விசாரித்தார்.

அன்னை : அவர் என்ன சொன்னார்?

சீடர் : மூன்று அல்லது நான்கு மாத காலமாகத் தங்களைக் காணும் ஆவல் அவருக்கு இருந்து வந்ததாகக் கூறினார்.

அன்னை : இது என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு சன்னியாசி மாயையின் எல்லாவிதமான பந்தங்களையும் தகர்த்தெறிய வேண்டும், பொன் சங்கிலியும் கூட இரும்புச் சங்கிலியைப் போன்ற ஒரு விலங்கே. சன்னியாசி ஒருவர் மாயையின் பிடிக்கு எந்த விதத்திலும் உட்பட்டுவிடக் கூடாது. “ஆகா! அன்னையின் அன்பு! அன்னையின் அன்பு! அந்த அன்பு எனக்கு இல்லையே?” என்று ஏன் அவர் எப்பொழுதும் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? இதெல்லாம் என்ன எண்ணங்கள்! இடைவிடாமல் என்னையே சார்ந்திருக்கும் ஆண்களை நான் விரும்புவதில்லை. அவரும் ஆண் உருவத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்; ஆனால் நான் இறைவனைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. நானே பெண்களின் மத்தியில் பழக வேண்டியவளாக இருக்கிறேன். ஆக என்பவரும் இவ்விதம் அடிக்கடிச் சந்தனம் அரைத்துக் கொடுக்கவோ அல்லது வேறு ஏதாவது சாக்கு வைத்துக்கொண்டோ

என்னிடம் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் இது குறித்து நான் அவரை எச்சரித்தேன்.

சீடர் : வேதாந்த லட்சியங்களை மேற்கொண்டுள்ள துறவிகள் நிர்வாண நிலையை அடைவார்களா?

அன்னை : ஆம், நிச்சயமாக அடைவார்கள். மாயையின் பந்தங்களைச் சிறிதுசிறிதாக அவர்கள் தகர்த்தெறிந்துவிட்டு நிர்வாண நிலையைப் பெற்று பகவானுடன் கலந்து விடுவார்கள். ஆசைகளின் காரணமாகவே இந்த உடல் தோன்றியிருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆசையின் சாயல் எதுவுமே இல்லாமல்போனால் இந்த உடல் நிலைத்திருக்க முடியாது. ஆசைகளை அறவே ஒழித்துவிடும் போது எல்லாவற்றிற்குமே ஒரு முடிவு ஏற்பட்டு விடுகிறது.

குழந்தைகள் (பக்தர்கள்) இங்கு வருகிறார்கள், உணவு உட்கொள்கிறார்கள், மகிழ்ச்சியுடன் காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள், பிறகு வீடு திரும்புகிறார்கள். அவர்களிடம் ஏன் நான் பற்றுக் கொள்ள வேண்டும்? ஒரு நாள் ஹாஸ்ரா குருதேவரிடம், “நரேந்திரர் முதலிய இளைஞர்களைப் பற்றியே நீங்கள் ஏன் இடைவிடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறார்கள். இவர்களைப் பற்றியெல்லாம் நினைப்பதை விட்டு கடவுளிடம் உங்கள் மனத்தைச் செலுத்துவது மேலானது. அவர்களிடம் நீங்கள் ஏன் பற்றுக் கொள்ள வேண்டும்?” என்று கேட்டார். ஹாஸ்ரா சொன்னதைக் கேட்டதுமே குருதேவர் தமது உள்ளத்தை இளைஞர்களாகிய சீடர்களைப் பற்றிய சிந்தனையிலிருந்து முற்றிலும் விடுவித்துக் கொண்டு கடவுள் சிந்தனையில் ஈடுபடுத்தினார். உடனே அவர் சமாதியில் லயித்து விட்டார். அவரது தாடியும் தலைமுடியும் விரைத்து நின்றன. குருதேவர் எப்படி வாழ்ந்திருக்கிறார் என்று நினைத்துப் பாருங்கள்! மரப்பொம்மையைப் போல அவரது உடல் கனமாகிவிட்டது. அவருக்குச் சேவை

செய்து வந்த ராம்லால் மீண்டும் மீண்டும், 'நீங்கள் எப்போதும் இருப்பது போலவே இருங்கள்' என்று கூறினார். கடைசியில் குருதேவரின் மனம் சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பியது. மக்கள் மீதிருந்த கருணையினால் மட்டுமே குருதேவர் தமது மனத்தைத் தூல உலகின் மீது வைத்திருந்தார்.

மரண சமயத்தில் யோகின் நிர்வாண நிலையைப் பெற விரும்பினார். கிரீஷ்பாபு அவரிடம், "யோகின், இதோ பாருங்கள்! நிர்வாணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாதீர்கள். குருதேவர் பிரபஞ்சம் முழுவதிலும் வியாபித்திருக்கிறார், சந்திரனும் சூரியனும் அவரது கண்களாக அமைந்திருக்கின்றன, என்றெல்லாம் குருதேவரைப் பற்றி நினைக்காதீர்கள்; குருதேவரை நாம் எப்படிப் பார்த்தோமோ அப்படியே அவரைப் பற்றி நினைக்கக் கூடாது. இவ்விதம் நினைத்துக்கொண்டே அவரை அடையுங்கள்" என்று கூறினார்.

தேவர்களானாலும் சரி, தேவதூதர்களானாலும் சரி, யாராக இருந்தாலும் இந்தப் பூமியில் மீண்டும் பிறக்கவே செய்கிறார்கள். சூட்சும உடலில் நம்மைப் போன்று அவர்களால் உண்ணவும் பேசவும் முடிவதில்லை. ஆகவே அவர்கள் அந்த நிலையில் நீண்ட காலம் வாழ முடிவதில்லை.

சீடர் : நம்மைப் போன்று உண்பதும் பேசுவதும் அவர்களுக்கு இயலாமல் இருந்தால் பிறகு அவர்கள் எப்படித்தான் காலம் கழிக்கிறார்கள்?

அன்னை : மரப்பொம்மைகளைப் போல நீண்ட காலம் அவர்கள் இருக்கும் இடத்திலேயே இருந்து விடுகிறார்கள். ராமேசுவரத்தில் அரச உடைகள் அணிந்து கொண்டு ஒரே இடத்தில் நின்று கொண்டிருக்கும் அரசர்களின் சிலைகளை நான் கண்டேன். அந்தச் சிலைகளைப் போலவேதான் அவர்களும் வாழ்கிறார்கள். பகவானுக்குத் தேவைப்படும்போது அவர்களை அவரவருடைய இடங்களிலிருந்து கீழிறங்கும்படிச்

செய்கிறார். தேவலோகங்கள் பல உண்டு. எமலோகம், சத்தியலோகம், துருவலோகம் என்று பல உலகங்கள் உண்டு. சப்தரிஷி மண்டலத்திலிருந்து நரேந்திரரைத் தாம் கீழே கொண்டு வந்ததாக குருதேவர் சொல்வதுண்டு. குருதேவரின் வாக்கு உண்மையிலேயே வேத வாக்கு. ஒருநாளும் அவை பொய்ப்பதில்லை.

சீடர் : அப்படியானால் நாங்களும் கூட களிமண்ணைப் போலவோ, மரப்பொம்மைகளைப் போலவோ தான் வாழ வேண்டியிருக்குமா?

அன்னை : வேண்டவே வேண்டாம். நீங்கள் குரு தேவருக்குத் தொண்டு செய்பவர்களாக இருப்பீர்கள். பக்தர்களில் இரண்டு வகை இருக்கிறார்கள். ஒரு வகையினர் இந்த உலகில் செய்வதைப் போலவே இறைவனின் சேவையில் ஈடுபடுகின்றனர். மற்றொரு வகையினர் பதுமைகளைப் போல நீண்டகாலம் தியானத்தில் ஆழ்ந்து விடுகின்றனர்.

சீடர் : அது சரி, அம்மா, நிர்வாணம் அடைந்த பிறகும் கூட ஈசுவர கோடிகளால் வியாவகார நிலைக்குத் திரும்பிவர முடியும் என்றும், மற்றவர்களால் அது முடியாது என்றும் குருதேவர் சொல்வது வழக்கம். அதன் கருத்து என்ன?

அன்னை : நிர்வாணம் அடைந்த பிறகும் ஈசுவர கோடி ஒருவன் தனது உள்ளத்தை அந்த நிலையிலிருந்து மீட்டு சாதாரண நிலையில் ஈடுபடும்படிச் செய்ய முடியும்.

சீடர் : பரம்பொருளிடம் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட மனத்தை மீண்டும் உலக நிலைக்குக் கொண்டுவர முடியுமா? ஒரு குடம் தண்ணீரைக் குளத்தில் ஊற்றிய பிறகு, குளத்து நீரிலிருந்து குடத்து நீரை எப்படிப் பிரித்தெடுக்க முடியும்?

அன்னை : எல்லோராலும் அதை செய்ய முடியாது தான். பரமஹம்சர்களுக்கு அது முடியும். நீரும் பாலும் கலந்த பிறகு பாலை மட்டும் அன்னப்பறவையால்

பிரித்துப் பருக இயலும்.

சீடர் : எல்லோராலுமே ஆசைகளிலிருந்து விடுபட முடியுமா?

அன்னை : எல்லோருக்கும் அது இயலுவதாக இருந்தால் இந்தப் படைப்பே முடிவடைந்திருக்குமே. ஆசைகளிலிருந்து விடுபடுவது அனைவருக்கும் இயலாததாக இருப்பதால்தான் படைப்புத் தொழில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆசைகளிலிருந்து விடுபடாத மக்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுக்கின்றனர்.

சீடர் : கங்கையில் ஒருவன் உடலை உகுத்தானால் அவனுக்கு என்ன ஏற்படும்?

அன்னை : ஆசையின் சாயலே இல்லாமல் போனால் தான் பிறவியிலிருந்து விடுதலை ஏற்படும். ஆசை தொடர்ந்து இருக்குமானால் வேறு எதுவும் பயன்படாது. இந்த உலகில் இதுவே ஒருவனுடைய கடைசிப் பிறவியானாலும் ஆசைகளை அறவே ஒழிக்காமல் அவனுக்கு என்ன லாபம்?

சீடர் : அம்மா, இந்தப் படைப்பு எல்லையற்றது. மிக நீண்ட தூரத்திலுள்ள ஓர் உலகத்தில் என்ன நடைபெறுகிறது என்று யாரால் சொல்ல முடியும்? கணக்கற்ற நட்சத்திரங்களும் கிரகங்களும் இருக்கின்றன; அவற்றில் எதிலாவது உயிர்வகைகள் ஏதாவது வாழ்கின்றனவா என்பதை யாரால் சொல்ல முடியும்?

அன்னை : இந்த மாயைக்குட்பட்ட உலகில் பகவான் ஒருவர்தான் எல்லாம் அறிந்தவராக இருக்க முடியும். அந்தக் கிரகங்களிலும் நட்சத்திரங்களிலும் ஒருவேளை உயிர்வகைகளே இல்லையோ என்னவோ!

ஜனவரி 16, 1912—உத்போதன்

காலை நேரத்தில் அன்னையின் அறையில் அன்னையுடன் இருந்தேன். அன்னையிடம் பின்வருமாறு தெரிவித்தேன்: “தாயே, ஸ்ரீகிருஷ்ண சைதன்யர் ஒருநாள் நாராயணியிடம், ‘பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் உனக்கு பக்தி உண்டாகட்டும்’ என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். அந்தச்

சொற்களின் மகத்துவத்தின் பயனாக மூன்று அல்லது நான்கு வயதே நிரம்பியிருந்த அச்சிறுமி 'ஓ கிருஷ்ண! கிருஷ்ண, கிருஷ்ண, கிருஷ்ண' என்று சொல்லிக் கொண்டே தரையில் புரள ஆரம்பித்தாள். நாரதரைப் பற்றியும் ஒரு கதை படித்திருக்கிறோம். பகவானைச் சாட்சாத்காரம் செய்தபிறகு ஒரு நாள் நாரதருக்கு ஓர் ஏறும்பின் மீது கருணை உண்டாயிற்று. அந்த மக ரிஷி தமக்குள்ளேயே, 'பல மனிதப் பிறவிகளில் தவம் செய்ததன் பயனாக நான் பரிபூரண நிலையை எய்தி யிருக்கிறேன். இந்த ஏறும்போ மனிதனாகப் பிறப்பதற் கும் கூட நீண்ட காலம் காத்துக் கிடக்க வேண்டுமே' என்று சொல்லிக் கொண்டே மிகுந்த பரிவுடன் ஏறும்பை நோக்கி 'முக்தனாகு' என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். மறு கணமே அந்த ஏறும்பு, பறவைகள் மிருகங்கள் முத லிய உயிர்வகைகளின் உருவங்களையெல்லாம் எடுத்துப் பிறகு வரிசைக் கிரமமாக மனித உடலையும் பெற்றது. பிறகு பல மனிதப் பிறவிகளை எடுத்து அவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட அனுபவங்களைப் பெற்று, படிப்படியாக அது தன்னுடைய கவனத்தை ஆன்மீக சாதனைகளில் செலுத்தியது; பகவானை வழிபட்டு அது முக்தியையும் பெற்றது. கணக்கற்றப் பிறவிகளில் நடைபெற வேண் டிய இந்த நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் நாரதர் கண் இமைக்கும் காலத்துக்குள்ளாகவே கண்டார். ஆகவே ஒரு மகாபுருஷரின் திருவருளால் ஒருவன் மறு வினாடியே முக்தியை அடையலாம்."

அன்னை : ஆம், நீ சொல்வது உண்மைதான்.

சீடர் : பிறருடைய பாவச் சுமையை ஒருவர் ஏற் றுக் கொள்வாரானால் நீண்டகாலம் அவருடைய உடல் நிலைத்திருக்காது என்றும் நான் கேள்விப் பட்டிருக் கிறேன். பலருடைய முக்திக்குப் பயன்பட்டிருக்கக் கூடிய அந்த உடல் ஒரு பாவியின் பொருட்டு விரைவிலேயே அழிந்து போகிறது.

அன்னை : அதுவும் உண்மைதான். மேலும் இவ்

விதம் செய்வது காரணமாக ஒரு மகாபுருஷரும் தமது ஆன்மீக சக்தியை இழந்து விடுகிறார். பல மக்களுடைய முக்திக்காகப் பயன்பட்டிருக்கக்கூடிய தவ வலிமை முழுவதும் ஒரு மனிதனின் பொருட்டுச் செலவழிந்து போகிறது. “கிரீஷ்பாபுவின் எல்லாப் பாவங்களையும் நான் ஏற்றுக் கொண்ட காரணத்தால்தான் எனக்கு இந்த நோய்களெல்லாம் வந்தன” என்று குருதேவர் சொல்வது வழக்கம். ஆனால் இப்போது கிரீஷும் துன்பப் படுகிறார்.

சீடர் : அம்மா, ஒருநாள் நான் கனவொன்று கண்டேன். அந்தக் கனவில் ஒருவர் பரட்டைத் தலையுடன் தங்களிடம் வந்தார். அவர் தனக்காக உடனே ஏதாவது செய்தாக வேண்டும் என்று தங்களை வற்புறுத்தினார். அவருக்கு நீங்கள் ஏற்கனவே மந்திர தீட்சை கொடுத்திருந்தீர்கள். ஆனால் அவர் தாமாக எந்தவித ஆன்மீகசாதனையையும் செய்பவராக இல்லை. “இவர் பொருட்டு ஏதாவது செய்தால் நான் உயிர் வாழமாட்டேன். உடனேயே எனது உடல் வீழ்ந்துவிடும்” என்று தாங்கள் கூறினீர்கள். ‘அந்த மனிதருக்கு எந்தவிதக் கருணையும் நீங்கள் காட்டக் கூடாது’ என்று என்னால் இயன்றவரை நான் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டேன். “அவருக்கு நீங்கள் ஏன் உதவி செய்ய வேண்டும்? அவர் தாமாகவே முக்தி அடைவார். அவராக ஆன்மீக சாதனைகளில் ஈடுபட்டடுமே” என்று நான் கூறினேன். அவரோ மீண்டும் மீண்டும் தங்களை வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார். ஆகவே நீங்கள் சலிப்புடன் அவரது மார்பையும் கழுத்தையும் தொட்டு அவருக்கு உதவி செய்தீர்கள். “இந்த மனிதனுக்கு ஏதாவது உதவி செய்தால் என்னால் உயிர்வாழ முடியாது. உடனே என் உடல் வீழ்ந்துவிடும்” என்று மீண்டும் மீண்டும் கூறினீர்கள். பிறகு என்னுடைய கனவும் மறைந்துவிட்டது. அது சரி அம்மா, உடல் எடுத்தவுடன் ஒருவரது ஆன்மீக சக்தி ஓரளவு வரையறைக்கு உட்பட்டுத்தான்

இருக்கும் என்பது உண்மைதானா!

அன்னை : ஆம். அது அப்படித்தான் ஆகிறது. சில மனிதர்கள், என்னிடம் மீண்டும் மீண்டும் வேண்டிக் கொள்வது காரணமாக நான் வெறுப்புடன் பல சந்தர்ப்பங்களில், “சரி, இந்த உடல் என்றைக்காவது ஒரு நாள் அழிந்து போவது நிச்சயம். இந்த நிமிடமே தான் அது அழிந்து போகட்டுமே. இந்த மனிதனுக்கு இப்போதே முக்தியைக் கொடுத்து விடுகிறேனே” என்று நினைப்பதுண்டு.

சீடர் : கடவுளின் காட்சி என்பது ஞானம், ஆன்மீக உணர்வு ஆகியவற்றைப் பெறுவதுதானா அல்லது அது வேறு எதையாவது குறிப்பிடுகிறதா?

அன்னை : இவற்றைப் பெறுவதைத் தவிர அது வேறு எதைக் குறிப்பிட முடியும்? ஆன்மீக அனுபூதி பெற்ற மனிதனுக்கு இரண்டு கொம்புகள் முளைக்கின்றன என்று யாராவது சொல்வார்களா என்ன?

சீடர் : உங்களுடைய பக்தர்களுள் பலர் ஆன்மீக அனுபூதியை வெவ்வேறு விதமாக விளக்கிக் கூறுகிறார்கள். தூலக் கண்களாலேயே ஒருவன் கடவுளைப் பார்க்கிறான் என்றும், அவருடன் பேசுகிறான் என்றும் அவர்கள் நம்புகிறார்கள்.

அன்னை : ஆம், அவர்கள், “தந்தையை எங்களுக்குக் காட்டுங்கள்” என்று வேண்டுகிறார்கள். ஆனால் அவர் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்) யாருடைய தந்தையுமல்ல. குரு, கர்த்தா, பாபா (தந்தை) என்று மூன்று சொற்களும் அவரை முள்ளைப் போன்று குத்தின. எத்தனை ரிஷிகள் எவ்வளவு கல்பகாலங்களாகத் தவம் செய்தார்கள்! அவ்விதம் செய்தும்கூட அவர்களுக்கு ஆன்மீக அனுபூதி கிடைக்கவில்லை. இந்தக் காலத்திலோ மக்கள் ஆத்ம சாதனைகளும் செய்ய மாட்டார்கள், தவத்திலும் ஈடுபடமாட்டார்கள், ஆனால் உடனேயே அவர்களுக்குக் கடவுளைக் காட்டியாக வேண்டுமாம்! நான் அதைச் செய்ய மாட்டேன், யாருக்காவது அவர் (ஸ்ரீராமகிருஷ்

ணர்) இறைவனைக் காட்டியிருக்கிறார் என்று நீங்கள் சொல்ல முடியுமா?

சீடர் : அம்மா, நாடுகின்ற சிலருக்குக் கடவுளின் காட்சி கிடைப்பதில்லை என்றும், நாடாமலேயே வேறு சிலர் அதைப் பெறுகிறார்கள் என்றும் கேள்விப்படுகிறோமே, இதன் பொருள் என்ன?

அன்னை : கடவுளின் இயல்பு ஒரு குழந்தையின் இயல்பைப் போன்றது. ஒரு சிலர் கெஞ்சிக் கேட்கிறார்கள், ஆனால் இறைவன் அவர்களுக்குத் தருவதில்லை. வேறு சிலர் விரும்புவதுகூடக் கிடையாது. ஆனால் பெற்றுக்கொள்ளும்படி அவரே அவர்களை வேண்டுகிறார். ஒருவேளை, விரும்பாத நிலையிலும் கடவுளின் காட்சியைப் பெறுபவர்கள் தங்கள் முற்பிறவிகளில் பல புண்ணியச் செயல்களைச் செய்திருப்பார்கள் போலும். அது காரணமாகவே கடவுளின் அருள் அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது.

சீடர் : அப்படியானால் கடவுளின் அருளிலும் பாரபட்சம் இருக்கிறதல்லவா?

அன்னை : ஆம், அது உண்மைதான். எல்லாம் ஒருவனின் முன்வினையைப் பொறுத்தே அமைகிறது. ஒருவனுடைய கர்மபலன் முடிவடைந்ததும் உடனேயே கடவுளின் காட்சி கிடைக்கிறது. அந்தப் பிறவியே அவனது கடைசிப் பிறவியாகவும் ஆகிறது.

சீடர் : ஆத்மஞானம் பெறுவதில், கர்மக்ஷயமும் (கர்ம பலன் தீர்ந்து போவது), ஆன்மீக சாதனையும், தகுந்த காலமும் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் கடவுள் உண்மையிலேயே நமக்குச் சொந்தமானவரானால் அவர்தாம் விரும்பியவுடனேயே பக்தர்களுக்குத் தம்மைக் காட்டியருளக் கூடாதா?

அன்னை : அது சரிதான். ஆனால் இறைவன் எனக்குச் 'சொந்தமானவர்' என்ற உண்மையான நம்பிக்கை யாரிடம் இருக்கிறது? இந்த ஆத்ம சாதனையோ

அந்த ஆத்ம சாதனையோ செய்யும் அனைவரும், அவ் விதம் செய்வது தங்கள் கடமை என்ற எண்ணத்தினால் தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் உண்மையாகவே கடவுளை நாடுபவர்கள் எத்தனை பேர் உண்டு?

சீடர் : தாயின் கவனமும் அன்பும் இல்லாத நிலையில், ஒரு குழந்தை தன் சொந்தத் தாயையும்கூட அறிந்து கொள்வதில்லை என்று ஒரு சமயம் உங்களிடம் கூறினேன்.

அன்னை : ஆம், நீ சொன்னது உண்மைதான். ஒரு வரை நேரில் பார்க்காமலேயே அவரிடம் எப்படி அன்பு செலுத்த முடியும்? இதோ பார், நீ என்னைப் பார்த்திருக்கிறாய். நான் உன் அன்னை, நீ என் மகன். பிப்ரவரி 1, 1912—உத்போதன்

நான் அன்னையிடம் சென்றபோது இரவு மணி ஒன்பதரை இருக்கும். அன்று முழுவதும் நான் அன்னையைப் பார்க்கவே இல்லை.

அன்னை : இன்று முழுவதும் எங்கே போயிருந்தீர்கள்?

சீடர் : கீழே உள்ள அறையில் கணக்கு வழக்குகளைக் கவனிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தேன்.

அன்னை : ஆம், கணக்குவழக்குகளை நீங்கள் கவனிப்பதாகத்தான் பிரகாஷ் கூறினார். ஆனால் உலகைத் துறந்த ஒருவன் இவற்றிலெல்லாம் சுவை காண முடியுமா? ஒருசமயம் குருதேவரின் சம்பளக் கணக்கில் ஏதோ தவறு ஏற்பட்டு விட்டது. கோவிலைச் சேர்ந்த அதிகாரியிடம் அதைப் பற்றி விசாரிக்கும்படி நான் அவரிடம் கூறினேன். ஆனால் அவர், “என்ன அவமானம்! இந்தக் கணக்குவழக்குகளைப் பற்றியெல்லாம் நான் கவலைப்படுவேனா, என்ன?” என்று சொல்லி விட்டார். ஒரு சமயம் அவர் என்னிடம், “இறைவனின் நாமத்தை உச்சரிப்பவருக்கு எந்தவிதத் துன்பமும் வராது. உன்னைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இல்லை!” என்றார். இவை அவருடைய வார்த்தை

தைகளே. துறவு தான் குருதேவரின் அணிகலனாக இருந்தது.

பிப்ரவரி 9, 1912

முதல் நாள் இரவு கிரீஷ் சந்திரகோஷ் காலமாகி விட்டார். கிரீஷைப் பற்றி நான் அன்னையிடம், 'அம்மா; நினைவு தவறிய நிலையில் உயிர் விடுபவர்கள் அதன் பிறகு உயர்ந்த ஆன்மீக நிலையை அடைகிறார்களா?' என்று கேட்டேன்.

அன்னை : நினைவு தப்புவதற்கு முன்னால் ஒருவனின் உள்ளத்தில் எந்த எண்ணம் மேலெழுந்து நிற்கிறதோ அந்த எண்ணத்தையொட்டித்தான் மரணத்திற்குப் பிறகு அவனுடைய ஆன்மாவின் கதி அமைகிறது.

சீடர் : ஆம், அது உண்மைதான். மாலை ஆறு மணிக் குச் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு கிரீஷ்பாபு 'ஜய ராம கிருஷ்ண!' என்று சொல்லி அதன் பிறகு நினைவிழந்து விட்டார். அதன் பிறகு அவருக்கு நினைவு திரும்பவே இல்லை. அதற்குச் சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு அவர் மீண்டும் மீண்டும், 'போகலாம் வாருங்கள், போகலாம் வாருங்கள்! *...மகனே! என்னைக் கொஞ்சம் பிடித்துக் கொள்!' என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். "போகலாம் வாருங்கள்" என்று மட்டுமே ஏன் நீங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் திருநாமத்தை உச்சரிப்பது மேலல்லவா? அது உங்களுக்கு உண்மையான நன்மையைத் தருமே" என்று நான் கிரீஷ்பாபுவிடம் கூறினேன்.

கிரீஷ்பாபு அதற்குப் பதிலாக, "அது எனக்குத் தெரியாதா?" என்றார். "ஆகா, இவருக்கு உள்ளுணர்வு தப்பவே இல்லை" என்று எனக்கு நானே சொல்லிக் கொண்டேன்.

* மரண சமயத்தில் தன்னைக் கங்கைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆவல் கிரீஷ்பாபுவுக்குப் பெருமளவில் இருந்து வந்தது. ஆகவேதான் அவர் அவ்விதம் கூறினார்.

அன்னை : நினைவு தவறிய நேரத்தில் அவரது உள்ளத்தில் எந்தச் சிந்தனை இருந்ததோ அதிலேயே அவர் மூழ்கியிருந்திருக்கிறார். அவர்கள் அனைவரும் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சீடர்கள்) அவரிடமிருந்தே வந்திருக்கிறார்கள், அவரிடமே (ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்) மீண்டும் திரும்பிச் செல்வார்கள். அவரிடமிருந்தே—அவரது கைகள், பாதங்கள், முடி ஆகியவற்றிலிருந்தே அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவருடைய அங்கங்கள், அம்சங்களே.

பிப்ரவரி 21, 1912

காலை ஏழு மணியிருக்கும். அன்னை தமது படுக்கையின் அருகில் தரையில் உட்கார்ந்திருந்தார். யாத்திரைக்காக துவாரகை சென்றிருந்த சுவாமி நிர்யானந்தர் கிர்னார் மலையிலுள்ள தத்தாத்திரேயர் கோவிலிலிருந்து அன்னைக்குப் பிரசாதம் அனுப்பியிருந்தார். “தத்தாத்திரேயர் என்பவர் யார்?” என்று அன்னை கேட்டார்.

சீடர் : ஜடபரதர் போன்றவர்களைப் போல அவரும் ஒரு மகரிஷி. அவர் ஓர் ஈசுவரகோடி.

அன்னை : குருதேவரின் சில குழந்தைகளைப் போலவா?

சீடர் : குருதேவரின் சீடர்களுள் சில ஈசுவரகோடிகள் தமது மனைவி மக்களுடன் இவ்விதம் உலக வாழ்க்கையில் மூழ்கிக் கிடப்பது ஏன்?

அன்னை : ஆம். அவர்கள் அங்கு அழகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பூர்ணர் திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்தப் பட்டார். அவரது உறவினர்கள் அவரிடம், “நீ அந்த மனிதனிடம் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம்) சென்றால் அவர் கல்கத்தாவுக்கு வரும்போது, கல்லெறிந்து அவர் வரும் வண்டியை நொறுக்கி விடுவோம்” என்று கூறி பயமுறுத்தினார்கள்.

சீடர் : சரி, திருமணம் வேண்டுமானால் அவர்கள் செய்து கொண்டிருக்கட்டும். நாகமகாசயரும் கூடத் தான் திருமணம் செய்து கொண்டிருந்தார். ஆனால்

குழந்தைகளையும் பெற்று உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதென்றால்...

அன்னை : ஒருவேளை அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஆசைகள் ஏதாவது இருந்திருக்கலாம். நான் ஒரு விஷயம் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். இந்தப் படைப்பில் மிகுந்த அளவில் சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. ஒருவரின் மூலம் ஒரு காரியத்தையும், மற்றொருவரின் மூலம் மற்றொரு காரியத்தையும் குருதேவர் செய்து முடிக்கிறார். இதெல்லாம் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவே இல்லை. ஆனால் ஓர் இல்லறத்தான் கூட ஈசுவரகோடியாக இருக்கலாம். அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?

ராதுவுக்கு உடல் நலம் சரியில்லை. அவளுக்கு உடல் வலியும் காய்ச்சலும் இருந்தன. அன்னை ராதுவைப் பற்றிக் கவலையுடன் இருந்தார். “நான் உயிருடன் இருக்கும்போது அவள் குணமடையப் போவதில்லை. நான் போன பிறகு அவளை யார் கவனித்துக் கொள்ளப் போகிறார்கள்? அப்போது அவள் உயிருடன் வாழ்வாளா?” என்று அன்னை கூறினார்.

சீடர் : நாள் முழுவதும் என்ன பக்தர்கள் கூட்டம்! ஒரு வினாடியும்கூட உங்களுக்கு ஓய்வு கிடைக்கவில்லையே!

அன்னை : இரவும் பகலும் நான் குருதேவரிடம், “இந்தக் கூட்டத்தைக் கொஞ்சம் குறையுங்கள்; நான் சிறிது ஓய்வு எடுத்துக் கொள்கிறேன்” என்று சொல்கிறேன். ஆனால் எனக்கு ஓய்வே கிடைப்பதில்லை. நான் இந்த உடலில் இருக்கும் இன்னும் சிறிது காலம் வரையிலும் இப்படித்தான் இருக்கும். குருதேவரின் உபதேசங்கள் எல்லா இடங்களிலும் பரவி விட்டது. ஆகவே மக்கள் ஏராளமாக இங்கே வருகிறார்கள். நான் பங்களுர் சென்றிருந்தபோது கூட இது போலவேதான் மக்கள் ஏராளமாக வந்தார்கள். நான் ரயிலை விட்டிறங்கிச் சென்ற பாதை முழுவதும்

பூமழை பொழிந்த தென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். குருதேவரின் இறுதி நாட்களிலும் இப்படித்தான் கூட்டம் வந்தது. “உங்கள் குலகுருவிடம் தீட்சை பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் எதையாவது தருவீர்கள் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆனால், நாளை எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை” என்று சொல்லி மக்கள் என்னை நாடாமல் இருக்கச் செய்ய மனப்பூர்வமாக முயல்கிறேன். ஆனால் அவர்கள் என்னை விடமாட்டேன் என்கிறார்கள். அவர்கள் அழுவதால் என் மனம் இளகி விடுகிறது. சரி, எனது முடிவுக் காலமும் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் உயிர்வாழப் போகும் மற்றும் சில நாட்களையும் இப்போது போலவே கழித்து விடுகிறேன்.

சீடர் : இல்லை அம்மா! நீங்கள் ஏன் அவ்விதம் சொல்கிறீர்கள்? உங்கள் உடல்நலம் நன்றாகவே இருக்கிறது. உங்களுக்கு அப்படி ஒன்றும் பெரிதாக எந்த நோயும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படியிருக்கும் போது நீங்கள் ஏன் இந்த உலகை விட்டே செல்ல வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள்? மீண்டும் அவ்விதம் சொல்லாதீர்கள்.

இந்த உரையாடல் நடந்த சில நாட்களுக்கு அன்னை மிகவும் கவலைப்படுபவர் போலவும், விஷயங்கள் எதிலுமே அக்கறை கொள்ளாதவர் போலவும் காணப்பட்டார்.

நடுப்பகல் நேரத்தில் கோபக்காரர் ஒருவர் அன்னையிடம் வந்து பெரும் சச்சரவு செய்துவிட்டுப் போயிருந்தார். இது பற்றி அன்னை பின்வருமாறு கூறினார். “நான் ஒருத்தி இருப்பதே மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத வகையில் குருதேவர் நடந்துகொண்டார். மிகுந்த கவனத்துடன் அவர் என்னை எப்போதும் பாதுகாத்து வந்தார். இப்போதோ நிலைமை முற்றிலும் மாறிவிட்டது. சந்தையில் பறையறைந்து தெரிவிப்பதைப் போல, இவர்களெல்லாம் இப்போது

என்னை விளம்பரப் படுத்துகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் ம- தான் மூலகாரணம். கதாமிருதம் என்ற அவரது நூலைப் படித்தவுடன் மக்கள் தங்களையே மறந்து விடுகிறார்கள். கிரீஸ்பாபு தாம் கோரியவற்றை யெல்லாம் தரவேண்டும் என்று குருதேவரை வற்புறுத்திக் கேட்டு அவரைத் திட்டவும் செய்தார். இப்போது அதே காரியத்தை மக்கள் எனக்குச் செய்கிறார்கள். மந்திரதீட்சை, மந்திரதீட்சை என்று அவர்கள் ஏன் என்னை எப்போதும் தொந்தரவு செய்ய வேண்டும்? பேலூர் மடத்தில் என் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நேர் சீடர்களை அன்னை குறிப்பிடுகிறார்). அவர்களுக்குச் சக்தி இல்லையா? எல்லா மக்களுமே இங்கு என்னிடம் அனுப்பப்பட்டு விடுகிறார்கள். 'உங்களுடைய குல குருவைப் புறக்கணிப்பதால் மகாபாவத்தைச் செய்தவர்கள் ஆவீர்கள்' என்றும் கூட நான் மக்களிடம் சொல்லிப் பார்த்து விட்டேன். என்றாலும் அவர்கள் என்னை சும்மா விடுவதாக இல்லை.

சீடர் : உங்களுக்கு விருப்பம் இருப்பதால்தான் நீங்கள் பக்தர்களுக்குத் தீட்சை கொடுக்கிறீர்கள்.

அன்னை : இல்லை. கருணை காரணமாகவே நான் அவ்விதம் செய்கிறேன். அவர்கள் என்னை விடுவதாக இல்லையே! அவர்கள் அழுகிறார்கள். அது காரணமாக அவர்கள் மீது என் மனம் இளகிவிடுகிறது. அன்பினால் தூண்டப்பட்டே நான் அவர்களுக்குத் தீட்சை தருகிறேன். மேலும், அவ்விதம் நான் தீட்சை தருவதால் எனக்கு என்ன லாபம்? பக்தர்களுக்குத் தீட்சை தரும்போது அவர்களின் பாவத்தையும் நான் ஏற்க வேண்டியவளாகிறேன். 'சரி, எப்படியும் இந்த உடல் அழியத்தான் போகிறது. அவர்கள் அனுபூதி பெறட்டும்' என்று நான் அப்போது நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

சீடர் : அம்மா, 'நேரடியாகக் கடவுளின் தரிசனம் பெற வேண்டும், அப்படியில்லாமல் வீணாக வாழ்ந்து

கொண்டிருப்பதில் என்ன பொருள் இருக்கிறது?’ என்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஒரு சமயம் முஸ்லீம் பக்கிரி ஒருவரிடம், “மீனைப் பிடிக்கப் போகிறோம் என்று எதிர்பார்த்து ஒருவன் தூண்டிலுடன் ஏரிக்கரையிலோ நதிக்கரையிலோ உட்கார்ந்து கொள்கிறான். சேற்றுக்குட்டையின் அருகில் அவன் அவ்விதம் உட்கார்ந்து கொள்வதில்லை. நீங்கள் ஏற்கனவே துறவியானீர்கள், அந்த லட்சியத்தின் தரிசனம் மிகச் சிறிய ஓர் அளவிற்காவது உங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறதா?” என்று கேட்டேன்.

அன்னை : அதற்கு அவர் என்ன பதில் சொன்னார்?

சீடர் : அவர் என்ன சொல்ல முடியும்?

அன்னை : (சிறிது நேரம் யோசித்த பிறகு) நீ கேட்டது சரிதான். அது உண்மைதான். ஏதோ ஒருவகையான அனுபூதியும்கூட பெறாவிட்டால் ஒருவன் அடையும் பயன்தான் என்ன? ஆனால் ஆன்மீக விஷயங்களில் ஒருவன் தொடர்ந்து நம்பிக்கைக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.

சீடர் : சுவாமி விவேகானந்தரும் இது போலச் சொல்லியிருப்பதாக சரத் மகராஜ் அன்றொரு நாள் எடுத்துக் காட்டினார்: ‘பக்கத்து அறையில் ஒரு பொற்குவியல் இருப்பதாகவும் ஒரு திருடன் இந்த அறையிலிருந்து அதைப் பார்த்து விடுவதாகவும் வைத்துக் கொள்வோம். இடையிலுள்ள ஒரு சுவர் விலையுயர்ந்த அந்தப் பொற்குவியலை கைப்பற்ற முடியாதபடி அந்தத் திருடனுக்குத் தடையாக இருக்கிறது. அந்த நிலையில் திருடனுக்குத் தூக்கம் வருமா? அந்தப் பொற்குவியலை எப்படிக் கைப்பற்றுவது என்பதைப் பற்றியே அவன் எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பான். அதே போல, கடவுள் என்ற ஒப்பற்ற ஒரு பொருள் இருக்கிறது என்று ஒருவன் உறுதியாக உணர்ந்து கொண்டாவிட்டால் அவனால் உலக வாழ்க்கையில் அதன்பிறகு ஆழ்ந்திருக்க முடியுமா?’

அன்னை : ஆம், நீ சொல்வது உண்மையே.

சீடர் : அம்மா, நீங்கள் என்னதான் சொன்னாலும் துறவு மனப்பான்மை, வைராக்கியம் ஆகியவைதான் ஒருவனுக்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படுகின்றன. எங்களுக்கு அவை எப்போதாவது கிடைக்குமா?

அன்னை : நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். நீங்கள் மட்டும்குருதேவரிடம் சரணடைந்து விட்டீர்களானால் உங்களுக்குத் தேவையான எல்லாமே கிடைக்கும். துறவுதான் அவரிடம் இருந்த சிறப்பான அம்சமாகும். அவர் எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்துவிட்டார். ஆகவேதான் நாம் அவருடைய பெயரைச் சொல்லவும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழவும் செய்கிறோம். குருதேவர் அந்த அளவுக்குப் பரிபூரணத் தியாகம் கொண்டவராக இருந்ததால், அவருடைய பக்தர்களும் பெரும் தியாகம் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று மக்கள் நினைக்கிறார்கள்.

ஆகா, நகபத்திலிருந்து என் அறைக்குக் குருதேவர் ஒருநாள் வந்தார். அவருடைய சிறிய வெற்றிலைப் பாக்குப் பையில் வாசனைப் பொருள்கள் தீர்ந்து போயிருந்தன. அவற்றைக் குருதேவர் அவ்வப்போது மெல்லுவது வழக்கம். என் அறைக்கு வந்த அவருக்கு அங்கேயே மெல்லுவதற்குச் சில வாசனைப் பொருட்களைத் தந்தேன். அதோடு, அவற்றில் சிறிதை ஒரு காகிதத்தில் சிறிய பொட்டலமாகக் கட்டி, அந்தப் பொட்டலத்தை அவரது அறைக்கு எடுத்துச் செல்லும்படி வேண்டினேன். அவரும் அந்தப் பொட்டலத்துடன் தமது அறையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். ஆனால் அறைக்குச் செல்வதற்குப் பதிலாக நேராகக் கங்கைக் கரைக்கு சென்றார். அவருக்கு வழியே தெரியவில்லை; இவ்விதம் வழி தெரியாமல் தாம் இருக்கிறோம் என்ற உணர்வும் அவரிடம் இல்லை. “தாயே, நான் தண்ணீரில் மூழ்கிவிட்டுமா?” என்று அவர் மீண்டும் மீண்டும் ஜகன்மாதாவிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவரது நிலையைக் கண்டு நான் பெரிதும் சஞ்சலமும் மனவேதனையும் கொண்டேன்.

நதியில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நான் அப்போது இளம்பெண்ணை இருந்ததால் என் அறையைவிட்டு வெளியே செல்ல இயலாத வளாக இருந்தேன். அந்தப் பக்கமாக ஒருவரும் எனக்குத் தென்படவும் இல்லை. குருதேவரிடம் யாரை அனுப்ப முடியும்? கடைசியில் காளிகோவிலைச் சேர்ந்த ஒருவர் என் அறையை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவர் மூலம் ஹிருதயருக்கு சொல்லி அனுப்பினேன். ஹிருதய் அப்போது பகல் உணவு அருந்திக் கொண்டிருந்தார். அவர் சாப்பிடுவதை விட்டு எழுந்திருந்து குருதேவரிடம் ஓடோடிச் சென்று அவரைப் பிடித்தார்; திரும்ப அறைக்கு அழைத்து வந்தார். ஒரு வினாடி தாமதித்திருந்தால், குருதேவர் கங்கையில் வீழ்ந்து மூழ்கி இருப்பார்.

சீடர் : நதியின் பக்கமாக அவர் ஏன் சென்றார்?

அன்னை : அவரிடம் வாசனைப் பொருள்கள் கொண்ட ஒரு சிறிய பொட்டலத்தை நான் கொடுத்ததால் அவருக்கு வழி தெரியாமல் போயிற்று. ஒரு சன்னியாசி பொருளைச் சேமித்து வைக்கக் கூடாது. குருதேவரிடம் துறவு மனப்பான்மை நூற்றுக்கு நூறு சதவீதம் இருந்தது.

ஒரு சமயம் வைணவ சாது ஒருவர் பஞ்சவடிக்கு வந்திருந்தார். ஆரம்பத்தில் அவரிடம் பெருமளவில் துறவு மனப்பான்மை இருந்தது. ஆனால் அந்தோ! கடைசியில் எலியைப் போல அவர் பலவிதப் பொருள்களைச் சம்பாதித்துச் சேகரித்து வைக்க ஆரம்பித்தார். சட்டிகள், கிண்ணங்கள், ஜாடிகள், தானியங்கள், அரிசி, பயிறு முதலியவற்றைச் சேகரித்தார். குருதேவர் இதைக் கவனித்தார். “ஐயோ பாவம்! இந்தத் தடவை இவன் அழிந்தே போகப் போகிறான்” என்று ஒரு நாள் குருதேவர் கூறினார். அந்தச் சாது மாயையின் வலையில் சிக்கிக் கொள்ளும் நிலையில் இருந்தார். குருதேவர் அவருக்குத் தியாகத்தைப் பற்றி அழுத்தமாகக் கூறி

அன்பு மொழிகள்

அந்த இடத்தை விட்டே போய்விடும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவரும் போய்விட்டார்.

ஒரு பக்தர் அன்னையை வணங்குவதற்கு வந்தார். அவர் விடைபெற்றுச் செல்ல இருந்தபோது அன்னை, “ஹரிஷிடம் நான் அன்பு செலுத்திய காரணத்தால் ஒரு சமயம் ஏமாற்றப்பட்டேன். ஆகவே இப்போதெல்லாம் ஒருவரிடம் எனக்குள்ள ஆழ்ந்த அன்புணர்ச்சிகளை வெளிப்பட அவரிடம் காட்டிக் கொள்வதில்லை” என்றார்.

மே 1, 1912—உத்போதன்

முற்பகலில் அன்னைக்கு வந்த கடிதங்களை அவருக்குப் படித்துக் காட்டுவதற்காக மாடிக்குச் சென்றேன்.

சீடர் : ஒரு பக்தரின் மகள் தன் மாமனாரின் வீட்டிலிருந்து இங்கு வந்து உங்களைக் காண விரும்புவதாகக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறாள். தனது வணக்கங்களை அவள் உங்களுக்குத் தெரிவித்து எழுதியிருக்கிறாள். அவள் உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதிய விஷயம் அவளது கணவரின் உறவினர்களுக்குத் தெரியாமல் கவனமாக நடந்து கொள்ளும்படி அவள் உங்களை வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அன்னை : அப்படியானால் அவளுக்குப் பதில் எதுவும் எழுத வேண்டாம். கடிதப் போக்குவரத்தை அவளுடைய உறவினர்களிடமிருந்து நான் மறைத்து வைக்க வேண்டும் என்று அவள் விரும்புகிறாள். இது போன்று ஒளித்து வைக்கும் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு எனக்குத் தெரியாது. ஜெயராமப்பாடியில் யோகீந்திரன் என்ற தபால்காரன்தான் என் எல்லாக் கடிதங்களுக்கும் பதில் எழுதுவது வழக்கம். ‘தபால்காரன் எங்கள் கடிதங்களைப் பார்க்கிறானா?’ என்று பலர் குறைகூறினார்கள். அவர்களைப் போன்ற அந்தஸ்து இல்லாத ஒருவனைக் கொண்டு அவர்களுக்கு நான் பதில் எழுதுவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. ஏன் அவ்விதம் செய்யக் கூடாது? என்னிடம் வஞ்சனை எதுவும் இல்லை. யாருக்கு விருப்பம்

உண்டோ அவர்கள் எல்லோருமே தாராளமாக என் கடிதங்களைப் பார்க்கலாம்.

அன்னை ஜெயராமப்பாடிக்கு எப்போது திரும்பி வருவார் என்று கேட்டு வேறொரு பக்தர் எழுதியிருந்தார். “குளிக்காலத்தில் ஜகத்தாத்திரி பூஜை சமயத்தில் நீங்கள் அங்குத் திரும்புவீர்கள் என்று அந்தப் பக்தருக்குத் தெரிவிக்கலா?” என்று நான் அன்னையிடம் கேட்டேன்.

அன்னை : வேண்டாம், வேண்டாம். அதைப் பற்றி இப்போதே நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியுமா என்ன? நான் எங்கிருப்பேன் என்பது முற்றிலும் கடவுளின் விருப்பத்தையே பொறுத்திருக்கிறது. இன்று இருப்பவன் நாளை இல்லாமல் போகிறான்.

சீடர் : அம்மா, நீங்கள் ஏன் இப்படிப் பேச வேண்டும்? நீங்கள் உயிருடன் இருப்பதால்தான் மக்கள் பலர் உங்களைக் காண்பதும் மன அமைதி பெறுவதும் சாத்தியமாகின்றன.

அன்னை : ஆம், அது உண்மைதான்.

சீடர் : எங்களின் நன்மைக்காக வாழ்ந்து வாருங்கள்.

உணர்ச்சி வசப்பட்டு அன்னையால் சரியாகப் பேச முடியவில்லை. ஆகவே பரிவு மிகுந்த குரலில் அன்னை, “ஆகா, இவர்களெல்லாம் என் மீது எவ்வளவு அன்பு கொண்டிருக்கிறார்கள்! நானும் அவர்களிடம் பெரிதும் அன்பு கொண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறினார்.

அன்னையின் கண்கள் கண்ணீரால் நனைந்திருந்தன. சீடர் அவருக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தார். கருணை மிகுந்த குரலில் அன்னை சீடரை நோக்கி, “மகனே! நான் மனப்பூர்வமாக ஆசீர்வதிக்கிறேன். நீண்டகாலம் நீங்கள் வாழ்வீர்களாக. பக்தியைப் பெறுவீர்களாக, சாந்தியைப் பெறுவீர்களாக, சாந்தியைப் பெறுவது தான் வாழ்க்கையில் தலையாய விஷயமாகும். ஒரு வனுக்கு சாந்தி மட்டுமே தேவை” என்று சொன்னார்.

சீடர் : அம்மா, ஓர் எண்ணம் அடிக்கடி என் மனத்

தில் தோன்றுகிறது: குருதேவரின் தரிசனம் எனக்கு ஏன் கிடைப்பதில்லை? என்றும், குருதேவர் நமக்குச் சொந்தமானவரானால் அவர் ஏன் தம்மை நமக்குக் காட்டியருள்வதில்லை? தமது விருப்ப மாத்திரத்திலேயே இதை அவரால் செய்ய முடியாதா? என்றும் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

அன்னை : அது உண்மைதான். இவ்வளவு துன்பங்களுக்கிடையில் நீங்கள் கஷ்டப்படும்போது அவர் ஏன் உங்களுக்குத் தம்மைக் காட்டியருளவில்லை என்பதையாரால் சொல்ல முடியும்?

ஒரு சமயம் பலராமின் மனைவி நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாள். “கல்கத்தாவுக்குச் சென்று அவனைப் பார்த்து விட்டு வா” என்று குருதேவர் என்னைப் பணித்தார். “நான் எப்படிப் போவேன்? இங்கு வண்டியோ வேறு வாகனமோ ஒன்றும் காணாமே” என்று நான் பதில் கூறினேன். உடனே குருதேவர் கடுகடுத்த குரலில், “என்ன! பலராமின் குடும்பத்தினர் இவ்வளவு கஷ்டத்தில் இருக்கும்போது நீ அங்கு போவதற்குத் தயங்குகிறாயா? கல்கத்தாவுக்கு நடந்து போ, நடந்து சென்று அவனைப் பார்த்துவிட்டு வா” என்று கோபத்துடன் கூறினார். கடைசியில் ஒரு பல்லக்கு அமர்த்தப்பட்டு நான் தட்சிணேசுவரத்திலிருந்து கல்கத்தாவிற்குப் புறப்பட்டேன். பலராமின் மனைவி நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த போது இரண்டு தடவைகள் நான் அவனைப் பார்க்கச் சென்றேன். வேறொரு சமயம் சியாம்புகூரிலிருந்து இரவு நேரத்தில் நடந்தே அவனைப் பார்க்கச் சென்றேன். மனிதனுக்குக் கஷ்டம் ஏற்படும்போது பகவான் அவனைப் பாதுகாக்காவிட்டால் மனிதன் என்னதான் செய்வான்?

சீடர் : மனிதன் தூல உடலில் வாழும் வரையிலும் கஷ்டங்கள் ஏற்படத்தான் செய்யும், அதைத் தவிர்ப்பதற்கு வழியில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். கஷ்டங்களை நீக்குங்கள் என்று நான் குருதேவரிடம் பிரார்த்த

திக்கவில்லை. ஆனால் துன்பங்களுக்கிடையில் நாங்கள் சிரமப்படும்போது, அவர் தம்மை வெளிப்படுத்தி எங்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கக் கூடாதா?

அன்னை : மகனே, நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான். அன்று ராமின் ஒரே மகன் (பலராமின் பேரன்) இறந்து போனான். ராமின் மனைவியும் தாயும் மனஅமைதிக்காக என்னிடம் வந்திருந்தார்கள். ஓரளவுக்கு அவர்கள் துன்பம் நீங்கி மன அமைதி பெற்றார்கள். இதுபோன்ற விஷயங்களைப் பற்றியெல்லாம் நான் குருதேவரிடம் பேசுவது வழக்கம். அதற்கு அவர், “எனக்கு லட்சக்கணக்கானவர்கள் இருக்கிறார்கள். வால் பக்கமோ அல்லது முதுகுப் பக்கமோ எப்படி வேண்டுமானாலும் அறுத்து ஆட்டைக் கொல்லலாம். அது என்னுடைய விருப்பத்தைப் பொறுத்தது” என்று சொல்வார்.

சீடர் : நமது கஷ்டங்களை குருதேவர் பார்ப்பதில்லையா?

அன்னை : பார்க்கிறார். ஆனால் உங்களைப் போல அவருக்கு எவ்வளவோ பேர் இருக்கிறார்கள். “இது சைதன்யக் கடல் ஆனந்த சமுத்திரம். இதில் எத்தனையோ அலைகள் எழுந்து மறைகின்றன! இதற்கு ஆரம்பமும் இல்லை, முடிவும் இல்லை” என்று அவர் என்னிடம் சொல்வது வழக்கம்.

சீடர் : ஆன்மீக உணர்ச்சி சிறிதுகூட எழப்பெறாத சாதாரண ஒரு மனிதன் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடனேயே வாழ்கிறான். ஆனால் ஆன்மீக உணர்ச்சி ஒரு சிறிது எழப்பெற்று பகவானை அறிய ஆவல் உள்ளவர்கள், பகவானைக் காணாவிட்டால் பெரிதும் துன்பப்படுகிறார்கள். இதற்காக அவர்கள் எவ்வளவு துன்பம் அனுபவிக்கிறார்கள் என்பது அவர்களுக்குத்தான் தெரியும்!

அன்னை : ஆகா! நீங்கள் சொல்வதில்தான் எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறது! சாதாரண மக்கள் பூரண சந்தோஷத்துடனேயே வாழ்கிறார்கள். உண்டும் உறங்கியும் அவர்கள் தங்களை மகிழ்ச்சியுடன் வைத்துக் கொள்ள

கிறார்கள். பக்தர்களுக்குத்தான் எல்லையில்லாத துன்பம் ஏற்படுகிறது.

சீடர் : பக்தர்கள் துன்பப்படுவது உங்களுக்குத் துன்பத்தைத் தருவதில்லையா?

அன்னை : நான் ஏன் துன்பப்பட வேண்டும்? உலகைப் படைத்தவன் எவனோ அவனே எல்லாவற்றையும் கவனித்து கொள்கிறான்.

சீடர் : பக்தர்களுக்காக நீங்கள் மனித வடிவத்தில் மீண்டும் இந்த உலகிற்கு வர விரும்பவில்லையா?

அன்னை : ஆ, ஒரு மனித உடலில் அனுபவிக்கும் இந்தத் துன்பம்தான் எவ்வளவு! இனி வேண்டாம், வேண்டவே வேண்டாம். இனி நான் பிறக்காமல் இருப்பேனாக! குருதேவர் நோயுற்றிருந்தபோது ஒரு நெல்லிக்கனி சாப்பிட வேண்டும் என்ற ஆவல் தமக்கு இருந்ததைத் தெரிவித்தார். ஆகவே துர்க்கா சரணநாகர், நெல்லிக்கனிகளுக்காக மூன்று நாட்கள் உணவும் உறக்கமும் இன்றித் தேடியலைந்து சில கனிகளைக்கொண்டு வந்தார். அப்போது குருதேவர், துர்க்கா சரணரை உணவு உட்கொள்ளும்படிக் கூறினார். அத்துடன், துர்க்கா சரணர் உட்கொள்ளவிருந்த உணவை பிரசாதமாகச் செய்வதற்காக குருதேவர் தாமே சிறிது சாதம் உட்கொண்டார். “நீங்கள் நன்றாகவே சாதம் சாப்பிடுகிறீர்கள். அப்படியிருக்கும்போது நீங்கள் ஏன் கூழ் சாப்பிடவேண்டும்? மாவுக் கூழுக்குப் பதிலாக அரிசிச் சோற்றையே நீங்கள் சாப்பிட வேண்டும்” என்று நான் குருதேவரிடம் கூறினேன். “முடியாது. முடியாது. எனது வாழ்க்கையின் இந்த அந்திம காலத்தில் மாவுக் கூழையே நான் சாப்பிடுவேன்” என்று குருதேவர் சொன்னார். அந்தக் கூழை உட்கொள்வதும்கூட அவருக்குச் சகிக்கவே முடியாத பெரிய வேதனையாக இருந்தது! அடிக்கடி அவர் கூழைத் தமது நாகியின் வழியாக வெளியே தள்ளிவிடுவார்.....

“உங்கள் அனைவருக்காகவே நான் இவ்விதம் வேதனை

அனுபவித்து வருகிறேன். உலகம் முழுவதின் துன்பங்களுக்கும் நான் என்மீது சுமத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்'' என்று குருதேவர் சொல்வது வழக்கம். கிரீஷின் பாவங்களைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டதால் தான் குருதேவர் துன்புற்றார்.

நமது எல்லாத் துன்பங்களும் இந்தப் பூமியிலேயே இருக்கின்றன. வேறு எங்காவது தனியாக துன்பம் இருக்கிறதா என்ன? தங்கள் அகங்காரம் காரணமாகவே மக்கள் எல்லையற்றத் துன்பங்களை அனுபவிக்கிறார்கள்: கடைசியில் அவர்கள், “நானல்ல, நானல்ல; பகவானே, எல்லாம் நீயே, எல்லாம் நீயே” என்று சொல்கிறார்கள்.

சீடர் : இந்த உலக வாழ்க்கை முடிந்த பிறகு, மறுமையிலும் நீங்கள் எங்களை நினைவில் வைத்திருப்பீர்களா?

அன்னை : நான் உடலை நீத்த பிறகு தெய்வீக ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பேன். அப்போது ஒருவேளை உங்கள் அனைவரையும் நினைவில் வைக்காமல் போகலாம். மகனே! காலம்தான் முக்கியமான விஷயம். காலக்கிரமத்தில் என்ன நடக்கப் போகிறது என்பது யாருக்குத் தெரியும்?

சீடர் : ஆம். அம்மா, அது உண்மைதான். காலத்தின் சக்திக்கு உட்பட்டுத்தான் எல்லாமே நடைபெறுகின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் காலத்தை வெல்பவனாகவும் கூட ஒருவன் இருக்கிறான்.

அன்னை : ஆம், அது உண்மையே.

சீடர் : உங்கள் உடல் நலனைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்போது எல்லாம் சரியாகவே நடந்தேறும். மணி எட்டு ஆயிற்று. “எட்டு ஆகிவிட்டதா? ஆகியிருக்கும்: பூஜை நேரம் நெருங்கிவிட்டது. நான் இப்போது போகிறேன்” என்று அன்னை கூறினார்.

அன்னைக்கு வந்தக் கடிதங்களுடன் நான் மாடிக்குச் சென்றேன். அன்னையின் சீடர்களுள் ஒருவர் காசியில்

அன்பு மொழிகள்

இறந்து போயிருந்தார். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் அன்னை, “அனைவரும் ஒரு நாள் இறந்து போக வேண்டியவர்கள்தான். குட்டையிலோ குளத்தின் கரையிலோ இறந்து போவதற்குப் பதிலாக காசியில் காலமாகும் வாய்ப்பு இவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது” என்று கூறினார்.

அன்னையின் சகோதரர்கள் தங்கள் குடும்பத் தகராறுகளைத் தெரிவித்தும், பணம் வேண்டும் என்று கேட்டும் கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். “அவர்களுக்கு ஏராளமாகப் பணம் கிடைக்கச் செய்யுங்கள். இது பற்றி குருதேவரிடம் விண்ணப்பியுங்கள். லௌகீக வாழ்க்கையை அவர்கள் நன்கு அனுபவித்து தங்கள் ஆசையைத் தீர்த்துக் கொள்ளட்டும்” என்று நான் கூறினேன்.

அன்னை : அவர்களின் ஆசை எப்போதாவது தீரப் போகிறதா என்ன? எதுவுமே அவர்களுக்குத் திருப்தியை உண்டுபண்ணாது. ஆம், ஏராளமாகப் பணம் இருந்தாலும் கூட அவர்கள் திருப்தி அடையமாட்டார்கள். லௌகீக இன்பங்களால் உலக மக்கள் எந்தக் காலத்திலாவது முழுத் திருப்தி அடைந்திருக்கிறார்களா? தங்கள் துன்பக் கதைகளைத்தான் அவர்கள் எப்போதும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். காளிதாஸ்* எப்போது பார்த்தாலும் பணம் வேண்டும் என்று தொந்தரவு செய்வது வழக்கம். இப்போது பிரசன்னரும்* காளிதாசைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்துவிட்டான். வரதன்* ஒருபோதும் பணம் வேண்டும் என்று கேட்பதில்லை. ‘அக்காவுக்குப் பணம் எங்கிருந்து கிடைக்கும்?’ என்று அவன் சொல்கிறான்.

சீடர் : அந்தப் பைத்தியம் பிடித்த பெண்ணின் நிலைமை என்ன? அவள் பணம் வேண்டும் என்கிறாளா?

அன்னை : நாமாகவே கொடுத்தாலும்கூட அவள் பணம் வாங்கிக்கொள்ள மாட்டாள்.

* அன்னையின் சகோதரர்கள்

சீடர் : அம்மா! நீங்கள் ஏன் இந்தக் குடும்பத்தில் வந்து பிறந்தீர்கள்?

அன்னை : ஏன் பிறக்கக் கூடாது? என்னுடைய தாயும் தந்தையும் மிகவும் நல்லவர்களாயிற்றே.

ஜூன் 25, 1912—உத்போதன்

காலை நேரம். பூஜையறைக்கு அடுத்திருந்த அறையில் அன்னை கட்டிலுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தார். நாங்கள் உரையாடத் துவங்கினோம்.

சீடர் : அம்மா, சிலர் “ஸ்ரீராமகிருஷ்ண இயக்கத்தைச் சேர்ந்த சன்னியாசிகள் சேவாசிரமங்களிலும் ஆஸ்பத்திரிகளிலும் தொண்டாற்றுவது, ஆன்மீக நூல்கள் விற்பது, கணக்குப் பார்ப்பது போன்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டிருப்பது நல்லதல்ல” என்று சொல்கிறார்கள். குருதேவர் இதுபோன்ற காரியங்களில் எப்போதாவது ஈடுபட்டிருந்தாரா? கடவுளை அடைய வேண்டும் என்ற ஆவலில் இயக்கத்தில் சேருகிற ஆத்ம சாதகர்களின் மீது இதுபோன்ற வேலைகள் சுமத்தப்படுகின்றன? ஒருவன் ஏதாவது ஒரு தொண்டில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டுமானால் பூஜையறையில் பூஜை செய்யலாம். தியானம், ஜபம், பஜனை முதலியனவும் செய்யலாம். இவையல்லாத வேறு விதமான கர்மங்கள் ஒருவனை ஆசைகளில் சிக்க வைத்து கடவுளிடமிருந்து அவனை அப்புறப்படுத்தி விடுகின்றன.

அன்னை : இதுபோலப் பேசுபவர்களின் கருத்துக்களுக்கு நீங்கள் செவிசாய்க்கக் கூடாது. தொண்டு புரிவதில் ஈடுபடவில்லையானால் இரவும் பகலும் நீங்கள் வேறு என்னதான் செய்வீர்கள்? ஒருவன் இருபத்து நான்கு மணிநேரமும் ஜபமும் தியானமும் செய்ய முடியுமா என்ன? குருதேவரைப் பற்றிச் சொன்னீர்கள், அவர் விஷயமே வேறு. அவருடைய உணவுக்கு மதுர்பாபு தக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார். நீங்கள் ஏதோ வகையில் தொண்டு செய்து வருவதால்தான் உங்களுக்கு உணவு கிடைப்பது சாத்தியமாகிறது.. இல்லா

விட்டால் ஒரு பிடி உணவுக்காக நீங்கள் வீடுவீடாக அலைந்து பிச்சை எடுக்க வேண்டிவரும். ஒருவேளை நீங்கள் நோய்வாய்ப் படலாம். மேலும், இந்தக் காலத்தில் சாதுக்களுக்குப் பிச்சை தரும் மக்கள்தான் எங்கு இருக்கிறார்கள்? யாரோ சொல்லும் இதுபோன்ற கருத்துக்களை லட்சியமே செய்ய வேண்டாம். குரு தேவரின் விருப்பத்திற்கேற்பவே காரியங்கள் நடைபெறும். இப்போதுள்ள இந்த முறையிலேயே ஸ்ரீராம கிருஷ்ண மடத்தின் பணிகள் நடைபெற்றுவரும். இந்த முறைக்கு உட்பட இயலாதவர்கள் மடத்திலிருந்து விலகிவிடுவார்கள்.

ஒரு நாள் மணிமல்லிக், சாது ஒருவரைத் தரிசித்து விட்டு வந்து குருதேவரிடம் அவரைப்பற்றித் தெரிவித்தார். “சரி, அந்தச் சாதுவைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று குருதேவர் கேட்டார். “ஆம், நான் அந்தச் சாதுவைத் தரிசித்தேன்; ஆனால்...” என்றார் மணிமல்லிக். “என்ன ஆனால்” என்று குருதேவர் குறுக்கிட்டுக் கேட்டார். மணிமல்லிக் அதற்குப் பதிலாக, “எல்லோரும் பணம் வேண்டும் என்கிறார்கள்” என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட குருதேவர், “ஒரு சாது அப்படி என்ன பெரிதாகப் பணம் கேட்டு விடுவார்? ஒருவேளை புகைபிடிப்பதற்குக் காலணை கேட்டிருக்கலாம், அவ்வளவுதான். கிண்ணம் கிண்ணமாக நெய்யும், பாலும் பஞ்சமெத்தையும் இதுபோன்ற வேறு எத்தனையோ பல பொருள்களும் உங்களுக்குத் தேவைப் படுகின்றன. சாதுக்களோ புகைபிடிப்பதற்காக காலணைதான் கேட்கிறார்கள். அதுகூட அவர்கள் பெறக்கூடாதா?” என்றார்.

சீடர் : ஆசையிலிருந்தே போகம் எழுகிறது. நான்கு மாடிகளைக் கொண்ட மாளிகையில் ஒருவன் வாழலாம். ஆனால் அவனிடம் ஆசை இல்லாவிட்டால் அவன் எதையும் உண்மையில் அனுபவிப்பதில்லை. வேறு ஒருவன் மரத்தினடியில் வாழ்ந்து வரலாம். ஆனால் அவ

னிடம் ஆசை இருக்குமானால் அதிலிருந்தே அவன் எல்லா போகங்களையும் பெற்று அனுபவிப்பான். “ஒரு வனுக்கு உறவினர்கள் என்று யாருமே இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு பூனையை வைத்திருக்கும் படிச் செய்து அதன் மூலமாகவே அவனை மகாமாயை உலக பந்தத்திற்கு உட்படுத்தலாம். மகாமாயையின் லீலை அத்தகையது!” என்று குருதேவர் சொல்வது வழக்கம்.

அன்னை : அது உண்மைதான். எல்லா பந்தத்திற்கும் ஆசைதான் காரணமாகும். ஆசையே இல்லாத மனிதனுக்குப் பந்தம் எப்படி இருக்க முடியும்? இங்கே இப்படிப் பல பொருள்களுடன் நான் வாழ்ந்து வருவதைப் பார்க்கிறீர்கள். ஆனால் இவற்றில் எனக்குப் பற்றுதல் அறவே இல்லை. ஆம், ஒரு சிறிதளவு பற்றுக்கூட எனக்கு இல்லை.

சீடர் : ஆம், முற்றிலும் உண்மைதான். உங்களிடம் எந்த ஆசைதான் இருக்க முடியும்? ஆனால் எங்கள் உள்ளத்தில் எத்தனை எத்தனை அற்ப ஆசைகள் எழுகின்றன! அவற்றிலிருந்து நாங்கள் எப்படி விடுபடுவது?

அன்னை : உங்கள் விஷயத்தில் இவை ஆசைகளே அல்ல, அவை ஒன்றுமே இல்லை எனலாம். உங்கள் மனத்தில் தோன்றி மறைகிற வெறும் கற்பனைகள் என்றுதான் அவற்றைச் சொல்ல வேண்டும். அவை தோன்றி மறையும் அளவுக்கு உங்களுக்கு நன்மையாகவே முடியும்.*

* துறவிச் சீடர் ஒருவர் ஒரு சமயம் அன்னையிடம், “நான் ஆத்ம சாதனை செய்து வந்திருக்கிறேன். அதில் எனது முயற்சிகளை நான் தளர்த்தாமலும் இருக்கிறேன். ஆனால் மனத்தின் மாசுகள் குறைந்திருப்பதாகவே தெரியவில்லையே!” என்று தெரிவித்தார்.

அன்னை அதற்குப் பதிலாக, “பலவித நூல்களை, அதாவது சிவப்பு, கறுப்பு, வெண்மை நிறமுள்ள நூல்களை, நீங்கள் ஒரு திரிவட்டத்தில் (நூல் சுற்றும்

சீடர் : பகவான் என்னைப் பாதுகாப்பதாகத் தாமே எனக்கு உறுதியளித்தாலன்றி, என் மனத்துடன் நான் எப்படிப் போராட முடியும் என்று நேற்று நினைத்துக் கொண்டேன். ஒரு ஆசை மறைந்த மறுவினாடியே மற்றொரு ஆசை எழுகிறதே.

அன்னை : அகங்காரம் இருக்கும் வரையிலும் ஆசைகளும் தொடர்ந்து இருந்து வரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அந்த ஆசைகள் உங்களுக்குத் தீங்கு செய்யாது. குருதேவர் உங்களின் ரட்சகர். தமது பாதங்களைப் புகலிடமாக அடைந்து எல்லாவற்றையும் துறந்து விட்டுத் தம்மையே சரணடைந்து, நல்ல வாழ்க்கை வாழ விரும்புகிறவர்களைக் குருதேவர் காக்காமல் போனால், அது குருதேவருக்குப் பெரும் பாவமாகுமல்லவா? நீங்கள் மனப்பூர்வமாக அவரையே சார்ந்து வாழ வேண்டும். அவர் விரும்பினால் உங்களுக்கு நன்மை செய்யட்டும் அல்லது துன்பத்தில் ஆழ்த்தட்டும். ஆனால் எது தர்மமோ அதையே நீங்கள் செய்து வர வேண்டும். அதையும் கூட அவர் உங்களுக்கு அளித்திருக்கும் சக்திக்கு ஏற்றவகையில் செய்ய வேண்டும்.

சீடர் : அம்மா, அவ்வளவு தூரத்திற்கு நான் குருதேவரிடம் சரணடைந்து விட்டேனா, என்ன? நானும் ஓரளவு குருதேவரை நம்பியிருக்கலாம் என்று சில

கருவியில்) சுற்றி வைப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். நூலை மீண்டும் பிரித்தெடுக்கும்போது, நூலைச் சுற்றிய வகையிலேயே அது அமைந்திருப்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள்'' என்று பதில் கூறினார்.

ஆசைகள் இரண்டு வகைப்படும். ஒரு வகையான ஆசை லௌகீக இன்பத்தையும் பந்தத்தையும் தூண்டி விடுவதாக இருக்கும். மற்றொரு வகையான ஆசை வைராக்கிய புத்தியைத் தூண்டிவிடுவதாக இருக்கும். வெளித்தோற்றத்திற்கு இவை ஒன்றுபோலவே தென்பட்டாலும் அவற்றின் பலன்கள் வெவ்வேறுகவே இருக்கும்.

வேளைகளில் நினைத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் மறு வினாடியே அந்த எண்ணம் மறைந்து போகிறது. அவர் நம்மைக் காக்காவிடில் நமக்கு வேறு வழிதான் என்ன இருக்கிறது? அம்மா, நீங்கள் உயிருடன் இருப்பதால்தான் எங்கள் ஆபத்துக்களையும் கஷ்டங்களையும் பற்றி உங்களிடமாவது தெரிவித்துக் கொள்ள முடிகிறது. உங்கள் முகத்தைப் பார்த்தாவது நாங்கள் மன அமைதி பெறுகிறோம். இவ்விதம் நான் சில சமயங்களில் நினைத்துக்கொள்கிறேன். உங்களுக்குப் பிறகு எங்களை யார் காப்பாற்றப் போகிறார்கள்? நீங்கள் உறுதி கூறினால் நாங்கள் பயமின்றி இருப்போம்.

அன்னை : மகனே, பயப்பட வேண்டாம். எதற்காகவும் பயப்பட வேண்டாம். மனைவி மக்களுடன் கூடிய உலக வாழ்க்கையை நீங்கள் வாழப் போவதில்லை. இந்த இக்கட்டான பந்தங்கள் எதுவும் உங்களுக்கு ஏற்படப் போவதில்லை. பிறகு ஏன் நீங்கள் பயப்பட வேண்டும்? மேலும் நான் காலமாவதற்குள் உங்களின் ஆன்மீக வாழ்க்கைக்குரிய உறுதியான அஸ்திவாரத்தை நீங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டு விடுவீர்கள்.

சீடர் : பகவான் தமது கருணைப் பார்வையை எங்கள்மீது செலுத்தாமல் போனால் ஐயம், தவம் ஆகியவற்றால் என்ன பயன்? பகவான் எங்களைக் காப்பாற்றினால்தான் உண்மையில் நாங்கள் காப்பாற்றப் பட்டவர்களாவோம்.

அன்னை : நீங்கள் எதற்காகவும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. குருதேவர் நிச்சயமாக உங்களைக் காப்பாற்றுவார். கவலைப்படாதீர்கள்.

ஜூலை 7, 1912—உத்போதன்

சீடர் : அம்மா, தேர்த் திருவிழா சமயத்தில் நீங்கள் பூரிக்குச் செல்ல ஏற்பாடாகியிருந்ததல்லவா?

அன்னை : ஏராளமான மக்கள் அங்கு போகும் சமயத்திலா போகவேண்டும்? ஒருவேளை அந்தச் சமயத்தில் அங்கு வாந்திபேதி பெருவாரியாகப் பரவினாலும் பரவக்

கூடும். பூஜாரியான லட்சுமிகாந்தர், “இப்போதே எல்லா அறைகளையும், வீடுகளையும் வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு விட்டார்கள். தங்குவதற்கு இடமே இல்லை. சிறிய அறைகளன்கூடப் பத்து ரூபாய்கள் வீதம் வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்டுவிட்டன. குளிர் காலத்தில் நீங்கள் இங்கு வாருங்கள்” என்று சொல்லி விட்டார்.

சீடர் : அங்கு யாருடைய திருவுருவம் வழிபடப்படுகிறது?

அன்னை : ஒரு கனவில் அது உண்மையில் சிவனின் திருவுரு என்று கண்டேன்.

சீடர் : நீங்கள் அங்கு ஜகன்னாதரின் திருவுருவைப் பார்க்கவில்லையா?

அன்னை : இல்லை. நான் சிவனின் திருவுருவையே கண்டேன். ஜகன்னாத சிவன் லட்சம் சாளகிராமங்களா லான ஒரு பீடத்தில் அமர்ந்திருந்தார். காரணமில்லா மலா அங்கு ஆயிரக் கணக்கான பக்தர்கள் செல்கின்றனர்? விமலாதேவியின் திருவுருவம் அங்கு உள்ளது. அந்தத் தேவிக்கு மஹா அஷ்டமி நாளில் சிறப்பு வழி பாடு செய்யப்படுகிறது. விமலாதேவி துர்கா தேவியின் இன்னொரு வடிவம். எனவே சிவபெருமான் அங்கிருப் பது இயல்புதானே?

சீடர் : அது உண்மையில் ஒரு புத்தர் கோவில் என்றும் சங்கராச்சாரியாரின் கைக்கு வந்தபோது சிவலிங்க மாக மாற்றப்பட்டதென்றும் இன்னும் பிற்காலத்தில் வைணவ ஆதிக்கத்தின்போது அது ஜகன்னாத-விஷ்ணு வாக மாற்றப்பட்டதென்றும் சிலர் கூறுகிறார்கள்.

அன்னை : எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. நான் சிவபெருமானின் திருவுருவைப் பார்த்தேன், அவ்வளவு தான்.

சீடர் : எத்தனை கோவில்களையும் தேவதேவியுள் களின் திருவுருவங்களையும் முகமதியர்கள் அழித்துவிட் டார்கள்! சிலவற்றின் முக்குகளையும் மற்றும் சிலவற்றின்

காதுகளையும் அவர்கள் உடைத்துவிட்டனர்.

அன்னை : இந்த முகமதியப் படையெடுப்பாளர் களுக்கு அஞ்சி பிருந்தாவனத்திலுள்ள கோவிந்தஜியின் திருவுரு ஜெய்பூருக்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்டது. ஆனால் பூசாரிகளோ அதைத் திருப்பிக் கொண்டு வருமாறு வற்புறுத்தினர். கடைசியில் ஒரு தெய்வீக அசரீரி, “திருவுருவம் தானே போயிற்று, நான் போகவில்லை. இன்னொரு விக்கிரகம் செய்யுங்கள். நான் அதில் வாழ்வேன்” என்று கூறிற்று.

சீடர் : குஜராத்தில் சோமநாதரின் ஆலயம் இருக்கிறது. பண்டைக்காலத்தில் கோவில் பூஜாரிகள் நாள் தோறும் கங்கோத்ரியிலிருந்து கொண்டு வந்த கங்கை நீரால் சோமநாதரை நீராட்டுவது வழக்கம். தினந்தோறும் மக்கள் தலைகளில் குடங்களை ஏந்தி இமய மலையிலிருந்து கங்கை நீர் சுமந்து வருவது வழக்கமாக இருந்தது. முகமது சுல்தான் அந்த விக்கிரகத்தை உடைத்தான்; சந்தன மரத்தால் செய்யப் பட்டிருந்த கோயில் கதவுகளையும் அவன் தூக்கிச் சென்றுவிட்டான். இவ்விதம் ஏன் நடைபெற வேண்டும்?

அன்னை : விக்கிரகத்திலுள்ள தெய்வீகத்தைக் கொடியவர்கள் உணர்வதில்லை. அவர்களின் முன்னால் அந்தத் தெய்வீகமே மறைந்தது விடுவது போலாகிறது. பகவான் தமது சங்கல்ப மாத்திரத்திலேயே தாம் விரும்புவதையெல்லாம் செய்யக்கூடியவர். இதுவும் பகவான் லீலைகளில் ஒன்றே.

சீடர் : கர்மபலனைச் செயலற்றுப் போகும்படிச் செய்ய முடியுமா? ஞானத்தைப் பெறுவதால் மட்டுமே கர்மத்தை அழிக்க முடியும் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. என்றாலும் பிராரப்த கர்மத்தை ஒருவன் அனுபவித்துத்தான் தீரவேண்டும் என்கிறார்கள்.

அன்னை : நாம் அனுபவிக்கும் இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் நமது கர்மமே காரணம். குருதேவரும்

கூடக் கர்மபலன் காரணமாகத் துன்பப்பட வேண்டியிருந்தது. ஒரு சமயம் அவரது மூத்த சகோதரருக்கு ஜன்னி கண்டிருந்தது. அந்த நிலையில் அவர் தண்ணீர் குடித்தார். அவர் சிறிது தண்ணீர் குடித்ததும் அவரது கையிலிருந்து குருதேவர் டம்ளரைப் பிடுங்கிவிட்டார். அதனால் கோபம் கொண்ட மூத்த சகோதரர், “நான் தண்ணீர் குடிப்பதை நீ தடுத்து விட்டாய். ஆகவே என்னைப் போலவே நீயும் துன்பப்படுவாய், நான் அனுபவிக்கும் வேதனையை நீயும் உனது தொண்டையில் அனுபவிப்பாய்” என்று கூறினார். “அண்ணா, நான் உங்களுக்குத் தீமை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இதைச் செய்யவில்லையே. நீங்கள் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறீர்கள், இப்போது தண்ணீர் குடித்தால் உங்களின் உடல்நலம் மேலும் கெட்டுவிடும், ஆகவேதான் டம்ளரை உங்களிடமிருந்து அப்புறப்படுத்தினேன். அப்படியிருக்கும் போது தாங்கள் ஏன் எனக்கு இதுபோல சாபம் கொடுத்தீர்கள்?” என்று குருதேவர் கேட்டார். அவரது அண்ணா அழுதுகொண்டே, “தம்பி! எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. என் வாயிலிருந்து அந்தச் சொற்கள் வெளி வந்துவிட்டன. அவைகள் பலனளித்தே தீரும்” என்று சொல்லிவிட்டார்.

குருதேவர் நோயுற்றிருந்தபோது அவரே என்னிடம், “அந்தச் சாபத்தின் காரணமாகவே இப்போது என் தொண்டையில் இந்தப் புற்றுநோய் ஏற்பட்டிருக்கிறது” என்று சொன்னார். நான் அதற்குப் பதிலாக, “உங்களுக்கே இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி ஏற்படுமானால் உலக மக்கள் எப்படித்தான் உயிர் வாழ்வார்கள்?” என்று கேட்டேன். குருதேவர் அதற்குப் பதிலாக, “எனது சகோதரர் ஒரு புண்ணியாத்மா. அவரது சொற்கள் பொய்க்காது. எல்லோருடைய சொற்களுமே இவ்விதம் பலன் தந்து விடுமா என்ன?” என்று தெரிவித்தார்.

கர்ம பலனைத் தவிர்க்க முடியாது. ஆனால் இறைவனின் நாமத்தை ஜபிப்பதால் அதன் வலிமையைக் குறையும்படிச் செய்யலாம். பெரிய ஒரு காயம் உனக்கு ஏற்படவேண்டும் என்று விதி இருக்குமானால், ஊசி குத்துவது போன்ற ஒரு சிறிய காயமாவது ஏற்பட்டே தீரும். ஜபம், தவம் ஆகியவற்றின் மூலம் மிகப் பெரிய அளவிற்குக் கர்ம பலனுக்கு மாற்றுச் செய்ய முடியும். சுரத மன்னன் விஷயத்தில் இவ்விதம் நிகழ்ந்தது. அந்த மன்னன் ஒரு லட்சம் ஆடுகளை வெட்டி தேவியை வழிபட்டிருந்தான். பிற்காலத்தில், இந்த லட்சம் ஆடுகளும் ஒரே வெட்டில் அந்த அரசனைக் கொன்றுவிட்டன. லட்சம் தடவைகள் அவன் பிறக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் அந்த மன்னன் ஜகன்மாதாவை வழிபட்டிருந்தது தான். இறைவனின் புனிதம் மிக்கத் திருநாமத்தை ஜபிப்பதால் கர்ம பலன்களின் வலிமை வெகுவாகக் குறைந்து போகிறது.

சீடர் : அப்படியானால், கர்மவிதிதான் இந்த உலகிலேயே எல்லாவற்றைவிட முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. அந்த நிலையில், கடவுளிடம் நாம் ஏன் நம்பிக்கைக் கொள்ள வேண்டும்? பெளத்தர்கள் கர்ம விதியை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் கடவுள் என்று ஒருவரை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

அன்னை : காளி, கிருஷ்ணர், துர்க்கை போன்ற தெய்வங்களே இல்லை என்ற நீங்கள் சொல்கிறீர்கள் ?

சீடர் : ஜபம், தவம் ஆகியவற்றால் கர்ம பலன்கள் அழிந்து போய்விடுமா?

அன்னை : ஏன் அழிந்து போகாது? நல்ல செயல்களில் ஈடுபடுவது நன்மையே ஆகும். நன்மையைச் செய்வதில் மகிழ்ச்சியும், தீமையைச் செய்வதில் துன்பமும் விளைகின்றன...

சீடர் : பக்தர்கள் பலர் குருதேவரைத் தரிசிக்க வருவது வழக்கமாயிற்றே, அவர்களெல்லாம் இப்போது

எங்கே போய்விட்டார்கள்? அவர்களில் எவரும் உங்களைப் பார்க்க வருவதில்லையே.

அன்னை : ஆகா, அவர்களெல்லாம் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்!

சீடர் : என்ன, மகிழ்ச்சியுடனா?

அன்னை : நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான். மனைவி மக்களுடன் ஒருவன் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பது என்பது இந்த உலகில் எப்படிச் சாத்தியமாகும்? பெண், பொன்னைசகளில் அவர்கள் தங்கனையே மறந்து மூழ்கி இருக்கிறார்கள். உலகிலுள்ள ஒவ்வொன்றும் முடிவில் துன்பத்தையே விளைவிக்கிறது.

சீடர் : மேலும் மனத்தின் இயல்பு வெளிநோக்கிச் செல்வதாகவே இருக்கிறது.

அன்னை ; ஐகன்மாதாவாகிய காளிதேவிதான் எல்லோருக்கும் தாயாக விளங்குகிறாள். நன்மை தீமைஆகிய இரண்டையும் படைத்தவள் அவள்தான். எல்லாம் அவளிடமிருந்துதான் தோன்றியிருக்கின்றன. பிறந்தது முதலே பூரணத்துவத்துடன் இருப்பவர்கள், ஆத்ம சாதனையால் பூரணத்துவம் அடைந்தவர்கள், குருவருளால் பூரணத்துவம் அடைந்தவர்கள், திடீரென்று பூரணத்துவம் எய்தியவர்கள் என்று பூரணத்துவம் அடையப் பெற்ற ஜீவன்கள் பலவகைப் படுவர்.

சீடர் : திடீரென்று பூரணத்துவம் எய்தியவர்கள் என்றால் என்ன?

அன்னை : வேறொருவருடைய சொத்தைத் திடீரென்று அடைவதால் பணக்காரர் ஆவதைப் போன்றது அது.

அப்போது நளினி கங்கையில் நீராடிவிட்டு அறைக்குள் நுழைந்தாள். மலங்கழிக்குமிடம் சிறிது அசுத்தமாக இருந்ததைக் கண்டு அவள் அந்த இடத்தைக் கழுவி விட்டிருந்தாள். அதனால் தான் சுத்தமடையும் பொருட்டுக் கங்கையில் நீராடிவிட்டு வந்தாள். அவள் குழாயடியிலேயே நீராடியிருக்கலாம் என்று அன்னையும்

சீடரும் கருத்துத் தெரிவித்தார்கள்.

நளினி : அது எப்படிப் போதும்? அது மலங்கழிக்கு மிடம் அல்லவா?

அன்னை : இருக்கட்டுமே, அதனால் என்ன போயிற்று? மலத்தை நீயாகவே தொட்டுவிடவில்லையே. அப்படியே தொட்டுவிட்டாலும்தான் என்ன ஆகிவிடும்? நமது குடலில் மலம் இருக்கிறதல்லவா? 'சோறு, குழம்பு, சுறி, பாற்கட்டி, வெண்ணெய் முதலிய பொருள்களைச் சில நாட்களுக்கு அப்படியே வைத்துவிடு. அவை நாற்ற மெடுத்துவிடும். மனிதனுடைய மலமும் இவை தவிர வேறு எதுவும் இல்லை' என்று குருதேவர் சொல்வது வழக்கம். இது போன்று அருவருப்புக் கொள்ளும் மன நிலையிலிருந்து விடுபடுவதற்காகக் குருதேவர் ஒரு முறை தட்சிணேசுவரத்தில் தமது மலத்தையே சுவைத்தார். 'ஆகா, இது உன்னுடைய மலம்தானே; இதைச் சுவைப்பதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை' என்று தோதாபுரி சொல்லவே பிறருடைய மலத்தையும் குருதேவர் சுவைத்தார்.

கிராமத்தில் இருந்தபோது பல தடவைகள் நானும் காய்ந்துபோன மலத்தின் மீது நடந்திருக்கிறேன். 'கோவிந்தா! கோவிந்தா!' என்று பகவானின் நாமத்தைச் சில தடவைகள் ஜபிக்கவும் நான் பரிசுத்தமடைந்த உணர்ச்சியைப் பெற்றேன். எல்லாம் மனத்தையே பொறுத்திருக்கிறது. சுத்தம், அசுத்தம் போன்ற எண்ணங்கள் ஒருவனின் மனத்தில்தான் எழுகின்றன.

முதலில் ஒருவன் தனது உள்ளத்தையே குற்ற முடையதாகச் செய்து கொண்டால்தான் மற்றொருவனுடைய குற்றத்தை அவன் காணமுடியும். ஒருவனுடைய குற்றங்களை நீ கணக்கிட்டுச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதால் அவனுக்கு ஏதாவது ஏற்பட்டுவிடுகிறதா என்ன? இல்லை, அதனால் நீயேதான் பாதிக்கப்படுகிறாய். இதுவே எனது மனநிலையாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அது காரணமாக யாருடைய குற்றத்தையும் நான் காண்ப

தில்லை. ஒருவர் அற்ப உதவியே செய்திருந்தாலும்கூட அதன் பொருட்டும் அவரை நினைவில் வைக்க நான் முயற்சிக்கிறேன். மற்றவர்களுடைய குற்றங்களைப் பார்ப்பதா! ஒருவன் அவ்விதம் ஒருநாளும் செய்யவே கூடாது. நான் அவ்விதம் செய்வதே இல்லை. பிறருடைய குற்றத்தை மன்னித்து விடுவதே ஒரு தவமாகும்.

சீடர் : “ஒரு திருடன் வீட்டிற்குள் நுழைந்து எதையோ திருடுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். உன்னுடைய உள்ளத்தில் திருடன் என்ற எண்ணம் பளிச்சென்று தோன்றும். ஆனால் ஒரு குழந்தையின் உள்ளத்தில் திருட்டு என்ற எண்ணமே இருப்பதில்லை. ஆகவே குழந்தை யாரையும் திருடனாகப் பார்ப்பதில்லை” என்று சுவாமிஜி சொல்வது வழக்கம்.

அன்னை : ஆம், அது உண்மைதான். தூய உள்ளம் கொண்டவன் எல்லாவற்றையும் தூய்மையாகவே காண்கிறான்... முற்பிறவியில் ஒருவன் தவத்திலும் ஆத்மசாதனைகளில் பெருமளவிலும் ஈடுபட்டிருந்திருப்பானேயானால் அவன் தூய உள்ளத்துடன் பிறக்கிறான்.

சீடர் : அம்மா, ஜபம் செய்வதிலோ, ஆத்மசாதனை செய்வதிலோ என் மனம் மகிழ்ச்சியடைவதே இல்லை.

அன்னை (புன்சிரிப்புடன்): ஏன்? சிறிது கூட மகிழ்ச்சியடைவதில்லையா?

சீடர் : ஓ, அரைமனத்துடன் ஏதோ சிறிது செய்கிறேன். மறுவினாடியே ‘இப்படி முணு முணுப்பதால் என்ன பயன் ஏற்படும்? கடவுள் இருக்கிறார் என்றால் இருக்கின்றார். சரி, நானும் சிறிது தியானம் செய்ய முயற்சித்துப் பார்க்கிறேன்’ என்று நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

அன்னை : உங்களால் தியானம் செய்ய முடிகிறதா?

சீடர் : இல்லை. அதையும்தான் செய்ய முடியவில்லை. எல்லா விஷயங்களும் எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால் அவற்றையெல்லாம் நடைமுறை வாழ்க்கையில் பின்பற்றி என்னால் அமைதி பெற முடியவில்லை. தட்சிணேசு

வரத்திற்குச் செல்லும் வழி உங்களுக்கு மிகவும் நன்றாகவே தெரியும். ஆனால் அந்த வழி முழுவதையும் உங்களால் நடந்து செல்ல முடியாதல்லவா?

லலிதபாபு அறைக்குள் நுழைந்து அன்னையை வணங்கினார். அவர்கள் இருவரும் உரையாட ஆரம்பித்தனர். சீடரும் இடையிடையே பேச்சில் கலந்து கொண்டார்.

அன்னை : “பாதை மிகவும் கடினமானது. கத்தியின் கூரிய முனையின் மேல் நடப்பதைப் போன்றது அது” என்று குருதேவர் சொல்வது வழக்கம். (சிறிது தாமதித்து) ஆனால் பகவான் உங்களைத் தமது கைகளில் ஏந்தியுள்ளார். அவரே உங்களைப் பாதுகாத்து வருகிறார்.

லலிதபாபு : மரணத்திற்குப் பிறகு எங்களைக் குருதேவர் தமது கைகளில் ஏந்திக் கொள்வார்; ஆனால் அதில் என்ன விசேஷம் இருக்கிறது? நாங்கள் இந்த உடலில் இருக்கும் போதே அவர் அவ்விதம் செய்வாரானால் அதுதான் பெரிய விஷயம்.

அன்னை : இந்த உடலில் நீங்கள் இருக்கும் இப்போதும் கூடத்தான் அவர் உங்களைத் தமது கைகளில் ஏந்தியுள்ளார். அவர் உங்கள் அருகிலேயே இருந்து உங்களைப் பாதுகாத்து வருகிறார். உண்மையிலேயே அவர் உங்களைத் தமது கையில் ஏந்தியிருக்கிறார்.

சீடர் : அவர் உண்மையிலேயே எங்களை ஏந்திக் கொண்டிருக்கிறாரா? நீங்கள் உண்மையாகவா சொல்கிறீர்கள்?

அன்னை (உறுதியாக) : ஆம், உண்மையாகத்தான் சொல்கிறேன். நான் சொல்வது உண்மையே.

அன்னை காலைப் பூஜையை முடித்தார். பிறகு அவர் பக்தர்களுக்குச் சாலமரத்தின் இலைகளில் பிரசாதம் விநியோகித்தார். அடுத்து அவர் அறையைப் பெருக்கிச் சுத்தப்படுத்தினார். குப்பையைத் தமது கையில் வாரி எடுக்கும்போது அன்னையின் சுண்டுவிரலில் ஒரு குண்டுசி குத்திவிட்டது. விரலிலிருந்து இரத்தம் பெருகவும் அதன் வேதனையால் அன்னை மிகவும் துன்பப்பட்டார்.

அன்பு மொழிகள்

அந்த விஷயத்தை அறிந்த சீடர் மேல்மாடிக்கு ஓடிச் சென்றார். சுண்ணாம்பைத் தடவும்படி யாரோ ஒருவர் சீடரிடம் தெரிவித்தார். அதைச் செய்யவும் வலி வெகுவாகக் குறைந்தது. அன்னை சீடரை நோக்கி மிகுந்த பரிவுடன் ‘‘மகனே, நீ என்னைச் சேர்ந்தவன்; உண்மையிலேயே என்னைச் சேர்ந்தவனே’’ என்று கூறினார்.

நவம்பர், 1912—காசி

சீடர் : யாத்திரிகர்கள் அனைவரும் விசுவநாருடைய விக்கிரகத்தைத் தொட்டு வணங்குகிறார்கள். அதனால் மாலையில் விக்கிரகத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யப் படுகிறது. அதன்பிறகு பூசாரிகள் விசுவநாதருக்குப் பூஜை செய்து நைவேத்தியம் படைக்கிறார்கள்.

அன்னை : மக்கள் விக்கிரகத்தைத் தொட்டு வணங்கும்படி பூஜாரிகள் விட்டுவிடுகிறார்கள். அவர்கள் ஏன் அவ்விதம் செய்ய வேண்டும்? தூரத்திலிருந்து விசுவநாதரைத் தரிசித்தால் போதுமே. இல்லாவிட்டால், நெறிகெட்டவர்களும் விக்கிரகத்தைத் தொடும்படியாகிறது.

சில மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தொட்டாலே உடலைச் சுட்டு எரிப்பதைப் போன்ற வலியை உண்டு பண்ணுகிறது. ஆகவே அப்படிப் பட்டவர்கள் என்னைத் தொட்ட பிறகு எனது கைகளையும் கால்களையும் நான் கழுவிக்கொள்கிறேன். நல்லவேளையாகக் கல்கத்தாவைவிட இங்கு மக்களின் வருகை குறைவாகவே இருக்கிறது.

சீடர் : மூத்த சுவாமிகளின் அனுமதியைப் பெற்ற பிறகே உங்களை மக்கள் இங்கு பார்க்க முடியும். மக்களின் கூட்டத்தைக் குறைப்பதற்காகவே இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

அன்னை : இவ்வாறு பல இடங்களிலும் கூட்டம் கூட்டுவதை யார் விரும்புகிறார்கள்.

அன்னையின் சகோதரரின் பைத்திய மனைவி காசியிலும் அன்னையைத் தொந்தரவு செய்தாள்.

அன்னை : முட்களுடன் கூடிய வில்வதளங்களைக் கொண்டு சிவபெருமானை ஒருவேளை நான் பூஜித்தேன் போலும். ஆகவேதான் வாழ்க்கையில் இந்த முள் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

சீடர் : அது எப்படி? முட்களுடன் கூடிய வில்வதளங்களை நாமே அறியாத நிலையில் சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பித்துவிட்டால் அதில் என்ன தவறு?

அன்னை : இல்லை, இல்லை. சிவபெருமானை வழிபடுவதில் மிகுந்த கவனம் வேண்டும். தெரியாமல் ஒரு தவறு செய்தாலும் அதனால் தீமை உண்டாகும். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், யாருக்கு இதுவே கடைசிப் பிறவியாக இருக்கிறதோ அவர்கள் இந்தப் பிறவியில் பழைய கர்மத்தின் பலன்களை அனுபவிக்கிறார்கள். பிறந்தது முதல் எந்த ஒரு பாவச் செயலையும் நான் செய்ததாக எனக்கு நினைவில்லை. ஐந்து வயதில் நான் குருதேவரின் கைபிடித்தேன். அந்தச் சிறிய வயதில் நான் அவரை உள்ளது உள்ளபடியே அறியாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவர் என்னைத் தொட்டிருப்பார் என்பதில் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை. நான் ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டும்! அவரை ஸ்பரிசிப்பதால் மற்றவர்கள் அனைவரும் மாயையிலிருந்து விடுபட்டு வருகிறார்கள். எனக்கு மட்டும் ஏன் இவ்வளவு பந்தம் இருக்க வேண்டும்? இரவும் பகலும் என் மனம் மிகவும் உயர்ந்த ஆன்மீக நிலைக்குச் செல்ல விரும்புகிறது. மக்களின் மீதுள்ள கருணை காரணமாகவே நான் அதை வற்புறுத்திக் கீழே வைத்திருக்கிறேன். என்றாலும்கூட எனக்கு எவ்வளவு தொந்தரவு ஏற்படுகிறது!

சீடர் : அவர்கள், தங்கள் விருப்பப்படியெல்லாம் செய்யட்டும். எங்கள் செயல்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். தன்னைப் பற்றிய உணர்ச்சி உள்ளவரையிலும் ஒருவனுக்குக் கோபம் வராது.

அன்னை : மகனே, நீ சொல்வது சரி. பிழைபொறுத்

தலைவிட மேலான ஒரு குணம் வேறில்லை. இந்த உடல் ரத்தத்தாலும் மாமிசத்தாலும் ஆனது. சில சமயங்களில் நான் கோபத்தில் எதையாவது! சொல்லிவிடக் கூடும்.

இதன் பிறகு அன்னை தமக்குத் தாமே, “சமயத்தில் எச்சரிப்பவனே உண்மையான நண்பன். காலம் கடந்த பிறகு ‘அடடா!’ என்று சொல்வதால் என்ன பயன்?” என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

டிசம்பர் 11, 1912

காசியில் வசித்தபோது, அன்னை, காசி காண்டம் என்ற நூலைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டு வந்தார். ஒரு நாள் மாலை புத்தகம் படித்து முடிக்கப்பட்ட பிறகு பின்வரும் உரையாடல் நிகழ்ந்தது.

சீடர் : காசியில் இறப்பவர்கள் எல்லோருமே முக்தி அடைகிறார்களா?

அன்னை : ‘ஆம்’ என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

சீடர் : இதைப் பற்றி உங்கள் சொந்த அனுபவம் என்ன? இறந்தவர்களுடைய காதுகளில் சிவபெருமானே தாரக பிரம்ம மந்திரத்தை உச்சரிப்பதாகக் குருதேவர் கண்டார்.

அன்னை : மகனே, இதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அதுபோன்ற காட்சி எதையும் நான் கண்டதில்லை.

சீடர் : இந்த விஷயத்தைப் பற்றி உங்களிடமிருந்து ஏதேனும் நானாக கேள்விப் படாமல் எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படாது.

அன்னை : “ர— நம்பமாட்டேன் என்கிறார். ஆகவே இதைப் பற்றி ஏதாவது எனக்குக் காட்டுங்கள்” என்று நான் குருதேவரிடம் சொல்லுகிறேன்.

முஸ்லீம்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் இந்தியாவின் பல இடங்களிலுமுள்ள இந்துக் கோவில்கள் அழிக்கப்பட்டன. அதைப்பற்றி குறிப்பிட்டு, “அப்போது கொடுமை மிகவும் அதிகமாக இருந்தது. கடவுள் அதற்காக என்ன

தான் செய்தார்?" என்று நான் கேட்டேன்.

அன்னை : கடவுளின் பொறுமை எல்லையற்றது. இரவும் பகலும் விக்கிரகத்தின் மீது குடம் குடமாகத் தண்ணீரை அபிஷேகம் செய்து மக்கள் சிவபெருமானை வழிபடுகிறார்கள். இது அவரைக் கொஞ்சமாவது பாதிக்கிறதா? அல்லது மக்கள் உலர்ந்த துணிகளை விக்கிரகத்திற்குப் போர்த்திக் கடவுளை ஆராதிக்கிறார்கள். இது அவருக்குத் தொந்தரவு தருகிறதா என்ன? கடவுளின் பொறுமைக்கு எல்லையே கிடையாது.

மறுநாள் காலையில் ககன் மகராஜிடம் அன்னை இவ்விதம் கூறினார்: "நேற்று இரவு நான் விழித்துக் கொண்டே படுக்கையில் படுத்திருந்தேன். அப்போது திடீரென்று, பிருந்தாவனத்திலுள்ள 'சேட்' கோவிலில் இருக்கும் நாராயணர் என் அருகில் நிற்பதைக் கண்டேன். அவரது கழுத்தில் இருந்த மலர் மாலை பாதம் வரையில் நீண்டிருந்தது. அவரது திருமுன் கைகளைக் கூப்பிய நிலையில் குருதேவர் நின்று கொண்டிருந்தார். 'குருதேவர் இங்கு எப்படி வரமுடியும்?' என்று நான் நினைத்தேன். பிறகு 'ர—நம்பமாட்டேன் என்கிறார்' என்று நான் கூறினேன். 'அவர் நம்பித்தான் ஆக வேண்டும். இதெல்லாம் உண்மைதான்' என்று குருதேவர் சொன்னார். காசியில் இறப்பவன் முக்தியைப் பெறுகிறான் என்பதே குருதேவரின் கருத்து. அந்த நாராயணர் எனக்கு இரண்டு விஷயங்களை கூறினார். அவற்றுள் ஒருவிஷயம் 'கடவுளைப்பற்றிய உண்மையை ஒருவன் அறியாமல் பரம்பொருளைப்பற்றிய ஞானத்தைப் பெற முடியுமா?' என்பதாகும். மற்றொன்று எனக்கு நினைவில்லை.

ககன் மகராஜ் : குருதேவர் கைகளைக் கூப்பிய நிலையில் நாராயணனின் முன்னால் ஏன் நின்றார்?

அன்னை : அது அவரது இயல்பு. அனைவரின் முன்பும் அவர் பணிவுடன் இருந்தார்.

காலையில் நான் அன்னையைத் தரிசிக்கச் சென்றேன்.

முதல்நாள் நடைபெற்ற உரையாடலைக் குறிப்பிட்டு நான் அன்னையிடம், “காசியில் இறக்கும் ஒருவன் முக்திபெறுகிறானா என்பதை தயவு செய்து சொல்லுங்கள். நீங்கள் கண்டது என்ன?” என்று கேட்டுக்கொண்டேன்.

அன்னை : சாஸ்திரங்கள் அப்படித்தான் சொல்கின்றன. மேலும் இதே நம்பிக்கையுடன் மக்கள் பலர் இங்கு (காசிக்கு) வருகிறார்கள். பகவானிடம் சரண்புகுந்தவனுக்கு வேறு என்ன கதி கிடைக்கும்!

சீடர் : பகவானைச் சரண்புகுந்தவன் முக்தி பெறுவான் என்பது உண்மைதான். ஆனால் கடவுளிடம் ஆத்மார்ப்பணம் செய்யாதவர்கள், பக்தர்கள் அல்லாதவர்கள், அல்லது வேறு மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்களுடைய விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இவர்களும் கூடக் காசியில் உயிர் துறப்பதால் முக்தி பெறுவார்களா?

அன்னை : ஆம், அவர்களும் முக்தி பெறுவார்கள். காசி தெய்வீகத் தன்மையில் மூழ்கியிருக்கிறது. இந்த இடத்திலுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளிடமும், புழு பூச்சிகளிடமும் கூட தெய்வீக உணர்ச்சி நிறைந்திருக்கிறது. இங்கு உயிர் துறக்கும் ஜீவன் எதுவானாலும்-பக்தன் ஆனாலும் சரி, நாத்திகன்-யாரானாலும் வேறு மதத்தைச் சேர்ந்தவனானாலும், பூச்சியோ, புழுவோ ஆனாலும் கூட நிச்சயமாக முக்திதான்.

சீடர் : நீங்கள் சொல்வது உண்மைதானா?

அன்னை : ஆம், உண்மையேதான், இல்லாமல் போனால் இந்தப் புண்ணிய பூமியின் பெருமையை வேறு எப்படி நீங்கள் விளக்க முடியும்?

பகவானுக்கு நைவேத்தியமாகியிருந்த சில தின் பண்டங்கள் அருகில் வைக்கப் பட்டிருந்தன. அங்கு திரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு ஈ என்னுடைய கையில் வந்து உட்கார்ந்தது. அதைக்காட்டி நான் அன்னையிடம், “இந்த ஈயும் கூடவா முக்தி அடையும்?” என்று கேட்

டேன்.

அன்னை : ஆம், அந்த ஈயும் கூடத்தான் முக்தி அடையும். இந்த இடத்திலுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் தெய்வீகத் தன்மை நிறைந்திருக்கிறது. மாடிப் படிக்கு மேலுள்ள பொந்திலிருந்து பிடித்த இரண்டு சிறிய புறாக்களை பூதேவ் ஊருக்கு எடுத்துச் செல்லவேண்டும் என்று விரும்பினான். “வேண்டாம், வேண்டாம், அவைகளை நீ எடுத்துச் செல்லக் கூடாது. அவை காசி வாசிகள்” என்று நான் அவனிடம் கூறினேன். கிழக்கு வங்காளத்திலிருந்து இங்கு வருகின்ற பெண்மணிகள் வங்காளிதோலா என்ற இடத்தில் தங்குகிறார்கள். தங்கள் வீடு, சொத்து, நண்பர், உறவினர்களிடமெல்லாம் அவர்களுக்கு அன்பு இல்லையா என்ன? காசியில் உயிர் துறக்க வேண்டுமென்றுதான் அவர்கள் அனைவரும் இங்கு வந்து தங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஞானம் மிகுந்தவர்கள், பற்று அற்றவர்கள்.

சீடர் : கிழக்கு வங்காள மக்கள் எவ்வளவு ஆன்மீக மனப்பான்மை கொண்டிருக்கிறார்கள், பார்த்தீர்களா!

அன்னை : ஆம், அது உண்மைதான். நமது மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் ஞானமற்றவர்கள். ராதுவின் மாமனாரின் விஷயத்தை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வோம். அவரது குடும்பத்தினருக்கு காசியில் சொந்தமாக ஒரு வீடு இருக்கிறது. ஆனால் காசியின் பெயரைக் கேட்டாலே அந்தக் குடும்பத்தினர் பயந்து நடுங்குகிறார்கள். தங்கள் சொந்த ஊரிலேயே ஒட்டிக் கொண்டு கிடந்தால் தங்களுக்குச் சாவே வராது என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள் போலும். ஆனால் மரணமோ நமது நிழலைப்போலக் கூடவே சுற்றுகிறது.

சீடர் : இங்கு இறப்பவன் முக்தி பெறுகிறான் என்று சொல்கிறீர்களே, நீங்கள் உண்மையாகத்தான் சொல்கிறீர்களா?

அன்னை (சுருக்கென்று சிறிது கோபத்துடன்): உங்

களுக்கு மூன்று தடவை என்னால் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து சொல்ல முடியாது. ஒருமுறை சத்தியம் செய்வதே நல்லதல்ல. மூன்று முறை சத்தியப் பிரமாணம் செய்வதா, அதுவும், காசியில்!

சீடர் (புன்சிரிப்புடன்): அம்மா, நான் காசியில் இறந்து போகாமலிருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அப்படி ஏற்பட்டால் நான் எங்கிருப்பேனோ, நீங்கள் எங்கிருப்பீர்களோ? நாம் ஒருவரையொருவர் பார்க்கவே மாட்டோம்.

அன்னை (புன்சிரிப்புடன்): என்ன முட்டாள்தனம்! காசியில் இறந்து போக விருப்பமில்லை என்று இவர் சொல்கிறாரே!

சீடர்: அம்மா, கண்ணால் பார்ப்பதைத்தான் நம்ப முடியும். ஒருவர் சொல்லும் விஷயத்தை நேரடியான அனுபவத்தின் மூலம் உறுதிப்படுத்த முடியுமானால் அப்போதுதான் அந்த விஷயத்தில் நம்பிக்கை வைக்க முடியும்.

அன்னை: மகான்கள் சொல்வதில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையானால் நீங்கள் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்? முனிவர்கள், ரிஷிகள், புண்ணிய புருஷர்கள் போன்றவர்களால் பின்பற்றப்பட்ட வழியைத் தவிர வேறு வழி ஏதாவது இருக்கிறதா?

சீடர்: இல்லை. உண்மையில் வேறு வழி இல்லை தான். நேரடி அனுபவம் பெற்றுள்ள ரிஷிகள் சொல்வதைக் கேட்பதை விட நான் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? ஆகவேதான் நான் உங்களிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன். எனக்கு நேரடியாகப் பதிலைத் தந்த பிறகுதான் நான் உங்களை விடுவேன்.

அன்னை: நீங்கள் நம்பினாலோ அல்லது நம்பாமல் போனாலோ, பகவானுக்கு அது ஒரு சிறிதாகிலும் பொருட்டாகுமா, என்ன? மகரிஷி சுகதேவரும் கூடப் பகவானுக்கு, அதிகபட்சம் ஒரு ஏறும்பு போன்றவரே. பகவான் எல்லையற்றவர். அவரைப் பற்றி நீங்கள் எவ்

வளவு அறிந்துக் கொள்ள முடியும்? நமது குருதேவர் ஆன்மீக உண்மைகளைப் நேரடியாகக் கண்டவர். அவர் எல்லா ஆன்மீக உண்மைகளையும் கண்டிருந்தார். அவை எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்தார். அவருடைய வாக்குகள் வேதவாக்குகளே. அவருடைய சொற்களில் நீங்கள் நம்பிக்கை கொள்ளாமல்போனால் வேறு என்னதான் செய்வீர்கள்?

சீடர் : சாஸ்திரங்கள் முரண்பட்ட பல கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றன. சில சாஸ்திரங்கள் 'இதுதான் உண்மை' என்று சொல்கின்றன; வேறு சில சாஸ்திரங்கள் 'அதுதான் உண்மை' என்று சொல்கின்றன. இந்த நிலையில் எதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்வோம்? ஆகவேதான் நான் உங்களைத் தொந்தரவு செய்கிறேன்.

அன்னை : அது உண்மைதான். பஞ்சாங்கத்தில் மழை பெய்வதைப் பற்றிய முன்னறிவிப்பு தரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பஞ்சாங்கத்தின் பக்கங்களை நீங்கள் கசக்கிப் பிழிந்தால் ஒரு சொட்டு நீரும் உங்களுக்குக் கிடைக்காது. மேலும் சாஸ்திரங்களில் உபயோகமற்ற விஷயங்களும் பல நிறைந்திருக்கின்றன. சாஸ்திரங்களின் நியமங்களை சொன்னது சொன்னபடியே ஒருவனால் பின்பற்றவும் முடிவதில்லை. "சாஸ்திர நியமங்களுக்குள் அடைபட்டிருக்கும் பக்திக்குப் பக்தி என்ற பெயரே பொருந்தாது" என்று குருதேவர் சொல்வது வழக்கம்.

நான் பிருந்தாவனத்திலிருந்து திரும்பிவந்து கமார்புகூரில் தங்கியிருந்தபோது சமுதாயத்திற்கு அஞ்சி என் கங்கணங்களைக் கழற்றியிருந்தேன். உண்மையில் மக்கள் அதைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டுதானிருந்தார்கள். நான் மிகவும் பக்தியுடன் போற்றுகின்ற கங்கையில் குளிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் இருந்தாலும் கமார்புகூரிலிருந்து அது மிகவும் தொலைவில் இருந்ததால் அதை நிறைவேற்ற முடியவில்லை.

அப்போது எனக்கு ஒரு தெய்வீகக் காட்சி வாய்த் தது. ஒருநாள் பூதிர் கால்வாய் இருந்த திசையிலிருந்து வீட்டை நோக்கி குருதேவர் வந்து கொண்டிருந்தார். நரேன், பாபுராம், ராக்கால் எல்லோரும் உடன் வந்து கொண்டிருந்தனர். அவரது திருப் பாதங்களிலிருந்து நீருற்று ஒன்று பொங்கிப் பிரவ கித்து அலையலையாகப் பரவியது. 'அவரே எல்லாம், அவரது தாமரைப் பாதங்களில் இருந்தல்லவா கங்கை பொங்குகிறது' என்று நான் எண்ணிக் கொண்டேன். உடனே ரகுவீரர் கோவிலுக்கருகிலிருந்து கை நிறைய மலர்களைப் பறித்து அதை அந்தப் பிரவாகத்தில் சமர்ப்பித்தேன். குருதேவர் என்னிடம், 'கங்கணங் களைக் கழற்ற வேண்டாம். வைணவ தந்திரங்கள் என்ன சொல்கின்றன தெரியுமா?' என்று கேட்டார். 'அவை என்ன? எனக்கு எதுவும் தெரியாது' என்று நான் கூறினேன். உடனே அவர், 'கௌரி இன்று பிற்பகல் வருவாள். அவள் அதைப் பற்றிக் கூறுவாள்' என்றார். அதுபோலவே கௌரியும் வந்தாள். 'ஒரு பெண்ணுக்கு தூய ஆன்மாவே கணவர்' என்பதைத் தெரிவித்தாள். *

இந்தக் கலியுகத்தில் ஒருவன் உண்மை பேசுவதா லேயே, உண்மை பேசுவதை உறுதியுடன் பிறழாமல் கடைபிடிக்கும் ஒரு காரணத்தினாலேயே பகவானே அடைந்து விடுகிறான். "உண்மையையே பேசுபவன் பகவானின் மடியிலேயே அமர்ந்திருக்கிறான்" என்று

* பிற்காலத்தில் ஒருநாள் யோகின்மா கமார்புகூர் சென்றபோது அன்னை இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் கூறி னார்: 'அதோ; அந்த அரசமரத்தின் அடியில் குருதேவர் நின்றிருந்தார். முடிவில் அவர் நரேனின் உடலுள் கலந்து மறைந்தார். அந்தப் புண்ணிய பூமியின் மண்ணை எடுத்துக் கொள், வீழ்ந்து வணங்கு.' இந்தச் செய்தியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட சுவாமி விவேகானந்தர், தமது உடம்பில் குருதேவர் மறைந்தார் என்று கேட்டிரர் விட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று கூறினார்.

குருதேவர் கூறுவதுண்டு. தட்சிணேசுவரத்தில் குருதேவர் நோயுற்றிருந்தார். அப்போது நான் அவருக்காக இரண்டு பவுண்டு பாலைக் காய்ச்சி இறுகச்செய்து கொண்டு போவது வழக்கம். ஆனால் அது ஒரு பவுண்டு தான் என்று அவரிடம் சொல்வேன். அந்தப் பாலின் சரியான அளவை அவருக்கு நான் சொன்னதில்லை. ஒரு நாள் குருதேவர் இந்த விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, இது என்ன? நீ உண்மையைச் சொல். இதோ பார், பாலை அதிகமாகச் சாப்பிடுவதால் எனக்கு அஜீரணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது” என்றார். ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாக, அன்றே அவர் அஜீரணத்தால் துன்பப்பட்டார். அவரிடம் எல்லாச் சக்திகளும் இருந்தன. ஆனால் நம் விஷயமோ அப்படியில்லை.

சீடர் : உண்மையில் நான் எனக்காக இந்தக் கேள்விகளை எல்லாம் உங்களிடம் கேட்கவோ இவ்விதம் பேசவோ செய்யவில்லை. என்னைப் பற்றி நான் கவலைப் படுவதே கிடையாது. இதைப் பற்றி நான் கொண்டுள்ள கருத்தே வேறு விதமானது. நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவது இதுதான்: நான் உங்களை என்னுடைய அம்மா என்று அழைக்கிறேன். நீங்கள் உண்மையிலேயே என்னுடைய அம்மாதானா?

அன்னை : பிறகு நான் வேறு யார்? ஆம், நான் உன் அம்மாவே.

சீடர் : நீங்கள் வேண்டுமானால் அப்படிச் சொல்லலாம். ஆனால் நான் இதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. என்னைப் பெற்றெடுத்த தாயை இயல்பாகவே என்னுடைய சொந்தத்தாய் என்று அறிகிறேன். ஆனால் உங்களையும் அந்த முறையிலேயே நான் நினைக்க முடியுமா?

அன்னை : ஆகா, நீ சொல்வது உண்மைதான்!

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அன்னை, “குழந்தாய், பகவானே நமது தாயும் தந்தையுமாவார். அவரே நமது தாயும் தந்தையுமாக ஆகியிருக்கிறார்.”

டிசம்பர் 16, 1912

‘தெய்வீகக் காட்சிகள்’ பற்றி நான் பேச ஆரம்பித் தேன். ‘அம்மா, அவை மனம் தோற்றுவிப்பவையா, அல்லது உண்மையாகவே ஊனக் கண்ணால் அவற்றைக் காண முடியுமா?’

அன்னை : அவை மனக் கண்ணுக்கே புலனாகின்றன. ஆனால் இந்தத் தூலக் கண்களாலும் நான் ஒரு காட்சியைக் கண்டேன். சுமார் பதினென்று பன்னிரண்டு வயதுடைய ராதுவைப் போன்ற தோற்றமுடைய சிறுமி ஒருத்தி நான் எங்கு சென்றாலும் என்னைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தாள். காவியணிந்து, ருத்திராட்ச மாலைகள் தரித்து பரட்டைத் தலையுடன் அவள் தோற்றம் பயங்கரமாக இருந்தது. பேலூர் நீலம்பர் பாபுவின் வீட்டில் நான் பஞ்சதவம் * செய்தேன். யோகின் மாவும் என்னோடு செய்தாள். அதன் பிறகு அக்காட்சி என்னை விட்டு அகன்றுவிட்டது.

சீடர் : தவம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் என்ன?

அன்னை : ஆம், அது மிகவும் அவசியம்தான். யோகின்மாவைப் பாருங்கள். இப்போதுகூட அவள் எவ்வளவு உபவாசம் இருக்கிறாள்! அவள் கடுமையாகத் தவம் செய்கிறாள். கோலாப்மாவும் தவறாமல் ஜபம் செய்வதில் திறமைமிக்கவள். ஒரு நாள் நரேனின் தாய் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார். நரேன் தன் தாயிடம், ‘‘ஒருவேளை நீங்கள் தவம் செய்தீர்கள் போலும். அதனால்தான் விவேகானந்தரை மகனாகப் பெற்றீர்கள். மீண்டும் அது போலவே தவம் செய்யுங்கள், அவரைப் போலவே இன்னொருவரைப் பெறலாம்.’’ என்று சொன்னார்.

* பஞ்சதவம் என்பது ஐந்து நெருப்புகளுக்கு நடுவில் செய்யப்படும் கடின தவமாகும். ஏழு அடி சதுர அமைப்பின் நான்கு மூலைகளிலும் நெருப்பு எரிய சூரியன் மேலே ஐந்தாவது நெருப்பாகத் தகிக்க செய்யப்படும் தவம் இது.

குருதேவர் எல்லாவித ஆன்மீக சாதனைகளையும் பயின்றார். “நான் அச்சை ஆக்கியிருக்கிறேன். இப்போது அதில் நீ உருவத்தை வார்க்கலாம்” என்று அவர் சொல்வது வழக்கம்.

சீடர் : உருவத்தை வார்ப்பது என்றால் என்ன?

பூதேவ் : குருதேவரைத் தியானிப்பது, அவரைப் பின்பற்றி நமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வது என்பதே.

அன்னை : ஆம், பூதேவ் அதைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான். உருவத்தை வார்ப்பது என்றால் குருதேவரைப்பற்றிச் சிந்திப்பதும், தியானிப்பதும், அவரது வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை நினைப்பதும் தான். அவரைத் தியானிப்பதன் மூலம் எல்லா விதமான ஆன்மீக உணர்வுகளையும் பெறுகிறோம். “என்னை நினைப்பவன் உணவு இல்லாமலோ, வேறு உடல் சம்பந்தமான கஷ்டங்களாலோ ஒருநாளும் துன்பப்பட மாட்டான்” என்று குருதேவர் சொல்வது வழக்கம்.

மாகு : குருதேவரே இவ்விதம் சொல்லியிருக்கிறாரா?

அன்னை : ஆம், அவருடைய வாயிலிருந்தே இந்தச் சொற்கள் வெளிவந்தன. அவரை நினைப்பதால் எல்லா விதத் துன்பங்களிலிருந்தும் ஒருவன் விடுபடுகிறான். அவருடைய பக்தர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதை நீங்கள் பார்க்கவில்லையா? குருதேவருடைய பக்தர்களைப் போல வேறு பக்தர்களை நீங்கள் வேறு எந்த இடத்திலும் பார்க்க மாட்டீர்கள். இங்கு காசியில் நான் எத்தனையோ பக்தர்கள் இருப்பதைப் பார்க்கிறேன். ஆனால் அவர்களில் குருதேவரின் பக்தர்களைப் போன்ற ஒருவரை நீங்கள் காட்ட முடியுமா?

சீடர் : அம்மா, அதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. நாங்கள் குருதேவரைப் பற்றி நினைக்கும்போது சிறிது நேரத்திற்கு முன்புதான் சந்தை கலைந்ததைப் போல

உணருகிறோம். சந்தையின் எல்லா அடையாளங்களும் அப்படியே இருக்கின்றன. மக்களின் நடமாட்டம் இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. குருதேவரின் பக்தர்களும் அந்தரங்கச் சீடர்களும் இப்போதும் நம்மிடையே உயிர்வாழ்கிறார்கள். குருதேவர் நமக்கு மிகவும் அருகில் இருப்பதைப் போலவே நாம் உணர்கிறோம். அவர் அப்படி ஒன்றும் நம்மை விட்டு மிகவும் நீண்ட தூரத்திற்குச் சென்று விடவில்லை. நாம் மட்டும் அவரிடம் பிரார்த்தித்தோமானால் நமக்கு அவரிடமிருந்து பதில் கிடைக்கும்.

அன்னை : ஆம், பல பக்தர்களுக்கு அவரிடமிருந்து பதில் கிடைக்கத்தான் செய்கிறது.

சீடர் : ராமரும் கிருஷ்ணரும் மற்றவர்களும் கடந்து போன மிகவும் பண்டைக்காலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக நமது மனத்திற்குத் தோன்றுகிறார்கள். அவர்களெல்லாம் நமது பிரார்த்தனைக்குச் செவிசாய்க்கும் வகையில் நமக்கு அருகில் இல்லை.

அன்னை : ஆம், அது உண்மைதான்.

காசிப்பூர் தோட்டத்தைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கிய சீடர், “அது ஒரு புண்ணியக்ஷேத்திரம், அங்கு இப்போது ஐரோப்பிய கனவான் ஒருவர் வாழ்ந்து வருகிறார்” என்று கூறினார்.

அன்னை : குருதேவர் தமது வாழ்க்கையின் கடைசிப் பகுதியைக் காசிப்பூர்த் தோட்டத்தில் கழித்தார். தியானம், சமாதி, தவம் செய்தல் ஆகியவை பெரும் அளவில் அங்கு நடைபெற்றன. குருதேவர் மகா சமாதி அடைந்த இடமும் அதுதான். அங்கு ஆழ்ந்த ஆன்மீக உணர்வுகள் நிறைந்திருக்கின்றன. அங்குத் தியானம் செய்வதால் ஆன்மீக அனுபூதியை ஒருவன் பெறுகிறான். குருதேவர் காசிப்பூர் தோட்டத்தின் சொந்தக் காரரை, அதை பேலூர் மடத்திற்குக் கொடுத்துவிடும் படிச் சனவின் மூலம் கட்டளையிட்டால் அந்த இடத்

தைப் பெற்று விடலாம்.*

பிறகு குருதேவரின் சீடர்களைக் குறித்து அன்னை பேசினார். அப்போது சீடர், “குருதேவருடைய இந்தச் சீடர்கள் யார் என்று எனக்குச் சொல்லுங்கள். அவர்களை நாங்கள் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை” என்று அன்னையிடம் வேண்டினார்.

அன்னை : எனக்கு என்ன தெரியும்? ஆனால் குருதேவரின் முந்திய அவதாரங்களில் அவருடன் பிறந்தவர்கள் இம்முறையும் அவருடன் தோன்றியிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மைதான்.

சீடர் : நான்கு கைகளைக் கொண்ட தேவதை போன்றவற்றைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையெல்லாம் எனக்குக் கிடையாது. நமக்கு இருப்பதைக் கொண்டே நான் முழுத் திருப்தி அடைகிறேன்.

அன்னை : என்னுடைய விஷயமும் அப்படித்தான் இத்தகைய அசாதாரணமான காட்சிகளால் நாம் பெறக்கூடிய லாபம் தான் என்ன? நம்மைப் பொறுத்தவரையில், குருதேவர் இருக்கிறார், அவரே நமக்கு எல்லாமும்.

பிப்ரவரி 11, 1913—உத்போதன்

சீடர் : அம்மா, சுவாமிஜி பலருக்கு மந்திர தீட்சை அளித்துள்ளார். நீங்களும் பலருக்குத் தீட்சை தந்துள்ளீர்கள். அவர்கள் வருகிறார்கள், போகிறார்கள், அவ்வளவுதான். யாரும் அவர்களை நினைப்பதே இல்லை.

அன்னை : எத்தனையோ பேர் வருகிறார்கள். எல்லோரையும் நினைவில் வைக்க முடியுமா, என்ன? விளக்கு எரிந்தால் விட்டில்கள் வருவதில்லையா? அது போலதான்.

சீடர் : அவர்கள் மந்திரத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு என்ன கிடைக்கிறது?

* குருதேவர் மகாசமாதி அடைந்த காலத்தில்தான் தோட்டம் இப்போது ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தின் கிளைகளில் ஒன்றாக இருந்து வருகிறது.

அந்த மனிதன் ஒரு மாற்றமுமின்றி அப்படியே இருப்பதை நாம் காண்கிறோமே.

அன்னை : மந்திரத்தின் மூலம் சக்தி பாய்கிறது—குருவினுடையது சீடனுக்கும், சீடனுடையது குருவுக்கும் செல்கிறது. அதனால்தான் தீட்சைகளின்போது சீடனின் பாவங்களை ஏற்று. பலவிதமான நோய்களுக்கு ஆளாகி குரு அவதிப்படுகிறார். குருவாக இருப்பது மிகவும் கடினம். ஏனெனில் குரு, சீடனின் பாவங்கள் அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. சீடன் பாவம் செய்தால் அது குருவையும் பாதிக்கிறது. அதே போல சீடன் நல்லவனாயிருந்தால் குருவும் பயன் பெறுகிறார். சில சீடர்கள் மிக விரைவாக முன்னேறுகிறார்கள், சிலரோ மிகமெல்லவே செல்லுகிறார்கள். முன் பிறவி வினைப்பயனால் மனம் செல்லும் போக்கைப் பொறுத்தது அது. அதனால்தான் ராக்கால் தீட்சையளிக்கத் தயங்குகிறான். அவன் என்னிடம், 'அம்மா, நான் ஒருவருக்கு தீட்சையளித்ததும் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்து விடுகிறேன். அந்த எண்ணமே என்னை ஜூரம் கண்ட நிலையில் தள்ளி விடுகிறது' என்றான்.

ஒரு சுவாமி ஓர் இளைஞரை அன்னையிடம் தீட்சைக்காக அனுப்பியிருந்தார். அவரிடமிருந்து விவரங்களை யெல்லாம் கேட்டறிந்த அன்னை, 'நீங்கள் உங்கள் குல குருவான வைணவ குருக்களிடமே தீட்சை பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்று கூறினார். தீட்சை தர அன்னை அறவே மறுத்துவிட்டார்.

இரவு உணவிற்குப் பின் நான் வெற்றிலைச் சுருள்களை எடுத்துவரச் சென்றிருந்தேன். பக்கத்து அறையில் அன்னை குழந்தைகளுக்கு கொசுவலை கட்டிக் கொண்டிருந்தார். அவர் பைத்திய மாமியிடம் கூறியது தெளிவாக எனக்குக் கேட்டது: 'என்னை சாதாரணப் பெண்ணென்று எண்ணி விடாதே. எந்த யோசனையுமின்றி என்னை ஏசுகிறாய். வெறும் பிதற்றல் என்று நான்

எதையும் மனத்தில் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. நான் அதைக் கவனித்தால் உன்னை யார் காப்பாற்றுவார்? நான் வாழ்வது உனக்கு நல்லதாகப் போயிற்று. உன் மகள் உன் மகளேதான். அவள் வளரும்வரை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன், அவ்வளவுதான். எனக் கென்ன பற்று? விரும்பினால் இக்கணமே அதை என்னால் துண்டித்துவிட முடியும். கற்பூரம்போல ஒருநாள் கரைந்துவிட்ட பிறகு நான் ஒருத்தி இருந்ததன் சுவடே இல்லாமல் போய்விடும்”

பைத்திய மாமி : நான் எப்போது ஏசினேன்? ஏதோ சில வார்த்தைகளை நான் சொன்னேன். யாருக்கென்று இல்லாமல் வாரி வழங்கும் போதுதான் தொந்தரவு உண்டாகிறது.

பைத்திய மாமியின் கருத்துப்படி அன்னை பணம் அனைத்தையும் ராதுவுக்காகச் சேர்த்து வைக்கவேண்டும்.

அன்னை : குழந்தையின் இயல்பு என்னுடையது. கணக்கு வழக்கு என்பதெல்லாம் என்னால் முடியாத விஷயங்கள். யார் கேட்டாலும் நான் கொடுத்து விடுவேன்.

காசியிலிருந்து திரும்பிய பின்னர் அன்னை சில நாட்கள் கல்கத்தாவில் தங்கிவிட்டு ஜெயராமப்பாடிக்குப் புறப்பட்டார். பிப்ரவரி 25-ஆம் நாள் அவர் கோயல்பாராவை அடைந்தார். பூஜையறைக்கு அடுத்த அறை அவருக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு நாள் நான் ஆலவிதை ஒன்றை அவரிடம் காட்டி, ‘அம்மா, இந்த விதையைப் பாருங்கள், செங்கீரை விதையை விடச் சிறிதாக உள்ளது. ஆனால் இதிலிருந்து எவ்வளவு பெரிய மரம் வருகிறது! என்ன அற்புதம்!’ என்றேன். அன்னை உடனே, ‘ஏன்? இறைவனின் பீஜ மந்திரம் எவ்வளவு சிறியது? அதிலிருந்து ஆன்மீக உணர்வு, பக்தி, அன்பு, ஏன் எல்லாமே உரிய காலத்தில் வெளி வரவில்லையா?’ என்றார்.

ஜெயராமப்பாடியை அடைந்தபின் இரவு உணவுக்

காக அமர்ந்தோம். ஒருவர், “அம்மா, பார்த்தீர்களா? இவர்கள் (அன்னையின் சகோதரர்கள்) எவ்வளவு முன் யோசனையில்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள்? நீங்கள் வருவது தெரிந்தும், ஆற்றைக் கடக்கும் இடத்திற்கு ஒருவரை அனுப்பக்கூட இல்லை” என்றார். அதற்கு அன்னை மூத்த சகோதரரிடம் (பிரசன்னர்), “ஏன் நீ யாரையும் அனுப்பவில்லை. என் குழந்தைகளும் என்னுடன் வந்தனர். நீயும் வரவில்லை, ஒருவரையும் அனுப்பவில்லை” என்றார்.

பிரசன்னர் : நான் காளிக்கு (அடுத்த சகோதரர்) அஞ்சியே அவ்வாறு செய்ய வேண்டியிருந்தது. நான் உன்னை என் பக்கம் இழுக்கவே அப்படிச் செய்கிறேன் என்று அவன் எண்ணக்கூடும். நீ யார் என்றோ இந்த பக்தர்கள் யார் என்றோ எனக்குத் தெரியாதா? எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இருப்பினும் என் நிலை அப்படி. வரும் பிறவிகளிலும் நான் உன்னையே சகோதரியாக அடைய வேண்டும் என்று ஆசீர்வாதம் செய். வேறு எதுவும் எனக்கு வேண்டாம்.’

அன்னை : மீண்டும் உங்கள் குடும்பத்தில் நான் பிறக்க வேண்டும் என்று நீ எண்ணுகிறாய்? இப்போதே போதும் போதும் என்றுகிவிட்டது. ‘கோசலையின் வயிற்றில் இனி பிறக்கவே கூடாது’ என்று ஸ்ரீராமர் வேண்டினாராம். உங்கள் குடும்பத்தில் மீண்டும்! நம் தந்தை பெரிய பக்தராகவும் பிறருக்கு உதவுபவராகவும் இருந்தார், தாயும் அப்படியே. அதனால்தான் நான் இங்கு பிறந்தேன்.’’

ஒருநாள் பிரசன்னர் அன்னையிடம் வந்து, ‘அக்கா, நீ யாருடைய கனவிலோ தோன்றி அவருக்குத் தீட்சையளித்ததாகவும், அவர் முக்தி பெறுவார் என்று கூறியதாகவும் கேள்விப்பட்டேனே. எங்கள் சிறு வயதிலிருந்தே நீ எங்களை வளர்த்து வருகிறாய். நீ நாங்கள் இப்படியே தான் இருக்க வேண்டுமா?’ என்று கேட்டார்.

அதற்கு அன்னை கூறினார்; குருதேவரின் விருப்பமே நிறைவேறும். ஆட்டிடையர்களிடம் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மிக நெருக்கமாக இருந்தார், அவர்களுடன் விளையாடினார்; சிரித்து மகிழ்ந்தார்; உண்டார்; அலைந்து திரிந்தார். ஆனால் அவர் உண்மையில் யார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்ததா?

ஒருநாள் சில பக்தர்கள் தாங்கள் உண்ட இடத்தைச் சுத்தம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். 'கூடாது, கூடாது, தயவு செய்து விட்டு விடுங்கள். நீங்கள் எல்லாம் பக்த ரத்தினங்கள்' என்று கூறித் தடுத்தார். பக்தர்கள் வற்புறுத்திய போது, 'அதற்காகவே நியமிக்கப்பட்டுள்ள பெண் அதைச் செய்வாள்' என்று கூறிவிட்டார்.

மார்ச் 14, 1913—ஜெயராமப்பாடி

சியாம்பஜாரைச் சேர்ந்த டாக்டர் லலித்பாபுவும் பிரபோத்பாவும் வந்தார்கள். மாலை சுமார் நான்கு மணிக்கு அவர்கள் வந்து அன்னையை வணங்கினர். பின்வரும் உரையாடல் நடைபெற்றது.

லலித்பாபு : அம்மா, உணவில் நாங்கள் எத்தகைய விதிகளையும் நியமங்களையும் பின்பற்ற வேண்டும்?

அன்னை : சிராத்தச் சடங்குகளில் தரப்படும் உணவை உட்கொள்ளக் கூடாது. அந்த உணவு பக்தி வாழ்க்கைக்கு ஊறு விளைவிக்கிறது. சிராத்த உணவை உட்கொள்ளக்கூடாது என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தடுப்பது வழக்கம். இன்னொரு விஷயம் என்னவென்றால், நீங்கள் எதைச் சாப்பிட்டாலும் அதை முதலில் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிடுங்கள். பகவானுக்கு அர்ப்பணமாகாத உணவை உட்கொள்ளவே கூடாது. நீங்கள் உட்கொள்ளும் உணவிற்கேற்பதான் உங்கள் ரத்தமும் இருக்கும். தூய உணவின் மூலம் தூய ரத்தத்தையும் தூயமனத்தையும் வலிமையையும் பெறுவீர்கள். தூயமனத்திலிருந்து பிரேம பக்தி தோன்றுகிறது.

லலித்பாபு : அம்மா, நாங்களோ இல்லறத்தார்கள்.

எங்கள் உறவினர்களின் சிராத்தச் சடங்கு காலத்தில் நாங்கள் என்ன செய்வோம்?

அன்னை : உறவினர்களுக்கு மன வருத்தம் ஏற்படாத வகையில் சிராத்த காரியத்தை மேற்பார்வை செய்து அவர்களுக்கு உதவுங்கள். ஆனால் எப்படியாவது அன்று உணவு உட்கொள்ளாமல் இருப்பதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள். அவ்விதம் செய்ய முடியாவிட்டால், சிராத்தச் சடங்கு சமயத்தில் விஷ்ணுவுக்கோ பிற தேவர்களுக்கோ அர்ப்பிக்கப்பட்டதை மட்டும் உட்கொள்ளுங்கள். சிராத்தச் சடங்கு சம்பந்தப்பட்ட உணவு பகவானுக்கு அர்ப்பிக்கப் பட்டதாயிருந்தால் அதை பக்தர்கள் உட்கொள்ளலாம்.

லலித்பாபு : சிராத்த சடங்குக்காகச் சம்பாதிக்கப் பட்ட உணவுப் பொருட்கள் சில வேளைகளில் உபயோகிக்கப்படாமல் ஏராளமாக மிகுந்து போய்விடுகின்றன. பிறகு அந்தப் பொருட்களைச் சமைத்து உட்கொள்ளலாமா?

அன்னை : அதை உட்கொள்ளலாம். அது கேடு செய்யாது. ஒரு இல்லறத்தானால் அதைத் தவிர்ப்பது முடியாத காரியம்.

பிரபோத் பாபு : அம்மா, குருதேவர் துறவைப் பெரிதும் விரும்பினார். ஆனால் நாங்கள் செய்யும் தியாகமோ எவ்வளவு அற்பமானதாக இருக்கிறது!

அன்னை : ஆம், மெதுவாக நீங்களும் துறவு மனப் பான்மையைப் பெறுவீர்கள். இந்தப் வாழ்க்கையில் கொஞ்சம் முன்னேறுவீர்கள். அடுத்தப் பிறவியில் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக முன்னேறுவீர்கள். இப்படியே துறவு மனப்பான்மை சிறிது சிறிதாக வளர்ந்துகொண்டே போகும். மாறுவதெல்லாம் உடல் மட்டும்தான். ஆன்மாவோ என்றும் ஒரே மாதிரி யாகவே இருக்கிறது. தேவைப்படுவதெல்லாம் பெண், பொன்னுசைத் துறவுதான்! குருதேவர், "நான் விரும்பியிருந்தால் கமார்புகூரையே பொன்மயமாக ஆக்கியிருப்

பேன், மதுர்பாபுவை அவ்விதம் செய்யும்படிச் சொல்லி யிருந்தால் போதும். ஆனால் அதனால் என்ன நன்மை? இவை எல்லாமே நிலையற்றது அல்லவா?' என்று சொல்வது வழக்கம். சில பக்தர்களைக் குறிப்பிட்டுக் குரு தேவர், 'இதுவே அவர்களின் கடைசிப் பிறவி' என்று சொல்வார். 'பார்த்தாயா, அவனுக்கு எதிலும் ஆசையே இல்லை. இதுவே அவனுடைய கடைசிப் பிறவி' என்று யாராவது ஒரு பக்தரைக் குறிப்பிட்டு அவர் சொல்வார்.

பக்தர்கள் அன்னையை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றார்கள்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் துறவிச் சீடர்களுள் சிலர் சூத் திரர்கள். ஆகவே பண்டைய சமயாச்சார விதிகளை யொட்டிச் சன்னியாசத்திற்கு அவர்கள் தகுதி உடைய வர்கள் ஆகமாட்டார்கள் என்று சிலர் ஆட்சேபணை செய்வதைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தது. அப்போது அன்னை இவ்விதம் கூறினார்:

“ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சீடர்கள் ஞானிகள். ஆகவே அவர்கள் சன்னியாசிகள். ஒரு ஞானி சன்னியாசம் மேற்கொள்ளலாம். கௌரியை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வோம். பெண்களுக்கு சன்னியாசம் தரக் கூடாது என்கிறார்கள்! ஆனால் கௌரி ஒரு பெண்தானா? அவள் ஓர் ஆண்மகனையும்கூட மிஞ்சியவள் ஆயிற்றே! கௌரியைப் போன்ற குணங்களுடன் ஆண்கள் எத்தனைபேர் இருக்கிறார்கள்? அவள் சாதித்திருக்கும் காரியங்களைப் பாருங்கள்—பள்ளிக்கூடம் கட்டுவது, குதிரைகள் வாங்குவது, வண்டிகள் வாங்குவது, என்று இது போன்ற எத்தனையோ பல காரியங்களை அவள் செய்திருக்கிறாள். ‘அவள் உண்மையில் ஓர் ஆண்மகனே’ என்று குருதேவர் சொல்வது வழக்கம். மேலும் குரு தேவர் கௌரியிடம், ‘நான் தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ களிமண்ணைக் குழைப்பதில் ஈடுபடு’ என்றும் சொல்வதுண்டு.”

மார்ச் 28, 1913—ஜெயரம்பாடி

காலை வேளை. அன்னை வசித்து வந்த வீட்டின் உட்பகுதிக்குச் சீடர் சென்றார். அங்கு அவர், அன்னை கல்மிக் கிரையுடன் சேர்த்து வேறு எதையோ நறுக்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். “கல்மிக் கிரையுடன் சேர்த்து நீங்கள் எதை நறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று சீடர் அன்னையிடம் வினவினார். “இது புல். இதுவும் ஒரு வகைக் கிரைதான். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் நிறம் இந்தக் கிரையின் நிறத்தை போலதான் இருந்தது” என்று அன்னை கூறினார்.

நடுப்பகல் வேளையின்போது உணவு உட்கொள்ளச் சீடர் அமர்ந்தார். அப்போது ராதுவின்தாய் ஓர் இலையை யும் தண்ணீர் டம்ளரையும் யாரோ ஒரு விருந்தினருக்காக வீட்டின் தாழ்வாரத்தில் கொண்டு வந்து வைத்தாள். ஒருவேளை அந்த விருந்தினர் அவளுடைய உறவினர்களில் ஒருவராக இருந்திருக்கலாம். ஒரு பூனை அந்த டம்ளரில் இருந்த நீரைச் சிறிது குடித்துவிட்டது. ஆகவே ராதுவின் தாய் புதிதாக நீரை ஊற்றி வைத்தாள். பூனையோ மீண்டும் சிறிது நீரைக் குடித்து விட்டது. ராதுவின் தாய் மற்றொரு முறை புதிய நீர் வைத்தாள். மூன்றாவது தடவையும் பூனை நீரைப் பருகிவிட்டது. அதைக் கண்ட ராதுவின் தாய் கோபத்துடன் பூனையைத் துரத்திக் சென்று, “கரிமுஞ் சித் திருட்டுப் பூனை, உன்னைக் கொன்று விடுகிறேன்!” என்று கூச்சலிட்டாள். அது கோடைகாலம். அன்னை அப்போது அந்த இடத்திலிருந்தார். “வேண்டாம், வேண்டாம், தர்கமுள்ள பிராணி தண்ணீர் குடிப்பதைத் தடுக்கவே கூடாது. மேலும் அந்தப் பூனை ஏற்கனவே தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டது” என்று அன்னை கூறினார். இதைக் கேட்ட ராதுவின் தாய், “பூனையிடம் நீங்கள் கருணை காட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மனிதர்களிடம் நீங்கள் காட்டியுள்ள கருணையே போதும்! உங்கள் அன்பையெல்லாம் மனி

தர்களுக்காகவே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்!” என்று கோபத்துடன் கூவினாள்.

அன்னையும் ஆழ்ந்த அழுத்தமான தொனியில், “என்னுடைய கருணையைப் பெறுதவன் உண்மையில் துரதிர்ஷ்டசாலியே. நான் கருணை கொள்ளாத ஒரு பூச்சி கூட இல்லை” என்றார்.

இரவு உணவுக்காக சேடர் அமர்ந்திருந்தார். அன்னை ஒரு கறியையும், உருளைக்கிழங்கையும் வேறு காய்களையும் தாமே சமைத்திருந்தார். சமைத்தவற்றில் சிறிதைச் சேரிடம், தந்து, “சாப்பிட்டுவிட்டு இது உங்களுக்கு எப்படிப் பிடித்திருக்கிறது என்று சொல்லுங்கள்” என்று கூறினார்.

சேடர் : இது நோயாளிகளின் பத்திய உணவாக இருக்கிறது. இதைச் சமைத்தது யார்?

அன்னை : நான்தான் சமைத்தேன்.

சேடர் : நீங்களா சமைத்தீர்கள்?

அன்னை : ஆம்.

சேடர் : சரி, இன்னும் இதை நன்றாகச் சமைத்திருக்கலாம். எங்கள் ஊர்ப்பக்கத்திலுள்ளவர்களின் சுவைக்கு முற்றிலும் ஏற்றதாக இது இல்லை.

அன்னை : திரவமாக உள்ள பகுதியில் கொஞ்சம் சுவைத்துப் பாருங்கள்.

நளினி : அதை, நீங்கள் கறியில் மிளகாயே போடுவதில்லையே. அப்படிச் செய்தால் உங்கள் கறியாருக்குத்தான் பிடிக்கும்?

அன்னை : (நளினியைப் பார்த்து) அவர் சொல்வதை நீ கேட்காதே. (சேடரை நோக்கி) நீங்கள் அதைச் சாப்பிடும்போது அது நல்ல சுவையுடன் இருப்பதை அறிந்து கொள்வீர்கள்.

சேடர் : கடந்த சில நாட்களாக நீங்கள் சமைக்கும் கறிவகைகளைப் பற்றி விசாரித்து வந்திருக்கிறேன். அவற்றுள் சிலவற்றைச் சாப்பிடும் பார்த்தேன். ஆனால் அவை எல்லாமே ஒரே மாதிரியான சுவை

சுரபாலா, அன்னை, ராது, லட்சுமி

யுடன்தான் இருக்கின்றன.

அன்னை : மிகவும் சரி, உங்கள் பக்கத்து மக்கள் சமைப்பதைப் போலவே ஒரு நாளைக்கு நான் சமைக்கிறேன். எப்படிச் சமைப்பது என்பதை நீங்கள் எனக்குக் காட்ட வேண்டும். நீங்களெல்லாம் மிளகாய் அதிகமாகச் சேர்ப்பீர்கள், இல்லையா?

சீடர் : இல்லை, அப்படி ஒன்றும் அதிகமாக மிளகாய் சேர்ப்பதில்லை. ஆனால் காரம் அதிகமாகச் சேர்க்காத ஒரு காரணத்தாலேயே கறியின் சுவை கெட்டுப் போய்விடும் என்பதில்லை!

அன்னை(நளினியிடம்) : நாளைக்குக் கொஞ்சம் பருப்புக் கொண்டு வா. குழம்பு தயார் செய்கிறேன். முன்பெல்லாம் நான் மிகவும் நன்றாகத்தான் சமைத்து வந்தேன். இப்போது அந்தப் பழக்கம் விட்டுப் போய் விட்டது. கமார்புகூரில் லட்சுமியின் தாயும் நானும்தான் சமைப்பது வழக்கம். அவள் நன்றாகச் சமைப்பாள்.

மே 8, 1913

ராதுவுக்கு உடல் நலம் சரியில்லை. காய்ச்சலும் உடல்வலியும் இருந்ததால் அவள் படுத்திருந்தாள். பைத்தியக்காரியாகிய ராதுவின் தாய் அன்னையைத் திட்ட ஆரம்பித்தாள்; “மருந்தைக் கொடுத்தே என் பெண்ணை நீங்கள் கொன்று விடுவீர்கள்” என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய பேச்சு வரம்பை மீறிவிட்டது. அவள் மீண்டும் மீண்டும் திட்டிக்கொண்டே இருந்தாள். ஆகவே உடன் இருந்தவர்கள் வரதரை உதவிக்கு வீட்டுக்கு உள்ளே அழைத்து வந்தனர். அவர் ராதுவின் தாயை வீட்டுக்கு வெளியே துரத்திச் சென்றார். அன்னையாலும் கூட இந்த நிலைமையை அதற்கு மேலும் பொறுத்து கொள்ள இயலவில்லை. அவரும் ராதுவின் தாயிடம் கோபத்தில் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டார். பிறகு சீடரிடம், ‘துயி’* என்று கூட அன்னை ஒருபோதும் அழைக்காத

* 5-ஆம் பக்கக் குறிப்பு பார்க்கவும்.

கணவருக்கு நான் திருமணம் செய்விக்கப்பட்டேன். ஆனால் இந்த ராதுவின் தாயையும் பாருங்கள்! இரவும் பகலும் அவள்தான் என்னை என்ன திட்டுத் திட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள்! இதையெல்லாம் பெறுவதற்கு நான் என்ன தான் பாவம் செய்தேனோ தெரியவில்லை. முள்ளுடன் கூடிய வில்வதளத்தைக் கொண்டு சிவபெருமானை ஒருவேளை அர்ச்சித்தேன் போலும். அந்த முள்தான் இந்த ராதுவின் தாயாகிய முள்ளாக. இப்போது முளைத்திருக்கிறது” என்று அன்னை கூறினார்.

மே 12, 1913

ராதுவின் நோயைப் பற்றி அன்னை பின்வருமாறு கூறினார்: “என் மனம்கொஞ்சம்கூட ராதுவை நாடவேயில்லை. அவளுடைய நோயினால் நான் மிகவும் சலிப்படைந்து போயிருக்கிறேன். நான் என் மனத்தைக் கட்டாயப்படுத்தி அவளிடம் வைத்திருக்கிறேன். “பகவானே, என் மனத்தைச் சிறிதளவுக்கு ராதுவின் மீது திருப்புங்கள். இல்லாவிட்டால் அவளை வேறு யார் கவனித்துக் கொள்வார்கள்” என்று நான் குரு தேவரிடம் பிரார்த்தனை செய்கிறேன். இது போன்ற நோயை நான் இதற்கு முன்பு பார்த்ததே இல்லை. ஒருவேளை முற்பிறவியில் அவளுக்கு ஒரு நோய் வந்து அதற்குத் தெய்வ பரிகாரம் செய்யாமலேயே அவள் இறந்துவிட்டாள் போலும். ஒருவன் ஒரு நோய்க்கு உரிய தெய்வ பரிகாரத்தைச் செய்யாமலேயே அந்த நோயினால் இறப்பானால் அவன் மறுபிறவியில் அதே நோயைப் பெறுகிறான். ஆனால் புண்ணியாத்மாவாக இருக்கும் ஒருவருக்கு இந்த விதி பொருந்தாது.

கேதாரின் தாய் : ஒரு சன்னியாசி பகவானின் நாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டே உயிர் துறக்கிறார், ஆகவே அவர் பகவானை அடைகிறார்.

அன்னை : ஆம். அது உண்மைதான். அன்றொரு நாள் ஓர் இளைஞர் கோயல்பாராவில் இறந்து போனார். அவர் மீண்டும் பிறப்பாரா என்ன? மாட்டார். இதுவே

அவரது கடைசிப் பிறவி.

காசிப்பூரில் குருதேவர் நோயுற்றிருந்தார். அப்போது அவர் ஒருசமயம், “நான் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறேன். தெய்வ பரிகாரம் எதுவும் நான் செய்யவில்லை என்று காளி கோவிலின் அதிகாரிகள் என்னைக்குறை சொல்லலாம்” என்று கூறினார். பிறகு அவர் ராம்லாலை அழைத்து, “இந்தப் பத்து ரூபாய்களையும் எடுத்துக் கொண்டு தட்சணைசுவரத்திற்குச் செல். இந்தப் பணத்தைக் காளி தேவிக்கு அர்ப்பித்துவிட்டு, பிறகு அதை பிராமணர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிடு” என்றார். சன்னியாசி ஒருவருக்குக் கர்மச் சடங்கு எதையும் செய்வதற்கு அதிகாரமில்லை. ஆதலால் குருதேவர் தமது இஷ்ட தெய்வத்திற்குப் பணத்தை அர்ப்பிக்கும்படியும், பிறகு பிராமணர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அதைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்படியும் ராம்லாலைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

பண்டைக் காலத்தில் முனிவர்களும் ரிஷிகளும் காடுகளில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். சாந்த்ராயனம் போன்ற தவச்சடங்குகளைச் செய்வது அவர்களுக்குச் சாத்தியமாகுமா? தமது இஷ்ட தெய்வத்திற்குப் பழங்களையும் மூலங்களையும் மட்டும் நிவேதனம் செய்து, பிறகு ஏழை எளியவர்களுக்கு இவற்றைப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதே அவர்களுடைய வழக்கமாகும். அவ்விதம் செய்வதே அவர்களுக்குப் போதுமானது.

ராதுவின் தாய் : என் அதை ஒரு நோயின் காரணமாக இறந்து போனாள். அவள் மீண்டும் அதே நோயுடன் பிறந்திருக்கிறாள் என்பதா உங்களுடைய கருத்து?

அன்னை : உன்னுடைய அதை மீண்டும் பிறக்கவில்லை என்று நீ நினைக்கிறாய்? அவள் நிச்சயம் மீண்டும் பிறந்திருக்கிறாள். அதோடு அந்த நோயையும் உடன் பெற்றே இருக்கிறாள். ஒரு குறிப்பிட்ட குடும்பத்தில்

பிறந்த ஒரு மனிதன், தனது கர்மத்தின் பலனாக அதே குடும்பத்தில் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறக்கிறான். இது பல தடவைகள் நிகழும் விஷயமாகும்.

ஜூன் 8, 1913

சுரேந்திரநாத் பெளமிக் என்பவரும் டாக்டர் துர்க்கா பிரசாத் என்பவரும் அன்னையின் வீட்டில் தங்கியிருந்தார்கள். இன்று பிற்பகலில் அவர்கள் புறப்பட்டுச் செல்வதாக இருந்தனர். காலையில் நீராடிய பிறகு அவர்கள் அன்னையிடம் வந்து அவரை வணங்கினர். அன்னையும் தமது கரத்தை அவர்களுடைய தலையின் மீது வைத்து அவர்களை ஆசீர்வதித்தார். பிறகு அவர்களை அமர்ந்து கொள்ளும்படி கூறினார்.

ஒரிரு வார்த்தைகள் பேசிய பிறகு சுரேந்திரர் அன்னையிடம், “அம்மா, குருதேவரை வழிபடும்போது எனக்கு ஒருவிதக் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. தனது இஷ்ட தெய்வமும் குருதேவரும் ஒன்றுதான் என்ற பொதுவான நம்பிக்கையை ஒரு பக்தன் கொண்டிருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவன் குருதேவரின் திருவுருவத்தின் மூலம் தேவியை வழிபடுகிறான். பிறகு அவன் ஜபத்தின் பலனை குருதேவருடைய திருவுருவத்திற்கு அர்ப்பணம் செய்கிறான். அப்போது, ‘ஹே மகாதேவி! உனது அருளால்...’ என்றெல்லாம் சொல்கிறான். இது என் மனத்தில் ஒரு குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது” என்றார். அன்னை புன்சிரிப்புடன், “அன்பரே! கவலையே வேண்டாம். நமது குருதேவரே மகேசுவரரும் மகேசுவரியும் ஆவார். அவரே எல்லா தெய்வங்களின் வடிவமாகவும் இருக்கிறார். அவரே எல்லா மந்திரங்களின் வடிவமாகவும் இருக்கிறார். அவர் மூலம் எல்லா தேவர்களையும் தேவியரையும் வழிபடலாம். அவரை நீங்கள் மகேசுவரர் என்றும் மகேசுவரி என்றும் அழைக்கலாம்” என்று கூறினார்.

சுரேந்திரர் : அம்மா, தியான சமயத்தில் என் மனத்தை என்னால் ஒருமுகப்படுத்தவே முடியவில்லை.

அன்னை : அதனால் பரவாயில்லை. குருதேவரின் படத்தை நீங்கள் நோக்கினால் அதுவே போதும். குருதேவர் காசிப்பூரில் நோயுற்றிருந்தார். இளைஞர்களாகிய சீடர்கள் மாறிமாறி அவரைக் கவனித்து வந்தார்கள். கோபாலும் அங்கு இருந்தார். ஒரு நாள் குருதேவருக்குச் சேவை புரிவதற்குப் பதிலாக அவர் தியானம் செய்யச் சென்றுவிட்டார். நீண்ட நேரம் அவர் தியானம் செய்தார். கிரீஷ்பாபு இதைக் கேள்வியுற்றதும், “கண்களை மூடிக்கொண்டு கோபால் யார் மீது தியானம் செய்கிறாரோ அவர் நோயாளியாகப் படுக்கையில் கிடந்து துன்பப் படுகிறார்; ஆனால் கோபாலோ அவர்மீது தியானிப்பதைப் பாருங்கள்!” என்று குறிப்பிட்டார். பிறகு கோபாலை வரும்படி குருதேவர் சொல்லி அனுப்பினார்; தமது கால்களை வருடும்படி அவர் கோபாலரிடம் கூறினார். குருதேவர் அவரிடம், “எனது கால்கள் வலிப்பதால் தான் அவற்றை வருடும்படி உங்களை ஏவுகிறேன் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? ஆ! இல்லவே இல்லை. நீங்கள் உங்கள் முற்பிறவிகளில் பல புண்ணியச் செயல்களைச் செய்திருக்கிறீர்கள். ஆகவேதான் உங்கள் சேவையை இப்போது நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்” என்றார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் படத்தை நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் அதுவே உங்களுக்குப் போதுமானது.

சுரேந்திரர் : அம்மா, ஒவ்வொரு நாளும் ஜப மாலையைக் கொண்டு மூன்று தடவைகள் ஜபம் செய்ய வேண்டும் என்பதில் நான் ஒழுங்கு தவறி விடுகிறேன்.

அன்னை : உங்களால் தவறாமல் ஜபம் செய்ய இயலாவிட்டால் குருதேவரை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதோடு உங்களால் இயலும்போதெல்லாம் ஜபம் செய்யுங்கள். மானசீகமாகவேனும் நீங்கள் அவரை வணங்கலாம் அல்லவா? இது உங்களால் முடியாத காரியமா?

துர்க்காபாபு : அம்மா, நாம் உட்கொள்ள வேண்டிய உணவைப் பொறுத்தவரையில் எத்தகைய விதிகளை நாம் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்பது எனக்குப் புரியவே இல்லை.

அன்னை : உணவைப் பொறுத்தவரையில் குரு தேவர் ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் மிகுந்த கவனத்துடன் இருந்தார். சிராத்தச் சடங்கு சம்பந்தப்பட்ட உணவை உட்கொள்ளவேண்டாம் என்று அவர் எல்லா பக்தர்களையும் தடுத்து வந்தார். அந்த உணவை உட்கொள்வது ஒருவருடைய பக்திக்குத் தீங்கு செய்யும் என்று அவர் சொல்வது வழக்கம். இந்த ஒரு விதியை பின்பற்றிக் கொண்டு மற்றப்படி நீங்கள் உங்கள் விருப்பப்படி உட்கொள்ளலாம். ஆனால் அவ்விதம் உட்கொள்ளும்போது குருதேவரை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

துர்க்காபாபு : அம்மா, மருத்துவமனையில் எனது கடமைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது பல சமயங்களில் எனக்குத் தாகம் எடுக்கிறது. இடம், பாத்திரம் இவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் நான் தண்ணீர் குடிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. சொல்லப்போனால் நான் அப்படிதான் தண்ணீர் குடித்து வருகிறேன். அம்மா, இதற்கு என்ன சொல்கிறீர்கள்?

அன்னை : நீங்கள் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? உங்கள் கடமை காரணமாகவே அவ்விதம் செய்கிறீர்கள். நீரைக் குடிக்கும்போது குருதேவரை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும்போதே நீங்கள் இவ்விதம் செய்வதால் அது உங்களுக்குத் தீங்கு செய்யாது. பலவிதக் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டியிருப்பவர்களுக்கு உணவைப் பற்றி எல்லா சாஸ்திர விதிகளையும் கடைப்பிடிப்பது என்பது எப்போதும் முடியுமா?

சுரேந்திரர் : அம்மா, இதோ பாருங்கள். இல்லறத்தார்களாகிய நாங்கள் பல உறவினர்களுடன் குடும்பங்களில் வாழ்ந்து வருகிறோம். சில வேளைகளில்

உணவு தயாரிக்கப்படும்போதே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிலர் உணவு உட்கொண்டு விடுகிறார்கள். பிறகு அந்த உணவு எனக்குத் தரப்படுகிறது. அந்த உணவை பக வானுக்கு அர்ப்பணிக்க நான் தயங்குகிறேன்.

அன்னை : குடும்பத்தில் உள்ளவர்களின் விஷயத்தில் இதெல்லாம் தவிர்க்கப்பட முடியாதவைதாம். இது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் எங்களுக்கும் கூட நேர்ந்து விடுகின்றன. உதாரணமாக ஒன்று சொல்கிறேன்: குடும்பத்தில் ஒருவர் நோயாளியாக இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அவருக்காக உணவில் ஒரு பாகம் தனியாக எடுத்து வைக்கப் படலாம். ஆனால் உங்கள் உணவுத்தட்டில் உணவு இடப்பட்டதும் குருதேவரை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவரே இந்த உணவை உங்களுக்குக் கொடுத்திருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு அதை உட்கொள்ளுங்கள். அவ்விதம் செய்தால் உங்கள் பக்திக்கு அது தீங்கிழைக்காது.

சுரேந்திரர் : அம்மா, என் மனநிலையை நான் எப்படி உங்களுக்கு விளக்கிச் சொல்ல முடியும்? நீங்கள் எங்கள் அந்தரங்க வழிகாட்டி ஆவீர்கள். நீங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிவீர்கள். கடந்த சில ஆண்டுகளாக நான் எவ்வளவோ துன்பங்களை அனுபவித்து வந்திருக்கிறேன். உங்கள் ஆசிகள் மட்டும் இல்லாமல் போயிருந்தால், இதற்குள் ஒருவேளை நான் இறந்தே கூடப் போயிருப்பேன்.

அன்னை: ஆம், பயம் வேண்டாம். உலக வாழ்க்கையில் இருக்கும் துன்பங்களைப் பற்றி நீங்கள் எனக்குச் சொல்ல வேண்டிய தேவையே இல்லை. அந்தத் துன்பங்களுக்கு எல்லையே இல்லை. உங்கள் விஷயத்தில் அது தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாகும். அன்பரே, எனது நிலையைப் பாருங்கள். குருதேவருடைய திருவுள்ளத்தால் நான் எத்தகைய வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறேன்! இந்தப் பெண்ணை (ராது) நான் எவ்வளவு துன்பப்படுகிறேன்!

சுரேந்திரர் : ஆம், அம்மா, உங்கள் நிலையைப் பார்ப்பதால் எங்களுக்கு ஆறுதலும் நம்பிக்கையும் ஏற்படுகின்றன. உலகத்தின் துன்பங்கள் உங்களுக்கே நன்கு தெரியும். ஆகவே உங்கள் கருணையை நாங்கள் எதிர்பார்க்கலாம்.

அன்னை : அன்பரே, பயப்பட வேண்டாம். குரு தேவர் இருக்கிறார். அவர் இகத்திலும் பரத்திலும் உங்களைக் காப்பாற்றுவார்.

சுரேந்திரர் : அம்மா, நாங்கள் மிகவும் நீண்ட தூரத்தில் வசிக்கிறோம். கனவுகள் உண்மைதானா?

அன்னை : ஆம், அவை உண்மைதான். குருதேவரைப் பற்றிய கனவுகள் உண்மையே. ஆனால் தம்மைப் பற்றிய கனவுகளைத் தமக்கும்கூடச் சொல்ல வேண்டாம் என்று குருதேவர் தமது சீடர்களைத் தடுத்திருந்தார்.

சுரேந்திரர் : அம்மா, குருதேவர் எப்படி இருந்தார் என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் அவரைப் பார்த்ததில்லை. ஆகவே எங்களுக்குக் குரு தேவரும் மற்ற எல்லாமும் நீங்களே.

அன்னை : அன்பரே, பயப்பட வேண்டாம். குரு தேவர் உங்களைக் கவனித்துக் கொள்வார். இகத்திலும் பரத்திலும் அவர் உங்களைப் பாதுகாப்பார்; அவர் உங்களை இரட்சிப்பார்.

உணவு முடிந்த பிறகு பக்தர்கள் இருவரும் விடை பெற்றுக் கொண்டனர். வரத மாமாவும் அவர்களுடன் சென்றார். அவர் கல்கத்தா செல்கிறார். அன்னை சிறிது தூரம் அவர்களுடன் நடந்து சென்று, அவர்கள் கண்களிலிருந்து மறையும் வரையில் அவர்களையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

பல்லரதன்கஞ்ச் என்ற இடத்தில் இருந்த ஒரு பள்ளிக்கூடத்திற்கு சுரேந்திரர் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தார். அந்த இடத்திலிருந்த சில கசாப்புக் கடைக் காரர்கள் பசுக்களை உயிருடனேயே தோலுரித்து வந்

தனர். ஒருநாள் அந்தக் கொடியவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் எதிரிலேயே அவ்விதம் செய்தனர். சுரேந்திரரும் மற்ற ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும்—இந்துக்களும் முகம்மதியர்களும் ஆகிய இரண்டு சாராருமே இந்தச் செயலைப் பலமாக ஆட்சேபித்தனர். கசாப்புக்காரர் களைப் பொதுமக்கள் சிலர் அடித்தனர். இதனால் அங்குக் கொஞ்சம் பதட்டநிலை ஏற்பட்டது. கசாப்புக்காரர்கள் சுரேந்திரரைப் பயமுறுத்தினர். இந்த வேளையில் பள்ளிக்கூட மாணவர்களில் பலர் தீட்சை பெறுவதற்காக ஜெயரம்பாடிக்குச் சென்றனர். அவர்கள் மூலமாக சுரேந்திரர் அன்னைக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பினார். பையன்களும் மேலே கூறிய நிகழ்ச்சியை அன்னைக்குத் தெரியப் படுத்தினர். அன்னை திடுக்கிட்டு, “இப்படிப்பட்டச் செயலை நீங்கள் எதிர்க்காவிட்டால், வேறு யார்தான் அதை எதிர்ப்பது?” என்று கூறினார். அன்னையின் சொற்படி, சுரேந்திரருக்கு உறுதிமொழியும் ஆதரவும் அளித்த ஒரு கடிதமும் அனுப்பப்பட்டது. மேலும் அத்தகையக் கொடிய செயல் மீண்டும் நடைபெறுதிருக்கும்படிக் கவனித்துக் கொள்ளுமாறும் சுரேந்திரர் கேட்டுக் கொள்ளப் பட்டார். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு அன்னை மீண்டும் சுரேந்திரருக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில், “பகவான் இருப்பது உண்மையானால் அவர் கட்டாயம் இதைச் சரி செய்வார்” என்று கூறினார். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு நீதிமன்றத்தில் ஒரு வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டது. அதன் பயனாக அத்தகையக் கொடிய பசுவதை நிறுத்தப் பட்டது.

ஜூலை 14, 1913

சீடரும் முகுந்தரும் அன்னையின் வீட்டு வராந்தாவில் பகல் உணவிற்காக உட்கார்ந்திருந்தனர். அடுத்த அறையின் வராந்தாவில் அன்னை அமர்ந்திருந்தார். ஈர ஆடை அணிந்து கொண்டு நளினி வந்து சேர்ந்தாள். காகம் தன்மீது ‘சிறுநீர்’ கழித்துவிட்டது என்று

அவள் நீராடி விட்டு வந்திருந்தாள்.

அன்னை : எனக்கு இவ்வளவு வயதாகிவிட்டது. ஆனால் ஒரு காகம் சிறுநீர் கழித்தது என்று இதுவரை நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. உன் மனம் தூய்மையாக இல்லை. பெரும்பாவங்கள் இல்லாமல் மனம் தனது தூய்மையை இழக்க முடியுமா? கிருஷ்ணபோஸ் என்பவரின் சகோதரி இத்தகையப் பைத்தியக்காரத்தனங்களைக் கொண்டிருந்தாள். கங்கையில் நீராடும் போது அவள் தன்னுடைய உச்சந்தலை நீருக்குள் மூழ்கிற்று என்று பக்கத்தில் உள்ளவர்களைக் கேட்பாள். அதுவும் ஒருவிதப் பைத்திய மனப்பான்மைதான். இது காரணமாக மனம் பரிசுத்தமாக இருப்பதாக ஒருபோதும் உணர்வதில்லை. தூய்மையற்ற மனம் அவ்வளவு சுலபத்தில் தூய்மை அடைவதில்லை. உன் மனப்பித்துக்குக் காரணமான விஷயத்தில் நீ கவனம் செலுத்தும் அளவிற்கு, மனப்பித்து மேலும் மேலும் அதிக வலிமையைப் பெற்றுவிடும். இந்த உண்மை எல்லா விஷயங்களுக்குமே பொருந்தும்.

சீடர் : மகாபுருஷஜி (சுவர்மி சிவானந்தர்) நாய்களுடன் பழகுவதையும் பிறகு அவர் குருதேவரை வழிபடுவதற்குப் பூஜையறைக்குச் செல்வதையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஒருவேளை யாராவது ஒருவர் அவர் கையில் சிறிது நீர் வார்ப்பார். அவரும் சில துளிகளைத் தமது முகத்தில் தெளித்துக் கொள்வார். அந்தச் சமயத்தில் எல்லாவற்றிற்கும் கங்கை நீரே உபயோகிக்கப் பட்டது.

அன்னை : அவர்களுடைய விஷயமே முற்றிலும் வேறானது. அவர்களின் மனம்தான் எவ்வளவு தூய்மையானது! அது ஒரு சாதுவின் மனம். கங்கைக் கரையில் வசிப்பவர்கள் உண்மையிலேயே தேவர்கள். தேவர்களாக இல்லாமல் வேறு யாராக இருக்க முடியும்? ஒவ்வொரு நாளும் செய்யப்படும் பாவங்கள் கங்கையில் நீராடுவதால் நிவர்த்தியாகி விடுகின்றன.

நளினி : ஒருநாள் உத்போதன் காரியாலயத்தில் உள்ள குளியல் அறையை கோலாப்மா கழுவிவிட்டார். பிறகு அவர் உடையை மட்டும் மாற்றிக்கொண்டு பூஜை அறையில் நிவேதனத்திற்கான பழங்கனையெல்லாம் நறுக்க ஆரம்பித்தார். நான் அவரிடம், “கோலாப் அக்கா! இது என்ன? கங்கையில் நீராடிவிட்டு வாருங்கள்” என்று சொன்னேன். கோலாப்மாவோ என்னிடம், “உனக்கு விருப்பம் இருந்தால் நீ அப்படிச் செய்வதுதானே!” என்று சொன்னார்.

அன்னை : கோலாப்மாவின் மனம்தான் எவ்வளவு தூய்மையானது! அவளது ஆன்மீக உயர்வுதான் எப்படிப்பட்டது! ஆகவேதான் சுத்தம் அசுத்தம் என்று அவள் அவ்வளவாக வேறுபாடு பாராட்டுவதில்லை. புறத் தூய்மை பற்றிய இந்த விஷயங்களைப் பற்றியெல்லாம் அவள் கவலைப் படுவதே இல்லை. இதுவே அவளுடைய கடைசிப் பிறவி. அவளைப் போல இருப்பதற்கு உனக்கு முற்றிலும் வேறொரு மனநிலை இருக்க வேண்டும். கங்கையின் இரண்டு கரைகளிலும் எட்டு மைல்கள் தூரத்திற்குத் தூய காற்று வீசுகிறது. இந்தக் காற்று நாராயண வடிவமாகும். கடுந்தவத்தின் பயனாகவே மனம் தூய்மை அடைகிறது. தூய்மையே வடிவான பகவானைத் தவம் செய்யாமல் அடைய முடியாது.

கடவுளை அறிவதால் ஒருவனுக்கு என்ன ஏற்படுகிறது? இரண்டு கொம்புகளா அவனுக்கு முளைத்து விடுகின்றன? இல்லை. அவனது மனம்தான் தூய்மை அடைகிறது. தூய்மையான மனத்தின் மூலம் ஞானமும் ஆன்மீக எழுச்சியும் உண்டாகின்றன.

சீடர் : சிலர் கடவுளிடம் சரணடைந்து விட்டு ஆன்மீக சாதனையில் ஈடுபடாமலேயே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இத்தகைய உயர்ந்த நிலையைப் பெற முடியுமா?

அன்னை : பகவானுக்கு அவர்கள் தம்மை ஆத்மார்ப்பணம் செய்துவிடுவதும், பகவானிடம் பரிபூரண

மான நம்பிக்கை கொண்டு வாழ்வதுமே அவர்களுடைய ஆன்மீக சாதனை. ஆகா! நரேன் ஒரு சமயம் “லட்சக் கணக்கான பிறவிகள் எனக்கு ஏற்பட்டும்! அதனால் நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும்?” என்று குறிப்பிட்டான். அவன் கூறியது உண்மைதான். ஞானமுள்ள மனிதன் எப்போதாவது மறுபிறவிக்குப் பயப்படுவானா என்ன? அவன் எந்தவிதப் பாவமும் செய்வதில்லை. அஞ்ஞானியாகிய மனிதன்தான் எப்போதும் பயத்திற்கு ஆளாகிறான். அப்படிப் பட்டவனே பந்தத்தில் சிக்கிக் கொள்கிறான். அவனே பாவத்தால் களங்கமடைகிறான். லட்சக்கணக்கான பிறவிகளுக்கு உட்பட்டு அவன் எல்லை யற்றத் துன்பங்களால் வேதனைப் படுகிறான். முடிவற்றத் துன்பங்களை அவன் அனுபவிக்கிறான். இறுதியில் பகவானே அடைய வேண்டும் என்று ஆவல் கொள்கிறான்

சீடர் : ஆம், அனுபவத்தின் மூலம் அவன் பாடங்களைக் கற்றுப் பிறகு ஞானத்தைப் பெறுகிறான்.

அன்னை : ஆம், கன்று ஹம்பா, ஹம்பா, (நான், நான்) என்று சத்தமிடுகிறது. அதனுடைய தோல், நரம்பு ஆகியவற்றிலிருந்து முரசங்களும் மற்ற கருவிகளும் செய்யப்பட்ட பிறகும் கூட அது அதே போலத்தான் சத்தம் செய்கிறது. முடிவில் அது பஞ்சடிப்பவன் ஒருவனின் கைக்குப் போய்ச் சேருகிறது. அப்போது அது துணு, துணு (நீயே, நீயே) என்று சத்தமிடுகிறது. செப்டம்பர் 18, 1913

பக்தர் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அன்னை இவ்விதம் குறிப்பிட்டிருந்தார்: “மனிதப் பிறவியில் சுகம் என்பது இல்லவே இல்லை. உலகில் உண்மையிலேயே துன்பம்தான் நிறைந்திருக்கிறது. இங்கு சுகம் என்பது பெயர் அளவில்தான் இருக்கிறது. குருதேவரின் அருளைப் பெற்றவர்கள் மட்டுமே அவரை இறைவன் என்று உணர்ந்து கொள்கிறார்கள். அது ஒன்றுதான் அவர்களுக்குச் சுகம் தரும் விஷயமாகும். இதையும்

அன்பு மொழிகள்

நினைவில் வைக்கவும் (NEAR) KARAKUDI

துறவிச் சீடர் ஒருவர் ஜெயராமப்பாடிக்கு வந்து அன்னை யைத் தரிசித்துவிட்டுப் பின்னர் ரிஷிகேசத்திற்குச் சென்றார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் அன்னைக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்: “அம்மா, காலக்கிரமத்தில் குருதேவரின் தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்கும் என்று தாங்கள் ஒரு சமயம் கூறினீர்கள். ஆனால் இன்னும் அவ்விதம் ஏற்படவில்லையே.” கடிதத்திலிருந்த விஷயத்தைக் கேட்ட அன்னை சீடரிடம், “நல்லது. அவருக்கு இவ்விதம் பதில் எழுதுங்கள். ‘உங்களுக்காகவோ அல்லது நீங்கள் அங்கே இருக்கிறீர்கள் என்பதற்காகவோ ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ரிஷிகேசத்திற்குச் செல்லவில்லை.’ இவரோ சன்னியாச வாழ்க்கை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். இறைவனை நினைப்பதைத் தவிர இவருக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியம் வேறு என்ன இருக்கிறது? இறைவன் எப்போது விரும்புகிறாரோ அப்போதே அவர் பக்தனுக்குத் தரிசனம் தருகிறார்.”

ஒரு பெண்மணி அன்னைக்கு எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தாள்: “அம்மா, நான் வயதில் சிறியவள். எனது மாமனாரும் மாமியாரும் நான் உங்களிடம் வருவதற்கு அனுமதி தருவதில்லை. அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக நான் எப்படி நடந்து கொள்ள முடியும்? உங்களுடைய ஆசிகளைப் பெற வேண்டும் என்பதுதான் எனது ஆவலாகும்.” அன்னை தமது சீடரிடம் அந்த பெண்மணிக்கு பின்வரும் பதிலை எழுதும்படி கூறினார்: “மகளே, நீ இங்கு வரவேண்டிய அவசியமே இல்லை. உலகம் முழுவதும் வியாபித்திருக்கும் பகவானிடம் பிரார்த்தனை செய்து வருவாயாக. அவர் உன்மீது தமது ஆசிகளைப் பொழிவார்.” செப்டம்பர் 30, 1918—உத்போதன்

காலை நேரம். பூஜைக்காக அன்னை பழங்களை நறுக்கிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு பக்தர் எழுதியிருந்தக் கடி

தத்தை அன்னைக்குச் சீடர் படித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பக்தர் பகவானிடம் எரிச்சல் கொண்டிருந்த முறையில் கடிதம் எழுதியிருந்தார். அன்னை அந்தக் கடிதத்திற்குப் பதில் கூறும் முறையில் இவ்விதம் கூறினார்: “சுகர், வியாசர் போன்ற ரிஷிகளும் கூட அதிகபட்சம் பெரிய ஏறும்புகளைப் போன்றவர்கள்தாம் என்று குருதேவர் சொல்வது வழக்கம். இந்த எல்லையற்ற பிரபஞ்சம் கடவுளின் படைப்பே. நீங்கள் கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்யாவிட்டால் அதனால் அவருக்கு என்ன நஷ்டம்? பகவானை நினைக்கவும் செய்யாத மக்கள் எத்தனை எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் கடவுளைத் தியானிக்காவிட்டால் அது உங்களுடைய துரதிருஷ்டம். இதுபோன்று மக்கள் தம்மை மறந்திருக்கும்படி பகவான் தமது தெய்வீக மாயையின் மூலம் செய்திருக்கிறார். ‘இந்த மக்கள் இப்போதே மகிழ்ச்சியுடன் தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்த நிலையிலேயே இருக்கட்டும்’ என்று பகவான் நினைக்கிறார் போலும்.”

சீடர் : அம்மா, மக்களுக்கு இறைவனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் இல்லாமலில்லை. அப்படி அவர்கள் விரும்பாவிட்டால் அவர்களுடைய மனத்தில் இதுபோன்ற கேள்விகள் எப்படி எழ முடியும்? விஷயம் என்னவென்றால், இறைவனை அவர்கள் தங்களுக்கு மிகவும் சொந்தமானவராக உணர விரும்புகின்றனர்; அப்படிப்பட்ட பகவான் தங்களிடமிருந்து தூர விலகிச் சென்று விடுகிறாரே என்ற காரணத்தால்தான் அவர்கள் பெரிதும் மனம் வருந்துகிறார்கள். புத்தர், கிருஷ்ணசைதன்யர், ஆகியோரும் மற்றும் அவர்களைப் போன்ற மகான்களும் தங்கள் பக்தர்களின் நன்மைக்காக எவ்வளவோ செய்திருக்கிறார்கள்.

அன்னை : நமது குருதேவரின் மனநிலையும் அதுவே தான். பக்தர்கள் எல்லோரையும் எப்போதும் என்னால் நினைவில் வைத்திருக்க முடிவதில்லை. நான் குரு

தேவரிடம், “பகவானே, எல்லோரையும் ஆசீர்வதியுங்கள். அவர்கள் எங்கிருந்தாலும் சரி, ஆசீர்வதியுங்கள். ஒவ்வொருவரையும் என்னால் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள முடிவதில்லை” என்று பிரார்த்திக்கிறேன். பாருங்கள், அதன்படியே ஒவ்வொரு காரியத்தையும் குருதேவரே செய்து வருகிறார். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு மக்கள் (என்னைப் பார்க்க) வருவானேன்?

சீடர் : ஆம், நீங்கள் சொல்வது முற்றிலும் உண்மைதான். காளி, துர்க்கை போன்ற தெய்வங்களை கடவுள் என்று நம்புவது மக்களுக்குச் சலபம் என்று சொல்லலாம். ஆனால் ஒரு மனிதரைக் கடவுள் என்று ஏற்றுக் கொள்வது சலபமா, என்ன?

அன்னை : அவ்விதம் ஏற்றுக் கொள்வது பகவானின் அருளைப் பொறுத்தது.

மறுநாள் வெளியூரிலிருந்து ஒரு பக்தர் வந்தார். சீடர் அன்னையிடம், “அம்மா, உங்களுக்கு அந்தக் கடிதத்தை எழுதியவர் இந்தப் பக்தர்தான்” என்று தெரிவித்தார். அதற்கு அன்னை, “அப்படியா? மிகவும் நல்லவராகத் தோன்றுகிறாரே” என்று கூறினார்.

பிறகு அன்னை அந்தப் பக்தரிடம், “தண்ணீரின் இயல்பு கீழ்நோக்கிப் பாய்வதுதான் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்ததேயாகும். ஆனால் சூரியனின் கிரணங்கள் அந்தத் தண்ணீரை வானத்திற்கு உயர்த்தி விடுகின்றன. அதேபோல, தாழ்ந்த விஷயங்கள், போகப் பொருள்கள் ஆகியவற்றை நோக்கிச் செல்வதே மனத்தினுடைய இயல்பாகும். ஆனால் பகவானின் அருள் அதைக் கை மனங்களை உயர்ந்த விஷயங்களை நோக்கிச் செல்லும்படி செய்ய இயலும்” என்று சொன்னார்.

அப்போது காலை சுமார் பத்தரை மணி இருக்கும். ஓர் இல்லற பக்தர் அன்னையை வந்து வணங்கினார். அவர் அன்னையிடம், “அம்மா, நான் ஏன் குருதேவரைக் காண்பதில்லை?” என்று கேட்டார். அதற்கு அன்னை கூறிய பதில் வருமாறு: “மனத்தைத் தளர

விடாமல் தொடர்ந்து பிரார்த்தனை செய்துகொண்டே இருங்கள். உரியகாலத்தில் எல்லாம் நடைபெறும். பண்டைக்காலத்தில் வாழ்ந்த முனிவர்களும் ரிஷிகளும் பகவானை அறிய எவ்வளவோ நீண்ட காலங்களாகத் தவங்கள் செய்தனர்; என்றாலும் அவர்கள் வெற்றி பெறாமலேயே போயினர்! அப்படியிருக்கும் போது, ஒரு கண நேரத்தில் பகவானை அடைந்துவிடலாம் என்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? இந்தப் பிறவியில் இல்லாவிட்டால் அடுத்தப் பிறவியில் நீங்கள் பகவானை அடைவீர்கள். அடுத்தப் பிறவியிலும் இல்லாமல் போனால் அதற்கடுத்த பிறவியில் அடைவீர்கள். கடவுளை அறிவது என்பது அவ்வளவு சுலபமா என்ன? ஆனால் இம்முறை குருதேவர் எளிய வழியைக் காட்டியிருக்கிறார். எனவே அது எல்லோராலும் முடியும்.

பக்தர் அன்னையிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார். பிறகு அன்னை இவ்விதம் கூறினார்: “இந்தப் பக்தர் லௌகீகப் பற்றில் மிகவும் ஆழ்ந்து மூழ்கியிருக்கிறார். ஏராளமான குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாகவும் இருக்கிறார். அப்படியிருந்தும், ‘நான் ஏன் குருதேவரைக் காண்பதில்லை?’ என்று அவர் கேட்கிறார். குருதேவரைத் தரிசிக்கப் பல பெண்கள் வருவதுண்டு. அவர்கள் குருதேவரிடம், ‘எங்களால் ஏன் கடவுளின்மீது மனத்தை ஒருமுகப்படுத்த முடிவதில்லை?’ என்றெல்லாம் கேட்பார்கள். அதற்குப் பதிலாக அவர் அவர்களிடம், ‘படுக்கையறையின் வாசனை இன்னும் உங்களைவிட்டு நீங்கவில்லை. முதலில் அந்த வாசனையிலிருந்து விடுபடுங்கள். கடவுளை அறிய வேண்டும் என்று இப்போதே நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு கவலைப்படுகிறீர்கள்? காலக்கிரமத்தில் எல்லாம் நடந்தேறும். இந்தப் பிறவியில் நம் இருவருக்கும் இந்தச் சந்திப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அடுத்தப் பிறவியில் நாம் மீண்டும் சந்திப்போம். அப்போது நீங்கள் உங்கள் லட்சியத்தை அடைவீர்கள்’ என்று சொல்வது வழக்கம்.

ஒருவர் உடலில் வாழ்ந்து வரும் வரையில் அவரைப் பார்ப்பது மிகவும் எளிது. இதோ நான் இப்போது இங்கு வாழ்ந்து வருகிறேன். ஆகவே இந்த இடத்திற்கு வந்து சேருவதாலேயே ஒருவர் என்னைப் பார்க்க முடியும். இப்போது தூலக் கண்களால் குருதேவரைக் காணும் பேறுபெற்ற நிலையில் இருப்பவர்கள் மிக மிகச் சிலரே அல்லவா? விஜயகோசவாமி டாக்காவில் குருதேவரின் காட்சி பெற்றார். அப்போது குருதேவருடைய உடலையும் கூட அவர் தொட்டார். இதைப் பற்றி குருதேவர், 'என்னுடைய ஆன்மா இதைப் போல வெளியே செல்வது நல்லதல்ல. ஒருவேளை இந்த உடல் இன்னும் நீண்டகாலம் நீடித்திருக்காது போலும்' என்று சொன்னார்.

கடவுளைக் கண்டவர் யார் என்று நீங்கள் சொல்ல முடியுமா? குருதேவர், நரேனுக்குக் கடவுளின் காட்சி கிடைக்கும்படிச் செய்தார். சிவபெருமானும், சுகரும், வியாசரும், அதிகமாகக் கூறினால் பெரிய ஏறும்புகளைப் போன்றவர்கள் என்று கொள்ளலாம். பிரம்மானந்தத்தைச் சில வினாடிகள் மட்டுமே அவர்கள் சுவைத்தார்கள். ஒருவன் கனவில் ஒரு தெய்வீகக் காட்சியைப் பெறலாம்; ஆனால் தூலமாக பகவானைக் காண்பது என்பது மிகவும் அபூர்வமாக ஒரு சில புண்ணியசாலிகளுக்கு மட்டுமே கிடைக்கிறது.

(மனவெழுச்சியுடன் அன்னை தொடர்ந்து கூறினார்) தூய மனம் ஒருவனுக்கு இருக்குமானால் அவனால் ஏன் தியானம் செய்ய முடியாது? அவனால் ஏன் இறைவனைக் காண முடியாது? தூய ஒருவன் ஜபம் செய்யும்போது, தனது உள்ளத்திலிருந்து சுலபமாகத் தங்குதடையின்றி திவ்விய மந்திரம் பொங்கி வெளிவருவதாக உணருகிறான்; அந்த நிலையில் மந்திரத்தை உச்சரிக்க அவன் சிரமப்பட்டு முயற்சி செய்வதில்லை. சோம்பலை அகற்றிவிட்டுக் குறிப்பிட்டக் காலங்களில் நாம் ஜபத்தையும் தியானத்தையும் பழகி வரவேண்டும்.

தட்சிணேசுவரத்தில் வசித்து வந்தபோது ஒருநாள் எனக்கு உடல் நலம் சரியில்லாதது போலத் தோன்றியது. ஆகவே அன்று வெறும் சோம்பல் காரணமாகவே சிறிது நேரம் காலதாமதமாகப் படுக்கையை விட்டு எழுந்தேன். அப்போதெல்லாம் காலையில் மூன்று மணிக்கு நான் எழுந்திருந்து ஜபம், தியானம் செய்வது வழக்கம். மறுநாள் நான் சோம்பல் காரணமாக முதல் நாளை விடவும் மேலும் சற்றுக் காலதாமதமாக எழுந்தேன். படிப்படியாக, விரைவில் எழுந்திருக்க வேண்டும் என்பதிலேயே விருப்பம் இல்லாமல் போய் விட்டது. பிறகு, “ஆ! கடைசியில் நான் சோம்பலுக்கு அல்லவா வசப்பட்டு விட்டேன்” என்று எனக்கு நானே சொல்லிக் கொண்டேன். அதன் பிறகு விரைவில் எழுந்திருக்க வேண்டும் என்று எனக்கு நானே வற்புறுத்திக்கொள்ள ஆரம்பித்தேன். படிப்படியாக, காலையில் மூன்று மணிக்கு எழுந்திருக்கும் எனது பழைய வழக்கமும் மீண்டுவிட்டது. இதுபோன்ற விஷயங்களில் தளராத மன உறுதியுடன் நாம் நமது ஆன்மீகப் பயிற்சிகளை விடாமல் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

தவம் செய்வது, பூஜை, யாத்திரை அல்லது பணம் சம்பாதிப்பது — ஆகிய இவை எல்லாவற்றையும் இளமைப் பருவத்திலேயே செய்துவிட வேண்டும். இதோ பாருங்கள், நான் கூட நடந்தே காசியிலும் பிருந்தாவனத்திலும் உள்ள எத்தனையோ தலங்களைத் தரிசித்திருக்கிறேன். ஆனால் இப்போதோ சில அடி தூரம் செல்லவும்கூட எனக்குப் பல்லக்கு வேண்டியிருக்கிறது. நான் மற்றவர்களைச் சார்ந்து இருக்கிறேன். முதுமையில் உடல் தளர்ந்து விடுகிறது; அதற்கு எந்தவித வலிமையும் இல்லாமல் போகிறது. மனமும் தனது ஊக்கத்தை இழந்து விடுகிறது. அந்த வேளையில் எதையாவது செய்ய முடியுமா? நமது மடத்தைச் சேர்ந்த இளம் துறவிகள் சிறிய வயது முதற்கொண்டே தங்கள் மனத்தை இறைவனிடம் செலுத்தி வருவது

முற்றிலும் சரியே. அவ்விதம் செய்வதற்கு இதுவே அவர்களுக்கு மிகவும் சரியான காலம். (சீடரை நோக்கி) அன்பரே! தவம், பூஜை போன்ற ஆன்மீக சாதனைகளையெல்லாம் இப்போதே பழகுங்கள். பிற்காலத்தில் இவற்றையெல்லாம் நீங்கள் செய்ய முடியுமா, என்ன? நீங்கள் எதைப் பெற விரும்பினாலும் இப்போதே அதைப் பெறுவீர்களாக. இதுவே அதற்குச் சரியான காலம்.

சீடர் : உங்கள் ஆசிகளை இப்போது பெறுபவர்கள் உண்மையிலேயே பேறுபெற்றவர்கள், பிற்காலத்தில் வருபவர்களுக்கு இந்த அரிய வாய்ப்பு கிட்டாது.

அன்னை : என்ன சொல்கிறீர்கள்? பிற்காலத்தில் வருபவர்கள் வெற்றி பெற மாட்டார்கள் என்பதா உங்களுடைய கருத்து? கடவுள் எப்போதும் எல்லா இடத்திலும் இருக்கிறார். குருதேவரும் எப்போதும் பிரசன்னமாயிருக்கிறார். அவரது அருளின் மூலம் அவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள். மற்ற நாடுகளில் உள்ள மக்கள் ஆன்மீக வளர்ச்சி பெறாமலேயா இருக்கிறார்கள்?

சீடர் : கடவுள் தன்னை நேசிக்கிறார் என்று அறியும் போது ஒருவனின் மனத்தில் அருள்தாகம் தோன்றுகிறது. ஆனால் நீங்கள் உண்மையிலேயே என்மீது அன்பு கொண்டிருக்கிறீர்களா?

அன்னை : நான் உங்கள்மீது அன்பு கொண்டிருக்கவில்லையா? எனக்காக மிகச் சிறிய ஒரு சேவை செய்பவர்களையும் கூட நான் நேசிக்கிறேன். நீங்கள் எனக்காக எவ்வளவோ செய்கிறீர்கள். வீட்டில் எந்தப் பொருளைத் தொட்டாலும் எனக்கு உங்கள் ஞாபகம் வருகிறது. உங்களைப் போன்று என்னுடன் இருந்து கொண்டிருக்கும் பக்தர்களை நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன். வெகுதூரத்தில் இருக்கும் பக்தர்களைப் பற்றியோ நான் குருதேவரிடம், “பிரபேர், அருள் கூர்ந்து அவர்களை கவனித்துக் கொள்வீர்களாக! நான் அவர்களை எப்போதும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள

முடிவதில்லை” என்று சொல்லி அடிக்கடிப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

அக்டோபர், 1918

அன்னை தமது கட்டிலின்மீது அமர்ந்திருந்தார். அன்னையின் பக்தர்கள் எழுதியிருந்த கடிதங்களைச் சீடர் அன்னைக்குப் படித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார். கிருஷ்ணலால் மகராஜும் அங்கு இருந்தார். ‘மனத்தை ஒருமுகப்படுத்த இயலவில்லை’ என்பது போன்ற கருத்துக்கள் கடிதங்களில் காணப்பட்டன. இவற்றைக் கேட்ட அன்னை உணர்ச்சி மிகுந்த குரலில் இவ்விதம் கூறினார்:

“தினந்தோறும் பதினைந்து அல்லது இருபது ஆயிரம் தடவைகள் ஒருவர் இறை நாமத்தை ஜபித்து வந்தால் அவரது மனம் நிலைப்படும். உண்மையிலேயே இது நிகழக்கூடியதுதான். கிருஷ்ணலால்! நானே இதை அனுபவத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். முதலில் அவர்கள் இதுபோன்று ஜபம் பழகட்டும். அதில் வெற்றி கிடைக்காமல் போனால் பிறகு அவர்கள் குறை சொல்லட்டும். ஓரளவு பக்தியுடன் ஜபம் செய்ய வேண்டும். ஆனால் மக்கள் இவ்விதம் செய்வதில்லை. அவர்கள் ஒன்றுமே செய்ய மாட்டார்கள், ஆனால் ‘ஏன் எனக்கு வெற்றி கிடைக்கவில்லை?’ என்று குறை மட்டும் சொல்வார்கள்.”

ஒரு பக்தர் அறைக்குள் நுழைந்து தியானம், ஜபம் ஆகியவை பற்றி அன்னையிடம் வினவினார். அன்னை கூறிய பதில் வருமாறு: “ஜபமாலையைக் கொண்டோ, கைவிரல்களாலோ, அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கை முடியும் வரையிலோ இறை நாமத்தை உச்சரிக்க வேண்டும். அவ்விதம் செய்வது மனத்தைப் இறைவனை நோக்கிச் செலுத்துவதற்கு ஏற்ற வழி. மனத்தின் இயல்பே இப்படியும் அப்படியும் ஓடித் திரிந்து கொண்டிருப்பதுதான். ஆனால் மேலே சொன்ன முறைகளால் அது பகவானை நோக்கிக் கவர்ந்திழுக்கப்

படுகிறது. இறைவனின் திருநாமத்தை ஜபிக்கும்போது அவரது வடிவத்தைக் கண்டு மனம் அவரிடமே லயித்து விடுமானால், அத்துடன் ஜபம் நின்று போய் விடுகிறது. தியானத்தில் ஒருவன் வெற்றி பெறும்போது அவனுக்கு எல்லாமே கிடைத்துவிடுகிறது.

“இயல்பாகவே மனம் சஞ்சலப்படுவதாக அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே ஆரம்ப நிலையில் மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்துவதற்கு ஓரளவுக்கு மூச்சை ஒழுங்குபடுத்துவதன் மூலம் தியானம் செய்யலாம். அவ்விதம் செய்வது மனத்தை நிலைப்படுத்துவதற்கு உதவும். ஆனால் அளவுக்குமீறி அதைச் செய்வதும் கூடாது. அளவுக்குமீறி அதைச் செய்வது காரணமாக மூளை கொதித்துப் போகும். கடவுளின் காட்சி பெறுவதைப் பற்றியோ அல்லது தியானத்தைப் பற்றியோ பேசலாம். ஆனால் மனம்தான் எல்லாம் என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். மனம் நிலைப்பட்டுவிடும்போது ஒரு வனுக்கு எல்லாமே கிடைத்துவிடுகிறது.

“மனிதன் கடவுளை மறந்து வாழ்வது முற்றிலும் இயல்பானது. ஆகவேதான் அவசியம் ஏற்படும்போதெல்லாம் இறைவன் பூமியில் அவதரிக்கிறார். தாமே ஆன்மீக சாதனைகளைச் செய்வதன் மூலம் மக்களுக்கு வழிகாட்டுகிறார். இந்த முறை அவர் துறவு மனப்பான்மையை உதாரணமாகக் காட்டியிருக்கிறார்.”

2*

வங்க வருடம் 1316, ஜேஷ்ட மாதத்தில் ஒருநாள் காலை, அன்று மாலை நான்கு மணியளவில் சரத் மகராஜ், யோகின்மா, கோலாப் மா முதலியோருடன் அன்னை சாரதாதேவி கல்கத்தா செல்லும் வழியில் கோயல்பாரா ஆசிரமத்திற்கு வருகை தருவார் என்று அறிந்தேன். எங்கள் ஆசிரியரான கேதார் நாத் தத்தரின் (சுவாமி கேசவானந்தர்) வீட்டில் பூஜையறையில் அன்னையும் எங்கள் பள்ளியில் மற்றவர்களும் தங்கி இளைப்பாற ஆவன செய்யப் பட்டிருந்தன. மாலை மயங்கும் நேரமான பின்னரும் அவர்கள் வந்து சேரவில்லை. பின்னரே அவர்களுடைய வண்டி வழியில் நதிக்கரையில் சேற்றில் அகப்பட்டுக் கொண்ட விவரம் கிடைத்தது. உடனே பக்தர்களுள் சிலர் அங்கு சென்றனர். இரவு சுமார் பத்து மணிக்கு எல்லோரும் கோயல்பாரா வந்தடைந்தனர்.

அன்னை முக்காட்டினால் தலையைச் சற்று மறைத்த வண்ணம் வண்டியிலிருந்து இறங்கி காலைச் சிறிது விந்திவிந்தி நடந்து கேதார்பாபுவின் தாயுடன் அவர்களுடைய பூஜையறைக்குச் சென்றார். அங்குக் கடவுளை வணங்கிவிட்டு இருக்கையில் அமர்ந்தார். அங்குக் கூடியிருந்த ஆண், பெண் அனைவரும் அன்னையை வணங்கினர். நானும் வணங்கினேன். கேதார் பாபுவின் அன்னைக்குக் காது சற்று மந்தம் என்பதால் அன்னை மற்ற ஆண்களிடம் என் மூலமாகவே பேசினார். இரவு வெகு நேரமாகிவிட்டதென்று சரத் மகராஜ் சொல்லியனுப்பவே அன்னையும் அவசர அவசரமாகத் தட்டிலிருந்த சந்தேஷின் ஒரு விள்ளலை வாயில் போட்டுக் கொண்டு தீருந்திவிட்டு எழுந்தார். கூட்டத்தோடு கூட்டமாக நானும் அன்னையை வணங்கிவிட்டு என் தகப்பனார் என்னிடம் கொடுத்திருந்த காணிக்கையை அன்னையின்

* சுவாமி ஈசானந்தரின் குறிப்புகள்

கையில் கொடுத்தேன். மிகுந்த அன்புடன் அன்னை முகவாயை வருடி முத்தமிட்டு, “அப்பா, காணிக்கையாக எதைக் கொடுக்க வேண்டுமானாலும் அதைப் பாதத்தருகே வைக்க வேண்டும்” என்றார். பின்னர் மெதுவாகச் சென்று வண்டியிலேறினார்.

அன்னையின் அளவற்ற அன்பை ருசிக்க முடிந்தக் காரணத்தால் அந்நாட்களில் தாய்தந்தையரின் அன்பு கூட எனக்கு வெகு துச்சமாகத் தோன்றியது.

ஒருமுறை ஜகத்தாத்ரி பூஜை வேளையில் கல்கத்தா விலிருந்து ஜெயராமப்பாடி செல்லும் வழியில் அன்னை கோயல்பாரா ஆசிரமத்திற்கு வந்தார். மறுநாள் புறப்படும்போது ஆசிரமத்திலிருந்த ஒருவரிடம், “இவ்விடத்தில் நீங்களே எனக்கு உற்றாரும் உறவினருமாக இருக்கிறீர்கள். உங்கள் நம்பிக்கையே பெரிது. ஆகையால்தான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இங்கு வீற்றிருக்கிறார் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றார். ஒவ்வொரு வருக்கும் அன்புடன் ஆசி கூறி, “இடையிடையே ஜெயராமப்பாடிக்கு வாருங்கள். ஜகத்தாத்ரி பூஜைக்கு அனைவரும் கட்டாயமாக வரவேண்டும்” என்று அழைத்தார்.

ஜகத்தாத்ரி பூஜையன்று எங்களில் மூவர் எங்கள் தோட்டத்தில் விளைந்த காய்கறிகளுடன் ஜெயராமப்பாடி சென்றோம். எங்களைக் கண்டதும் அன்னை மிகுந்த ஆனந்தத்துடன், “இங்குக் காய்கறி வகைகள் எல்லாக் காலங்களிலும் கிடைப்பதில்லை. இடையிடையே மிகவும் கஷ்டமாகி விடுகிறது. உங்கள் மூலம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரே இந்த ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்கிறார்” என்று கூறினார். அப்போதிலிருந்து அன்னை கிராமத்தில் தங்கும் போதெல்லாம் வாரத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்கள் எங்கள் ஆசிரம அலுவல்கள் முடிந்ததும் எங்கள் தோட்டத்திலிருந்தோ அல்லது சந்தையில் வாங்கியோ கறிகாய்களைக் கொண்டு செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டோம். சில நாட்கள்

நாங்கள் செல்லும்போது அன்னை படுத்திருப்பார். கொண்டுபோன பொருளை வைக்க வேண்டிய இடத்தில் வைத்துவிட்டு அன்னையை வணங்குவோம்; அவரும் சற்று தலையைத் தூக்கி, “உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். பக்தி, நம்பிக்கை விழிப்புணர்ச்சி உண்டாகட்டும்” என்று ஆசீர்வதிப்பார். கொஞ்சம் பொரி எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்வார். நாங்களும் அதைத் தின்றുകொண்டே நடந்து சென்று ஆசிரமத்தை அடையும்போது இரவு பன்னிரண்டு மணியாகி விடுவதுண்டு.

குளிர்காலத்தில் ஒருநாள் மாலை காய்கறிகள் மற்றும் நெய் இவற்றைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு வியர்வை பெருக, தள்ளாடிக்கொண்டு ஜெயராமப்பாடி சென்றடைந்தோம். அங்குக் கூடியிருந்த பெண்களுள் ஒருத்தி எங்கள் நிலையைக் கண்டு, ‘பக்தர்களானால் என்ன கஷ்டம் பார். சுமை தூக்கியே பிள்ளைகளின் தலை முறிந்துவிடும் போலிருக்கிறது’ என்றார். இதனைக் கேட்ட அன்னை, “அவர்களுக்கென்று தலை வேறு இருக்கிறதா என்ன? எல்லாவற்றையும் தான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குக் கொடுத்து விட்டார்களே” என்றார். பின்னர் மிகுந்த அன்புடன் எங்கள் தலையில் கைவைத்து ஆசீர்வதித்தார். “எல்லாவற்றையும் ஒருமித்து அனுப்ப வேண்டாம், உலர்ந்துவிடும். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அனுப்புங்கள்” என்று ஆசிரமத்திற்குத் தகவல் அனுப்பினார். அதற்குப்பின் சிறிய சிறிய சுமைகளாக எடுத்துக்கொண்டு நாங்கள் அடிக்கடி அன்னையைக் காணச் செல்வது வழக்கமாயிற்று.

ஜகத்தாத்ரி பூஜைக்குப் பின் அன்னை கல்கத்தா செல்வதாக இருந்தது. அக்காலத்தில் கோயல்பாரா ஆசிரமத்தில் சுதேசி இயக்கம் வலுப்பெற்றிருந்தது. தியானம், ஜபம், பூஜை முதலியவற்றிற்குப் பதிலாக ராட்டை, தறி முதலியவற்றில்தான் ஈடுபாடு அதிகமிருந்தது. அன்னை புறப்பட்டு விடுவார் என்பதை அறிந்த கேதார்பாபு (சுவாமி கேசவானந்தர்) அவரைத்

தரிசிப்பதற்காக ஜெயரம்பாடி சென்றார். அன்னை அவரிடம், “பாரப்பா, நீங்கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்காகப் பூஜையறையும் நாங்கள் இளைப்பாற வசதியும் செய்திருப்பதால் இந்த முறை செல்லும்போது அங்கு பகவானைப் பிரதிஷ்டை செய்துவிட்டுப் போகிறேன். வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துவை. பூஜை, நைவேத்தியம், ஆரதி எல்லாம் நியமப்படிச் செய்ய வேண்டும். வெறும் சுதேசி இயக்கம் மட்டும் நடத்தி என்ன செய்வது? நாம் செய்வதனைத்திற்கும் அடிப்படை ஆதாரம் பகவான்தான்; அவரே நம் லட்சியம். என்ன செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் அவரை நம்பி யிருந்தால் ஒரு இடையூறும் ஏற்படாது” என்று கூறினார். கேதார்பாபு, “சுவாமிஜி நாட்டிற்குத் தொண்டு செய்வதைப் பற்றி மிகவும் அழுத்தமாகக் கூறியிருக்கிறார். அவர் இப்போது உயிருடனிருந்தால் நாட்டிற்காக எத்தனை வேலைகள் செய்வார்!” என்றார். அதைக் கேட்ட உடனேயே அன்னை, “அடடா, நரேன் இப்போது உயிருடன் இருந்தால் கம்பெனி (ஆங்கில அரசு) அவனைச் சும்மா விட்டிருக்குமா? சிறையில் போட்டிருப்பார்கள். என்னால் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. நரேன் ஒரு உருவிய வாள் போன்றவன். வெளிநாடு சென்று திரும்பியபோது என்னிடம், ‘அம்மா, உங்கள் ஆசீர்வாதத்தால் இந்த முறை சமுத்திரத்தைத் தாண்டாமல் கப்பலிலேயே சென்றுவிட்டேன். அங்கேயும் பகவானின் பெருமையைக் கண்டேன். அவரைப் பற்றிய விஷயங்களைக் கேட்க அங்கும் எத்தனை பேர் கூடினர்! இந்த விஷயங்களை மனத்தில் கொண்டனர்!’ என்று கூறினான். இதனைக் கூறிய அன்னை மீண்டும், ‘அவர்களும் என்மக்கள் தானே’ என்றார்.

அன்னையைப் பற்றிக் கூறுகையில் இரண்டொரு நிகழ்ச்சிகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. ஒருமுறை துர்க்கா பூஜை சமயத்தில் மாமாக்களின் குழந்தைகளுக்குத்

துணிமணி வாங்கும் பொறுப்பை அன்னை என்னிடம் ஒப்படைத்தார். நான் எல்லோருக்கும் சுதேசித் துணிகளை வாங்கிச் சென்றேன். ஆனால் பெண்களுக்கு அவை பிடிக்கவில்லை. தங்களுக்கு விருப்பமானதை வாங்கி வரவேண்டும் எனக் கூறினர். நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாக, “அவை வெளி நாட்டுத் துணிகள், அவற்றை வாங்க முடியுமா?” என்று கூறினேன். அருகில் அன்னை அமர்ந்திருந்தார். சற்றுப் புன்னகை செய்த வண்ணம், “அப்பா அவர்களும் (வெளிநாட்டவர்கள்) என் மக்கள் தானே! எல்லோரையும் வைத்துக்கொண்டுதான் நான் குடித்தனம் நடத்த வேண்டும். என்னால் ஒருபக்கம் மட்டும் சார்ந்து இருக்க முடியுமா? இவர்கள் என்ன விதமான துணிகளைக் கேட்கிறார்களோ அதையே வாங்கிக் கொடு” என்றார். பிற்காலத்தில் யாருக்காவது வெளிநாட்டுப் பொருள்கள் தேவையானால் என்னிடம் கூறாமல் வேறு யார் மூலமாக வாங்கி வாங்கிக் கொடுப்பது அன்னையின் வழக்கமாயிற்று. யாருடைய உணர்ச்சிகளையும் புண்படுத்துவது அன்னையின் இயல்பல்ல.

சுதேசி இயக்கத்தின் காரணமாக ஜுதபிஹார் கிராமத்தைச் சேர்ந்த தேவேன் பாபுவின் மனைவியும் தங்கையும் (இருவருக்கும் சிந்துபாலா என்று பெயர்) கைது செய்யப்பட்டார்கள் என்றும் கர்ப்பிணியாக இருந்த அவர்களை பாங்குரா காவல் நிலையத்திற்கு நடத்தியே அழைத்துச் சென்றனர் என்றும் செய்தி கிடைத்தது.* விவரமறிந்த அன்னை பொங்கியெழுந்ததைக் கண்டவர் அனைவரும் வியந்தனர். “என்ன ஆயிற்று? சொல்” என்று முதலில் கேட்டார். பின்னர், “இதென்ன கம்பெனியின் உத்தரவா? போலீசின் தன்னிச்சையான செயலா? நிரபராதியான பெண்களின்மீது இத்தகைய

* சிந்து பாலா என்பவரைக் கைது செய்யவேண்டியிருந்தது. யார் வேண்டியவர் என்பதைக் கண்டு பிடிக்க முடியாததால் இருவரையும் கைது செய்தனர்.

நடவடிக்கை விக்டோரியா மகாராணியின் ஆட்சியில் கேள்விப்படாத ஒன்றாயிற்றே! இது கம்பெனியின் உத்தரவானால் அது அதிக நாள் நீடிக்காது. பெண்கள் இருவரையும் காப்பாற்றி அழைத்து வர அங்கு ஓர் ஆண்மகன் இல்லாமல் போய்விட்டானா?" என்று கதறினார். அவர்களை விடுதலை செய்துவிட்டார்கள் என்ற செய்தி சிறிதுநேரத்திலேயே கிடைத்தது. அதன்பின் சாந்தமடைந்த அன்னை, “இந்தச் செய்தி என் காதில் விழுந்திருக்கவில்லையானால் இன்றிரவு எனக்கு தூக்கமே வந்திருக்காது” என்றார்.

ஒருமுறை அன்னை கோயல்பாரா ஆசிரமத்தில் தங்கியிருந்தபோது சரத் மகராஜ் சில மாம்பழங்களை ராஷ்பிஹாரி மகராஜிடம் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தார். அவர் வந்த சில நிமிடங்களுக்குள் பிரபோத் பாபு அன்னையை வணங்குவதற்காக வந்தார். வந்தவரிடம் நலம் விசாரித்த பின்னர் அன்னை, “போர்* எப்படி இருக்கிறது? உலகம்தான் எப்படித் தாழ்வடைந்துவிட்டது! மனிதர்களைக் கொல்ல எந்திரங்கள் உருவாகிவிட்டன! இக்காலத்தில் எத்தனை ரகமான யந்திர சாதனங்கள், டெலிகிராஃப் அது இது என்று எத்தனை? பாரேன், ராஷ்பிஹாரி நேற்று கல்கத்தாவிலிருந்து புறப்பட்டான், இன்று இங்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டான்! நாங்கள் அக்காலத்தில் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நடந்து தட்சிணேசுவரம் செல்ல வேண்டியிருந்தது!” என்றார். இதைக் கேட்டு உற்சாக மடைந்த பிரபோத் பாபு மேற்கத்திய கல்வி மற்றும் விஞ்ஞான வளர்ச்சியைப் பற்றிப் புகழும் விதத்தில் “ஆங்கில அரசு வந்த பின் நம் நாட்டில் பல நன்மைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன” என்றார். எல்லாவற்றையும் கேட்டு ஆமோதித்த அன்னை, “இவையெல்லாம் நன்றாக அமைந்திருந்தாலும் நம் நாட்டில் உணவு மற்றும் உடைகள் விஷயத்தில் வறுமை இருக்கிறதல்லவா,

* முதல் உலகப் போர் 1914—18

அப்பா, முன்பெல்லாம் இவ்வளவு கஷ்டமிருந்ததில்லை” என்றார்.

கல்கத்தா செல்லும் வழியில் அன்னை கோயல்பாரா ஆசிரமத்தில் குருதேவரின் படத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடையதும் தன்னுடையதுமான இரு புகைப்படங்களையும் அமைத்து தன்கையாலேயே பூஜை செய்தார். கிசோர் ஹோமம் முதலியவற்றைச் செய்தார். நண்பகலில் அன்னை கேதார் பாபுவின் அன்னையுடன் அவர் வீட்டுக்கு நடந்து சென்றார். கேதார் பாபுவின் வீட்டிலிருந்து திரும்பும் வழியில் பிரகாஷ் மகராஜ் அவரைப் பல்லக்கில் ஏறிக்கொள்ளும்படி வேண்டிக் கொண்டபொழுது வேண்டா வெறுப்பாக அவர் அதனில் ஏறிக்கொண்டார். “இது எனக்குச் சொந்த ஊர்தானே! கோயல்பாரா எனது வீட்டு வரவேற்பு அறை போன்றது. இந்தப் பிள்ளைகளெல்லாம் எனக்கு உற்ற மனிதர்கள். இங்கு நான் சற்று சுயேச்சையாகப் போகலாம், வரலாம், கல்கத்தாவிலிருந்து வந்து பிழைத்தேன் என்று பெருமூச்சுவிட்டேன். அங்கே என்னைக் கூண்டுக்குள் வைத்தது போல வைத்திருந்தார்கள். அதே போல ஒழுங்கை இங்கேயும் பின்பற்ற வேண்டுமானால் என்னால் முடியாது. சரத்திற்கு எழுதிவிடு” என்றார். பிரகாஷ் மகராஜும் மன்னிப்புக் கேட்ட வண்ணம், “வழியில் மிகவும் எச்சரிக்கையாக அழைத்துச் செல்ல வேண்டுமென்று சரத் மகராஜ் எனக்கு ஆணையிட்டிருக்கிறார். நாங்கள் சரியாகக் கவனிக்காததால் தான் நீங்கள் நடந்தே சென்றுவிட்டீர்கள் என்று எனக்குத் தோன்றியது. அம்மா, உங்கள் விருப்பம் எதுவோ அது போலவே நாங்கள் நடந்து கொள்வோம்” என்றார்.

அன்று மாலை ஆறு மணிக்கு முன்பாகவே இரவு உணவு தயாராகிவிட வேண்டுமென்பது பிரகாஷ் மகராஜின் கட்டளை. எவ்வளவு முயன்றும் சரியான

அன்பு மொழிகள்

வேளைக்குள் எங்களால் செய்து முடிக்க முடியவில்லை. அவருக்கோ கோபம் வந்துவிட்டது. உடனே ரஜேன், “நீங்கள் குறிப்பிட்ட வேளையில் புறப்பட்டு விடுங்கள். உணவு தயாரானதும் நாங்கள் எடுத்துக்கொண்டு நீங்கள் இருக்குமிடத்தில் சேர்ப்பித்து விடுகிறோம்” என்றார். இதனையறிந்த அன்னை பிரகாஷ் மகாராஜிடம், “எதற்கு அவசியமாக கோபித்துக் கொள்கிறாய்? இது நம் கிராமம். கல்கத்தாவைப்போல் இங்கும் நாம் கடிகாரத்திற்கு அடிமையாக இருக்க வேண்டுமா என்ன? பாரேன். காலையிலிருந்து இந்தப் பிள்ளைகள் ஓய்வின்றி வேலை செய்கிறார்கள். நீ புறப்படச் சொன்னாலும் நான் இங்கு உணவருந்தாமல் கிளம்பப் போவதில்லை” என்றார். முடிவில் இரவு உணவு முடித்துக்கொண்டு இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் மாட்டு வண்டி கட்டிக் கொண்டு விஷ்ணுபூர் பாதையில் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

அன்னை ராமேசுவர யாத்திரை முடித்துக்கொண்டு கல்கத்தா திரும்பிவிட்டார் (1911). நாங்கள் மூவர் அவரைத் தரிசிக்க உத்போதனில் மேல்மாடிக்குச் சென்றோம். நாங்கள் அவரை வணங்கியமர்ந்த பின் ஆசிரமத்தைப் பற்றியும் ஜெயராமப்பாடியைப் பற்றியும் விசாரித்த பின் அன்னை கேதார் பாபுவிடம், “நீங்கள் வருவீர்கள் என்ற எண்ணத்தில் உங்கள் ஆசிரமத்திற்கு ராமேசுவரத்தின் இரு புகைப்படங்கள் வைத்திருக்கிறேன். போகும்போது எடுத்துச் செல்லுங்கள். அங்குப் பூஜை செய்யலாம்” என்றார். கேதார் பாபு, “நீங்கள் தாம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் படத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறீர்கள். மேலும் எல்லா தேவதேவியரின் உருவமாக எண்ணி அதனை வழிபடச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். இதன் பின்னர் இத்தகையப் படங்களையும் கொடுக்கிறீர்கள். எத்தனைத் தெய்வங்களை நாங்கள் வணங்குவோம்? மற்றத் தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு செய்வது எங்களால் முடியாது” என்றார்.

அன்னை, “இவற்றை நன்றாகக் கட்டி பூஜையறையில் வையுங்கள்” என்றார். கேதார்பாபு மீண்டும், “ராமேசுவரம் எப்படி இருக்கிறது?” என்றார். அன்னையோ, “நான் வைத்தது போலவே இருக்கிறார் ராமேசுவரர்” என்றார். அச்சமயம் கோலாப்மா வெளிமுற்றத்தின் வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். அன்னையை நோக்கி, “என்ன சொன்னீர்கள், அம்மா?” என்று கேட்டார். அன்னையும் சற்றுத் திடுக்கிட்டது போல, “என்ன சொல்வேன்! நீங்கள் எல்லோரும் விவரித்தது போலவே அங்கேயிருப்பது கண்டு ஆனந்தமாக இருந்தது என்றேன்” என்றார். கோலாப்மா தொடர்ந்து, “இல்லை, அம்மா நான் எல்லாவற்றையும் கேட்டேன். இப்போது பேச்சை மாற்றி என்ன பயன்? என்ன கேதார்?” என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து எழுந்து சென்றார். இது பற்றி யோகின்மா முதலியோரிடம் விவரிக்கவும் தொடங்கினார்.*

“ஆகா, நான் நூற்றெட்டு தங்க வில்வ இலைகளால் ஸ்ரீராமேசுவரர் பூஜை செய்ய சசி ஏற்பாடு செய்திருந்தான். நான் அங்கு வந்திருக்கிறேன் என்பதையறிந்த ராமநாதபுரம் மன்னர் அவருடைய திவானிடம் கூறிக்கோயிலின் கஜாணுவைத் திறந்து காட்டச் சொன்னார். எனக்கு ஏதேனும் வேண்டுமானால், அதனைப் பரிசாகக் கொடுக்கும்படியும் கட்டளையிட்டார். நான் என்ன சொல்வேன்? ஒரு விதத் தீர்மானத்திற்கும் வர முடியாமல் நான், ‘எனக்கு ஒன்றுமே தேவையில்லையே! எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் சசி ஏற்பாடு செய்து விடுகிறானே’ என்றேன். அவர்களின் மனம் நொந்து

* ராவணனை அழித்தபின் அந்தப் பாவம் தீர ஸ்ரீராமர் ராமேசுவரத்தில் அமைத்து வழிபட்டதே ராமேசுவரம் கோவில். அந்த சிவலிங்கத்தை சீதா தேவியே தன் கைகளால் பிரதிஷ்டை செய்ததாக ராமாயணம் கூறுகிறது. இங்கு சீதா தேவியின் அவதாரமாகக் கருதப்படுகின்ற அன்னை ஒருவேளை அதை நினைவு கூர்கிறார் போலும்.

போகுமோ என்று தோன்றியதால், 'சரி, ராதுவிற்கு ஏதாவது தேவையானால் எடுத்துக் கொள்ளட்டும்' என்றேன். ஆனால் சொல்லிய பிறகு அந்த விலையுயர்ந்த வைர நகைகளைக் கண்டதும் என் மனம் பதங்க ஆரம்பித்தது. குருதேவரிடம் மனம் குவித்து, 'குருதேவரே, ராதுவின் உள்ளத்தில் ஆசைகள் ஏற்படக் கூடாதே' என்று வேண்டிக் கொண்டேன். ராதுவோ, 'நான் எதை எடுத்துக் கொள்வது? இது ஒன்றும் எனக்கு வேண்டாம். எனக்கு எழுதுவதற்கு ஒரு பென்சில் வாங்கிக் கொடுத்தால் போதும். எனது பென்சிலைக் காணவில்லை' என்றாள். இதைக் கேட்ட பின் தான் எனக்கு நிம்மதிப் பெரு மூச்சுவந்தது. வெளியில் வந்து கடையில் இரண்டு காசுக்கு பென்சில் வாங்கிக் கொடுத்தேன்.' இது அன்னை எங்களிடம் கூறியது.

இந்த உரையாடலிற்குப் பின் அன்னை நிவேதனத் திற்காக எழுந்து சென்றார். நாங்களும் கீழே சென்றோம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண ஜன்மாஷ்டமிக்கு ஓரிரு நாட்கள் முன்பு நான் அன்னையிடம் சென்று அஷ்டமி தினத்தன்று மந்திர தீட்சை பெற்றுக் கொள்ள விரும்புவதைத் தெரிவித்தேன். அதனைக் கேட்ட கோலாப்பமா தனக்கே இயல்பான உரத்த குரலில், "இந்தச் சின்ன வயதிலேயா? (எனக்கு அப்போது வயது பதின்மூன்று) இரண்டு நாட்களில் மந்திரம் மறந்துவிடும். இப்போதிலிருந்து என்ன தீட்சை? கேதாருடைய வேலை இது, அன்னை உங்கள் ஊரைச் சேர்ந்தவர்தானே. அங்கே அவர் வரும்போது நன்றாக ஆலோசித்து தீட்சை வாங்கிக் கொள்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டார். உடனே அன்னை, "கோலாப்பின் பேச்சைப் பார். சிறிய வயதிலே நல்ல முறையில் பயின்றால் பின்னால் மறந்து போகுமா என்ன? இப்போது முதல் எந்த அளவு முடியுமோ அதனைச் செய். பின்னரோ

நான் இருக்கவே இருக்கிறேன்” என்றார். ஜன் மாஷ்டமி தினத்தன்று பகவானின் பூஜையை முடித்துக் கொண்டு எனக்கு மந்திர தீட்சையளித்தார். அவர் சொல்லிக் கொடுத்தது போலவே நான் ஜபம் செய்வதைக் கண்ட அவர், “அவ்வளவுதான். இது மனத்தில் நிற்காதா? நன்றாக நினைவிருக்கும். பிற்காலத்தில் எப்பொழுதுதெல்லாம் தேவையோ சமயத்திற்கேற்றபடிச் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன்” என்றார். பின்னர் சிரத்திலும் மார்பிலும் கையால் தடவி ஆசீர்வதித்தார். ஆசனத்தை விட்டு எழுந்த அன்னை தன்னுடன் வரும்படி என்னிடம் கூறினார். நான் அவரை வணங்கிவிட்டு அவருடன் பக்கத்து அறைக்குச் சென்றேன். உறியிலிருந்து இரண்டு இனிப்புப் பண்டங்களை எடுத்து ஒன்றிலிருந்து சிறு பகுதியைத் தாம் எடுத்துக் கொண்டு எஞ்சியதை என்னிடம் கொடுத்து “சாப்பிடு” என்றார். அவருடைய கையிலிருந்து அவருடைய எதிரிலேயே தின்பதற்கு வெட்கப்பட்ட என்னைக் கண்டு, “வெட்கப் படாதே, மந்திர தீட்சை ஆனதும் பிரசாதம் சாப்பிட வேண்டும்” என்றார். பிறகு குடிப்பதற்காக ஒரு டம்ளர் தண்ணீரும் கொடுத்தார். சில நாட்களுக்குப் பின் கேதார் பாபுவின் அன்னையை உடனழைத்துக் கொண்டு கோயல்பாராவுக்கு வந்தோம். வரும் சமயம் அன்னை கேதார் பாபுவிடம் சில ரூபாய்களைக் கொடுத்து, “ஐகத்தாத்திரி பூஜைக்கு வேண்டிய நெல் வரங்கி அரிசியாக்கி வையுங்கள்” என்றார்.

பால்குன மாதத்தில் அன்னை ஊருக்கு வந்திருந்தார். கோயல்பாராவிலிருந்து நாங்கள் மூவர் அதிகாலையில் புறப்பட்டு அவர் வரும் வழியிலேயே சந்திக்கச் சென்றோம். அன்னையின் வண்டிகளைத் தூரத்தில் கண்டவுடனேயே எங்களிலிருவர் ஆசிரமத்திற்குத் தகவலறிவிக்கத் திரும்பினர். நான் வண்டிகளுடன் திரும்பலாம் என்று அங்கேயே நின்று விட்டேன். தூரத்தி

லிருந்து என்னைக் கண்ட அன்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டார். நான் அருகில் சென்று வணங்கியவுடன் எல்லோரையும் பற்றி விசாரித்தார். வண்டி செல்ல நானும்கூட நடந்தேன். அன்னை வெளியில் முகத்தை நீட்டி, “இது என்ன கிராமம்? இது யாருடைய குளம்? கோயல்பாரா இன்னும் அவ்வளவு தூரம்” என்று பலவிதக் கேள்விகளைக் கேட்கத் தொடங்கினார். கோடல்பூர் தாண்டிச் சென்றதும் அன்னை, “இன்னும் எவ்வளவு தூரம் நடப்பாய்? வண்டியில் ஏறிக்கொள்” என்றார். வண்டியில் அன்னையுடன் ராதுவும் இருந்தாள். சிறிது நேரத்தில் வண்டியோட்டி, “நான் கொஞ்சம் நடக்கிறேன். நீங்கள் முன்னால் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்” என்றான். நான் வண்டியிலேறி மாடுகளைச் சற்று முடுக்கியதும் அவை மிக வேகமாகச் செல்ல அன்னை பெரிதாகச் சிரித்தார். “நன்றாக வண்டியோட்டுகிறாயே, எல்லா வேலைகளையும் செய்யக் கற்றுக்கொள்வது நல்லது” என்றார். சரியான சமயத்தில் ஆசிரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம். அன்னைக்கு வாத உடம்பு, மாட்டு வண்டியில் நீண்ட நேரம் உட்கார்ந்து வந்ததில் பாதங்கள் வீங்கிப் போய்விட்டன. கேதார்பாபுவின் தாயைக் கைத்தாங்கலாக பிடித்துக்கொண்டு வண்டியிலிருந்து இறங்கி மெதுவாக நடந்து சென்றார். பூஜையறை முற்றத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டார். சிறிது ஓய்வெடுத்துக் கொண்ட பின் நீராடச் சென்றார். என்னிடம், “கேதாரின் அன்னையிடம் மீண்டும் கத்த முடியாது. (கேதாரின் அன்னைக்கு காது சற்று மந்தம்) நீ உடைகளைக் களைந்துவிட்டு வேறு உடுத்திக்கொண்டு வந்து என்னுடைய பூஜைக்குத் தேவையானதை எடுத்துக் கொடு” என்றார்.

தெரியாத்தனமாக நான் அன்னையின் ஈரத்துண்டை உடுத்தியவாறு கூடையை எடுத்துக்கொண்டு பூப்பறிக்கச் சென்றேன். அதைக் கண்டு திகைத்துப் போய் நின்ற கேதார்பாபுவின் அன்னை, “என்ன இது!

அன்னையின் துண்டை உடுத்திக் கொண்டிருக்கிறாய். போ, போ அதை அவிழ்த்து வை'' என்றார். அன்னையோ, ''அதனாலென்ன? சிறுவன்தானே, என் துண்டை உடுத்திக் கொண்டால் என்ன ஆகிவிடும்? போ, போ பூப்பறித்துக் கொண்டு வா'' என்று கூறினார்.

உரையாடலுக்கிடையே ஒருநாள் கேதார்பாபு அன்னை யிடம், ''அம்மா, உங்களுடைய எல்லாக் குழந்தைகளும் பண்டிதர்கள். இங்கேயுள்ள நாங்கள் மட்டும் படிக்காத மக்கள், சரத் மகராஜ் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வரலாற்றைப் புத்தகமாக எழுதியிருக்கிறார். பிரசாரமும் செய்கிறார். மற்ற பலரும் சொற்பொழிவு செய்கிறார்கள். எத்தகையப் பணி நடக்கிறது!'' என்றார். இதைக் கேட்ட அன்னை, ''அதென்ன அப்படிச் சொல்லிவிட்டாய்! ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரே படித்தவர் அல்ல. பகவானிடம் மனத்தைச் செலுத்துவது ஒன்றையே அவர் கற்றிருந்தார். உன் மூலமாக இங்கு அனேக வேலைகள் நடைபெறும். இந்த முறை பகவான் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்) வந்ததன் நோக்கம்—ஏழையோ பணக்காரரோ பண்டிதனோ பாமரனோ வேறுபாடின்றி எல்லோரையும் கடைத்தேற்றுவதுதான். மலயமாருதம் வீசத் தொடங்கிவிட்டது* பாய்மரத்தை விரிக்க வேண்டியதுதானே! ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை சரணடை, உனக்கு நன்மையே உண்டாகும். இம்முறை மூங்கில், புல் இவை தவிர மற்ற எதிலும் ஓரளவு சாரம் இருந்தாலும் அது சந்தனமாகிவிடும். நீங்கள் எதற்குக் கவலைப்படுகிறீர்கள்? நீங்கள் எனக்குச் சொந்தமானவர்கள். ஆனால் என்ன தெரியுமா? அறிஞர்களான சாதுக்கள் தங்கப்பூண் கட்டிய தந்தம் கொண்ட யானைபோன்றவர்கள்'' என்று கூறிவிட்டுப் பூஜை செய்வதற்காக எழுந்தார். மாலை நேரத்திற்குச் சற்று முன்பாகவே அன்னை

* மலயமாருதம் வீசும்போது எல்லா மரங்களும் சந்தன மரங்களாகிவிடும் என்பது புராணக் கூற்று.

ஜெயராமப்பாடிக்குப் பல்லக்கில் புறப்பட்டார்.

கோயல்பாரா ஆசிரமத்திலிருந்து ஜகத்தாத்தரி பூஜை வேளையில் சமையலறை மேற்பார்வைக்காகச் செல்ல இருந்தவருக்குத் திடீரென உடல்நலமில்லாமல் போன தால் அந்தப் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக்கொண்டு பூஜைக்கு முன்தினம் ஜெயராமப்பாடி சென்றேன். அன்னை என்னைக் கண்டதும், “நல்லதாயிற்று. உன்னால் இந்த வேலையை நன்றாகச் செய்ய முடியும். இன்று எல்லா வற்றையும் சரியாகப் பார்த்து வைத்துக் கொள். நாளை அதிகாலையில் குளித்துவிட்டு வந்துவிடு. ஓரளவு ஆசாரத் துடன் வேலைகளைச் செய்தால்தான் நல்லது” என்றார். அந்த ஊர்ப் பகுதியில் ஆசார நியமங்களை வெகு தீவிரமாகக் கடைப்பிடித்து வந்ததன் காரணமாகத்தான் அன்னை இவ்வாறு கூறினார்.

ஜகத்தாத்தரி பூஜையன்று காலையிலிருந்தே அன்னை சமையலறையிலிருந்த மூட்டையின்மீது காலேத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தார். யார் எது வேண்டுமென்று கேட்டாலும் அதற்குத் தகுந்தவாறு நான் பொருள்களை எடுத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். பூஜை முடியும் வேளையில் அன்னை குளித்து, பிறரையும் உடனழைத்துக்கொண்டு மலரஞ்சலி செலுத்த மண்டபத்திற்குச் சென்றார். தேவியின் திருவடிகளில் மூன்றுமுறை மலர்கள் அர்ப்பித்து ஈர உடைகளுடனும் கூப்பியக் கரங்களுடனும் சில நிமிடங்கள் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தார். இடையூறேதுமின்றி பூஜை நிறைவேறிற்று. பிற்பகலில் கிராமத்து ஆண், பெண்கள் அனைவரும் பிரசாதமாக உணவு உட்கொண்டனர். அன்னையின் வீட்டில் மூன்று நாட்கள் பூஜை நடைபெறும். இரண்டாம் நாள் எனக்கு ஜூரம் வந்து விட்டதால் அன்னையே என் வேலையைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

மாலை ஆரதிக்குப்பின் துறவிகள், பக்தர்கள் எல்லோரும் இணைந்து பாட ஆரம்பித்தனர். “என்

தாயைக் காணச் செல்கிறேன் என்று இனி எண்ணுதே. அவள் உனக்கும் எனக்கும் மட்டும் அன்னை யல்ல. எல்லா உலகுக்கும் அவளே தாய்'' என்னும் பொருள்பட இயற்றப் பட்டிருந்த பாட்டை மீண்டும் மீண்டும் பாடினர். பக்கத்து அறையில் பெண்களுடன் அமர்ந்திருந்த அன்னை தன்னை மறந்து பாட்டைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். இரவு என்னிடம், “ஆகா, பஜனை வெகு நன்றாக அமைந்தது. பக்தர்களுக்குள் ஜாதி வேறுபாடு ஏது? எல்லோரும் ஒரு போலத்தான். ஒரே இடத்தில் எல்லோரையும் உட்கார வைத்து உணவளிக்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஆசை. பாழாய்ப்போன இந்த ஊரில் ஜாதி வித்தியாசங்கள் இன்னும் ஒழியவில்லை. எது எப்படியானாலும் பொரி உண்பதில் எதிர்ப்பில்லை. நீ ஒரு வேலை செய், நாளை அதிகாலையில் சுமார்புகூர் சென்று இரண்டு சேர் ஜிலேபி பெரியதாக வாங்கிக் கொண்டு வா” என்றார். மறுநாள் சுமார் ஒன்பது மணியளவில் ஜிலேபியுடன் நான் திரும்பினேன். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு அதனை நிவேதித்த அன்னை பெரியதொரு தட்டில் பொரியைப் பரப்பி அதன் மேல் ஜிலேபிகளை அழகாக அடுக்கி பக்தர்கள் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார். நாங்கள் அனைவரும் வெகு ஆனந்தத்துடன் தின்னத் தொடங்கினோம். அருகிலிருந்த அறையிலிருந்து அன்னை இதனைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒருமுறை மழைக்காலத்தில் ஜெயராமப்பாடியில் மலேரியா, சீதபேதி முதலியன தாண்டவமாடின. அன்னையும் பலநாட்கள் ரத்த பேதியால் அவதிப்பட்டார். டாக்டர் கஞ்சிலாலின் சிகிச்சையினால் குணமடைந்தார். ஈரத்திலும் சேற்றிலும் நடப்பதன் காரணமாக கோயல்பாரா ஆசிரமத்தில் எங்களில் பலருக்கும் ஜூரம் உண்டாயிற்று. பத்துப் பதினைந்து தினங்களுக்கு எங்களில் யாரும் ஜெயராமப்பாடி செல்லவில்லை

என்பதைக் கவனித்த அன்னை எங்களைப் பற்றித் தகவல் அறிய ஒரு பெண்ணை அனுப்பி வைத்தார்; அதன் மறு நாளே ராதுவைக் கொண்டு ஒரு கடிதம் எழுத வைத்து எங்களுக்கு அனுப்பினார். அதன் விவரம் பின் வருமாறு: ‘அன்பு கேதார், நான் உங்கள் ஆரசிமத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறேன். அவர் சாதமும் மீனும் உண்பார், ஆகையால் அவருக்கு அரிசி சமைத்து படைத்தல் வேண்டும். செவ்வாய், சனிக்கிழமைகளில் மீனும் படைக்க வேண்டும். ஞாயிற்றுக்கிழமை வேண்டாம். எது எப்படியானாலும் மூன்று விதக் காய்கறி வகைகள் படைத்தே ஆகவேண்டும். இவ்வாறு வயிற்றைக் காயப்போட்டால் ஊரில் பரவியிருக்கும் மலேரியாவுடன் எப்படிப் போராடுவது?’

இது நடந்த சில நாட்களுக்குப்பின் அன்னை கேதார்பாபுவிடம் ராதுவைப் பற்றி, ‘‘இவ்வளவு பெரியவளாக இருக்கிறாளே தவிர அறிவு வளரவே இல்லை. பகவான் அவளை என்னிடம் கொடுத்து எத்தகைய பந்தத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் மறைந்த பின் நான் ஊருக்குத் திரும்பியபோது ஒரு நாள் எதிலும் விருப்பமின்றி உட்கார்ந்திருந்தேன். அப்போது சிறிய பெண்ணாக சிவப்புச் சேலை கட்டிய படி எதிரே தோன்றினாள் அவள் (ராது)’’ என்றார். கேதார்பாபு வேறெங்கோ கவனமாக இருப்பதைக் கண்ட அன்னை ‘‘ஓ கேதார், நான் சொன்னதைக் கேட்டாயா, அதுதான் யோகமாயை’’ என்றார். கேதார்பாபு, ‘‘இல்லை அம்மா, நான் முழுவதும் கேட்கவில்லை. மறுபடியும் சொல்லுங்களேன்’’ என்றார். அன்னை உடனே, ‘‘ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் மறைந்ததும் சம்சாரத்தில் எனக்கு எதிலுமே பற்று இருக்கவில்லை. மனம் வெறுமையாகி ‘இந்த சம்சாரத்தில் இனி எனக்கு என்ன இருக்கிறது?’ என்று அவரிடம் பிரார்த்தித்தேன். திடீரென்று சிவப்புச் சேலையணிந்த பத்து பன்

னிரண்டு வயதான பெண் ஒருத்தி என் எதிரே உல வினாள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அவளைக் காட்டி, 'இவளைப் பற்றிப் பிடித்து நீ இந்த உலகில் வாழ். உன்னிடம் எண்ணற்ற பிள்ளைகள் வரப் போகிறார்கள்' என்று கூறி, மறு நிமிடமே மறைந்து விட்டார். அந்தப் பெண்ணையும் காணவில்லை. அன்று நான் அதே இடத்தில் அமர்ந்திருந்த பொழுது தம்பியின் பைத்திய மனைவி (ராதுவின் தாய்) படுக்கை விரிப்புகள் சில வற்றை சுருட்டிக்கொண்டு நொண்டி நொண்டி நடந்து வந்தாள், பின்னாலேயே ராது அழுது கொண்டே சென்றாள். அதைக் கண்ட என் மனம் பரிதவித்தது. உடனே எழுந்திருந்து ராதுவை எடுத்துக் கொண்டேன். நான் இவளைக் கவனித்துக் கொள்ளா விட்டால் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? அப்பாவும் இல்லை, அம்மாவோ பைத்தியம். இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டு ராதுவை மடியில் இருத்திக் கொண்டேன். எதிரே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பார்க்க முடிந்தது. அவர் 'இவள், தான் அந்தப் பெண். இவளைப் பிடித்துக் கொள், இவளே யோகமாயை' என்றார். எனக்கு என்ன தெரியும்பா? ஆரம்பத்தில் நன்றாகத் தானிருந்தாள். இப்போதுதான் பல வேதனைகள். போதாக்குறைக்குக் கல்யாணம் வேறு நடந்தாகிவிட்டது. பைத்தியத்தின் பெண்ணும் பைத்தியமாகி விடுமோ என்று எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. கடைசியில் நான் என்ன செய்கிறேன்? பைத்தியத்தை மனிதப் பிறவியாக ஆக்கப் பார்க்கிறேன்'' என்றார்.

கல்கத்தாவிலிருந்து அன்னை கேதார்பாபுவிற்குக் கடித மெழுதினார்: 'கோயல்பாராவில் எனக்காக ஓர் அறையை நீங்கள் தயாராக்கி வைக்க முடியுமானால் கிராமத்திற்கு வரும்போது உங்கள் ஆசிரமத்திலும் வந்து தங்குவேன்'' இக்கடிதத்தைக் கண்ட நாங்கள் எவ்வாறோ முயன்று அவருக்கென்று ஒரு வீடே ஏற்பாடு செய்தோம். அதற்கு 'ஐகதம்பா ஆசிரமம்' என்று

பெயரிட்டோம். அன்னை அவ்விட்டிற்கு முதன் முறையாக, வந்தபொழுது கிட்டதட்டப் பதினைந்து நாட்கள் தங்கியிருந்த பின்னரே ஜெயரம்பாடி சென்றார். அன்னை இரண்டாம் முறை ஒருநாள் மாலை யில் அவர் வருவதாக இருந்தது. நாங்களும் பல்லக்கு தயாராக வைத்திருந்தோம். ஆனால் அன்று காலையிலிருந்தே பெருமழை பெய்து கொண்டேயிருந்தது, நதியில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடுகிறது என்றறிந்தோம். இருந்த போதிலும் கேதார் பாபு, “அன்னையின் உத்தரவுப்படி பல்லக்குடன் குறிப்பிட்ட வேளையில் ஜெயரம்பாடி போய்விடுங்கள். பின்னர் அன்னை என்ன சொல்கிறாரோ அதன்படிச் செய்யலாம்” என்றார். நதியிலோ நடந்து அக்கரை செல்ல முடியாத அளவுக்கு வெள்ளம் பெருக்கு. ரஜேன் மகராஜ் நீந்திச் சென்று சிறிய படகு ஒன்றைக் கொண்டு வந்தார். நாங்கள் எல்லோரும் பல்லக்குடன் அதில் அமர்ந்து அக்கரை சென்று சுமார் மூன்று மணியளவில் ஜெயரம்பாடி போய்ச் சேர்ந்தோம்.

எங்களைக் கண்ட காளி மாமா கோபத்துடன், “இந்தக் கொட்டுகிற மழையில் அக்காவை அழைத்துச் செல்ல எதற்காக வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார். அன்னையோ புன்னகை புரிந்தார். ரஜேன் மகராஜ், “அன்னையை அழைத்துச் சென்று சேவை புரிவது என்பது நாங்களே தீர்மானித்துச் செயல்படுகிற விஷயமா என்ன? இன்று பல்லக்குக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லியிருந்தோம். அதனால் வந்திருக்கிறோம் அவ்வளவுதான்” என்றார். அன்னையும் சிரித்துக் கொண்டே, “அதென்ன, கொடுத்த வாக்கை நீங்கள் மட்டும் காப்பாற்றுவீர்கள், என்னால் மட்டும் முடியுதா? நான் ஒருத்தியே பல்லக்கில் வருவேன். அன்னை அழைத்துச் செல்லுங்கள். அவர்களெல்லாம் பின்னால் வரட்டும்” என்றார். நாங்கள் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு, “இல்லை அம்மா, அதனாலென்ன? இந்த மழைக்காலத்தில்

யாராவது வீட்டை வீட்டு வெளியே செல்வார்களா? உங்களை அழைத்துச் சென்று மழையில் நனையச் செய்து உடம்பிற்கு ஏதேனும் வேதனை வரும்படியாக நாங்கள் செய்வோமா?" என்று கூறினோம். காளி மாமாவும் அன்னையும் பெரிதாகச் சிரித்தார்கள். நாங்களும் பல்லக்கை எடுத்துக் கொண்டு ஆசிரமம் திரும்பினோம்.

ஆனால் அன்னை உடல்நலம் குன்றிய காரணத்தால் பல மாதங்களுக்குப் பின்னரே கோயல்பாராவிற்ரு வருகை தந்தார். ஒருநாள் காலை சுமார் பதினொரு மணியளவிற்கு ஜகதம்பா ஆசிரமத்திற்கு நான் சென்ற பொழுது அங்குள்ள பெண்களுக்கிடையில் ஏதோ சலசலப்பு நிலவுவதைக் கண்டேன். கேதார் பாபுவின் அன்னை மெதுவாக என்னிடம், "அன்னைக்கு பாவ சமாதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. வாயில் 'டாகுர்' என்ற வார்த்தை மட்டும் வெளிவருகிறது. மற்றபடி உடலில் அசைவே இல்லை" என்றார். பெண்களனைவரும் அன்னையின் தலையிலும் கண்களிலும் தண்ணீரைத் தெளித்துப் பார்க்கின்றனர். பின்னர் அன்னை கண் விழித்தவுடன் நளினி, "என்ன அத்தை? ஏன் இப்படி ஆயிற்று?" என்று கேட்டார். அன்னை, "என்னவாகி விட்டது? ஒன்றுமில்லை. உன் ஊசியில் நூல் கோக்கப் போய் தலையை கொஞ்சம் சுற்றிவிட்டது" என்றார். மீண்டும் யாரும் அந்தப் பேச்சை எடுக்கவே இல்லை.

பிற்காலத்தில் உத்போதனில் அன்னை கடைசி முறையாக உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டுப் படுத்திருந்த வேளையில் இந்த பாவசமாதி நிலையைப் பற்றி என்னிடம் விவரித்துக் கூறினார். அன்று சுமார் ஒன்றரை அல்லது இரண்டு மணியிருக்கும். அன்னையின் ஜூரம் அதிகரித்திருந்தது. எப்போதும் போல நான் படுக்கையருகே அமர்ந்து அவருக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தேன். ஈரக்கை வைத்து நெற்றியில் தடவிக் கொண்டிருந்தேன். அன்னை என் முதுகையும் நெஞ்சையும் தடவிக்கொடுத்து முகத்தை நோக்கி, "இந்த உடல் போய்விட்டால் உங்

களுக்கெல்லாம் மிகவும் கஷ்டமாக இருக்குமென்று எனக்குத் தெரிகிறது” என்றார். நான், “அம்மா, இப்போது எதற்கு அந்தப் பேச்செல்லாம்? இப்போது மருந்துகளாலும் தேவையான பலன் கிடைக்கவில்லை. நீங்கள்தாம் பகவானிடம் இந்த உடலைப் பற்றி கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன். சொன்னால் எல்லாம் சரியாகிப் போய்விடும்” என்றேன். அன்னை சற்றே புன்னகைத்துக் கொண்டு, “கோயல்பாராவில் அத்தனை ஜூரம் வந்ததே. நினைவு தப்பிப்போய் படுக்கையிலிருந்து தவறிக் கீழே விழுந்துவிட்டேன். சற்றே நினைவு வந்ததும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை நினைந்து உடல் நலத்திற்காக வேண்டினேன். அப்போதெல்லாம் அவருடைய தரிசனம் கிடைத்தது. பலவீன நிலையில் ஒருமுறை வெளி முற்றத்தில் உட்கார்ந்திருந்தேன். நளினி முதலியவரெல்லாம் ஏதோ தையல் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். நாலா பக்கமும் வெயில் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது. பார்த்துக் கொண்டேயிருந்த பொழுது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் வாசற்கதவு வழியாக உள்ளே நுழைந்து இந்தக் குளிர்ச்சியான வெளி முற்றத்தில் படுத்துக் கொண்டார். அதைக் கண்ட நான் அவசரமாக முந்தானையை எடுத்து விரிப்பதற்காகச் சென்றேன். அப்படியே எனக்கு என்னவோ ஆகிவிட்டது. கேதாரின் தாய் பயந்து போய் கலவரப் படுத்தி விட்டாள். அதனால் அவர்களிடம், ‘ஒன்றுமில்லை. ஊசியில் நூல் கோக்கப்போய் தலை சுற்றிவிட்டது’ என்று சொல்லி விட்டேன். உங்களுக்காகவே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் இந்த உடலைப் பற்றி எத்தனைமுறை சொல்லியிருப்பேன்? ஆனால் இப்போதெல்லாம் அப்படி நான் அவரை வேண்டிக் கொண்டால் அவருடைய தரிசனமே கிடைப்பதில்லை. இந்த உடல் இனி இருப்பதில் அவருக்கு விருப்பமில்லை. சரத் இருக்கிறானே” என்று பதில் சொன்னார். பின்னர் கோயல்பாராவில் கேதார் பாபுவின் அன்னையின் மூலமும் இதனைப் பற்றி

அறிந்தேன். அன்னை அவரிடமும் இதையே சொல்லி யிருந்தார்.

ஒருநாள் பகல் இரண்டு மணியளவில் கோயல்பாரா வந்தடைந்தேன். நல்ல வெயில். அன்னை எனக்குச் சில இனிப்புகளையும் நீரையும் கொடுத்துவிட்டு, “ரொம்ப உஷ்ணமாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்துக் கொள். வெயில் தணிந்ததும் கிளம்பு. கோபேஷ் எப்படி இருக்கிறான்? இன்று என்ன சாப்பிட்டாய்? என்ன சமையல்? போகும்போது கொஞ்சம் பழம், அரிசி எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு போ” என்றார். நானும் சிரித்துக் கொண்டே, “கோபேஷ் சொல்படியே வாழைக்காய், உருளைக்கிழங்கு எல்லாவற்றையும் தோலெடுத்து நறுக்கிக் கலந்து கறி செய்தோம். ஆனால் அளவு தெரியாமல் ஏழெட்டு பேருக்கு தேவை யான அளவு சமைத்துவிட்டோம்” என்றேன். அன்னை இதைக் கேட்டு சிரித்து விட்டார். பேசிக் கொண்டிருந்த வேளையில் ஆகாயத்தில் மேகக் கூட்டம் உருவாகி விட்டது. “அப்பாடா, கொஞ்சமாவது மழை பெய்தால் பூமி குளிரும்” என்றார் அன்னை. சில நிமிடங்களிலேயே காற்றும் பனிக்கட்டி மழையும் ஆரம்பித்துவிட்டது. அன்னையும் ஆனந்தமாக இரண்டொரு பனிக்கட்டிகளை வாயில் போட்டுக் கொண்டார். ஆனால் இதன் காரணமாகவே அவருக்கு ஜுரம் வந்துவிட்டது; பின்னர் இந்த ஜுரமே பயங்கர உருவமெடுத்துவிட்டது.

ராஷ்பிஹாரி மகராஜும் நானும் அன்னையின் கட்டிலின் இரு புறங்களிலும் அமர்ந்திருந்தோம். அன்னையும் என் நெஞ்சில் கை வைத்து, “ஆகா, எத்தனைப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். யாருடைய உடலும் குளிர்ச்சியாக இல்லை. இவன் சிறியவன், இவனுடைய உடல் எவ்வளவு குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது! என் கையும் குளிர்ந்துவிட்டது” என்றார். உடல்நிலை மோசமாக இருந்தபொழுது அன்னை ச்ரத் மகராஜை

சுவாமி யோகானந்தர்

சுவாமி சாரதானந்தர்

அடிக்கடித் தேடுவார். ஒருமுறை அதையறிந்த சரத் மகராஜும் டாக்டர் கஞ்சிலால் முதலியவரை அழைத்து வந்தார். பின்னர் நேராக அன்னையின் படுக்கையருகில் சென்றார். அப்போது அன்னை உடல்வேதனை தாங்காமல் கை கால்களை உதறிக் கொண்டிருந்தார். அதைக் கண்ட சரத் மகராஜ் தன் சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு படுக்கையின் மீது வந்தமர்ந்தார். அன்னை அவருடைய முதுகில் உள்ளங்கையை வைத்து, “ஆகா! என் முழு உடம்பும் குளிர்ந்துவிட்டது. சரத்தின் உடல் பனிப் பாறையைப் போல இருக்கிறது” என்றார். சரத் மகராஜும், “இதோ பாருங்கள் அம்மா, நாங்கள் எல்லோரும் வந்திருக்கிறோம். கொஞ்சம் எழுந்து உட்காருங்கள்” என்றார். அன்னையோ, “ஆம் அப்பா, கஞ்சிலால் கொஞ்சம் மருந்து கொடுக்கட்டும். எனக்கு எல்லாம் சரியாகி விடும்” என்றார். இதைக் கேட்ட சரத் மகராஜின் முகம் மலர்ந்தது. சில நாட்களிலேயே அன்னையின் ஜூரம் பூரணமாக மறைந்தது. அவர் உணவு கொள்ளத் தொடங்கினார். சரத் மகராஜ் ஒருநாள் அன்னையிடம், “அம்மா இந்த முறை உங்களை விட்டுவிட்டு போகப் போவதில்லை, என்னுடன் கல்கத்தா அழைத்துச் செல்லப் போகிறேன்.” என்றார். அன்னையும் எந்த எதிர்ப்பும் தெரிவிக்கவில்லை, “ஆனால் ஒரு முறை ஜெயராம்பாடி சென்றுவிட்டு அங்கிருந்து மீண்டும் புறப்பட வேண்டும்” என்றார். சரத் மகராஜும் ஒப்புக்கொண்டு ஜெயராம்பாடிக்குச் செல்ல நல்ல நாள் பார்க்க ஆரம்பித்தார்.

அன்னை கோயல்பாராவில் நோயில் படுத்திருந்த போது உத்போதனில் சுவாமி பிரஜ்ஞானந்தர் மரண மடைந்தார்; அவரது சகோதரியும், நிவேதிதா பள்ளியின் தலைவியுமான சகோதரி சுதீரா அப்போது அவரது படுக்கையின் அருகில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார் என்பதை அன்னை கேள்விப்பட்டபோது, “ஆ, அவள் ஒரு குரல் அழுது தீர்த்திருந்தால்கூட அவளது துயரம்

சற்றுத் தீர்ந்திருக்குமே. ஏற்கனவே அவள் இதய நோய் உள்ளவள், நோய்வாய்ப் படாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்றார்.

இன்னொரு நிகழ்ச்சியும் என் நினைவுக்கு வருகிறது. அப்போது நான் ஜெயராமப்பாடியில் அன்னை யுடன் இருந்தேன். ஒருநாள் கோயல்பாராவிலிருந்து ஜெய ராமப்பாடிக்கு வந்து கொண்டிருந்தேன். பல சாமான் களின் சுமையை ஒரு பெண் சுமந்து கொண்டு வந் தாள். அவள் வந்து சுமையை இறக்கிவிட்டு அன்னை யைப் பணிந்தாள். 'மகளே, ஏன் பல நாட்களாக நீ இங்கு வருவதே இல்லை?' என்று பரிவுடன் வின வினார் அன்னை. 'அதை என்ன சொல்வேன், அம்மா, நாட்களைத் தள்ளுவதே மிகவும் கஷ்டமாக உள்ளது. சாப்பாட்டிற்கே அங்குமிங்கும் அலைய வேண்டியுள்ளது. ஏதோ சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்த என் மகனும் இறந்து போனான்' என்று கண்ணீரும் கல்பலையுமாக அந்தப் பெண் கூறினாள்.

'என்ன துயரம்!' என்று வருந்தினார் அன்னை. அன்னை வருந்துவதைக் கண்ட அவளது துயரம் பன்மடங்காகப் பெருகிற்று. ஒவென்று அழலானாள் அவள். அன்னை யும் அந்தத் துயரமெல்லாம் தம்மீது தாங்கிக் கொண்ட வர் போல வராந்தாவிலிருந்த தூணில் தலை சாய்த்தபடி அவளுடன் அழலானார். இருவரும் தேம்பித்தேம்பி அழுவதைக் கேட்டு வெளியில் ஓடிவந்தவர்கள் அனைவரும் திகைத்து நின்று விட்டனர். சில நொடிகள் கரைந்து மறைந்தன. சாதாரண நிலை திரும்பியதும் அன்னை தேங்காய் எண்ணெய் கொண்டுவரச் செய்து அவளது தலையில் தம் கையாலேயே தேய்த்தார். பின்னர் பொரி, சர்க்கரை இவற்றின் ஒரு முடிப்பை அவளி ளிடம் கொடுத்து 'மீண்டும் வா மகளே!' என்று கனி வுடன் கூறினார். அந்தப் பெண்ணின் முகத்திலிருந்தே அவள் பெற்ற பேரமைதியை என்னால் ஊகிக்க முடிந்தது.

அன்னையின் உடல்நிலை ஓரளவுக்குத் திரும்பியதும் குறித்த நாளன்று ஜெயராமப்பாடி சென்றார். சரத் மகராஜும் பிறரும் உடன் சென்றார்கள். கிராமத்திலுள்ள ஆண், பெண் அனைவரும் அன்னையைக் காணத் திரண்டு விட்டார்கள். மீண்டும் அன்னையைக் காண்போம் என்ற நம்பிக்கையையே தாங்கள் இழந்துவிட்டிருந்ததாகச் சிலர் கூறினார்கள். அதற்கு அன்னை, 'ஆம், நான் நோயால் மிகவும் அவதிப் பட்டேன். சரத், கஞ்ஜிலால் எல்லோரும் எனக்குத் துணை புரிந்தனர். சிம்மவாகினி அன்னையின் அருளால் எல்லாம் நன்றாகி விட்டது. நான் கல்கத்தாவில் சென்று தங்க வேண்டும் என்று சரத் கூறுகிறான். நீங்கள் எல்லோரும் அனுமதித்தால் நான் அங்கு சென்று உடல் நலம் மீண்டதும் திரும்புகிறேன்' என்றார். எல்லோரும் அதற்கு மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதிக்கவே ஏழெட்டு நாட்களில் அன்னை கல்கத்தா புறப்பட்டார்.

சில மாதங்களுக்குப் பின்னர் நான் பேலூர் மடம் சென்றேன். ராது உத்போதனில் நோய்வாய்ப் பட்டிருந்தான், சிறு ஒலியைக் கூட அவளால் தாங்க முடியவில்லை. எனவே அன்னை அவளை நிவேதிதா பெண்கள் கல்லூரி விடுதியில் அழைத்துச் சென்றார். அன்னையை வணங்க நான் சென்றிருந்தேன். அன்னை சிறிது சஞ்சல முற்றவராகவே காணப் பட்டார். "இவளுடன் எங்கு செல்வேன் நான்? கிராமம் நல்லதுதான், ஆனால் அங்கு மருத்துவ வசதியில்லை" என்றார்.

அன்னை மறுநாளே சொந்தக் கிராமத்திற்குச் செல்வதாக சுவாமிஜியின் பிறந்தநாளன்று அறிந்தேன். சரத் மகராஜின் கட்டளைக்கிணங்கி அன்னையுடன் செல்வதற்காக உத்போதனுக்கு விரைந்தேன். அன்னை ஒரு கயிற்றுக் கட்டைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். என்னைப் பார்த்ததும், "இந்தக் கணக்கற்ற மூட்டை முடிச்சுகளுடன் ஊருக்குப் போகிறேன். நீ என்னுடன் வருவது என்னவாயிற்று? நீங்கள் எல்லா மதான்

எனக்கு ஒரே பக்கபலமாக இருக்கிறீர்கள்” என்றார். நான் அவரது திருப் பாதங்களில் பணிந்தபின், “அம்மா நீங்கள் பணித்தது உடனே நடைபெறும். நான் உங்களுடன் வருவதில் என்ன சிரமம் உள்ளது?” என்றேன். “நல்லது, மகனே, இந்தக் கயிறும் பிற பொருட்களும் நன்றாகக் கட்டப் பட்டுள்ளனவா என்று கவனித்துக் கொள். நான் உனக்காகக் காத்திருந்தேன். நீ வராமல் போனதும் நானே கட்டத் தொடங்கிவிட்டேன்” என்றார் அன்னை. பின்னர் நானும் அவருமாக இரவு பதினொரு மணிவரை எல்லா வற்றையும் கட்டிச் சரி செய்துவிட்டு மறுநாள் அதிகாலையில் புறப்பட்டோம்.

வழியிலுள்ள விஷ்ணுபூரில் மூன்று நாட்கள் தங்கிய பிறகு மீண்டும் ஆறு மாட்டு வண்டிகளில் புறப்பட்டோம். எட்டுமைல் தள்ளியிருந்த ஜெய்பூரில் ஒரு சத்திரத்தில் சமையலுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அடுப்பிலிருந்து எடுக்கும்போது பாணை விழுந்து நொறுங்கி சோறும் தண்ணீரும் சிதறிவிட்டது. நாங்கள் எல்லோரும் பதைத்து திகைத்து நின்றுவிட்டோம். ஆனால் அன்னையோ எவ்விதத் தயக்கமோ பதட்டமோ இன்றி உடைந்தத் துண்டுகளை அப்புறப் படுத்திவிட்டு சோற்றைப் பிரித்தெடுத்தார். பின்னர் கைகளைத் துடைத்துவிட்டு, பெட்டியிலிருந்து குரு தேவரின் படத்தை எடுத்து வெளியில் வைத்தார். மேலிருந்து எடுத்த சோற்றையும் சாதாரணக் குழம்பு ஒன்றையும் ஓர் இலையில் படைத்தார். கூப்பிய கைகளுடன் குருதேவரிடம், “இன்று இவ்வாறு நிகழ் நீங்கள் திருவுள்ளம் கொண்டுவிட்டீர்கள். சூடாக இருக்கும்போதே உங்கள் உணவை முடித்து விடுங்கள்” என்றார். அன்னையின் இந்த வினோத முறையைக் கண்ட நாங்கள் அனைவரும் கொல்லென்று சிரித்து விட்டோம். அதற்கு அன்னை, “சூழ்நிலைக்குத் தக்க படி நாம் நம்மை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இப்

அன்பு மொழிகள்

போது அனைவரும் அமர்ந்து உணவு அருந்துங்கள்” என்றார். நாங்களும் வட்டமாக அமர்ந்தோம். அன்னை அனைவருக்கும் பரிமாறிவிட்டு தனக்கும் ஓர் ஓரமாகப் பரிமாறிக் கொண்டார்; பின்னர் சப்பணமிட்டுச் சாப்பிடத் தொடங்கினார். “நன்றாகச் சமைக்கப் பட்டுள்ளது” என்றார். உணவை முடித்தபின் புறப்பட்ட நாங்கள் இரவு பதினொரு மணிக்குக் கோயல் பாராவை அடைந்தோம்.

இன்னொரு நிகழ்ச்சி: ஒருமுறை கௌரிமா அன்னையைக் காண ஜெயராம்பாடி சென்றார். துணைக்காக கோயல்பாராவிலிருந்து என்னையும் அழைத்துச் சென்றார். மாலையில் நாங்கள் புறப்பட்டோம். மாலை ஒளி மங்கும் வேளையில் ஜெயராம்பாடிக்கு அருகிலுள்ள ஆற்றின் கரையில் சேர்ந்தோம். ஆற்றைக் கடப்பதில் கௌரிமா சிறிது தயக்கம் காட்டியதால் சற்று இருட்டிய பின்னரே அன்னையின் வீடு சேர முடிந்தது. என்னை வெளியில் காக்குமாறு கூறிவிட்டு கௌரிமா உள்ளே சென்றார். தன் குரலை மாற்றிக் கொண்டு இரவுப் பிச்சைக்காரனைப் போல, “அம்மா, பிச்சை போடு, தாயே” என்று கத்தினார். ‘யாரது?’ என்று கேட்டபடியே இளைய மாமி வெளிவந்தார். கௌரிமா கிச்சுக்குரலில், ‘தாயே, பிச்சையிடுங்கள், நான் இரவுப் பிச்சைக்காரன்’ என்று அடித் தொண்டையில் கத்தினார். அந்த மாமி நடுங்கி அலறியபடியே உள்ளே ஓடி விட்டார். இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்ட அன்னை வெளியே வந்து ‘யாரங்கே?’ என்று குரல் கொடுத்தார். கௌரிமா மீண்டும் அதேபோல் கூறினார். ஆனால் அன்னை உடனே கண்டு பிடித்துவிட்டார். ‘ஓ, கௌரியா, வா, வா எப்போதும் வந்தாய்?’ என்று கேட்டார். அனைவரும் சிரித்து மகிழ்ந்தோம்.

ஓரிரு நாட்கள் கோயல்பாராவில் தங்கியதுமே ராது விற்கு அந்த இடம் மிகவும் பிடித்துவிட்டது. அந்த ஏகாந்தம் அவளை வெகுவாகக் கவர்ந்து விட்டது.

ஐகதம்பா ஆசிரமத்திற்குச் சற்றுத் தொலைவிலிருக்கும் ஒரு சிறிய, தனி வீடு ராதுவுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டது. இந்த வீட்டின் மூன்று புறங்களிலும் காடு குழந்திருந்தது. ஒருநாள் அன்னை சொன்னார்: “இப்போதெல்லாம் என் மனத்திற்கு அதிசய ஆற்றல் ஒன்று இருப்பதை நான் உணர்கிறேன். நல்லதானாலும் கெட்டதானாலும் என்னுள் ஓர் எண்ணம் தோன்றிவிட்டால் அது நிகழ்ந்து விடுகிறது. தனிமையாக இருப்பதால் ராதுவிற்கு இந்தக் காடு பிடித்திருக்கிறது. சில நாட்களாக, பகலில் நீ எங்கிருந்தாலும் மாலைக்குள் நீ வந்து எங்களுடன் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் என்னுள் ஆழ்ந்து எழுகிறது. குழந்தாய், நான் மிகவும் அஞ்சுகிறேன். ரஜேனிடமும் நான் கூறிவிட்டேன். அவன் இரவு பத்து அல்லது பதினொரு மணிக்கு வருவான்.” அன்றிலிருந்து தினமும் மாலையில் ராதுவின் வீட்டின் முன்னால் நிற்கும் ஒரு மரத்தின் கீழ் நான் அமர்ந்து ராதுவின் வீட்டைக் கவனித்து வருவது வழக்கம். அன்னையும் உடன் அமர்ந்து மிக மெல்லிய குரலில் உரையாடுவார். ஒருநாள், “என்ன பயங்கரமான காடு இது, திடீரெனக் கரடி வந்தால்கூட ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை” என்றார். “ஆனால், அம்மா, இந்தப் பகுதிகளில் கரடிகளை நான் கண்டதே இல்லையே!” என்று நான் பதில் கூறினேன். ஆனால், உண்மையிலேயே அது நடந்து விட்டது. ஒரு மைல் தூரத்திலுள்ள தேஸ்ரா என்னும் கிராமத்தில் சாணி அள்ளிக் கொண்டிருந்த முதியவள் ஒருத்தியைப் பெரிய கரடி ஒன்று வந்து தாக்கிக் கொன்று விட்டதாக ஓரிரு நாட்களுள் நாங்கள் அறிந்தோம். அந்தக் கரடியும் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டு விட்டது. அன்று மாலை அன்னை என்னிடம், “அந்தக் கரடியின் அட்டகாசத்தைக் கேட்டாயா? அது அம்பிகாவின் மாமியாரைக் கொன்று விட்டதாம். நீயோ கரடி இல்லை வேறு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய்” என்றார்.

மாலை வேளையில் இனிப்புகளும் சிறிது நீரும் அருந்துவது அன்னையின் வழக்கம். மரத்தின் அடியில் அமர்ந்திருக்கும்போது எனக்கும் சிறிது தருவார். “நாள் முழுவதும் உழைத்த பிறகு ஏதாவது சிறிது சாப்பிட்டு, சிறிது தண்ணீரும் குடித்தால் உடல் சற்று புத்துணர்ச்சி பெறுகிறது. அதன் பிறகு ஜபமோ தியானமோ வேறு எந்த வேலையோ செய்தாலும் மனம் எளிதில் நிலைப்படுகிறது” என்பார் அவர்.

ஒருநாள் அன்னை என்னிடம், “குருதேவரின் சேவைகளுக்காக நான் நகபத்தில் தங்கியிருப்போது எத்துணை சிரமமான சூழ்நிலைகளை அந்தச் சிறிய அறையில் நான் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது! எத்தனைப் பொருட்கள்! குருதேவருக்கான மீனை நான் உறியில் பாளையில் வைத்திருப்பது வழக்கம். ஆனால் அவரது சேவைகளில் இந்தக் கஷ்டங்களை நான் உணரவேயில்லை. சொல்லொணாத பேரானந்தத்திலேயே ஒவ்வொரு நாளும் கழியும். இப்போது ராதுவால் இந்தச் சங்கடமான சூழ்நிலைகளில் உள்ளேன் இந்தக் காட்டில் உங்கள் அனைவருடனும் உட்கார்ந்திருக்கிறேன்—நற்பணிகள், தவங்கள், தியானம் எதுவுமே இல்லாமல் போய்விட்டது. இந்தக் கடினமான சூழ்நிலையிலிருந்து அவரது அருளால் வெளியேறி விட்டோமானால் நாம் புண்ணிய சாலிகளே (ராது அப்போது கர்ப்பிணியாக இருந்தாள்)” என்று கூறினார்.

சிறிது நேரத்தில் நவசானிலிருந்து ஒரு பெண் வந்து என்னிடம், “சகோதரா, இன்று பிற்பகல் அன்னை என்னிடம், ‘இந்த இரு காகங்களும் சரியாக இந்த நேரத்தில் இந்த மரத்தில் அமர்ந்து கரையத் தொடங்கி விடுகின்றன. ராதுவிற்கு இதனால் கோபம் வந்துவிடுகிறது. ஆனால் கடந்த சில நாட்களாக அவற்றைக் காணவில்லை. அவை எங்கு போயிருக்கும்?’” என்று கேட்டார். அவர் அப்படிக்கேட்டுக்

கொண்டிருக்கும் போதே அந்தக் காகங்கள் வந்து கரையத் தொடங்கிவிட்டன'' என்று கூறினார். அதைக் கேட்டபடியே அன்னையும் அது உண்மைதான் என்றார்.

ஜூன் மாதத்தில் ஒருநாள் அன்னையும் நாங்கள் சிலரும் மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தோம். இரவு பத்து மணியிருக்கும். திடீரென அன்னை, ''அந்தப் பைத்தியக்காரன் சில நாட்களாகவே வருவதில்லை. அவன் தீவிரப் பைத்தியம்தான், ஆனால் நன்றாகப் பாடுகிறான். இருந்தாலும் இங்கு வந்து ஏதாவது கலவரத்தை உண்டாக்கி விடுவானே என்று அஞ்சுகிறேன்'' என்றார். நவசான் சகோதரி உடனே அதைத் தடுத்து, ''அம்மா, அவனை இப்போது ஏன் நினைக்கிறீர்கள்? உங்கள் எண்ணம் நிறைவேறி இந்த இரவில் அவன் இங்கு வந்தாலும் வந்து விடுவான்.'' என்றார். ''யாருக்குத் தெரியும்?'' என்றார் அன்னை. இடையில் நான் புகுந்து, ''இதெல்லாம் வெறும் கற்பனை, இந்த இரவில் ஆற்றைக் கடந்து எவன் வருவான்?'' என்றேன் நான். நான் சொல்லி வாய் மூடுமுன் அந்தப் பைத்தியக்காரன் எதிரில் நின்றான். தலையில் பனை ஓலைகளையும் கைகளில் பச்சை இலைகளையும் வைத்துக் கொண்டு அவன் நின்றதே திகைப்பூட்டுவதாக இருந்தது. ''இந்தக் கீரையெல்லாம் நான் உனக்காகக் கொண்டு வந்தேன்'' என்றான் அவன், பயத்தால் உறைந்த நவசான் சகோதரி நடுங்கியபடியே உள்ளே ஓடிவிட்டாள். அன்னை அவனிடம், ''போய்விடு, இந்த நடு இரவில் வந்து கலாட்டா செய்யாதே'' என்றார்.

பைத்தியக்காரன் : நான் எப்படிப் போவேன்? ஆற்றில் வெள்ளப் பெருக்காக அல்லவா இருக்கிறது.

நான் : அப்படியானால் நீ எப்படி வந்தாய்?

பைத்தியக்காரன் : நீந்தி வந்தேன்.

அன்னை மீண்டும் அவனிடம், ''அன்பு சகோதரா, சத்தம் செய்யாதே'' என்றார். அவனும் ஒரு வார்த்தை

கூடப் பேசாமல் சென்றுவிட்டான். இருமாதங்களாக அன்னை இவ்வாறே இருந்தார்.

இன்னொரு முறை, ராதுவின் அறைக்கு எதிரிலுள்ள வராந்தாவில் அன்னைக்கு அருகில் அமர்ந்துகொண்டிருக்கக் கொண்டு எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது அந்த இடத்தைக் கடந்து சென்ற ஒரு பக்தையின் சேலைத் தலைப்பு என்மீது பட்டது. இதைக் கண்ட அன்னை கோபவசப் பட்டார். “என்ன இது, இவன் என் எதிரில் உட்கார்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான், நீ சிறிதும் பண்பாடு எதுவுமின்றி உன் துணி அவன் மீது படுமாறு வீசி நடக்கிறாய். இவர்கள் பிரம்மசாரிகள். பெண்களாகிய நீங்கள் உரிய மரியாதையுடன் இவர்களுடன் பழக வேண்டும். அவனை வணங்கு” என்றார். அன்னை இதைச் சொன்னவிதமே வெறுப்புடனும் வகையில் இருந்தது. இதைக்கேட்டப் பெண்கள் அனைவரும் சற்று பயம் கொண்டனர்.

கோயல்பாராவிலுள்ள ஒரு புதிய பிரம்மசாரி அன்னையுடன் சில நாட்கள் தங்க விரும்பினார். அவனிடம் அன்னை கூறினார்: “நீ என்னுடன் தங்க விரும்புகிறாய். எத்தனையோ கஷ்டங்களை நீ சமாளிக்க வேண்டி வரும். எனக்கு எவ்வளவோ வேலைகள் உள்ளன. மேலும் நான் இந்தக் காட்டில் ராதுவுடன் தங்கியிருக்கிறேன்.” ஆனால் அந்த இளைஞரின் மனவுறுதியைக் கண்ட அன்னை, “நல்லது. கேதாரிடம் சொல்லி விட்டுச் சில நாட்கள் இங்குத் தங்கு” என்றார். அந்த வேளையில் ராதுவைக் கவனித்து வந்தவருக்கும் சில நாட்கள் கல்கத்தா செல்ல வேண்டியிருந்தது. புதிய வரால் அந்த வேலையைக் கவனித்துக் கொள்ள முடியுமா என்று அன்னை கேட்டார். முடியும் என்ற பதில் வந்ததும் செல்பவரிடமிருந்து அந்த வேலையைக் கற்றுக் கொள்ளுமாறு அன்னை கூறினார். முதல் நாளன்றே ராதுவுக்கு உணவை எடுத்துச் செல்லும் போது கைதவறிப் பாத்திரங்கள் கீழே விழுந்து உணவு

சிதறியது. திகைத்த அவர் வெறும் பாத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு அன்னையிடம் சென்றார். ராது அன்று முழுவதும் உணவில்லாமல் இருக்க வேண்டி வந்தது. இதனால் அன்னை மிகவும் வருந்தினார்.

“ஒரு துறவி என்ற முறையில் இந்த இளைஞன் நல்லவனாக இருக்கலாம். ஆனால் என்னைப் பொறுத்த வரை செயல் வீரர்களே எனக்குத் தேவை. மரத்தடியில் வாழும் துறவியால் எனது வேலைகளைச் செய்ய முடியாது. கணநேர எழுச்சியால் பல அற்புதக் காரியங்களைச் செய்பவர்கள் உண்டு. ஆனால் சாதாரணமான தினசரி வேலைகளில் ஒருவன் வைக்கும் கவனத்திலிருந்தே அவனது உண்மைத் தகுதி அறியப் படுகிறது” என்றார் அன்னை. கல்கத்தா சென்றவர் ஓரிரு நாட்களில் திரும்பிவிட்டதால் அந்தப் புதிய இளைஞர் அங்குத் தங்க வாய்ப்பில்லாமல் போய் விட்டது.

போலீஸ் கண்காணிப்பிலிருந்து தப்பிய கோயல் பாரா இளைஞன் ஒருவன் ஒருநாள் மாலை யிடம் வந்து தனக்கு மந்திர தீட்சை தருமாறு கேட்டான். கோயல்பாரா ஆசிரமத்தின்மீது போலீஸ் கண்காணிப்பு தொடர்ந்து இருந்து வந்ததால் அந்த மடத்தின் தலைவர் இந்த இளைஞனிடம் போகும்படிக் கூறிவிட்டார். இதை அறிந்த அன்னை என்னிடம், “இவன் எவ்வளவோ கஷ்டங்களைத் தாங்கி ஆசையுடன் வந்திருக்கிறான். இன்றிரவு மட்டும் ஏதாவது ஒரு வீட்டில் அவனைத் தங்க வைத்து விட்டாயானால் காலை யில் அவனுக்குத் தீட்சை கொடுத்து அனுப்பி விடுவேன்” என்றார். நானும் அவ்வாறே செய்தேன்.

அடுத்த நாள் காலை யில் அன்னையுடன் ராதுவின் வீட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன். அந்த இளைஞர் குளித்துவிட்டுத் தீட்சைக்குத் தயாராக வந்து கொண்டிருந்தார். அன்னையைக் கண்டதும் வயல்களின் குறுக்காகவே நடந்து அன்னையை அணுகினார்.

அன்னை என்னிடம் அருகிலுள்ள குளத்திலிருந்து சிறிது நீர் கொண்டு வரும்படிக் கூறினார். நானும் ஒரு டம்ளர் நீர் கொண்டு வந்தேன். மேலும் எதற்காகவோ அன்னை அங்குமிங்கும் தேடியபோது நான், “அமர இருக்கை தேவையா?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அன்னை, “ஆம், ஆனால் அதற்காக நீ திரும்பிச் செல்வ வேண்டியதில்லை. சிறிது வைக்கோல் எடுத்துப் போட்டாலே போதும். நாங்கள் அமர்ந்து கொள்வோம்” என்று கூறினார். நானும் அவ்வாறே செய்தேன். வைக்கோலை விரித்து அவர்கள் இருவரும் அமர்ந்தனர். என்னைச் சற்று விலகிக் கொள்ளும்படிக் கூறிவிட்டு, சிறிது நீரால் அன்னை தன்னை தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டு அவருக்குத் தீட்சை அளித்தார்.

ஒருநாள் மாலையில் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது அன்னை கூறினார்: “மகனே, என்னால் இப்போ தெல்லாம் யாருடைய குறைகளைக் காணவோ கேட்கவோ கூட முடிவதில்லை. முன்வினைப் பயன்களின் பலனாகவே இதெல்லாம் ஒருவனுக்கு ஏற்படுகிறது. கலப்பை குத்திக் கிழிக்க வேண்டுமென்று தலையில் எழுதியிருந்தால் ஒரு முள்ளாவது குத்தியே தீரும். அ—என்பவனின் குறைகளைக் கூறுகிறார்கள். அவன் எனக்கு எவ்வளவு உதவிகள் செய்துள்ளான்! இவர்களெல்லாம் அப்போது எங்கிருந்தார்கள்? அந்த நாட்களில் என் சகோதரரின் வீடுகள் நெல் வேகவைப்பதுண்டு. அவர்களின் மனைவியர் எல்லாம் மிகவும் சிறியவர்கள். குளிரானாலும் மழையானாலும் காலை முதல் மாலை வரை அவன் எவ்வளவு வேலை செய்வான் தெரியுமா? பெரிய பெரிய பானைகளை எல்லாம் அடுப்பிலிருந்து இறக்குவதும் வைப்பதுமாக, அப்பப்பா! இன்று பக்தர்கள் என்று பலர் வந்து விட்டார்கள். ஆனால் அன்று என்னுடன் யார் இருந்தார்கள்? அன்றுள்ளதை எல்லாம் மறந்துவிட முடியுமா? மேலும் அவனுடைய குற்றம்தான் என்ன? ஆரம்ப நாட்களில் நானும்தான்

பிறருடைய குற்றங்களைக் கண்டேன். பின்னர் குரு தேவரிடம் அழுதழுது, 'பிரபோ, நான் யாருடைய குறைகளையும் காண விரும்பவில்லை' என்று பிரார்த்தித்ததன் பின்னரே அந்தப் பழக்கம் என்னிடமிருந்து விலகியது. நீ ஒருவனுக்கு ஆயிரம் நன்மைகள் செய்திருக்கலாம். ஆனால் ஒரே ஒரு தீமை செய்துவிட்டால் போதும், அந்த ஒரே ஒரு தவறுக்காக அவன் உன்னிடமிருந்து முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்வான். மக்கள் குற்றங்களை மட்டுமே காண்கிறார்கள். உண்மையில் குணங்களையே காண வேண்டும்.'"

ஜெயராமபாடியில் ஒருநாள், அங்கு வேலை செய்து வந்த சிலரது தீய மனநிலை பற்றி அன்னை கூறினார். "உண்மையிலேயே சேவாபராதம் அதாவது, சேவை செய்வதில் குற்றம் என்ற ஒன்று இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஒருவன் சேவை செய்து வரும்போது மெள்ள மெள்ள அகங்காரமும் கர்வமும் வளர்கிறது. அவன் தனது தலைவனையே பொம்மை போல ஆட்டிவைக்க எண்ணுகிறான். நிற்க, இருக்க, உண்ண எதுவானாலும் இவனது விருப்பம் போலவே அவர் செய்ய வேண்டும். சேவை மனப்பான்மையே அவனிடமிருந்து விடைபெற்று விடுகிறது. தங்கள் உடம்பையே மறந்து, தலைவரின் துன்ப இன்பங்களைத் தங்களுடையதாக ஏற்று நிற்க வேண்டிய இவர்கள் ஏன் இப்படி மாறிவிடுகிறார்கள்? இதைவிட ஒரு வீழ்ச்சி இருக்க முடியுமா? புனிதர்கள் தங்களைச் சுற்றி ஒரு கம்பீரப் பேரொளியை நிறைக்கிறார்கள். அதனால் கவரப் படுகின்ற பலர் அவருக்குச் சேவைகள் செய்ய வருகிறார்கள்; அவர்களின் சிறப்பில் மூழ்கி மயங்கி நிற்கிறார்கள். இதுவே அவர்களின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்து விடுகிறது. சரியான பாங்கில் எத்தனை பேர் தூயவர்களுக்குச் சேவை செய்ய முடியும்?"

பின்னர் அன்னை கதை ஒன்று கூறினார்: குளம் ஒன்

றில் பூரண சந்திரனின் பிம்பம் தெளிவாகப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. அதில் வாழ்ந்த சிறு சிறு மீன்கள் அந்த பிம்பத்தைக் கண்டு மிகவும் களிப்பெய்தின. அதனுடன் குதித்து ஆனந்தமாக விளையாடி மகிழ்ந்தன. சந்திரனையும் தங்களுள் ஒரு மீனானவே அவை எண்ணின; ஆனால் சந்திரன் மறைந்ததும் அவற்றின் கும்மாளமும் நின்று விட்டன. அவை எதையுமே புரிந்து கொள்ளவில்லை.”

சீடர் : ஒருவன் தன் குருவுடன் நீண்ட நாட்கள் தங்கக் கூடாது என்று கேதார் மகராஜ் கூறுகிறார். குருவின் சாதாரணச் செய்கைகளையெல்லாம் பார்க்கும்போது சீடனுக்கு நம்பிக்கையும் பக்தியும் குறைகிறது.

அன்னை (சிரித்தபடியே) : ஆனால் மகனே, இந்த அபத்தங்களையெல்லாம் கேட்டு உன் மூளையை குழப்பிக் கொள்ளாதே. அது உண்மையானால் என் வேலைகள் எப்படி நடைபெறும்? எனவே அன்னைக் கடவுள் என்று எண்ணி ஒதுங்கி விடாதே, சாதாரண ஒரு பெண்ணாக எண்ணி நான் சொல்பவற்றையும் செய்து உனது வேலைகளையும் கவனித்து வா. பயம் வேண்டாம்.

ஒருமுறை பக்தர்களிடமிருந்து ஏராளமான கடிதங்கள் வந்திருந்தன. ஒருநாள் மாலையில் அவற்றை அன்னைக்குப் படித்துக் காட்டினேன். அனைத்தையும் கேட்டபின் அன்னை என்னிடம் சொன்னார்: “என்னென்ன ஆசைகளுடன் எத்தனை பேர் எழுதியிருக்கிறார்கள் பார்த்தாயா? சிலர், ‘நான் எவ்வளவோ பிரார்த்தனை செய்துவிட்டேன், தியானம் செய்கிறேன், இத்தனை ஜபம் செய்கிறேன், ஆனால் ஒன்றும் நிகழவில்லையே’ என்று எழுதுகின்றனர். சிலர் தங்கள் எதிர்பார்ப்புகள், ஏமாற்றங்கள், நோய், பயம், தேவை, துன்பங்கள் அனைத்தையும் எழுதுகிறார்கள், இனியும் என்னால் இவற்றைக் கேட்க முடியாது, நான் குரு

தேவரிடம், 'பிரபோ, இம்மையிலும், மறுமையிலும் நீரே அவர்களைக் காக்க வேண்டும்' என்று கூறுகிறேன். மன ஏக்கம் எங்குள்ளது? தங்கள் பக்தியையும் ஆர்வத்தையும் பற்றி இவ்வளவு கூறுகிறார்கள். அதே வேளையில் ஒரு சிறு புலனிற்பத் துளி கிடைத்து விட்டால் போதும், 'ஆ! கடவுள் எவ்வளவு கருணையோடு இருக்கிறார்' என்று கூறி அதையும் அனுபவிக்கின்றனர், அவர்களது பக்தியின் அளவுகோல் இதுதான். 'ராது எப்படி இருக்கிறாள்'? என்று என்னிடம் கேட்கின்றனர். ராதுவைப் பற்றிய இந்தக் கவலை என்னைத் திருப்தி செய்வதற்காக வந்ததே தவிர வேறல்ல, நான் இறந்து விட்டால் ராதுவைப் பற்றியாருமே கவலைப்பட மாட்டார்கள்."

நவசான் சகோதரி, "அம்மா, உங்களுக்கு எல்லாக்குழந்தைகளும் சமம். திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புபவர்களை நீங்கள் அனுமதிக்கிறீர்கள். உலகைத் துறக்க விரும்புபவர்களிடம் துறவின் பெருமையைக் கூறி, அவர்களைத் துறவியாகும்படித் தூண்டுகிறீர்கள். அனைவருக்கும் எது நல்லதோ அந்த ஒரே பாதையை ஏன் நீங்கள் காட்டக் கூடாது?" என்று கேட்டார். அதற்கு அன்னை, "அவர்களுக்குப் புலனிற்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை இருந்தால் நான் சொன்னேன் என்பதற்காக மட்டும் அதை விட்டு விடுவார்களா, என்ன? தாமாகவே இந்த உலகம் மாயையின் விளையாட்டு என்றும், இறைவன் ஒருவரே உண்மையானவர் என்றும் அறிந்து கொண்டவர்களுக்கு நான் ஒரு சிறிது ஊக்கமும் உதவியும் அளிக்கக் கூடாதா? உலகின் துன்பங்களுக்கு ஒரு முடிவு உண்டா என்ன?" என்று பதில் கூறினார்.

நளினியும் பிறரும் ஏதோ ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி சிறிது நேரம் விவாதித்த பிறகு அன்னையிடம் இப்படிக்கேட்டனர்: "அம்மா, எவ்விதமாகக் குறை கூறுவது நல்லது?" இந்தக் கேள்வியே அன்னைக்கு வியப்பை

ஊட்டியது. “குறை கூறுவது என்பதே தவறான ஒன்று. இதில் நல்லது, கெட்டது என்று நான் எப்படிச் கூறுவேன்?” என்று கேட்டுவிட்டு சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு தொடர்ந்தார்: “ஆனால், தவறாக ஆனாலும் பணக்காரன் என்று கூறிக்கொள்வது நல்லதுதான். யாரிடமாவது நீ ஒரு பணக்காரன் என்று கூறினோமானால் அவன் எவ்வளவுதான் வெளியில் பணியையும் விருப்பமின்மையையும் காட்டினாலும் உள்ளூர மகிழவே செய்கிறான்.

“இப்போது இன்னொன்றைப் பார்ப்போம். கடவுளிடம் நாம் எதைப் பிரார்த்திக்க வேண்டும் என்றுச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்” என்று அன்னை கேட்டார். அதற்கு நளினி, “ஏன், அறிவு, பக்தி, வாழ்வில் மகிழ்ச்சி தரும் பொருட்கள் இவையெல்லாம் தான்” என்று பதில் கூறினாள். அதற்கு அன்னை, “ஒரே வார்த்தையில் சொல்ல வேண்டுமானால் நாம் வேண்டிப் பெற வேண்டியது ஆசைகளிலிருந்து விடுதலையே. ஆசையே துன்பமனைத்திற்கும் மூல காரணம். பிறவிச் சுழலுக்கு விதையாக அமைவது, முக்தியின் பாதையில் முக்கியத் தடை” என்றார்.

சிராவண மாதத்தில் அன்னை ராதுவுடன் கோயல் பாராவிலிருந்து ஜெயராம்பாடி வந்தார். அப்போது நாங்கள் பதினைந்து, இருபது பேர் வீட்டில் இருந்தோம். ஒவ்வொருவருடைய நலத்தையும் அன்னையே பார்த்துக் கொள்வார். ஒருநாள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அவர் என்னிடம், “மகனே, அன்று கேதார் அ—வைப் பற்றி எவ்வளவு மோசமாகக் குறைகூறி விட்டான். கேதார் நல்ல மனம் கொண்டவன்தான். இவ்வளவு ஒரு நல்லவனுக்கு இப்படிக் குறைகூறும் குணம் கூடாது. நான் அவனது மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டேன். அதனால்தான் நான் புறப்படும்போது ஆசிரமத் தேவைகளுக்கான நெல்லைக் கொடுத்து வந்தேன். அவன் அதை எடுத்துக் கொள்ள விரும்ப

வில்லை. தனது தவறைத் தானே உணர்ந்து என்னிடமிருந்து மன்னிப்பை நாடினான் அவன்'' என்றார். இதைக் கூறிவிட்டு முழு சம்பவத்தையும் அன்னை கூறத் தொடங்கினார்:

“அன்று கேதார் வந்து என்னை வணங்கிவிட்டு, ‘அம்மா, இவர்கள் எல்லோரும் முதலில் நான் சொன்ன படிதான் கேட்டு வந்தார்கள். இப்போது எல்லோரும் அறிவாளிகளாகி விட்டார்கள். அதனால், நான் சொல்வதைக் கேட்க விரும்புவதில்லை. அவர்கள் உங்களிடமோ சரத் மகராஜிடமோ வரும்போது நீங்கள் அவர்களிடம் மிகுந்த அன்பு காட்டி உங்களுடன் வைத்துக் கொள்கிறீர்கள். உண்பதற்கும் நல்ல உணவு கிடைக்கிறது. நீங்கள் அதைச் செய்யாமல் அவர்களது தவறை உணர்த்தி, திருப்பி அனுப்பியிருந்தீர்களானால் அவர்கள் என்னிடம் பணிவாக இருந்திருப்பார்கள்’ என்றான். நான் அவனிடம் கூறினேன்: ‘நீ என்ன சொல்கிறாய்? அன்பே நமது அடிப்படை. குருதேவரின் குடும்பம் அன்பாலேயே வளர்கிறது. மேலும், நான் அவர்களது அன்னை. என் குழந்தைகளின் உணவு, உடை தேவைகளைப் பற்றி என்னிடமே இவ்வளவு இழிவாகக் கூறுவதற்கு உனக்கு எவ்வளவு தைரியம் இருக்க வேண்டும். ஆ, அவர்களுக்காக நான் எவ்வளவு பிரார்த்தனை செய்திருக்கிறேன். குருதேவரிடம் எவ்வளவு அழுதிருக்கிறேன். அதனால்தான் இன்றுள்ள மடமும் அதுபோன்ற பிறவும் அவரது அருளால் வந்துள்ளன. குருதேவர் இவ்வுலகை நீத்த பிறகு அவரது சீடர்களெல்லாம் உலகைத் துறந்து சில நாட்களுக்கு ஓரிடத்தில் தங்கியிருந்தார்கள். பின்னர் ஒவ்வொரு வராக அங்கங்கே செல்ல ஆரம்பித்தனர். இது எனக்கு மிகவும் மன வருத்தத்தை அளித்தது. நான் குருதேவரிடம், ‘பிரபோ, நீங்கள் வந்தீர்கள், இவர்களுடன் உங்கள் தெய்வீக விளையாடல்களை நிகழ்த்தி மகிழ்ந்தீர்கள், சென்றுவிட்டீர்கள். அதனுடன் எல்

லாம் முடிந்துவிட்டதா? அப்படித்தான் என்றால் இவ்வளவு சிரமப்பட்டு நீங்கள் வரவேண்டிய அவசியம் தான் என்ன? பிச்சையெடுத்து, மரங்களின் அடியில் வாழ்ந்து திரிகின்ற சாதுக்களை நான் காசியிலும் பிருந்தாவனத்திலும் ஏராளமாகப் பார்த்தேன். அப்படிப் பட்டவர்களுக்குப் பஞ்சமும் இல்லை. ஆனால், அனைத்தையும் துறந்துவிட்டு உங்கள் திருப்பெயரைக் கூறிக்கொண்டு வந்துள்ள என் குழந்தைகள் ஒருபிடிச் சோற்றுக்காக அப்படி அலைவதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது; உங்கள் திருப்பெயரைக் கூறிக் கொண்டு வருகின்ற யாரும் உணவுக்கோ உடைக்கோ கஷ்டப்படக் கூடாது; அவர்கள் அனைவரும் இணைந்து உங்களை, உங்கள் புனித நினைவுகளை, உங்கள் உபதேசங்களை தங்கள் வாழ்வின் ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ வேண்டும்; உலக வாழ்வின் துயரங்களால் வெந்தவர்கள் அவர்களிடம் வந்து உங்கள் வாழ்வையும் அமுத மொழிகளையும் கேட்டு அமைதியும் நிம்மதியும் பெறவேண்டும். இதுவல்லவா உங்கள் அவதார நோக்கம்! தலைசாய்க்க இடமின்றி அவர்கள் இங்கு மங்கும் அலைவது என் இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிகிறது' என்று பிரார்த்தித்தேன்.' அதிலிருந்தே நரேன் இதை மெல்லமெல்லக் கட்டிவிட்டான்."

துர்கா பூஜைவேளையில் ஒருமுறை அஷ்டமி தினத் தன்று ஒரு பக்தர் ஒரு கூடை நிறைய தாமரை மலர்களுடன் வந்தார். என்னைக் கண்ட அவர் தூரத்திலிருந்தே கூடையுடன் கைகளைத் தூக்கி என்னை வணங்கினார். இதைப் பார்த்து விட்டார் அன்னை. பின்னர் அவர் என்னிடம், 'அந்த மலர்களை நாம் குருதேவரின் பூஜைக்கு உபயோகிக்க முடியாது. அவற்றை எறிந்துவிடு' என்றார்.*

* வணங்கும்போது மலரைக் கையில் வைத்திருந்தால், யாரை வணங்குகிறோமோ அவருக்கு அந்த மலர் அர்ப்பிக்கப் பட்டதாகி விடுகிறது. எனவே அதை வழிபாட்டிற்கு மீண்டும் பயன்படுத்த முடியாது.

எங்களுள் இருவர் கரையில்லாத வேட்டி கட்டுவது வழக்கம். இதைக் கவனித்த அன்னை, 'நீங்கள் ஏன் கரையில்லாத வேட்டி கட்டுகிறீர்கள்? நீங்கள் இளைஞர்கள். நேர்த்தியான கரை உள்ள வேட்டிகளை நீங்கள் கட்ட வேண்டும். இல்லாவிடில் உங்கள் மனம் இளமையை இழந்துவிடும். எப்போதும் ஒருவன் உற்சாகத்துடன் இருக்க வேண்டும்'' என்று கூறிவிட்டுத் தமது பெட்டியிலிருந்தே எங்களுக்குத் துணிகளைத் தந்தார்.

அன்று மாலை வேளைக்குச் சற்று பின்னர் சந்தி பூஜை நடந்தது. பலர் தாமரை மலர்களை அன்னையின் திருப்பாதங்களில் இட்டு வழிபட்டனர். அன்னை கூறினார்: "இன்னும் மலர்களைக் கொண்டு வாருங்கள்; ராக்கால், தாரக், சரத், கோகா, யோகின், கோலாப் அனைவரின் பெயராலும் மலர்களை அர்ப்பியுங்கள். எனக்குத் தெரிந்த, தெரியாத அனைத்துக் குழந்தைகளின் நன்மைக்காகவும் மலர்களை இடுங்கள்." நான் அவ்வாறே செய்தேன். கைகள் கூப்பிய நிலையில், நீண்ட நேரம் குருதேவரைப் பார்த்தபடியே அன்னை அமர்ந்திருந்தார். பின்னர் அவர், "எல்லோரும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஆசீர்வதிக்கப் பெற்றவர்கள் ஆவீர்களாக!" என்றார்.

ஜெயரம்பாடியில் ஒருநாள் காலையில் கேதார் மகராஜ் அன்னையின் அருகில் அமர்ந்து அவரிடம், "அம்மா நமது இலவச மருத்துவமனையில் ஓரளவு வசதி படைத்தவர்கள்கூட வந்து மருந்து வாங்குகிறார்கள். ஆனால், அது ஏழைகளுக்காகவே உள்ளது. பணக்காரர்களுக்கு நாம் மருந்துகள் கொடுக்க வேண்டுமா?" என்று கேட்டார். சிறிது சிந்தித்த பின் அன்னை, "மகனே, இந்தப் பகுதியில் உள்ளவர்களெல்லாம் ஏழைகளே. இந்த மருத்துவமனை ஏழைகளுக்காகவே உள்ளது என்பது தெரிந்தும் யாராவது வந்தார்களானால் அவர்களுக்கு மருந்து கொடுத்துவிடு.

ஏனெனில், இரப்பவன் ஏழையாகவே கருதப் படுகிறான்'' என்று பதில் கூறினார்.

“அம்மா, சமய சமரசம் என்பதை நிறுவத்தான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் வந்தாரா?” என்று கேதார் மகராஜ் கேட்டார்.

அன்னை : எல்லா மதங்களையும் குருதேவர் பயின்றது சமய சமரசத்தைப் போதிப்பதற்காக என்று நான் எண்ணியதே இல்லை. அவர் எப்போதும் இறை உணர்விலேயே ஆழ்ந்திருந்தார், இறை அனுபூதிக்காகவே கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம், வைணவம் போன்ற நெறிகளையெல்லாம் பின்பற்றினார். காலம் எப்படிக்கடந்து செல்கிறது என்பதைக்கூட அறியாதவராக அவர் அந்தத் தெய்வீக நிலையில் மகிழ்ந்திருந்தார். இருந்தாலும் மகனே, இந்த யுகத்தில் துறவு என்பதை அவரது சிறப்பாக இருந்தது, எவ்விதத் தூண்டுதலுமின்றி தானாகவே எழுகின்ற இத்தகையத் துறவையாராவது, எப்போதாவது கண்டிருக்கிறார்களா? நீ சொன்ன சமய சமரசம் என்பதும் உண்மைதான். மற்ற அவதாரங்களில் ஏதாவது ஒன்று மட்டுமே வற்புறுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

அன்று மாலையில் சப்பாத்தி செய்கின்ற எனது வழக்கமான வேலையை முடித்த பிறகு கடிதங்களை வாசிப்பதற்காக அன்னையிடம் சென்றேன். ஒரு பக்கை அடிக்கடி அன்னையின் புகழையும் பெருமைகளையும் மட்டுமே எழுதிக் கடிதங்களை அனுப்புவது வழக்கம். நான் அதன் சாரத்தை அன்னையிடம் சொன்னேன். அன்னை அதற்கு, “சில வேளைகளில் என்னால் ஆச்சரியத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. நான் ராம்முகர்ஜியின் மகன்தான். என் வயதொத்தப் பெண்கள் எத்தனையோ பேர் ஜெய ராம்பாடியில் உள்ளனர். நான் அவர்களிலிருந்து எந்த விதத்தில் வேறுபடுகிறேன்? பல இடங்களிலிருந்து பக்தர்கள் வந்து என்னை வணங்குகிறார்கள். விசாரித்துப் பார்க்கும்போது சிலர் டாக்டர்களாகவும், சிலர்

வழக்கறிஞர்களாகவும் இருப்பதை அறிகிறேன். இவர்கள் ஏன் வருகிறார்கள்?" என்றார். பின்னர் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்.

நான் : அம்மா, எப்போதும் உங்கள் உண்மை இயல்பு உங்கள் நினைவில் இருப்பதில்லையா?

அன்னை : எப்போதும் நினைவிலிருப்பது முடியுமா என்ன? அப்படியிருந்தால் இந்த வேலைகளெல்லாம் நடைபெறுமா? இருந்தாலும் இந்த வேலைகளுக்கிடையிலும், விரும்பினால், சாதாரணமான ஓர் எண்ணத்திலிருந்தே பேருணர்ச்சி மின்னல் எழுந்து கணநேரத்தில் மகாமாயையின் விளையாட்டு புரிந்துவிடுகிறது.

ஒருவர் : அது எப்படி அம்மா? இவ்வளவு முயற்சிகள் செய்த பிறகும் எங்களால் எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அன்னை : முடியும், மகளே முடியும். ஏன் சஞ்சலப்படுகிறாய்? உரிய காலத்தில் எல்லாம் நடைபெறும்.

இரவு அதிக நேரம் ஆகிவிட்டது.

சீடர் : அம்மா, 'எல்லா வேலைகளையும் முழு முயற்சியுடன் செய். நடக்க வேண்டியது நடைபெறட்டும்' என்று கேதார் மகராஜ் என்னிடம் சொன்னார்.

அன்னை : நீ வேலை செய்ய வேண்டும், உண்மை தான். செயல் என்பது மனத்தை நிலைப்படுத்தி வைக்கிறது. ஆனாலும் ஜபம், தியானம், பிரார்த்தனை எல்லாம் கண்டிப்பாகத் தேவை. காலையிலும் மாலையிலுமாவது கண்டிப்பாக ஆன்மீக சாதனைகள் செய்ய வேண்டும். இது ஒரு கப்பலின் சுக்காணைப்போன்றது. மாலையில் நீ அமரும்போது அன்று முழுவதும் செய்தது, செய்யாமல் விட்டது அனைத்தையும் நினைவுகூர வேண்டும். பின்னர், உனது நேற்றைய, இன்றைய மனநிலைகளை ஒப்பிட வேண்டும். ஜபம் செய்யும்போது இஷ்ட தெய்வத்தின் வடிவத்தையும் தியானிக்க வேண்டும். ஆரம்பத்தில் இஷ்ட தெய்வத்தின் முகம் மட்டும் தெரிந்தாலும், அவரது திருப்

பாதங்களிலிருந்து தொடங்கி முழு உருவத்தையும் தியானிக்க வேண்டும். தினசரி வேலைகளுடன் காலையிலும் மாலையிலும் தியானம் செய்யவில்லையென்றால் நீ சரியான முறையில்தான் பணிபுரிகிறாயா என்பதை எப்படி அறிந்து கொள்வாய்?

சீடர் : செயல் புரிவதால் எதையுமே அடைவதில்லை. தியான, ஜபங்களால் மட்டுமே அனைத்தையும் அடைய முடியும் என்று ஒரு சிலர் கூறுகிறார்களே!

அன்னை : இதன் மூலம் கிடைக்கும் என்றும் அதன் மூலம் கிடைக்காது என்றும் அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? ஏதோ சில நாட்கள் சிறிது நேரம் தியானம் செய்தவுடன் எல்லாம் முடிந்து விட்டதா? மகாமாயை வழியைத் திறக்காவிட்டால் என்ன முயன்றாலும் எதுவும் முடியாது. தன்னால் இயன்றதைவிட அதிகமாக மனத்தை வற்புறுத்தி ஜபம் செய்த ஒருவனுக்கு மூளை குழம்பிவிட்டது நீ அறிந்ததுதானே! அவ்வாறு குழம்பிவிட்டால் என்ன மிஞ்சும்? அது ஆணியின் பிரி போன்றது. ஒன்று கழன்றுவிட்டால் போதும், பைத்தியம்தான். இல்லாவிடில் மகாமாயையின் பொறியில் சிக்கி, தன்னைப் பெரிய அறிவாளியாகவும், தான் செய்வதே சரியென்றும் நினைக்கிறான், மாறாக அது சரியான வழியில் செலுத்தப் படுமானால் ஒருவன் நேரான பாதையில் சென்று அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் அடைகிறான். இறைவனை எப்போதும் நினைந்து அவரிடம், 'இறைவா, என்னை நல்லவனுக்கு' என்று பிரார்த்திக்க வேண்டும். எப்போதும் ஜபமும் தியானமும் எத்தனை பேரால் செய்ய முடியும்?

ஆரம்பத்தில் நீண்ட நேரம் ஒருவன் ஜபம் செய்யக் கூடும். அதனாலேயே அவனுக்கு வீண்கர்வம் வருகிறது. பின்னர் அதைச் செய்வதையும் அவன் விட்டுவிடுகிறான். வெறுமனே அமர்ந்து வேண்டாதவற்றையெல்லாம் எண்ணி அமைதியின்மைக்கும் வீண்

சஞ்சலத்திற்கும் ஆளாகிறான். கட்டுக்கடங்காமல் மனத்தை அலைபாயவிடுவதைவிடச் செயல் புரிவது எவ்வளவோ மேல். சிறிது தளர்விற்கு இடங்கொடுத்து விட்டால் போதும், இல்லாத குழப்பத்தையெல்லாம் மனம் உருவாக்கி விடும். எனது நரேன் இதையெல்லாம் உணர்ந்துதான் தன்னலமற்ற பணி என்பதை ஆரம்பித்திருக்கிறான். (ஒருவனைக் குறிப்பிட்டு) வெறுமனே அமர்ந்து அமர்ந்து அவன் மனத்தை எவ்வளவு கெடுத்துவிட்டான் பார்த்தாயா? நான் தூய்மையானவன் என்ற எண்ணமே மேலோங்குகிறது. இதனுடன் கூடவே அமைதி வேண்டும், அமைதி வேண்டும் என்ற எண்ணமும். ஏன் இந்தச் சஞ்சலம்? இந்த அனுபவங்களுக்குப் பிறகும் ஏன் தான் அவனுக்குப் புத்தி வரவில்லையோ?”

மறுநாள் காலை பத்து பதினொருமணி இருக்கும். அன்னை வாசலின் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தார். காளி மாமாவும் வரத மாமாவும் தங்கள் வீட்டுக்கு இடையிலுள்ள ஒரு சிறிய பாதை விஷயமாக உரத்தக் குரலில் சத்தம் இட்டுக்கொண்டிருந்தனர். மெல்ல மெல்லக் கைகலக்கும் நிலை உருவாகிவிட்டது. அதன் பிறகும் அன்னையால் தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. ஓடி அந்த இடத்திற்கு விரைந்த அன்னை ‘குற்றம் உன்னுடையது’ என்று ஒரு வனிடம் கூறி மற்றவரை இழுத்து அந்த இடத்திலிருந்து விலக்கி, சமாதானம் செய்ய முற்பட்டார். அவர்களும் ஒருவரையொருவர் ஏசிக் கொண்டே தத்தம் வீடுகளுக்குச் சென்றனர். கோபமாக இருந்த அன்னையும் திரும்பி வந்து அமர்ந்தார். அமர்ந்ததுதான் தாமதம். உரத்தக் குரலில் சிரிக்கத் தொடங்கி விட்டார். “மகாமாயையின் விளையாட்டுதான் என்ன அற்புதம்! இதோ கண்முன்னால் பரந்து விரிந்த பூமி அப்படியே கிடக்கிறது. இவர்கள் சண்டையிடும் அந்த நிலமும் அப்படியேதான் இருக்கும். அற்ப மனிதனால் இதைக்கூட

புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.” அன்னையின் சிரிப்பு நீண்ட நேரம் நிற்கவில்லை.

திரு ந—பங்களுரைச் சேர்ந்தவர். அவர் விடுமுறை ஒன்றில் அன்னையைக் காண கோயல்பாரா வந்திருந்தார். ராதுவிற்காக அன்னை ஏராளம் பணம் செலவழிக்க வேண்டியிருப்பதைக் கண்ட அவர் அன்னைக்குப் பணம் அனுப்புவது வழக்கம். செல்லும் போது அன்னையிடம் அவர், “அம்மா, பணம் எப்போது தேவையிருந்தாலும் தயக்கமின்றி எனக்கு எழுதுங்கள்” என்று கூறிச் சென்றார். காலம் செல்லச் செல்ல ஜெயராமப்பாடியில் செலவு மிகவும் அதிகரித்து விட்டது. பணம் கிடைக்காததால், பணம் அனுப்புவதில் சற்றுக் காலதாமதம் ஏற்படும் என்று சரத் மகராஜ் எழுதியிருந்தார். இந்தக் கடிதத்தைக் கேட்ட அன்னை கூறினார்: “சரத்திடம், பணம் இல்லை என்பது தெரிகிறது. இல்லாவிடில் ஏன் அவன் அப்படி எழுத வேண்டும்? ந—அன்று தான் பணம் தருவதாகக் கூறினார். ஆ, நான் எப்படி அவரிடம் பணம் கேட்பேன்? குருதேவா, உங்கள் கடைசி உபதேசத்தைப் பின்பற்ற முடியாமல் போய் விடுமா? ஏ, ராது உனக்காக நான் எல்லாவற்றையும் இழக்கும் நிலையில் இருக்கிறேன். குருதேவர் என்னிடம், ‘பணத்திற்காக யாரிடமும் கை நீட்டாதே. சாதாரண உணவுக்கும் உடைக்கும் உனக்கு ஒருபோதும் குறைவு வராது. ஒரு பைசாவுக்காகவானாலும் சரி, யாரிடமாவது கை நீட்டி விட்டாயானால், உன் தலையை நீ அவனிடம் விற்றதாகவே பொருள். இன்னொருவனின் நிழலில் வாழ்வதைவிடப் பிச்சை எடுப்பது மேல். உன் பக்தர்கள் எங்கு, யாருடைய வீட்டில் உன்னைத் தங்கவைத்துப் பராமரித்தாலும் கமார்புகூரிலுள்ள உனது சொந்த வீட்டை இழந்துவிடாதே’ என்று கூறியிருந்தார்.

மனஸா என்னும் இளைஞர் சந்நியாசியாகும் விருப்பத்துடன் அன்னையிடம் வந்தார். அன்னையும் மிக்க

மகிழ்ச்சியுடன் அவரது விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார். மிகவும் மகிழ்ந்த அவர் காளி மாமாவின் வீட்டு வரவேற்பறையில் அமர்ந்து இரு பாடல்களைப் பாடினார்—‘இவ்வுலகில் எதுவும் இல்லை. அன்னை சியாமாவே அனைத்தின் சாரமும்...’ ‘என் மன அச்சில் சியாமாவே உன் உருவை வார்த்து விட்டேன்...’ அன்னை இந்தப் பாடல்களை மிகவும் ரசித்தார். அவரது அருகில் ராது, மாகு, நளினி மற்றும் பலர் அமர்ந்து பாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவர், “அன்னை இவரைத் துறவியாக்கி விட்டார். இப்படி நல்ல இளைஞர்களை எல்லாம் துறவிகளாக்கி விடுகிறார். எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இவர்களைப் பெற்றோர்கள் வளர்த்திருப்பார்கள். இவர்களின் மேல் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருப்பார்கள். எல்லாமே இடிந்து தூள்தூளாகிவிட்டன. இப்போது இவர் ரிஷிகேசம் சென்று உணவுக்காகப் பிச்சையெடுத்தபடி அலைவார், அல்லது சேவை என்ற பெயரால் யாராவது நோயாளிகளின் புண்களை கழுவிக்கொண்டிருப்பார்! திருமணம் செய்து இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடுவதும் படைப்பின் ஒரு நியதிதானே! இப்படியே நீங்கள் துறவிகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தால் மகாமாயையே உங்களிடம் கோபம் கொள்ள வேண்டிவரும். துறவிகளாக விரும்பினால் அவர்களாகவே அதைச் செய்யட்டும். ஏன் உங்கள் மூலமாகச் செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

அதற்குப் பதிலாக அன்னை கூறினார்: “மாகு, அவர்கள் எல்லோரும் கடவுளின் குழந்தைகள், மலரைப் போன்றத் தூய்மையுடன் அவர்கள் இந்த உலகில் வாழ்வார்கள். அவர்கள் அனுபவிப்பதைவிட உயர்ந்த மகிழ்ச்சி ஒன்று உலகில் உள்ளதா? இந்த உலக வாழ்க்கையில் என்ன சந்தோஷம் இருக்கிறதென்பது உனக்கே தெரியும்! கணவன் ஒருவனுடன் வாழ்வதால் வரும் மகிழ்ச்சியும் உனக்குத் தெரிந்ததுதான்.

கணவனிடம் மீண்டும் மீண்டும் செல்ல உனக்கு வெட்கமாக இல்லை? ஏன் இந்தக் காமவெறி? ஏன் இந்த மிருகத்தனம்? நீ என்னதான் அப்படிப் பெரிய மகிழ்ச்சியை அனுபவித்து விடுகிறாய்? இன்னும் உன் கணவனிடம் சென்றால் உன்னை நான் இங்கிருந்தே அனுப்பிவிடுவேன். கனவில்கூட உன் மனத்தில் ஓர் நல்ல எண்ணமே தோன்றிவிடாதா? உங்களால் இன்னும் ஒரு சகோதர சகோதரியைப்போல வாழ முடியாதா? பன்றிகளைப் போலத்தான் வாழ வேண்டுமா? உனது, இந்த வாழ்க்கையைப் பார்த்து எனது எலும்புகளே தகிக்கின்றன’’* எல்லோரும் வெட்கத்தால் தலை குனிந்தனர்.

அன்னை தொடர்ந்தார் : ஒருவன் கடவுளை வணங்குகிறானே இல்லையோ அவன் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லையென்றால் பாதி முக்தி கிடைத்து விட்டதாகத்தான் பொருள்; மனம் சிறிது கடவுளிடம் ஈடுபட்டால் போதும், அவன் மிகவேகமாகக் கடவுளை நோக்கி முன்னேறுகிறான். தீவினைப் பயன்களாலேயே ஒருவன் திருமணம் செய்துகொண்டு குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட நேர்கிறது. குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட்ட ஒருவன் கடவுளை நாடினாலும் அவனால் ஒன்றும் செய்ய முடிவதில்லை. அவனது கைகளும் கால்களும் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டவை போல் ஆகிவிடுகின்றன.

அநேகமாக ஒவ்வோர் இரவிலும் அன்னைக்கு ஜூரம் வந்துவிடும். அவரது உடல் மிகவும் தளர்ந்து வந்தது. சரத் மகராஜ் முடிந்த அளவு விரைவில் அன்னையைக் கல்கத்தா அழைத்துச் செல்ல எண்ணியிருந்தார். ஆனால், அவசர வேலையின் காரணமாக அவர் காசிக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அந்த வேளையில் அன்னை

* இந்த நிகழ்ச்சிக்கு சில மாதங்களுக்கு முன்புதான் மாகுவின் ஒரு குழந்தை இறந்திருந்தது. இன்னொரு குழந்தை பிறந்திருந்தது.

கல்கத்தா செல்ல வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப் பட்டது. அதைக் கேள்விப்பட்ட அன்னை கூறினார்: “சரத் இல்லாதபோது நான் கல்கத்தா செல்வது என்ற பிரச்சினையே இல்லை. நான் யாரிடம் போவேன்? நான் அங்கிருக்கும்போதுகூட சரத் எங்காவது போவதாகக் கூறினால் நான், “பொறு, பொறு, முதலில் நான் போகிறேன், பிறகு நீ போ” என்று கூறுவேன். சரத்தைத் தவிர வேறு யார் எனது சுமைகளை ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?”

அது குளிர்காலம். அன்னையின் உடல்நிலை வெகுவாகக் குன்றியிருந்தது. அந்த நிலையிலும்கூட அவர் வழக்கம்போல அதிகாலை மூன்று மணிக்கு எழுந்து விடுவார். காலைக் கடன்களை முடித்தபின் ஒரு கம்பளி யால் தன்னை போர்த்திக் கொண்டு படுக்கையின் மேல் சிறிது நேரம் அமர்வார், பின்னர் மீண்டும் படுத்துக் கொள்வார். நாங்கள் அறையில் சென்று கதவைச் சாத்திவிட்டு அந்த இருளில் அமைதியாக அமர்ந்திருப்போம். சில வேளைகளில் அவர், “இந்த நேரத்தில் இந்தத் தெய்வத்தின்மீது இப்படித் தியானம் செய்ய வேண்டும்” என்றெல்லாம் கூறி விளக்குவார்.

சில இல்லறத்தார்கள் நோய்வாய்ப்பட்டபோது நமது துறவிகள் சென்று அவர்களுடன் தங்க வேண்டும் என்ற பேச்சு வந்தது. அதற்கு அன்னை சொன்னார்: “ஏதோ நோய் வந்ததென்பதற்காக துறவிகள் ஏன் இல்லறத்தார்களுடன் வசிக்க வேண்டும். மடம்தான் இருக்கிறதே! துறவின் லட்சியம் துறவி. ஒரு துறவி பெண்களுடன் பழகக் கூடாது; பணம் சேர்ப்பதோ மிகவும் மோசமானது. பணத்தால் ஆகாதது ஒன்று மில்லை, உயிரைக்கூட வாங்குமளவுக்கு சக்தி வாய்ந்தது. புரி கடற்கரையில் ஒரு துறவி இருந்தார். அவரிடம் சிறிது பணம் இருந்தது. அதை அறிந்த இரு சீடர்களால் ஆசையைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவர்கள் அந்தத் துறவியைக் கொன்றுவிட்டுப் பணத்

துடன் சென்று விட்டனர்.”

ஒரு நாள் ஒன்பது அல்லது பத்து மணி இருக்கும். தரையைப் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்த ஒருவர் வேலை முடிந்ததும் விளக்குமாற்றை ஓர் ஓரமாக எறிந்தார். அதைக் கவனித்த அன்னை கூறினார்: “என்ன இது? வேலை முடிந்ததும் கண்டபடி விளக்குமாற்றைத் தூக்கி எறிந்துவிட வேண்டியதுதானா? தூக்கி எறிவதற்கு ஆன அதே நேரம்தான் அதை ஒழுங்காக வைப்பதற்கும் ஆகும். சிறியது என்பதற்காக ஒரு பொருளை உதாசீனம் செய்வதா? நீ எதை மதிக்கிறாயோ அதுதான் உன்னையும் மதிக்கும். அது உனக்கு மீண்டும் தேவைப்படாதா? மட்டுமின்றி, இந்தக் குடும்பத்தில் அதுவும் ஓர் அங்கமே. அப்படிப் பார்த்தால்கூட அதற்குரிய மதிப்பைக் கொடுத்துதான் ஆகவேண்டும். உரிய இடத்தை ஒரு பொருளுக்கு அளித்தே தீர வேண்டும். விளக்குமாற்றைக்கூட கவனமாகத் திருப்பி வைக்க வேண்டும். சாதாரண வேலையையும் மிகக் கவனமாகவும் எச்சரிக்கையாகவும் செய்ய வேண்டும்.”

ஒரு நாள் ராதுவின் செல்லப் பிராணியான பூனை முற்றத்தில் படுத்திருந்தது. ஒரு பெண் அதன் அருகில் நின்று கொண்டு செல்லமாக அதைக் காலால் தட்டிக் கொண்டிருந்தாள். மெல்ல மெல்ல அவளது கால் பூனையின் தலைமேலேயே பட்டது. அதைக் கண்ட அன்னை உடனே, “ஓ, நீ என்ன செய்கிறாய்? தலை என்பது குருவின் இருப்பிடம். அதில் ஒருவன் தன் காலை வைக்கலாமா? அந்தப் பூனையை வணங்கு” என்று கூறினார். அந்தப் பெண்ணும் தனக்கு இவ்விஷயமே அப்போதுதான் தெரியும் என்று கூறி வணங்கினாள்.

ஒருநாள் காலையில் கல்கத்தாவிலிருந்து சில பக்தர்கள் வந்தனர். நல்ல உடை உடுத்து, டாம்பீகமாகத் தோற்றமளித்தார்கள். அன்னைக்காக ஏராளமான பழங்களையும் வாங்கி வந்தார்கள். மாலையில் அன்னை தனக்குத் தானே பேசிக் கொண்டிருந்தார்: “அப்

பப்பா, என் பிராணனே போய்விட்டது. இனி மேலும் இதைத் தாங்க முடியாது. சில குழந்தைகள் வருகிறார்கள்; குடும்பமே அமைதியிலும் ஆனந்தத்திலும் மூழ்கிக் களிக்கிறது; வேண்டிய காய்கறிகளும், பிற பொருட்களும் எப்படியோ வந்து சேருகின்றன; அவர்களும் கிடைத்ததை உண்டு இலையையும் தாங்களே சுருட்டிக்கொண்டு அமைதியாக எழுந்து விடுகிறார்கள். நான் கவலைப்பட வேண்டியதேயில்லை; அவர்கள் பேசுவதுகூட இதயத்திற்கு இதமாகவே இருக்கிறது. ஆனால், இதையும் தான் பாருங்கள். காலையிலிருந்து குழப்பமோ குழப்பம். கூடை நிறைய பழங்களைக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். அவற்றுள் பாதியோ அழுகி உரமாகப் போடும் நிலையில்தான் இருந்தன. எங்கே கொண்டு போடுவதோ எனக்குத் தெரியவில்லை. இப்படியெல்லாம் டாம்பீகமாக உடுத்தியும் 'நான் துண்டை (Towel) மறந்துவிட்டேன்' என்கிறார் ஒருவர். துண்டுக்கு நான் எங்குப் போவது? இருப்பினும் எப்படியோ ஒன்று சம்பாதித்துக் கொடுத்துவிட்டேன். இரவுக்கு என்ன சமைப்பது என்பது இப்போதையப் பிரச்சினை, அவர்களுடைய கொசுவலைகளுக்கு கட்டும் நூல் இல்லை என்பதை இப்போதுதான் நான் அறிந்தேன். ஹரி இப்போது நூலைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறான். ஓ, குருதேவா உங்கள் குடும்பத்தை நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். என்னால் முடியாது. ஒருபக்கம் ராது, இன்னொரு பக்கம் இவர்களெல்லாம்." அன்னை எரிச்சலை அடைந்த ஓரிரு நிகழ்ச்சிகள் என் நினைவுக்கு வருகின்றன.

அன்னை ஜெயரம்பாடியில் இருந்தார். மாலை வேளைக்குச் சற்று முன்பு, சியாம்பஜாரிலிருந்து நான் சென்றபோது வராந்தாவில் ஒரு பாயில் அன்னை படுத்திருந்தார். நான் சென்றதும் சற்று எரிச்சலுடன் கூறினார்: "நீங்களெல்லாம் இங்குதான் இருக்கிறீர்கள். ஆனால் வேலை விஷயமாக வெளியே செல்ல வேண்டி

யிருக்கிறது. இன்று ஒருவர் வந்தார். அவர் வயதில் சற்றுப் பெரியவர். தொலைவில் அவரைக் கண்டதும் நான் உள்ளே சென்று கட்டிலில் அமர்ந்தேன். அவர் வெளியிலிருந்தே என்னை வணங்கினார், அது பரவாயில்லை. ஆனால், எனது பாதங்களைத் தொட அவர் மிகவும் ஆவல் கொண்டார். நான் எவ்வளவோ எதிர்த்தும் பின்வாங்கியும் அவர் விடவேயில்லை. முடிவில், பலவந்தமாக என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்; அவர் எனது பாதங்களைத் தொட்டுவிட்டார். அப்போதிலிருந்து என் பாதங்கள் தாங்க முடியாத அளவுக்கு எரிவதுபோல் உள்ளது. வயிற்றில் ஒரு பக்கம் பயங்கரமான வலி. மூன்று நான்கு முறை கால்களைக் கழுவிப் பின்னரும் வலி குறைந்தபாடில்லை. நீ இருந்திருந்தால் எனது நிலையைப் புரிந்து கொண்டு அவரைத் தடுத்திருப்பாய். பக்தர்களை அனுமதிக்கும் விஷயத்தில் கல்கத்தா இளைஞர்கள் சற்றுக் கண்டிப்பாக இருப்பார்கள். அப்படியில்லாமல் முடியவும் செய்யாது. எத்தனை விதமானவர்கள் வருகிறார்கள்! நீங்கள் சிறுவர்கள். உங்களால் இதையெல்லாம் புரிந்துகொள்ள முடியாது.”

ஒருநாள் எனது வெளி வேலைகளையெல்லாம் முடித்த பின் மாலையில் அன்னையின் அருகில் சென்று அமர்ந்தேன். அப்போது அன்னை கூறினார்: “இன்று மாலை பி—உயர்தரப் போலீஸ் அதிகாரி ஒருவரை அழைத்து வந்திருந்தார். அந்த அதிகாரியோ ஒரு வித்தியாசமான பேர்வழி. அவர் மீசையெல்லாம் முறுக்கி விட்டுக்கொண்டு என்னை வணங்கினார். அவர் எனது பாதங்களைத் தொட விரும்பியபோது நான் அனுமதிக்கவேயில்லை. என்ன சஞ்சலபுத்தி! இருப்பினும் பி—வானளாவப் புகழ்கிறார். என்பாடு இக்கட்டான நிலையிலிருந்தது. எப்படி அந்த ஆளை அனுப்புவது என்றே நான் எண்ணினேன். முடிவில் சிறிது அல்வா செய்து கொடுத்து அவரை அனுப்பி விட்டேன்.

ஒருநாள் உத்போதனில் பூஜை முடித்து அன்னை எழுந்திருந்தார். ஒரு பக்தர் மலர்களுடன் வந்து அன்னையை வழிபட விரும்பினார். பிறர் ஒருவரைக் கண்டதும் அன்னை தன் உடம்பு முழுவதையும் ஒரு துணியால் மறைத்துக் கொண்டு கால்களைக் கட்டிலில் தொங்க விட்டபடி அமர்ந்திருந்தார். பின் அந்த பக்தர் அன்னையின் முன் சப்பணமிட்டு அமர்ந்தார். மரக்கட்டை போல் அமர்ந்து கொண்டு நியாசம், பிராணாயாமம் என்று சாங்கோபாங்கமாக அவர் பூஜை செய்யவே தொடங்கிவிட்டார். வீட்டில் அனைவரும் மும்முரமாக வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்; அன்னையின் அருகில் யாருமில்லை. வியர்வை சொட்டச் சொட்ட அமர்ந்திருந்தார் அன்னை. நேரம் கடந்தது. முதலில் இதை கோலாபமா கவனித்தார். பின்னர் வேறு ஏதோ வேலையை முடித்துவிட்டு வரும்போது மீண்டும் அதே மனிதர் பூஜையைத் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். நிலைமை அவருக்குப் புரிந்துவிட்டது. வேகமாக வந்த அவர் அந்த பக்தரைப் பிடித்து இழுத்து தமது இயல்பான உரத்த குரலில் கண்டித்தார்: “உனது நியாசத்தையும், பிராணாயாமத்தையும் பார்க்கும்போது நீ ஏதோ மரக்கட்டையின் முன் உட்கார்ந்திருப்பதைப் போலல்லவா தோன்றுகிறது. மரக்கட்டையைத்தான் இந்தக் கிரியைகள் மூலம் உயிர் பெறச் செய்யவேண்டும். உனக்கு அறிவே மழுங்கி விட்டதா? அன்னை வியர்வையில் முழ்கி அவதிப் படுவதை நீ உணரவில்லையா?”

இன்னொருமுறை ஒரு பக்தர் வந்து அன்னையை வணங்கினார். வணங்கிய பின்னர் ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாக அவர் அன்னையின் பெருவிரலில் தன் தலையால் முட்டத் தொடங்கினார். வலியால் துடித்த அன்னை அலறியபடியே எழுந்துவிட்டார். அந்த பக்தர் அப்படிச் செய்ததன் காரணம் கேட்டபோது அவர், “நான் முட்டியது அன்னைக்கு வலித்திருக்கும், அந்த வலி

இருக்கும்வரை அவர் என்னை நினைவில் வைத்திருப்பாரல்லவா?’ என்றார் அவர்.

இந்த இரு நிகழ்ச்சிகளையும் பலமுறை எங்களிடம் அன்னை கூறியுள்ளார்.

டாக்டர் சியாமதாஸ் கவிராஜ் என்பவரின் சிகிச்சையால் அன்னையின் உடல்நிலை ஓரளவுக்குத் தேறியிருந்தது. ஒருநாள் சில பெண்கள் அன்னையைக் காண வந்தனர். அவர்களுள் ஒருத்தி பகட்டாக உடையும் ஆபரணங்களும் அணிந்திருந்தாள். அவளைப் பற்றி அன்னை சொன்னார்: ‘நாணமே பெண்ணின் ஆபரணம், மலர்களை இறைவனின் பூஜைக்கே பயன்படுத்த வேண்டும். இல்லாவிடில் அவை மரங்களிலேயே நின்று வாடுவதுதான் நல்லது. பகட்டுக்காரர்கள் பூக்குடையையோ தனிப் பூவையோ எடுத்து முகர்ந்து, ‘ஆ, என்ன மணம்’ என்று கூறும் போதெல்லாம் எனக்கு என்னவோ போலிருக்கிறது. அடுத்தக் கணமே அதைத் தரையில் எறிந்து செருப்புக் காலால் தேய்க்கவும் அவர்கள் தயங்கமாட்டார்கள்.

ஒருநாள் ஜெயராமப்பாடியில் ஒருவர் இளைய மாமியிடம் கடினமாக ஏதோ பேசினார். அப்போது அன்னை, ‘என்ன அப்படிப் பேசுகிறாய்? பிறரது உள்ள உணர்ச்சிகளைப் புண்படுத்தும்படிப் பேசலாமா? உண்மையாக இருந்தால்கூட அதை இப்படிச் கடுமையாகப் பேசக் கூடாது. முடிவில் இந்த இயல்புடையவனாகவே நீ மாறிவிடுவாய். உணர்ச்சிகளே மரத்துவிட்டால் பேச்சு கட்டுக்கடங்காமல் வெளிப்படுகிறது, ‘ஒரு நொண்டியிடம் அவன் எப்படி நொண்டியானான் என்று கேட்க வேண்டுமானால் நேரடியாகக் கேட்காமல் உன்கால் எப்படி இவ்வாறு வளைந்தது, என்று நாசுக்காகக் கேட்க வேண்டும்’ என்று குருதேவர் கூறுவதுண்டு.

இறுதி நாட்களில் அன்னை மிகவும் பலவீனமாயிருந்தார். அவரால் அமரக் கூட முடியவில்லை. ஆனால் படுத்தபடியே அவர் நீண்ட நேரம் ஐயம் செய்வதை

நான் கவனித்திருக்கிறேன். சில வேளைகளில் ஏதாவது வேலை விஷயமாக இரவு ஒன்று அல்லது இரண்டுமணிக்கு அன்னையை எழுப்ப வேண்டியிருக்கும். அந்த வேளையிலும் முதல் குரலிலேயே என்ன என்று கேட்டு விடுவார் அவர். 'ஏன் தூங்கவில்லையா?' என்று ஒருமுறை கேட்டபோது அவர் கூறினார்: "என்ன செய்வது மகனே? ஆர்வத்துடன் தீட்சை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள் என் குழந்தைகள். ஆனால் சிலர் ஒழுங்காக எதையும் செய்வதில்லை. சிலர் செய்வதே இல்லை. நான் எல்லோருடைய பொறுப்பையும் ஏற்றிருக்கிறேன். அவர்களை நான் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டாமா? எனவே அவர்களுக்காக நான் ஜபம் செய்கிறேன். குருதேவரிடம் பிரார்த்திக்கிறேன்: 'பிரபோ, அவர்களின் ஆன்மீகத்தை விழித்தெழச் செய்யுங்கள், முக்தியை அளியுங்கள். இந்த உலகம் துன்ப துயரங்கள் நிறைந்த பெருங்கிணறாக உள்ளது. அவர்கள் மீண்டும் இதில் வராமல் காப்பாற்றுங்கள்.'" மெள்ள எழுந்து அமர்ந்த பின் தொடர்ந்தார். "மிகவும் உற்சாகத்துடன் அவர்கள் தீட்சை பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் தினமும் அதை ஏன் செய்வதில்லை. அது அவ்வளவு சிரமமானதா என்ன? மிகச் சிறிதளவு செய்தாலே என்ன ஆனந்தம் வருகிறது! ஆ, பிருந்தாவனத்தில் நானும் யோகின்மாவும் மணிக்கணக்காக அமர்ந்து ஜபம் செய்யும்போது என்ன ஆனந்தம் பெற்றோம் தெரியுமா! கொசு கடித்து முகமெல்லாம் வீங்கிப் போவதைக்கூட நாங்கள் உணரவில்லை."

ஒருநாள் அன்னை சொன்னார்: "நீ என்னதான் ஜபம் செய்தாலும் செயல்கள் புரிந்தாலும் ஒரு பயனும் இல்லை; மகாமாயை வழியைத் திறக்காவிட்டால் யாரால் என்ன செய்ய முடியும். ஓ, கட்டுண்ட ஜீவனே, தஞ்சமடை, தஞ்சமடை, அப்போதுதான் அவள் கருணை கொண்டு உனக்காகப் பாதையைத் திறப்பாள்." இதைக் கூறிவிட்டு அன்னை குருதேவர்

கமார்புகூரிலிருந்தபோது நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறினார்: “ஒருநாள் பலத்த மழை பொழிந்தது. வயல்களும் வாய்க்கால்களும் நிறைந்து வழிந்தன. குருதேவர் முக்கியசாலை வழியாக நடந்து கொண்டிருந்தார். அதிலும் தண்ணீர் பாய்ந்ததால் பெரிய மீன்கள் பல அதில் சிக்கித் தவித்தன. மக்கள் அவற்றைக் கம்புகளால் அடித்து எடுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தனர். அதில் ஒரு மீன் மட்டும் குருதேவரின் திருப்பாதங்களைத் தஞ்சமடைந்தது. எவ்வளவு தான் விலகினாலும் அவரது பாதங்களையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. அதைக் கவனித்த குருதேவர், “இந்த மீனைக் கொல்லாதீர்கள். அது என்னையே சரணடைந்து என் கால்களைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. யாராவது இதைக் கொண்டு போய்க் குளத்தில் விட்டுவிடுங்கள்” என்று கூறினார்; பின்னர் தாமே அதை எடுத்து ஒரு குளத்தில் விட்டு விட்டார். வீடு வந்தபின் கூறினார்: “ஆ, இப்படிச் சரணடையும் ஒருவனுக்கே பாதுகாப்புக் கிடைக்கிறது.”

உத்போதன்

நான் அப்போது கல்கத்தாவின் 19-ஆம் நம்பர் போஸ்பாரா வீதியிலிருந்த சகோதரி நிவேதிதை பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் பள்ளி முடிந்தபின் சுதீரா சகோதரி எங்களில் நாலைந்து பேரை அழைத்துக் கொண்டு அன்னையின் வீட்டிற்குச் சென்றார். அன்னை பூஜையறையில் ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். குசும் சகோதரி ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். நாங்கள் எல்லோரும் அன்னையை வணங்கினோம். அப்போது அன்னை, “உட்கார்ந்து கொள்ளம்மா” என்று கூறிவிட்டு சுதீராவிடம், “நலமாக இருக்கிறாயா அம்மா? பள்ளிக்கூடம் முடியாகிவிட்டதா என்ன? இந்தச் சிறுமிகளெல்லாம் உன்னிடம் படிக்கிறார்களா?” என்றும் கேட்டார்.

சுதீரா : ஆம், அம்மா, இவர்களெல்லோரும் எங்களிடம்தான் படிக்கிறார்கள்.

அன்னை : பெண்களெல்லோரும் நன்றாக இருக்கிறார்கள். (என்னைக் கவனித்து) இவள் யாருடைய பெண்? நல்லவளாகத் தெரிகிறாளே!

சுதீரா : இவள் பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்தவள். வீடு அருகில்தான் இருக்கிறது.

இந்த உரையாடல் முடிந்ததும், அன்னை “குசும், படி; இவர்களும் கேட்கட்டும்” என்றார். மறுபடியும் படிக்க ஆரம்பித்தார்கள். படிக்கப்பட்ட புத்தகம் ‘கிருஷ்ண சரிதம்’ என்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ணன்

* சுருக்கமாக ‘சரளா’ என்று அழைக்கப் பெற்ற சரளா பாலா தேவி என்ற அன்னையின் சிஷ்யை எழுதிய குறிப்புகள். பிற்காலத்தில் இவர் பேலூர் ஸ்ரீராம கிருஷ்ண மடத்தில் சன்னியாச தீட்சை பெற்று பிரவ்ராஜிகா பாரதிப்ராண என்ற பெயருடன் பெண்களுக்காக ஏற்பட்ட ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சாரதா மிஷனின் முதல் தலைவியாக விளங்கினார்.

தயிர், பால் இவற்றைத் திருடித் தின்பதைப் பற்றிய வர்ணனையைக் கேட்டு அன்னையும் மற்றவர்களும் வெகுவாகச் சிரித்தார்கள். அன்னை சிரித்துக் கொண்டே, “என்ன விளையாட்டுப் பிள்ளை!” என்றார்.

சிறிது நேரத்தில் எங்களுடைய வண்டி வந்துவிட்டது. அன்னை, “நீங்களெல்லாம் இப்போதே போகிறீர்களா? இன்னும் சிறிது நேரம் இருக்கக் கூடாதா?” சுதீராவின் பதிலைக் கேட்டபின், “அப்படியானால் காலையிலே வா அம்மா” என்றார். பிரசாதம் பெற்று, அன்னையை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டோம். அன்னை “போய் வா, இன்னொரு முறை வா” என்றார்

*

மற்றொரு நாள் மாலையில் சுதீரா அன்னை அழைத்துக் கொண்டு அன்னையின் வீட்டிற்குச் சென்றாள். அன்னை கட்டிலின்மீது ஒரு பாயை விரித்துப் படுத்திருந்தார். நாங்கள் வருவதைக் கண்டதும், “உட்கார்” என்றார். நாங்களும் அன்னையை வணங்கி விட்டு உட்கார்ந்தோம்.

அன்னை : உங்களுக்குப் பள்ளிக்கூடம் விட்டு விட்டதா? மணி என்ன?

சுதீரா : இன்று எங்களைக் காலையிலேயே விட்டு விட்டார்கள். இப்போது மணி மூன்றரை தான் ஆகிறது. அதனால்தான் இவர்களை அழைத்து வந்தேன்.

அன்னை : மிகவும் நல்லதாயிற்று.

பிறகு ஒரு பெண்ணைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தது. அன்னை கூறினார்: “இதோ பார், இவள் புக்ககம் போகமாட்டாளாம், என்னிடம் வந்திருக்கிறாள். மாப் பிள்ளை கறுப்பாக இருக்கிறுனென்று பிடிக்கவில்லையாம். கறுப்பாக இருக்கிறுன் என்பதற்காக வேண்டாமென்பதா? அவன் உன் கணவன் இல்லையா? இவர்களெல்லாம் என்ன பெண்களோ? எனக்குத் தெரியவில்லை. அவனுடைய சுபாவம் நல்லதில்லையாம்; அதனால்தான் போக விருப்பமில்லையாம். அப்படியே இருந்தாலும்

அவன் அவளை அலட்சியம் செய்யவில்லையே. கணவன் இருக்கட்டும். இந்தப் பெண்கள் எல்லோரும் எப்படிப்பட்டவரென்று நமக்கு என்ன தெரியும்? நாலு பேர் கேட்டால் என்ன நினைப்பார்கள்? மனத்தில் என்ன தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்வதா?" இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அன்னை துணி துவைக்கச் சென்றார். விடைபெற்றுக் கொள்ளும் வேளையில் நாங்கள் அன்னையை வணங்கிவிட்டு, "நாங்கள் போகிறோம். அம்மா" என்றோம். அன்னை, "போகிறேன் என்று சொல்லக் கூடாது, போய்வருகிறேன் என்று சொல்ல வேண்டும். சமயம் கிடைக்கும்போது மறுபடியும் வா" என்றார்.

ஒரு சனிக்கிழமை சுதீரா எங்களில் சிலருடன் தட்சிணேசுவரம் சென்றார். அங்கிருந்து திரும்பும் போது அன்னையின் வீட்டிற்கு எங்களையும் அழைத்துச் சென்றார். அப்போது அன்னை கட்டிலின்மீது படுத்திருந்தார். எங்களைப் பார்த்ததும் யோகின்மா, "இந்த இரவு வேளையில் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். அப்போது அன்னை, "யார் வந்திருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டார். யோகின்மா, "சுதீரா வந்திருக்கிறாள்" என்றார். இதைக் கேட்ட அன்னை எழுந்து உட்கார்ந்தார். நாங்கள் எல்லோரும் அவரை வணங்கிவிட்டு அமர்ந்தோம்.

அன்னை : இந்த இரவில் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?

சுதீரா : இன்று இவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு தட்சிணேசுவரம் சென்றிருந்தேன். தீபாராதனை பார்த்து விட்டுத் திரும்பும்போது இரவு ஆகிவிட்டது. இவ்வளவு அருகில் வந்துவிட்டுப் போய்விடுவதா? அதனால் தான் இங்கு வந்தேன்.

அன்னை, 'மிகவும் நல்லது' என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் படுத்துக்கொண்டார்.

சுதீரா, அன்னையின் திருவடிகளைத் தன் கையால் பிடித்துவிட ஆரம்பித்தார். நான் அருகில் நின்று

நகபத்

கொண்டு விசிற ஆரம்பித்தேன். சுதீரா, அன்னை யுடன் தட்சிணேசுவரம் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார்.

அன்னை : நீங்களெல்லாம் நகபத் பார்த்தீர்கள் அல்லவா? அங்கே கீழேயுள்ள அறையில் நான் வசித்துக் கொண்டிருந்தேன்; மாடிப்படியின் கீழேதான் சமையல் செய்வேன்.

சுதீரா: ஆமாம் அம்மா, பார்த்துவிட்டு வந்தோம். இப்போதும் முன்பக்கத்தில் தட்டிவைத்து மறைத்திருக்கிறார்கள். மாடிப்படிக்குக் கீழே ஓர் அடுப்பு இருக்கிறது. தவிர, செம்படவப் பெண்களின் கூடைகளும் உங்கள் அதே வராந்தாவில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நீங்கள் எந்த மாதிரி அந்த அறைக்குள் வாழ்க்கையை நடத்தினீர்கள் என்று நான் இந்தப் பெண்களுக்கெல்லாம் உங்களைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அம்மா, நீங்கள் எப்படி அந்த அறைக்குள் இருந்தீர்கள்? கஷ்டமாக இருக்கவில்லையா?

அன்னை ; குளிப்பதற்கும் காலைக் கடன்களைக் கழிப்பதற்கும் சற்று சிரமம்தான். வசதி இல்லாததால் குடலை அடக்கிக் கடைசியில் வயிற்றுக் கோளாறுகூட ஏற்பட்டுவிட்டது. செம்படவப் பெண்கள் என்னுடன் இருப்பார்கள். அவர்கள் கங்கையில் குளிக்க வரும் போது வராந்தாவில் கூடைகளை வைத்துவிட்டுக் குளிக்க இறங்குவார்கள். என்னுடன் நிறையப் பேசுவார்கள். திரும்பிப் போகும்போது கூடைகளை எடுத்துக்கொண்டு போவார்கள். இரவில் செம்படவர்கள் மீன் பிடிக்கும்போது பாடும் பாட்டுக்கள் என் காதில் விழும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பார்க்க நிறைய பக்தர்கள் வருவார்கள், பஜனை செய்வார்கள். அதைக் கேட்கும்போது மனத்தில், 'நானும் இவர்களைப்போல பக்தர்களில் ஒருத்தியாக இருந்தால் இன்னும் அதிக நேரம் அவருடன் இருப்பதற்கு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கும். அவருடைய பேச்சையும் நிறையக் கேட்டிருக்கலாம்' என்று நினைத்துக் கொள்வேன். யோகின்,

கோலாப் இவர்களுக்கெல்லாம் இது தெரியும். அவர்கள் என்னைப் பார்க்க வருவார்கள். சில சமயம் என்னுடனேயே தங்குவார்கள்.

யோகின்மாவின் பக்கம் திரும்பி அன்னை, “எத்தனை ஆனந்தமாக இருந்தது அந்தக் காலம்! இல்லையா யோகின்’ என்றார். சொல்லிவிட்டுச் சிறிதுநேரம் ஏதோ நினைவில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

யோகின்மா : அந்த ஆனந்தம் என்னவென்று வாயால் சொல்லி முடியுமா என்ன? இன்றுகூட நினைத்துப் பார்க்கும்போது மனம் ஆனந்தத்தில் துள்ளுகிறது.

இந்த வேளையில் அன்னை எங்கள் பக்கம் திரும்பி, “இவ்வளவு நேரமாகிவிட்டதே, வீட்டில் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டார்களா?” என்று கேட்டார்.

சுதீரா : ஆம், இன்று கொஞ்சம் திட்டு கிடைக்கத்தான் செய்யும். இவர்களுடைய வீட்டு மனிதர்களுக்கு இந்த இடத்தைப் பற்றி நல்ல கருத்து இல்லை. இங்கு வந்திருந்தோம் என்று அவர்கள் கேள்விப்பட்டால் சும்மா விடமாட்டார்கள்.

அன்னை : அப்படியானால் இந்தக் குழந்தைகளுக்கும் எவ்வளவு திட்டு கிடைக்கும்! உலகத்தில் எத்தனைவித மக்கள் இருக்கிறார்கள்? அவர்களுக்கு எது சரியாக இருக்கிறது? சமூகத்தை அனுசரித்து நடப்பவர்கள் கேவலம் பயத்தினால் தானே அவ்விதம் செய்கிறார்கள்? நீங்களெல்லாம் போய் வாருங்கள். அடடா! குழந்தைகளைக் கோபித்துக் கொள்வார்களே!

சுதீரா: சிறிது பொறுத்துக் கொள்ளவில்லையானால் இவர்களால் என்ன பயன்? ஆனால் உங்கள் அருள் இருக்கும்போது எதற்கும் அவர்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

அன்னை : குருதேவரின் அருளால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். கோபித்துக் கொண்டார்களானால் யாரும் எதிர்த்துப் பேசாதீர்கள். இந்த உலகத்தில் பலவித மனிதர்கள் இருப்பார்கள். எல்லோருடனும் கூடி

வாழத்தான் வேண்டும். ச, ஸ, ஷ, அதாவது சகிப்புத் தன்மை உடையவன்தான் வாழமுடியும்” என்று ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் சொல்வது வழக்கம்.*

எங்களுக்காக பகவானிடம் கைகூப்பிக் கொண்டு அன்னை, “பகவானே, எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டார். நாங்களும் அவரை வணங்கி விடைபெற்று புறப்பட்டோம்.

*

விடுமுறைக் காலம் முடியுமுன்னர் ஒருநாள் பிற்பகலில் சுதீராவும் எங்களுள் மூவருமாக அன்னையின் வீட்டிற்குச் சென்றோம். எங்களைப் பார்த்து அன்னை, “பூஜையறையில் உட்காருங்கள், நான் நிவேதனம் செய்து விட்டு வருகிறேன்” என்றார்.

சில நிமிடங்களில் அன்னை திரும்பி வந்ததும் நாங்கள் அவரை வணங்கினோம். எங்கள் நலனைப் பற்றி அன்புடன் விசாரித்த அவர், “அன்று என்ன நடந்தது? வீட்டில் மிகவும் கோபித்துக் கொண்டார்களா?” என்று கேட்டார். “மிகவும் அதிகமில்லை, அதுவும் உறைக்கவேயில்லை” என்று பதில் சொன்னோம்.

உணவுக்குப் பிறகு அன்னை சுதீராவிடம் தம் கையால் செய்யப்பட்டப் பிரசாதத்தைக் கொடுத்தார். எங்களில் இருவர் விதவைகள். அவர்கள் அதை உண்பதற்குத் தயங்கிய போது அன்னை, “பிரசாதமாக உண்பதில் தவறென்றுமில்லை, சாப்பிடுங்கள்” என்றார்.

அதன்பின் அன்னை சிறிது ஓய்வெடுத்துக் கொண்டார். எங்களையும் கட்டிலின்மீது பாய் விரித்துப் படுத்துக் கொள்ளச் சொன்னார். மாலையில் இறைவனை

* ச, ஸ, ஷ இம்முன்று எழுத்துகளும் வங்க மொழியில் ஒரே போலவே உச்சரிக்கப் படுகின்றன. சகிப்புத் தன்மை என்று பொருள்படும் என்ற வார்த்தையை இங்கு இது சுட்டுகிறது. அதாவது சகிப்புத்தன்மை, சகிப்புத்தன்மை, சகிப்புத்தன்மை என்று மும்முறை கூறுவதாகப் பொருள்.

வணங்கிவிட்டு எங்களுக்கும் பிரசாதம் கொடுத்தார். பிறகு வராந்தாவில் உட்கார்ந்து சுதீராவுடன் பேச ஆரம்பித்தார். ஒரு பெண்மணி கம்பளி நூலால் வேலைப்பாடு செய்யப்பட்ட குழந்தை கிருஷ்ணனின் படத்தை அன்னையின் கையில் கொடுத்து, வணங்கிவிட்டு உட்கார்ந்தாள். அதைப் பார்த்துவிட்டு “நீயா இதைச் செய்தது?” என்று கேட்டார் அன்னை. அந்தப் பெண் ‘ஆம்’ என்றாள். அன்னை, “ஆகா மிகவும் அற்புதமாகச் செய்திருக்கிறாய். அந்த முகத்திற்கு என்ன அழகு! எப்படிச் செய்திருக்கிறாள் பாருங்கள்” என்று சொல்லி அதை எங்களிடம் காட்டினார். “மிகவும் அழகாக இருக்கிறதே, இல்லையா?” என்றார். நாங்களும் ஆமோதித்தோம். அவர் மீண்டும் அதைப் பார்த்துவிட்டுத் தலையால் தொட்டு வணங்கிவிட்டு எடுத்து வைக்கச் சொன்னார். பிறகு அந்தப் பெண்ணிடம் அவளது நலனைப் பற்றி விசாரித்தார்; அவளுக்குப் பிரசாதமும் கொடுக்கும்படிச் செய்தார்.

கோலாப்மா அங்கு வந்ததுமே அன்னை அவரிடம் அந்தப் படத்தைக் காண்பித்து, “எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது, பார்” என்று சொன்னார். அந்தப் பெண்ணைக் காண்பித்து, “இவள்தான் இதைச் செய்திருக்கிறாள்” என்றார். கோலாப்மா படத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “எல்லாம் அழகாக இருக்கிறது. இடது கைமட்டும் கொஞ்சம் பருத்துக் காண்கிறது” என்றார். நாங்கள் எல்லோரும் சிரித்து விட்டோம். அன்னையும் சிரித்துக்கொண்டே, “கோலாப்மா வந்தால் ஏதாவது ஒரு தவற்றைக் கண்டுபிடிப்பாள். அவளது ரசனையே வேறு. கோலாப் நிறையப் பார்த்திருக்கிறாள், கேட்டிருக்கிறாள் அல்லவா? அதனால்தான் உன்னிப்பாகக் கவனிக்கிறாள். அவளுடைய வேலைப்பாடே மிகவும் விசேஷம். அதிலும் பலவித வேலைகள் அவளுக்குத் தெரியும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உபயோகிக்கும் பொருளெல்லாம் அவள் தயாரித்ததுதான். தவிர பக்தர்

களுக்குக் கொகவலை, தலையணை, தலையணை உறை எல்லாம் செய்து தருவாள். ஒரு நிமிஷம்கூடச் சோம்பேறித்தனமாகக் கழிக்க மாட்டாள்” என்றார்.

விளக்கேற்றுவதற்கு சிறிது நேரத்திற்கு முன்பே அந்தப் பெண் அன்னையை வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டாள். அன்னை, “மறுபடியும் வா” என்றார்.

யோகின்மா அன்னையை வணங்கிவிட்டு அருகில் அமர்ந்தார். பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிவிட்டு அன்னை அவருக்கும் அந்தப் படத்தைக் காண்பித்து, “எப்படிச் செய்திருக்கிறாள், பார். முகத்தில் என்ன களை!” என்றார். யோகின்மா, “மிகவும் திறமையாகச் செய்திருக்கிறார்கள். யார் செய்தது? இவ்வளவு அழகாக அமைந்திருக்கிறதே!” என்றார். அன்னை அந்தப் பெண்மணியைப் பற்றிச் சொல்லி விட்டு, “கோலாப் இடதுகை சற்றுப் பருத்துக் காண்கிறது என்கிறாள்” என்றார். யோகின்மா “அவள் பேச்சை விடுவோம்” என்றார்.

மாலைவேளை ஆயிற்று. அன்னை “ஹரி, ஹரி, குரு தேவ்” என்று சொல்லி, கங்கை இருக்கும் திசையை நோக்கி வணங்கினார். அறையில் ஓர் ஆசனத்தை விரித்து உட்கார்ந்தார். சிறிது கங்கை நீரை எடுத்துக் கொண்டு ஜபம் செய்ய அமர்ந்தார். மாலை பூஜை ஆரம்பமாயிற்று. யோகின்மா ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு ஆரதி செய்யும்போது அன்னைக்கும் ஆரதி செய்தார். அந்த அறையில் எல்லோரும் உட்கார்ந்து ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆகா! என்ன ஆனந்தமான காட்சி!

எங்களுள் இருவர் அட்சயதிருதியை தினத்தன்று அன்னையிடம் உபதேசம் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அந்தப் பேறு அன்று எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. காரணம், அப்போது நான் கல்கத்தாவில் இல்லை. இதற்குச் சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஒருநாள் மாலை சுதீராவுடன் அன்னையின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அன்னை கிராமத்

திற்குச் செல்வதாக இருந்தது. ஆனால் இன்னும் போக வில்லை. நாங்கள் வணக்கம் செலுத்திவிட்டு உட்காரும்போது அன்னை, “வா அம்மா” என்றார். சுதீராவின் கேள்விக்கு அன்னை சொன்னார்: “என்னுடைய சிறிய தம்பியின் மனைவிக்கு உடல் நலமில்லை. கிராமத்திற்குச் சென்றால் சற்று குணமிருக்கும். பிறகு ராதுவின் கல்யாணம். இவர்களுக்காகத்தான் நான் இவ்வளவு சீக்கிரம் கிராமத்திற்குப் போக வேண்டியதாக இருக்கிறது. அன்று கிளம்புவதற்கு எல்லாம் ஏற்பாடாகி இருந்தது; ஆனால் நாள் நல்லதாக இல்லை யென்று தங்கிவிட்டோம்.”

மாலை தீபாராதனைக்குப் பிறகு அன்னை சற்று, ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டார். அன்னையின் காலை சுதீரா வருட ஆரம்பித்தார். அன்னை, “இன்னும் கொஞ்சம் அழுத்தித் தேய். நாளைக்குப் பெளர்ணமி அல்லவா? அதுதான் கால்வலி அதிகமாக இருக்கிறது. பாரேன், இந்த வலி எப்படித் தொந்தரவு படுத்துகிறது! போய்விடும் என்கிற பேச்சே இல்லை. எத்தனை நாளாக இருக்கிறது தெரியுமா? தட்சிணேசுவரத்தில் இருந்த நாட்கள் முதல் இதுவும் இருக்கிறது” என்றார்.

காலை வருடவருட அன்னை சற்றுத் தூங்கினார். எங்கள் வண்டி வந்ததும் குருதேவரை வணங்கிவிட்டு வெளியே வந்தோம். அன்னை எழுந்திருந்து, “நீங்கள் கிளம்பி விட்டீர்களா? இன்னொரு முறை வாருங்கள்” என்றார். யோகின்மா எனக்கு மந்திரோபதேசம் கொடுப்பதைப் பற்றிக் கேட்க, “நாளை வா” என்று அன்னை சொன்னார்.

மறுநாள் காலை அன்னையின் வீட்டிற்கு நான் சென்றேன். அப்போது அன்னை குருதேவருக்குப் பூஜையை முடித்துக்கொண்டு கங்கா ஸ்நானம் செய்யக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்டதும் “வா, சீக்கிரமே உனக்கு மந்திரம் கொடுத்துவிட்டுக் குளிக்கப் போகிறேன்” என்றார்.

உபதேசம் செய்து முடித்ததும், “இந்த மலர்களை என் காலடியில் இடு” என்றார். என்ன சொல்லிக் கொண்டு இட வேண்டும் என்று எனக்குப் புரியவில்லை, அதை அறிந்து கொண்டதுபோல அன்னை என் கைகளில் மலர்களைக் கொடுத்து, “என்னுடைய எல்லாவற்றையும் உனக்கு அர்ப்பணித்து விட்டேன் என்று சொல்லி இடு” என்றார். நான் அதுபோலவே செய்ததும் அவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் படத்தைப் பார்த்து, “இவர்தான் உனக்கு எல்லாம். இவரை மனத்தால் நினைத்துக் கூப்பிடு. அப்போதுதான் உனக்கு எல்லாம் கிடைக்கும்” என்றார்.

அன்னை சொன்னபடி அவரது கால்களில் தைலம் தேய்த்துவிட்டேன். குளித்தபின் சுதீரா நாங்கள் திரும்பிப் போகவேண்டுமென்று சொன்னார். அன்னை, “இப்போதே போக வேண்டுமா என்ன? பிரசாதம் உண்டபின் மாலையில் போகலாமே” என்றார். யோகின்மாமேலே வந்துகொண்டிருந்தார். அவரிடம் அன்னை, “இவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்கிறார்கள்” என்றார். யோகின்மா, “இப்போதே போக வேண்டுமா? மந்திரோபதேசம் பெற்றுக் கொண்டு இங்கேயே பிரசாதமும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போவதுதான் நல்லது, இவர்கள் இங்கே சாப்பிடுவார்கள் என்று சமையற்காரனிடம் சொல்லிவிட்டுத்தான் வருகிறேன்” என்றார். அன்னை, “நானும் மாலை போகலாமென்றுதான் சொல்கிறேன்” என்றார்.

யோகின்மா வீட்டிற்குப் போக நினைத்து அன்னையை வணங்கினார். அன்னை அவர் தலையில் கையை வைத்து ஆசீர்வாதம் செய்துகொண்டே, “மிகவும் நேரமாகி விட்டது. இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகக் கூடாதா? வீட்டிற்குச் சென்று சமையல் செய்து சாப்பிட வேண்டுமென்றால் கஷ்டமாக இருக்குமே” என்றார்.

யோகின்மா, “இல்லை அம்மா, என் அன்னை இருக்

கிறாள். அவள் எல்லாம் தயார் செய்து வைத்திருப்பாள். நான் போய் ஏற்றி இறக்க வேண்டியதுதான்” என்றார். அன்னை, “அப்படியானால் இன்னும் தாமதம் செய்யாதே. போய்வா, மிகவும் உஷ்ணமாகி விட்டது. அவ்வளவு தூரம் போக வேண்டும்” என்றார்.

அதன்பிறகு லலித்பாபுவின் மனைவி வந்து அன்னையை வணங்கிவிட்டு உட்கார்ந்தாள். சமீபத்தில் அவளுடைய மகள் இறந்து விட்டாள். அதனால் அவள் மிகவும் மனச்சோர்வு அடைந்திருந்தாள். அன்னை அவளுக்குப் பலவிதத்திலும் ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். “ஆகா, மூன்றும் போய்விட்டது. ஒன்று வது இருக்கக் கூடாதா?” லலிதும் நோய்வாய்ப்பட்டுள்ளார். குருதேவரின் அருளால் கட்டாயம் சரியாகப் போய்விடும். லலித் பிழைத்தெழுந்தால்தான் என் மனம் சமாதானப்படும்” என்றார். பிறகு லலித்தின் மனைவியிடம் “சாப்பிடு! எப்படி இளைத்துப் போய்விட்டாய்? உடம்பில் ஒன்றுமே இல்லையே?” என்று சொல்லிக் கொண்டே பிரசாதம் கொடுத்தார்.

நாங்கள் விடைபெற்றுக் கொள்ளும்போது சுதீரா, “மறுபடி உங்களைப் பார்க்க எவ்வளவு நாட்களாகும், அம்மா?” என்று கேட்டார். அன்னை உடனே “விரைவில் வந்துவிடுவேன். நீ ராதுவின் திருமணத்திற்கு வருவாயல்லவா?” என்றார். அதற்குப் பதிலொன்றும் சொல்லாமல் சுதீரா, “இன்று விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்” என்றார். அன்னையும் அவரை ஆசீர்வதித்த படியே, “நான் திரும்பி வந்ததும் மறுபடி வா” என்றார்.

அன்னை கிராமத்திலிருந்து வந்ததும் நானும் சுதீராவும் ஒருநாள் மாலை அன்னையின் வீட்டிற்குச் சென்று அவரைத் தரிசித்தோம். சுதீரா, “அம்மா, எப்படிக்கூறுத்து இளைத்து விட்டீர்கள்!” என்றார். அன்னை, “எங்கள் கிராமத்தில் எல்லாம் திறந்த வெளிதானே. அதனால்தான் உடல் கறுப்பாகிவிட்டது. தவிர அங்கே

சகோதரி நிவேதிதையுடன்

நிறைய வேலையும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது” என்றார். சகோதரி நிவேதிதை வந்து அன்னையை வணங்கி விட்டு உட்கார்ந்தார். அன்னை அவருடைய நலம் பற்றி விசாரித்தார். பிறகு கம்பளி நூலால் தயாரிக்கப் பட்ட விசிறி ஒன்றைப் பரிசாகக் கொடுத்தார். “நான் இதை உனக்காகச் செய்தேன்” என்று சொன்னார். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட சகோதரி நிவேதிதை ஆனந்த மிகுதியால் தலையில் வைத்துக் கொண்டார்; மார்போடு அணைத்துக் கொண்டார். பிறகு, “ஆகா! என்ன அழகு! என்ன அழகு!” என்று சொல்லிக் கொண்டே எங்களுக்கும் அதைக் காட்டினார். “பாருங்கள். எனக்காக எவ்வளவு ஒரு அழகான பொருளை அன்னை செய்திருக்கிறார், பாருங்கள்” என்றார். அன்னை, “இந்தச் சாதாரணப் பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு இவளுக்கு என்ன சந்தோஷம், பார்! என்ன எளிமையான நம்பிக்கை! சாட்சாத் தேவியேதான். நரேனிடம் தான் இவளுக்கு என்ன பக்தி? நரேன் இந்த நாட்டில் பிறந்தவன் என்பதற்காகத் தன்னுடைய எல்லாவற்றையும் துறந்துவிட்டு இந்த நாட்டிற்காக உழைக்கிறான்! என்ன குரு பக்தி! இந்த நாட்டின்மேல் என்ன பற்று!” என்றார்.

சகோதரி நிவேதிதை தாம் டார்ஜிலிங் போகப் போவது பற்றி அன்னையிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அங்கு ராது வந்தபோது அன்னை அவளிடம், “சகோதரிகளை வணங்கும்மா” என்றார். சுதீரா, “இல்லை, இரு இரு. அவள் மறுபடியும் எங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டுமா?” என்றார். அன்னை அதற்கு, “நீங்கள் எல்லாம் அவளுக்கு மூத்த சகோதரிகள்தானே; நமஸ்காரம் செய்தால் என்ன?” என்றார்.

அப்போது ஒரு பிரம்மசாரி அங்கு வந்து, பக்தர்கள் சிலர் அன்னையை வணங்க வந்திருப்பது பற்றிச் சொன்னார். “அவர்களை வரச் சொல்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அன்னை ஒரு சாஷ்வையால் தன்னைப் போர்த்து

திக் கொண்டு அவர்களை வரவேற்கத் தயாரானார். நாங்களும் அன்னையின் ஆசையைப் பெற்றுக்கொண்டு வீடு திரும்பினோம்.

ஒருநாள் சகோதரி நிவேதிதை எங்களிடம், “இன்று அன்னை நம் பள்ளிக்கு வரப் போகிறார், ஆனந்தம் தான்” என்றார். காலை யில் வருவதற்குப் பதிலாக மாலை சுமார் நான்கு மணிக்கு அன்னையின் வண்டி வந்தது. அன்னையுடன் ராது, கோலாப்மா முதலியோரும் வந்தனர். அன்னை வண்டியை விட்டு இறங்கியதும், சகோதரி நிவேதிதை அவருக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்து ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார். அன்னையின் காலடியில் அர்ப்பணம் செய்வதற்காக எங்கள் கையிலெல்லாம் மலர்களைக் கொடுத்தார். பள்ளிக்கூடத்துப் பெண்களெல்லாம் அன்னையின் திருவடியில் மலரஞ்சலி செய்துவிட்டு எழுந்து நின்றார்கள். அன்னை பெண்களை ஒரு பாட்டுப் பாடும்படிச் சொன்னார். பெண்கள் ஒரு பாட்டுப் பாடினார்கள், ஒரு கவிதையும் படித்தார்கள். அவற்றைக் கேட்டு விட்டு அன்னை “பாட்டு மிகவும் இனிமையாக உள்ளது” என்றார். அதன்பிறகு இனிப்புப் பண்டங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. அன்னை தாம் சிறிது வாயிற் போட்டுக்கொண்டு, அந்தப் பிரசாதத்தை அனைவருக்கும் கொடுக்கும்படிச் செய்தார்.

சிறிது நேரம் சென்ற பின் சகோதரி நிவேதிதை அன்னையை அழைத்துக் கொண்டு பள்ளியின் அறைகளையும் பெண்களின் கைவேலைப்பாடுகளையும் அன்னைக்குக் காண்பித்தார். அவற்றையெல்லாம் பார்த்த அன்னை மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தார். “பெண்களெல்லாம் நன்றாகக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றார். சற்று ஓய்வு கொள்வதற்காக சகோதரி நிவேதிதை அன்னையைத் தமது அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

சகோதரி நிவேதிதை பூத உடலை நீத்த வேளையில் சுதீராவின் உடல்நிலை மோசமாக இருந்தது. அவரைப்

பற்றி அன்னைக்குத்தான் எத்தனை கவலை! அன்னை மிகுந்த மனவருத்தத்துடன், “பகவானே சுதீரா போய் விடுவாளா! அவள் செய்ய வேண்டியது இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கிறதே!” என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொன்னது மட்டுமல்ல, அவர் கண்ணீரும் சிந்தினார்.

சியாம்புகூர் சின்னமாமியிடம் அன்னை, “நீ ஒருமுறை சென்று சுதீரா எப்படி இருக்கிறாள் என்று தெரிந்து வருகிறாயா, பாவம்! அவளுக்கு உடல் மிகவும் பலவீனமாக இருக்கிறது” என்றார். சின்னமாமியிடம் போவதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்தவுடன் அவர் கையில் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் பாத தீர்த்தம், மாதுளம்பழம் முதலியவற்றையும் கொடுத்து, அன்னை, “இதையெல்லாம் அவளுக்குக் கொடு. அவள் எப்படி இருக்கிறாள் என்று அறிந்து வா. நான் அவளுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்து குரு தேவருக்குத் துளசி அர்ச்சிக்கிறேன்” என்றார்.

சுதீராவின் உடல்நிலை சற்று குணமானதும், அவரும் சுகோதரி கிறிஸ்டைனும்* நானும் ஒரு நாள் மாலை அன்னையின் வீட்டிற்குச் சென்றோம். மாலை பூஜைக்குப் பிறகு நாங்கள் வணங்கிவிட்டு உட்கார்ந்தபோது அன்னை சுதீராவிடம், “நன்றாகக் குணமாகிவிட்டதா?” என்று பரிவுடன் விசாரித்தார். உடல்நிலை சற்றுப் பரவாயில்லை என்றும், இருந்தபோதிலும் தாம் மிகவும் கவனமாக இருப்பதாகவும் சுதீரா பதில் அளித்தார். அன்னை, “உன்னைப் பற்றி அதிகக் கவலையாக இருந்தது. எப்படியானால் என்ன, குருதேவரின் அருளால் நீ பிழைத்துக் கொண்டாய். நிவேதிதையும் போய்விட்டாள். உனக்கும் சுகமில்லை. இவற்றைக் கேட்டுவிட்டு, ‘சுதீராவும் இல்லாவிட்டால் பள்ளிக் கூடத்தை யார் நடத்துவார்கள்?’ என்று நினைத்துக் கொண்டேன். (சுகோதரி கிறிஸ்டைனைப் பார்த்து) ஆகா! இரண்டு பேரும் ஒன்றாக இருந்தார்கள்; இப்

* சுவாமி விவேகானந்தரின் மேலை நாட்டு சிஷ்யை.

போது நிவேதிதை இல்லாமல் தனியாக இருப்பது எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கும்? எங்களுக்கே அவளில்லாமல் கஷ்டமாக இருக்கிறது. உனக்கு இன்னும் அதிகமாகத்தான் துயரம் இருக்கும். எப்படிப்பட்ட அபூர்வமான பிறவி! அவளுக்காக எத்தனைபேர் அழுகிறார்கள்?" என்று சொல்லி, அன்னை கண்ணீர் சிந்தத் தொடங்கினார். அதன்பின் சகோதரி கிறிஸ்டைனிடம் பள்ளியைப் பற்றிய பல விஷயங்களைப் பற்றி விசாரித்தார்.

சுதீரா இடமாறுதலுக்காக என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு காசிக்குச் செல்வதாக இருந்தது. இது பற்றிச் சில விஷயங்களை விசாரித்த அன்னை, "விரைவாகப் போ. உடல் நன்றாக வேண்டுமல்லவா?" என்றார்.

பல நாட்களுக்குப் பிறகு அன்னையின் தரிசனத்திற்காகச் சென்றேன். டாக்டரின் மனைவி என்னுடன் இருந்தாள். என்னுடன் சுதீரா வராததால் என்னை யாரென்று அன்னை அறிந்துகொள்வாரோ என்ற சந்தேகம் எனக்குள்ளிருந்தது. நாங்கள் பூஜை அறைக்குச் சென்றோம். அன்னை பூஜை செய்துவிட்டு எழுந்து கொண்டிருந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் அவர், "வந்தாயா? நீண்ட நாட்களாக உன்னைக் காணோமே, என்று உன்னைப் பற்றிப் பலமுறை நினைத்துக் கொண்டேன். இப்போது எங்கே இருக்கிறாய்?" என்று கேட்டார். நான் அவரை வணங்கியபோது அவர் என் தலைமீது கையை வைத்து ஆசீர்வதித்தார். பிறகு சுதீரா கல்கத்தா திரும்பிவிட்டாரென்றும், அவருடன்தான் நான் வந்தேன் என்றும் அன்னையிடம் தெரிவித்தேன். அன்னை என்னை இன்னொரென்று தெரிந்து கொண்டார் என்ற எண்ணத்திலேயே என் மனம் ஆனந்தத்தால்-பூரித்தது.

அன்று பலராம் பாபுவின் வீட்டிற்கு வரும்படி அன்னைக்கு அழைப்பு வந்தது. எல்லோரையும் வரச் சொல்லி இருந்தார்கள். ஆனால் ராதுவின் உடல்நிலை சரியில்லாததனால் அன்னை, "இவள் வர வேண்டாம்,

இவளும் ராதுவும் இங்கேயே இருப்பார்கள்” என்றார். அன்னையை அழைத்துச் செல்ல வண்டி வந்தது. போகும் வேளையில் அன்னை எங்களிடம், “நீங்கள் இருவரும் இங்கே பேசிக் கொண்டிருங்கள். நான் விரைவில் திரும்பி வந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, ராதுவிடம் தனியாக, “அக்காவுடன் விளையாடிக் கொண்டிரு. விரைவில் நான் வந்து விடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

நான்கு மணிக்குப் பிறகு அன்னை திரும்பி வந்தார். அவர் வந்த வண்டியிலேயே நான் திரும்பிப் போவதாக இருந்தது. அவசர அவசரமாக எனக்குப் பிரசாதம் கொடுத்த அன்னை, “அட்டா, நான் வந்தேன். நீ போகும்படியாக இருக்கிறது. என்ன செய்வது, சொல். அவர்களோடு வந்தாய், அவர்களோடு போக வேண்டாமா?” என்றார்.

ராது : அக்கா இருக்கட்டுமே!

அன்னை : அவள் இங்கே இருக்க முடியுமா!

ராது : இல்லை, இல்லை. இருக்கட்டும். அவள் போக வேண்டாம்.

அன்னை : பைத்தியக்காரி! அவள் போகாவிட்டால் அவளோடு வந்தவர்கள் எப்படிப் போவார்கள்? (என்னிடம்) சரி, நீ சீக்கிரம் போய் வா. கீழேயிருந்து கூப்பிடுகிறார்கள், பார்த்தாயா!

நான் அன்னையை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டேன். அன்னை என்னை ஆசீர்வதித்து, “இப்படியே நீ எத்தனை நாள் இருக்க வேண்டுமோ குருதேவருக்குத் தான் தெரியும். மறுபடி வா அம்மா” என்றார். பிறகு மாடிப்படிவரை என்னை வழியனுப்ப வந்தார். அன்று நான் அனுபவித்த அன்னையின் கருணையை அளவிட்டுச் சொல்ல இயலாது. “இதைச் செய். அதைச் செய்” என்று பலவித விஷயங்களை அவர் எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

காசி, 1912

மார்கழி மாதம். குளிக்கால விடுமுறையை அன்னை யுடன் கழிப்பதற்காக சுதீரா எங்களில் சிலரை அழைத்துக் கொண்டு காசிக்குச் சென்றார். அன்னையைச் சந்தித்துப் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிய பின்பு யோகின்மாவைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தது. அன்னை, “யோகின் வர முடியவில்லை. உடம்புக்கு ஏதோ சுக மில்லாமல் போய்விட்டது. குருதேவரும் ஜகன் மாதாவும் தான் அவனைக் காப்பாற்றினார்கள். யோகினைப் பற்றி மிகவும் கவலையாகப் போய்விட்டது” என்றார். சிறிது நேரம் பேசிய பின்பு சுதீராவும் பிறரும் நாங்கள் தங்குவதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த வாடகை வீட்டைப் பார்க்கப் போனார்கள்.

அன்னை சற்று தூங்கினார். வீட்டில் ஒரே அமைதி, எல்லோரும் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் தாழ்வாரத்திலிருந்து ஒரு பாட்டுக் கேட்க ஆரம்பித்தது:

எங்குந் சென்றாய் எந்தன் அன்னையே
இங்குநான் தவிக்கிறேன் இத்தனை நாட்களாய்
அன்புடன் மடியினில் ஆசை மகளை
இன்பமாய் ஏந்திடு இசைவாய்க் காத்திடு
இன்றெனில் நீயுமோர் இன்னுயிர் அன்னையோ?
நின்றிடும் நெடியதோர் வெறுஞ்சிலை தானோ?
கன்றெனக் கதறி அழுகிறேன், கருணைக்
குன்றென கோலநல் தரிசனம் தருவாய்.

பாடும் குரல் மெல்லியதாக இருந்தது. எனக்கு யாரோ வெகு தூரத்தில் அழுவதுபோலத் தோன்றியது. அன்னை திடீரென்று எழுந்து, “யார் பாடுகிறார்கள்? நாம் போய் வராந்தாவிலிருந்து பார்க்கலாம்” என்றார். நான் போய்ப் பார்த்தேன். அப்படியே வாயடைந்து, மெய்மறந்து நின்றுவிட்டேன். ஒரு சிறிய பெண் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணீர் மார்பை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்னை அங்கே உட்கார்ந்து விட்டார். அவரை வணங்கிய அந்தப் பெண், “அம்மா! வெகுநாளைய என்னுடைய இந்த ஆசை இன்று நிறைவேறியது. இன்று நான் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை. அதைச் சொல்லக்கூட என்னால் முடியவில்லை” என்றாள். அன்னை அவளை ஆசீர்வாதம் செய்து யாரென்று விசாரித்தார்.

பெண் : நான் ஒரு பிச்சைக்காரி, அம்மா.

அன்னை : எங்கு வசிக்கிறாய்?

பெண் : அன்னபூரணி கோவில் வாசற்படியில். தசாச்வமேத கட்டத்திலுள்ள புதிய பிறாரிப்பாபா கோவில் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பேன்.

அன்னை : பிச்சையெடுத்து வாழ முடிகிறதா?

பெண் : உங்கள் அருளால் முடிகிறது. இங்கு இருப் பவர்களைப் பற்றிக் கவலையே இல்லை. அன்னபூரணி யின் தயவால் இங்கு யாரும் பட்டினியாக இருப்ப தில்லை. ஆனால் எனக்குச் சிறிதாவது பக்தி வேண்டும், அதுதான் கவலை.

அன்னை : எல்லாம் கிடைக்கும், அம்மா, இங்கே தான் விசுவநாதரும் அன்னபூரணியும் சாட்சாத்தகார மாக இருக்கிறார்கள். நீ இத்தகைய இடத்தில் இருக்கிறாய். அவர்களின் அருளால் எல்லாம் நடக்கும்.

அன்னை அந்தப் பெண்ணிடம் மேலும் ஒரு பாட்டுப் பாடச் சொன்னார். அவளும் பின்வரும் கருத்தைக் கொண்ட ஒரு பாட்டைப் பாடினாள்: “அன்னையே தயை கூர்ந்தென்னை பாலனைப்போல் ஆக்கிவிடு. பால பருவம் தாண்டி யென்னை வளர விடாமல் செய்துவிடு. அழகிய பருவம் எளிமைமிகு பருவம், மான அவமானம் அறிந்திடாப் பருவம், ஹிம்சை, நிந்தை, நாணம், லோபம் இவையொன்றுமே அறியாத பருவம் அது.”

அன்னை : ஆகா! என்ன அழகிய பாடல்!

பெண் : நீண்ட நாட்களாகத் தங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கு இருந்தது. நீங்கள் இங்கு இருக்கிறீர்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன்.

வரலாமென்று நினைத்தேன், ஆனால் யாராவது ஏதேனும் சொல்வார்களோ என்று பயமாயிருந்தது.

அன்னை : யாரும் எதுவும் சொல்ல மாட்டார்கள். நீ விரும்பும்போது வா.

அன்னை அவளுக்குப் பிரசாதம் கொடுக்கும்படிக்கூறினார். அவளும் பிரசாதத்தை வாங்கிக்கொண்டு விடைபெற்றுக் கொண்டாள். “மறுபடியும் வா அம்மா” என்று அவளிடம் கூறிய பிறகு அன்னை எங்களிடம், “இந்தப் பெண்ணிடம் பக்தி நிறைந்திருக்கிறது” என்று குறிப்பிட்டார்.

காசியில் நாங்கள் தங்கியிருந்த எல்லா நாட்களும் இரண்டு வேளையும் அன்னையிடம் போய்க்கொண்டிருந்தோம். ஒருநாள் மாலை நாங்கள் அங்குச் சென்றபோது அன்னை அத்வைத ஆசிரமத்தில் நடைபெற இருந்த பாகவதச் சொற்பொழிவு கேட்கப் புறப்படுகிறார் என்றறிந்தோம். எங்களைக் கண்டதும், “நாங்கள் பாகவதம் கேட்க மடத்திற்குப் போகிறோம். நீங்களும் வருகிறீர்களா? வாருங்கள்” என்றார். நாங்களும் அவருடன் சென்றோம். சொற்பொழிவு இரண்டுமணி நேரம் நடைபெற்றது. அது முடிந்ததும் அன்னை அந்தப் பண்டிதருக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுத்து நமஸ்கரித்துவிட்டு வந்தார். “ஆகா! எவ்வளவு நன்றாக இருந்தது! பண்டிதர் நன்றாகச் சொல்கிறார்” என்றார்.

ஒருநாள் மாலையில் நானும் சகோதரி சுதீராவும்கொண்டு அன்னையின் அருகில் அமர்ந்தோம். அன்னை கூறினார்: “குருதேவரை உண்மை நம்பிக்கையுடனும் பக்தியுடனும் ஒருமுறை அழைத்தவர்களானாலும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. அவரை அழைக்கும்போது அவரது அருளால் ஒருவனுக்குப் பிரேம பக்தி வாய்க்கிறது. மிகவும் தனிமையில் அனுபவித்து உணர வேண்டியது அது. பிருந்தாவனத்திலுள்ள கோபியர்கள் இத்தகையப் பிரேம பக்தியை, எல்லையற்ற அன்பைப் பெற்றிருந்தார்கள். நீலகண்டரின் பாடலில்

‘இந்தப் பிரமே ரத்தினத்தைப் பெரு முயற்சியால் காக்க வேண்டும்’ என்று கூறியுள்ளார். இதைக் கூறி விட்டு அன்னை அந்தப் பாடலைத் தாமே பாடினார். என்ன மதுரக் குரல் அது! இன்னும் என் காதில் அப் பாடல் ஒலிப்பது போலுள்ளது. பாடலின் முடிவில் அவர், “ஆ, நீலகண்டரின் இந்தப் பாடல் எவ்வளவு சிறப்பாக உள்ளது. இது குருதேவருக்கு மிகவும் பிடித்தது. அவர் தட்சிணேசுவரத்தில் இருந்தபோது நீலகண்டர் அடிக்கடி வந்து பாடுவதுண்டு. ஓ, என்ன ஆனந்தம்! எத்தனை விதமானவர்கள் அவரிடம் வந்தனர். தட்சிணேசுவரத்தில் ஓர் ஆனந்தப் பெரு வெள்ளமே புரண்டோடியது எனலாம்” என்றார்.

ஒருநாள் அன்னையின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அன்னை இரு பெண்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பிச்சைச்சாரப் பெண் வந்து அன்னையை வணங்கினாள். அவள் கையிலிருந்த ஒரு பேரிக்காயை அன்னையிடம் கொடுத்து, “அம்மா, இது எனக்குப் பிச்சையாகக் கிடைத்தது. உங்களுக்காகக் கொண்டு வந்தேன். கொடுப்பதற்குத் தைரியம் வரவில்லையம்மா” என்றாள். அன்னை, “பேஷ்! நல்ல காரியம் செய்தாய். கொடு” என்று சொல்லி பேரிக்காயை வாங்கிக் கொண்டார். மேலும், “பிச்சையாகக் கிடைத்த பொருள் துயது. பேரிக்காய் நன்றாக இருக்கிறது. நான் இப்போதே சாப்பிடுகிறேன்” என்று சொன்னார். அந்தப் பெண், “நான் உங்கள் பிச்சைக் கார மகள். என்னிடம் உங்களுக்கு இவ்வளவு கருணையா?” என்று சொன்னாள். சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே அவள் கண்களிலிருந்து நீர் வழியத் தொடங்கியது. அன்னை சொன்னார்: “உன் பாட்டு மிகவும் இனிமையாக இருக்கிறது ஒரு பாடல் பாடு.” அவளும் பாடினாள். பாலகோபாலனின் தந்தையாகத் தன்னைப் பாவித்து, கண்ணனின் உடலில் ஆபரணங்களைப் பூட்டி, அந்தக் கண்ணனின் அசைவில் ஆபரணங்கள் எழுப்பும் ஒலியை ரசிக்கும்படியாக அமைக்கப் பெற்ற

ஒரு பாடலை அந்த பெண் மிகவும் அற்புதமாகப் பாடினாள்.

பாட்டு முடிந்ததும் அவள், “அம்மா இந்தப் பாட்டைப் பாடினால் தசாச்வமேத கட்டத்தில் இருக்கும் பிஹாரி பாபா கோபாலனைப் போலவே ஆட ஆரம்பித்து விடுவார். சின்னக் குழந்தை போன்றவர் அவர்” என்று கூறினாள். அன்னை, “பாட்டு மிகவும் நன்றாக இருந்தது. இன்னொன்று பாடு” என்றார். அவள் மீண்டும் ஒரு பாட்டுப் பாடினாள். அன்னை அந்தப் பெண்ணுக்குப் பிரசாதம் கொடுக்கும்படிச் சொன்னார். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு வணங்கிய அவள், “நான் வருகிறேன். அம்மா” என்றாள். அன்னை, “மறுபடியும் வா, அம்மா, விரும்பும்போதெல்லாம் வா” என்றார்.

ஒருநாள் சுமார் மூன்று மணி அளவில் முதிய பெண்களின் ஆசிரமத்தை அன்னை பார்க்கப் போகும்போது வழியில் எங்களையும் அழைத்துச் செல்வதற்காக வந்தார். நாங்கள் வண்டியிலிருந்து இறங்கியதும் ஓர் இளம்பெண் வந்து அன்னையை மேலே அழைத்துச் சென்றாள். மூதாட்டிகள் அனைவரும் அன்னையின் பாதங்களில் மலரிட்டு வணங்கினர்.

அன்னை : இதென்ன! இவர்கள் எல்லோரும் காசி வாசிகள். இவர்கள் ஏன் நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள்?

பெண் : ஏன் கூடாது? நீங்கள் இடும் சோற்றால் தான் இவர்கள் வாழ்கிறார்கள்.

அன்னை : இவர்களைக் காப்பாற்ற விசுவநாதரும் அன்னபூரணியும் இருக்கிறார்கள். நீ தான் அவர்களைக் கவனித்துக் கொள்கிறாய் போலிருக்கிறது.

பெண் : ஆம், எல்லாம் தங்கள் விருப்பம்போல்.

அன்னை : அப்படியா, மிகவும் நல்லது. இந்த முதிய பெண்களுக்குச் செய்யும் பணி நாராயணனுக்குச் செய்யும் சேவையே. ஆகா! இந்தப் பிள்ளைகள் ஸ்ரீராம கிருஷ்ண மடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். எப்படிப்பட்ட

நல்ல காரியம் செய்கிறார்கள்.

அதன்பிறகு அன்னையுடன் நாங்களும் அங்கு இருக்கும் பெண்களை ஒவ்வொருவராக விசாரித்து அவர்கள் வசிக்கும் அறைகளையும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தோம்.

ஒரு நாள் சாரநாத்திற்குச் சென்று வந்தோம். அன்று மாலை அன்னையின் வீட்டிற்குச் சென்றோம். அன்னை அப்போது படுத்திருந்தார். ராதுவும் பக்கத்தில் படுத்திருந்தாள். சாரநாத்தைப் பற்றி நாங்கள் வர்ணித்ததைக் கேட்ட ராது, “அம்மா! நாமும் ஒரு நாள் சாரநாத் போகலாமா?” என்றாள். அன்னை “எப்படிப் போகிறது, அம்மா? எனக்குக் கால் என்ன முன்பு போலவா இருக்கிறது, சுற்றிப் பார்க்க? இதைப் பார்த்தாயல்லவா? விசுவநாதரைத் தரிசிக்கவே போக முடியவில்லை. எல்லோரும் போகிறார்கள் நாழும் போய் விசுவநாதரைத் தரிசித்து வரலாம் என்று ஆசையாக இருக்கிறது. ஆனால் கால் சரியாக இல்லாவிட்டால் எப்படிப்போவது? ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை; கால் நன்றாக இருந்தபோது எங்கள் கிராமத்திலிருந்து தட்சிணேசுவரம் வரை நடந்தே வந்திருக்கிறேன். அப்போது நிறைய நடக்க முடிந்தது. குருதேவர் மறைந்த பிறகு பிறந்தாவனம் சென்றிருந்தேன். எல்லா இடத்திற்குந் அப்போது நடந்தே சென்று தரிசனம் செய்தோம்” என்றார்.

மற்றொருமுறை நாங்கள் சென்றிருந்தோம். அப்போது பத்துப் பதினொரு வயதுடைய சிறுமியுடன் ஒரு பெண் அருகில் உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்தோம். அவள் மிகவும் ஏழை.

அன்னை : உன் கணவர் எங்கே?

பெண் : அவர் துறவியாகப் போய்விட்டார். இந்தப் பெண் சிறிய குழந்தையாக இருந்தபோதே போய்விட்டார்.

அன்னை : இவ்வளவு நாட்கள் வேலை ஒன்றும் இல்லாமல் எப்படிச் காலம் கழித்தாய்?

பெண் : ஏதோ கிடைக்கிற வேலையைச் செய்து கொண்டு, கையில் இருந்ததை வைத்துக்கொண்டு கஷ்ட நஷ்டப்பட்டு நானாக் கடத்தி விட்டேன். இனிமேல் முடியாது. அம்மா, பயங்கரக் கஷ்டத்தில் இருக்கிறேன். நீங்கள் அவர்களிடம் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சேர்ந்த துறவிகள்) சொல்லி ஏதாவது உதவி செய்யச் சொல்லுங்கள், அம்மா.

அன்னை : நான் சொல்லிப் பார்க்கலாம். அவர்கள் பாவம்! பிச்சை எடுத்து வருகிறார்கள். அவர்கள் எத்தனை பேருக்கு உதவி செய்கிறார்கள் என்று ஒரு கணக்கு உண்டா, என்ன? அவர்கள் சேர்ப்பதை அவர்கள் இஷ்டப்படிச் செலவிடுவதுதான் சரி. இல்லையா?

அன்னை அவளுக்கு ஒரு ரூபாயும் ஒரு துணியும் கொடுத்து, “இங்கு இருவரும் உணவருந்திவிட்டுப் போங்கள்” என்றார். அன்னை மேல்மாடியில் இருந்தார். சமையல் கீழே தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. வந்திருந்த பெண்மணி, “அம்மா, இந்தப் பெண், ‘சமையல் வாசனை கமகமவென்று வருகிறது’ என்று சொல்கிறாள்” என்றாள். அன்னை, “அடடா! இப்படியெல்லாம் பேசுவார்களா? பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்ய வேண்டாமா?” என்றார். பிரசாதம் கொடுக்கப்படும் சமயத்தில் அன்னை அந்தப் பெண்ணிற்கு மீன்குழம்பு முதலியவற்றை அதிகமாகக் கொடுக்கும்படி கூறினார். சாப்பாடு முடிந்த பின் அந்தப் பெண்மணி, “நிறையச் சாப்பிட்டு விட்டேன். அம்மா, இந்தக் குழந்தை எழுந்திருக்கவே மாட்டேன் என்கிறது” என்றாள்.

அன்னை : அப்படியா? மகிழ்ச்சி, சாப்பிட்டாகிவிட்டதல்லவா? கீழே போய்க் கை கழுவிக்கொள்ளுங்கள்.

அந்தப் பெண்மணி கீழே சென்றவுடன் அன்னை, “வறுமையின் கொடுமையைப் பார்! வந்ததிலிருந்து

அந்தப் பெண் தின்று கொண்டேயிருந்தது. உணவில் என்ன ஆசை! வாந்தி எடுக்காதது ஆச்சரியம்தான்! இவ்வளவு வளர்ந்தும் அறிவில்லை. எதுவும் இவர்களுக்குப் பயன்தராது. செல்வம் இவர்களிடம் சேரவே சேராது.”

அவர்கள் மேலே வந்ததும் அன்னை அவர்களுக்கு வெற்றிலை பாக்குக் கொடுத்து, “போய் வா, அம்மா” என்றார். அவர்கள் போனபின் தமது அறையில் ஒரு கட்டிலின்மீது படுத்துக் கொண்டு எங்களுடன் பேச ஆரம்பித்தார்: “காசியில் எத்தனை விதமான மக்கள் வருகிறார்கள்! அவர்கள் என்னிடம் வந்து, ‘உங்கள் பிள்ளைகளிடம் சொல்லி எங்களுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யச் சொல்லுங்கள்’ என்று கேட்கிறார்கள். நான் என்ன சொல்வது, சொல். அவர்கள் எப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்களோ அப்படித்தானே செய்ய வேண்டும்? அம்மாடியோ! எவ்வளவு ஏழைகள் இங்கு இருக்கிறார்கள்! இந்தப் பிள்ளைகள்தான் என்ன செய்வார்கள்? அநாதைகளாக இருக்கும் மூதாட்டிகளுக்கு ஆசிரமம் நடத்துகிறார்கள். அதற்கு எவ்வளவு சேவை, எவ்வளவு வேலை! நோயாளிகளுக்காக ஆஸ்பத்திரி; அதைத் தவிர வெளியில் எத்தனையோ பேருக்கு எவ்வளவோ விதங்களில் உதவி செய்கிறார்கள். எத்தனைக் கடினமான வேலையெல்லாம் இந்தப் பிள்ளைகள் செய்கிறார்கள்! எல்லாம் அவரது விருப்பம். என்ன செய்கிறார், எப்படிச் செய்கிறார் என்பது அவருக்குத்தான் தெரியும்.”

ஒருநாள் மாலை நான் சென்றபோது அன்னை சில விதவைகளுடன் வாராந்தாவில் அமர்ந்து உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவர்களுள் ஒருவர் காவியுடை அணிந்திருந்தார். அவர் அன்னைக்காக ஒரு பாட்டுப் பாடினார்.

கோலாப்மா : என்ன அழகான பாட்டு. இன்னொன்று பாடு.

அந்தப் பெண் இன்னொரு பாட்டுப் பாடினாள்.

அன்னை : நீ சேவாசிரமத்தைப் பார்த்திருக்கிறாயா?

சுதீரா : இல்லை, நாங்கள் பார்க்கவில்லை.

அன்னை : அப்படியானால் கோலாப்புடன் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள்.

இன்னொரு நாள் மாலை நாங்கள் அன்னையிடம் சென்றிருந்தோம். அன்னை தேவவிரத மகராஜைப் (சுவாமி பிரஜ்ஞானந்தர்) பற்றியும் ஸசீனைப் (சுவாமி சின்மயானந்தர்) பற்றியும் பேச ஆரம்பித்தார். அவர்கள் இருவரும் முன்னர் அரசியலில் ஈடுபட்டிருந்ததால் வெளியே போகும்படி நேரிட்டு விட்டது.

அன்னை : ஆகா! தேவவிரதன் இன்று போய் விட்டான். சேவாசிரமத்தின் நிலத்திற்காகக் கம்பெனி* உதவி செய்வதாகச் சொல்லியிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களிருவரும் அங்கு இருக்கக் கூடாதென்று நிபந்தனைவிதித்து விட்டார்கள். எனவே ராக்கால் அவர்களைப் போகச் சொல்லி விட்டான். உனக்குத் தெரியுமே. அவர்கள் மீது தவறு ஒன்றுமில்லை. என்றாலும் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அடடா! அந்தக் குழந்தைகள் சாப்பிடாமலே போய்விட்டார்கள்!

சுதீரா : அண்ணனும் ஸசீனும் எங்கள் வீட்டில் சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் போனார்கள்.

அன்னை : அப்படியா! நல்லது. சாப்பிட்டார்களோ இல்லையோ என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

சுதீரா : அண்ணன் எங்கே போனாலும் அங்கே அவனைத் தேடிக்கொண்டு துப்பறிவாளர்கள் வந்துவிடுகிறார்கள். அதனால் அண்ணன், 'என் மாமியார் வீட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள்; நான் போய்ப் பார்த்து விட்டு வருகிறேன்' என்கிறான்.

அன்னை : அப்படித்தான் இருக்கட்டுமே! சுதேசி இயக்கம் முடிந்து எத்தனை நாட்களாகி விட்டன; இன்னும்

* கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி—பிரிட்டிஷ் அரசின் இந்தியப் பெயர்.

அவனைத் துரத்துகிறார்கள். இரண்டு பிள்ளைகளும் சாப்பிடாமல் போய்விட்டார்கள் என்று நினைத்து நாள் முழுதும் என் மனம் என்ன பாடுபட்டது தெரியுமா! எப்படியோ உங்கள் வீட்டில் சாப்பிட்டார்கள் என்று கேட்ட பிறகுதான் என் மனம் குளிர்ந்தது.*

உத்போதன், கல்கத்தா

இன்று ஜகத்தாத்தரி பூஜை நாள். காலையிலிருந்து பக்தர்கள் வந்தபடியே இருந்தார்கள். யோகின்மா வீட்டில் பூஜை. அவர் காலையில் வந்துவிட்டுப் போய்விட்டார். அன்னையை அவர் வீட்டிற்கு அழைத்திருந்தார். ஒரு பக்தர் அன்னையை வணங்கிவிட்டு, “அம்மா, இந்தப் பாவி மகனின் வீட்டுக்கு அருள் கூர்ந்து வர வேண்டும். என் வீட்டில் உங்கள் பாததூளி பட வேண்டும்” என்று பணிவுடன் அழைத்தார். அன்னை, “ஆகட்டும், மாலையில் வர முடிகிறதா என்று பார்க்கிறேன். நீ எதற்கும் மாலையில் வா, முடிந்தால் வருகிறேன்” என்றார்.

மத்தியானம் அன்னையுடன் நாங்களும் யோகின்மா வீட்டிற்குச் சென்றோம். தேவியைத் தரிசித்துவிட்டு வந்தோம். அன்னையின் வீட்டிலும் பூஜை செய்வார்கள் என்பதால் அன்னை அன்று முழுவதும் உபவாசம் இருந்தார். மாலை நான்கு மணிக்குமேல் பூஜையெல்லாம் முடிந்தது. பின்னர் சிறிது பிரசாதம் உண்டுவிட்டு அன்னை ஓய்வெடுத்துக் கொண்டார்.

காலையில் வந்த பக்தர் அன்னையை அழைத்துச் செல்ல வந்திருந்தார். விவரமறிந்து அன்னை, “காலையில் அவ்வளவு அன்போடு அழைத்திருக்கிறார். ஒரு முறை போய்விட்டு வருகிறேன்” என்று புறப்பட்டார். அவர்கள் வீடு அதிக தூரத்தில் இல்லை. அன்னை வண்டியிருந்து இறங்கியதும் அவர்கள் அன்னையின் பாதங்களைக் கழுவி அந்த நீரை எடுத்து வைத்துக் கொண்

* துறவு பூணுமுன் அரசுக்கு எதிராக வேலை செய்தார்கள் என்று அரசினர் அவர்களைச் சந்தேகித்தார்கள். சுதிரா தேவவிரதரின் தங்கை.

டார்கள். வீடு சிறியதுதான். அத்துடன் கூட இடிந்து விழும் நிலையில் இருந்தது. நாங்கள் தேவியை வணங்கி விட்டு உள்ளே சென்றோம். அவர்கள் ஓர் அறையில் அன்னைக்காக ஓர் ஆசனம் விரித்து அவரை அமரும்படிக்கேட்டுக் கொண்டார்கள். அன்னை அந்த ஆசனத்தைக் கதவின் அருகே விரித்து, “நான் இங்கேயே உட்கார்ந்து கொள்கிறேன்” என்றார்.

ஒரு முதாட்டி அன்னையுடன் பேச ஆரம்பித்தார்.

முதாட்டி : அம்மா, என் மகளை ஆசீர்வதியுங்கள். அவனுக்குப் பூஜை செய்ய வேண்டுமென்று மிகவும் ஆசை. ஆனால் வீடு வாசல் சரியில்லை. எப்படியோ முடிந்ததை வைத்து தேவி பூஜை செய்தாகிவிட்டது. தானே எல்லாம் செய்கிறான்.

அன்னை : மிகவும் நல்லது, நல்ல காரியம் செய்தான். தேவி எப்போது வந்துவிட்டாளோ வீடுவாசல் எல்லாம் தானே வரும். உன் பிள்ளை நல்லவன், நிரம்ப பக்தியுள்ளவன்.

சிறிது நேரத்தில் பிரசாதம் கொண்டு வந்தார்கள். அன்னை சிறிதளவு வாயில் போட்டுக்கொண்டு வீடு செல்வதற்காக எழுந்திருந்தார். பூஜை செய்யப் பட்டிருக்கும் இடத்தில் ஒரு ரூபாய் வைத்து வணங்கிவிட்டு, “திருவுருவம் மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. முகத்தில் களை சொட்டுகிறது. பக்தியுள்ளவர்கள் பூஜை செய்திருக்கிறார்கள் இல்லையா?” என்றார். வீடு வந்து சேர்ந்ததும் நளினி, “அட, என்ன வீடு அது? உட்காரக் கொஞ்சம் கூட இடம் இல்லை. இந்த வீட்டை வைத்துக்கொண்டு எப்படித்தான் பூஜை செய்யத் துணிந்தார்களோ?” என்றாள். அதற்கு அன்னை, “என்ன செய்வது? ஏழைகள். ஆனால் அன்னை பராசக்தியைத் தங்கள் வீட்டிற்கு அழைத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பிராமணன் மிகுந்த பக்தியுள்ளவன். அதனால்தான் ஜகன்மாதா அருள்கூர்ந்து அவன் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறாள்” என்றார்.

ஜெயராமபாடியிலிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. ஜகத் தாத்ரி பூஜை அங்கு நல்ல முறையில் நடைபெற்ற தென்றும் பல பக்தர்களுக்கு அன்று பிரசாதம் தரப் பட்டதென்றும் எழுதியிருந்தார்கள். அன்னை, “எப் படியோ தேவியின் அருளால் பூஜை மங்களகரமாக முடிந்தது. அவர்கள் என்ன செய்வார்களோ என்று கவலையாக இருந்தது. ஞான் அங்கிருந்தான். அதனால் தான் தேவி பூஜை நல்ல முறையில் நடந்தது” என்றார்.

ஒரு நாள் மாலை வேளைக்குப் பிறகு அன்னை ராது வின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவளுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவளுக்கு விலா வெலும்புகளில் வலி. ஒரு பக்தை அன்னையை வணங்கி உட்கார்ந்தாள்.

அன்னை : வாம்மா, எப்படி இருக்கிறாய்?

பக்தை : நன்றாக இருக்கிறேன். ராதுவுக்கு என்ன அம்மா?

அன்னை : ராதுவுக்கு அதே நோய்தான். அவள் தளர்ந்துவிட்டாள். இது எங்கிருந்து வந்ததோ? எவ் வளவு டாக்டர்கள் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்! பகவானிடம் எவ்வளவு பிரார்த்தனை செய்கிறேன்! ஒன்றிலும் கேட்க மாட்டேன் என்கிறது.

பக்தை : எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும், அம்மா.

அன்னை : அப்படியே ஆசீர்வாதம் செய்.

சில நிமிடங்கள் பேசிவிட்டுப் பிரசாதம் பெற்றுக் கொண்டு அந்த பக்தை சென்றுவிட்டாள். நான் உடனே, “இதென்ன இப்படி ஆகிவிட்டாள்? அடையாளமே தெரியவில்லையே!” என்றேன்.

அன்னை : எப்படித் தெரியும்? வாழ்க்கையில் பாவம் ஏற்பட்டுவிட்டால் அதிலிருந்து மீள்வது எப்படி? அவள் இங்கே வருவது தடை செய்யப் பட்டிருக்கிறது. அதனால் இரவு வேளையில் யாருக்கும் தெரியாமல் வருகிறாள்.

நான் : முன்பெல்லாம் அவள் உங்களுடன் இருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேனே!

அன்னை : முன்பெல்லாம் பகல்வேளை முழுவதும் என்னுடன் கழிப்பாள். பின்பு இரவு லீட்டிற்குப்போய் விடுவாள். ராதுவிற்கு எத்தனைப் பணிவிடை செய்திருக்கிறாள்! ஏதோ ஒரு சிறிய கர்ம பலத்தின் காரணமாக இப்படி ஆகிவிட்டாள். என்னிடம் வருவதும் நின்று விட்டது. இந்தப் பாவ கர்மம் அவள் இந்தப் பிறவியில் செய்ததல்ல. எல்லாம் முன்வினைப் பயன்.

இன்னொரு நாள் மாலை அன்னை அறையில் அமர்ந்திருந்தார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சீடரான பூர்ண பாபுவிற்கு உடல்நலமில்லாமல் இருந்தது. குணமாகும் என்று தோன்றவில்லை. அவரது தாய் வந்திருந்தார். அவர் வருவதைப் பார்த்த அன்னை, “அவள் வந்து விட்டாள்! தினம் தினம் இங்கு வந்து என்னைத் தொந்தரவு செய்கிறாள். ‘அம்மா, அருள்கூர்ந்து அவனைக் குணப்படுத்திவிடு’ என்று சொல்லி வற்புறுத்துகிறாள். பூர்ணன் பிழைக்க மாட்டான் என்று எனக்குத் தெரிகிறது. இருந்தாலும் அவர்களைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காக அவனுக்குச் சரியாகிவிடும் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது” என்றார். பூர்ண பாபுவின் தாய் அன்னையை வணங்கிவிட்டு, “அம்மா, குழந்தையைக் காப்பாற்று” என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொல்லி விட்டுக் கண்ணீர் சிந்தி அழத் தொடங்கினார்.

அன்னை : நான் என்ன செய்வேன்? குருதேவரிடம் முறையிடு. அவர் அவனைக் காப்பாற்றுவார்.

பூர்ணரின் தாய் : நீங்கள் மனம் வைத்தால் முடியும், அம்மா.

அன்னை : நானும் அவரிடம்தான் முறையிட முடியும்.

பிறகு எங்களிடம் அன்னை கூறினார்: பூர்ணனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தால் அதிக நாட்கள் அவன் உயிர் வாழமாட்டான் என்று குருதேவர் முன்பே

சொல்லியிருந்தார். இவள் அப்போது அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. அவன் சன்னியாசியாகப் போய்விடுவானோ என்ற பயத்தில் விரைவாகத் திருமணத்தை நடத்திவிட்டாள்.

சில நாட்களுக்குப் பின் மாலை நேரப் பூஜைக்குப் பின் அன்னையும் யோகின்மா ஆகியோரும் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். சற்றுத் தூக்க மயக்கத்திலிருந்தது போல இருந்த அன்னை திடீரென எழுந்திருந்து, “பூர்ணன் இறந்துவிட்டான் அல்லவா, யோகின்?” என்று கேட்டார். யோகின்மா இதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டார். “உங்களுக்கு யார் சொன்னது?” என்று கேட்டார். “நான் தூங்கிப்போய்விட்டேன். திடீரென்று யாரோ பூர்ணன் இறந்துவிட்டான் என்று சொல்வது போல இருந்தது” என்றார் யோகின்மா. “ஆம், அம்மா, இன்று மாலை இந்தத் துக்கரமான சம்பவம் நடந்துவிட்டது. ஆனால் உடனே உங்களுக்குத் தெரிவிக்கவில்லை” என்று கூறினார். அன்று இரவெல்லாம் அன்னை பூரணரைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்காக மிகவும் மனம் வருந்தினார்.

தட்சிணேசுவரத்தில் குருதேவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது அன்னை அவருக்குப் பணிவிடை செய்து வந்தார். அதன்பிறகு பக்தர்கள் சிகிச்சைக்காக அவரைக் கல்கத்தா அழைத்துச் சென்றனர். அந்தச் சமயத்தில், கோலாப்மா ஒருநாள் பேச்சுக்கிடையில் யோகின்மாவிடம், “இதோ பார் யோகின், அன்னையிடம் கோபித்துக்கொண்டுதான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கல்கத்தா சென்றுவிட்டார் என்று நான் நினைக்கிறேன்” என்று கூறினார். யோகின்மாவின் மூலமாக இதை அறிந்த அன்னை ஒரு வண்டியை அமர்த்திக்கொண்டு கல்கத்தா சென்றார். குருதேவரிடம் கண்ணீருடன், “நீங்கள் என்னிடம் கோபித்துக்கொண்டா இங்கு வந்துவிட்டீர்கள்?” என்று கேட்டார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், “இல்லையே, அப்படி யார் உன்னிடம் சொன்

னார்கள்?” என்று வினவினார். அன்னை, “கோலாப் சொன்னான்” என்றார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் மிகுந்த கோபத்துடன், “அப்படியா? இப்படிப் பேசி உன்னை அழிவைத்து விட்டாளா? அவளுக்குத் தெரியுமா நீ யாரென்று? கோலாப் எங்கே? இங்கே வரவில்லையா?” என்று கேட்டார். அமைதியடைந்த அன்னை தட்சிணேசுவரத்திற்குத் திரும்பினார். பின்னர் கோலாப்மா ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் சென்றபோது அவர் கோலாப் மாவை மிகவும் கடிந்துகொண்டு, “நீ என்ன பேச்சுப் பேசி அவள் கண்ணில் நீர் வரும்படிச் செய்துவிட்டாய்? அவள் யாரென்று உனக்குத் தெரியாது, இப்போதே போய் அவளிடம் மன்னிப்புக் கேள்” என்றார் அந்தக் கணமே கோலாப்மா திரும்பத் தட்சிணேசுவரம் வந்து அன்னையின் அருகில் சென்று மிகுந்த வருத்தத்துடன் அழுது கொண்டே, “அம்மா, குருதேவர் என்மேல் மிகுந்த கோபம் அடைந்திருக்கிறார். இப்படி ஒரு பேச்சு என் வாயிலிருந்து எப்படி வந்தது என்று எனக்கே தெரியவில்லை” என்றார். அன்னை பதிலொன்றும் பேசாமல் சிரித்துக் கொண்டே, “ஓ கோலாப், கோலாப், கோலாப்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவருடைய முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தவுடன் கோலாப்மாவின் துக்கம் யாவும் போன இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டது. மனமும் சாந்தி யடைந்தது. இந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றி கோலாப்மாவே என்னிடம் சொல்லியிருந்தார்.

பாபுராம் மகராஜ் (சுவாமி பிரேமானந்தர்) பேலூர் மடத்தில் துர்க்கா பூஜை நடத்தினார். அதற்கு அன்னையை அழைத்துச் சென்றிருந்தார். அன்னை மடத்தின் வடக்குப் புறத்திலுள்ள தோட்டத்தில் தங்கியிருந்தார். அப்போது ஒரு பக்தை ஓரிரவில் திடீரென்று அன்னையின் எதிரில் வந்து நின்றாள். அன்னை பக்தையின் தீவிரமான பக்தியைக் கண்டு, “பார், இப்படி தீவிரமாக நடந்து கொள்ளவில்லையானால் அவ

ளுக்கு என்ன கிடைக்கும்?’’ என்றார்.

1918-ஆம் ஆண்டு கோலாப்மாவின் உடல்நிலை மிகவும் மோசமாக இருந்தது. அப்போது அன்னை எவ்வளவு உருக்கத்தோடு பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் பிரார்த்தனை செய்தார் என்பதை நேரில் பார்த்தேன். “பகவானே, அவனைக் குணப்படுத்துங்கள். கோலாப்பும் யோகினும் இல்லாமல் நான் இங்கு வாழ முடியாது. நான் எப்படி அவர்களில்லாமல் இங்கு வாழ முடியும்?” என்று மனமுருகி வேண்டினார் அன்னை. பிறகு “என் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிலையையும் கோலாப்பும் யோகினும் அறிவார்கள். ஆகா, கோலாப்பின் மனத்தில் சிறுமையே இல்லை. கர்வம் என்பதே அவளுக்குத் தெரியாது. யோகினும் அப்படித்தான். யோகின் எப்போது தியானத்திற்காக உட்கார்ந்தாலும், கண்ணின்மீது ஈ உட்கார்ந்தால்கூட அவளது தியானம் கலையாது. இவர்களுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்பவர்களுக்கு மங்களமே உண்டாகும்” என்றார்.

அன்னையின் பக்தர் ஒருவரின் வினையாட்டுத்தனத்தைக் குறித்து ஒருநாள் யோகின்மா அன்னையிடம், “அம்மா, நீங்கள் அவனைச் சற்று ஜாக்கிரதையாக இருக்கும்படிச் கண்டிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கெட்டுப் போய்விடுவான்” என்று கூறினார். அன்னை அதற்கு, “நான் சொல்வதில் பயனில்லை. நான் எதைச் சொன்னாலும் அவனால் கேட்டுக் கொள்ள முடியாது. நான் அவனுடைய குரு. நான் சொல்லி அவன் கேட்கவில்லையானால் அமங்கலமாக ஏதாவது நடந்துவிடும்” என்று கூறிவிட்டார். இதன் பின் யோகின்மாவும் அதைப் பற்றி ஒன்றும் பேசவில்லை.

ஒருநாள் மாலை நேரம். அன்னை உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார். பேச்சுக்கிடையில், “பார், ராது ராது” என்று அன்னை எப்போதும் கவலைப் படுகிறார், அவள்மீது அன்னைக்கு மிகவும் பிரியம்’ என்று எல்லோரும் சொல்கிறார்களில்லையா! அந்தப் பிரியம் சிறி

தளவாவது இல்லையென்றால் குருதேவர் மறைந்த பின் இந்த உடல் நிலைத்திருக்காது. அவரது பணி நடைபெறுவதற்காகவே தான் அவர் ராதுவின்மீது இந்தப் பற்றுதலை எனக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். எப்போது என்னிடமுள்ள இந்தப் பற்று நீங்கிவிடுகிறதோ அதற்குப் பின் இந்த உடல் இங்கிருக்காது” என்று கூறினார்!

1918-ஆம் ஆண்டு கோயல்பாராவிலிருந்தபோது அன்னைக்கு மிகுந்த உடல் நலக்குறைவு ஏற்பட்டது. அப்போது யோகின்மாவும் சரத்மகராஜும் உடனிருந்தார்கள். அன்னையின் உடல்நலம் மிகமிகப் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்ட பிறகும் ராது தன் கணவன் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான். அவள் அங்கு போவதில் அன்னைக்கு விருப்பமில்லை. அன்னை யோகின் மாவிடம், “பாரேன், யோகின், என்னை விட்டுவிட்டு ராது போகிறாளே!” என்று சொன்னார். யோகின்மா, “ஏன் போகமாட்டாள்? குருதேவரைச் சென்றடைவதற்காக நீங்கள் நடந்தே தட்சிணேசுவரம் போனது நினைவில்லையா?” என்று கேட்டார். அன்னை புன்னகையுடன், “ஆமாம், நீ சொல்வது சரிதான்” என்றார். அன்னை விரைவிலேயே குணமடைந்து கல்கத்தா திரும்பினார்.

உத்போதனில் ஒருநாள் அன்னை, “ராது எப்போது என் மனத்தைவிட்டு நீங்கிவிட்டாளோ அப்போதே இனிமேல் இந்த உடல் பூவுலகில் நிலைக்காது என்று நினைத்துக்கொண்டேன். ஆனால் குருதேவரின் பணி இன்னமும் இருக்கிறதே!” என்று கூறினார்.

ஒரு முறை யோகின்மாவின் மனத்தில், “ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் எப்படிப்பட்ட தியாகியாக இருந்தார்! ஆனால் சாரதாதேவி அப்படி இல்லையே. சகோதரர், சகோதரர் மனைவி, மருமக்கள் என்றெல்லாம் கவலைப் படுகிறாரே! எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை” என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. ஒருநாள் கங்கைக் கரையில் தியானம் செய்து

கொண்டு யோகின்மா உட்கார்ந்திருந்தார். அப்போது பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தோன்றினார். அவர் யோகின்மாவிடம், “அதோ, கங்கையில் என்ன மிதக்கிறது என்று பார்” என்று கூற, யோகின்மா அப்போதுதான் பிறந்த ஒரு குழந்தையின் உடல் தொப்புள் கொடியால் சுற்றப்பட்டு மலம், ரத்தம் சீழ் இவற்றுடன் சேர்ந்து கங்கையில் மிதப்பதைக் கண்டார். அப்போது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், “கங்கை எப்போதாவது தூய்மை கெடுவதுண்டா? கங்கையை யாராவது அசுத்தம் செய்ய முடியுமா? அவளை (அன்னை) அதுபோல நினைத்துக் கொள். அவள்மீது சந்தேகப் படாதே. அவளையும் (தன்னைச் சுட்டிக்காட்டி) என்னையும் ஒன்றென நினைத்துக் கொள்” என்றார். கங்கைக் கரையிலிருந்து திரும்பிவந்த யோகின்மா அன்னையின் அடிபணிந்து, “அம்மா, என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று சொல்ல, அன்னை, “என்ன யோகின், என்ன நேர்ந்தது?” என்று வினவினார். அப்போது யோகின்மா நடந்த விவரமனைத்தையும் கூறினார். பிறகு, “உங்கள்மீது எனக்குச் சந்தேகம் வந்தது. ஆனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் என் கண்களைத் திறந்துவிட்டார். உண்மையை உணர்த்திவிட்டார்.” என்று சொன்னார். அன்னை சிரித்தபடியே, “அதனால் என்ன வந்துவிட்டது? மனத்தில் பல சந்தேகங்கள் எழத்தான் செய்யும். சந்தேகம் வந்தால் பின்னால் நம்பிக்கையும் வரும். அப்படித்தான் பரிபூரணமான நம்பிக்கை ஏற்படும். மேலும் மேலும் இது போல ஏற்பட்டால்தான் நம்பிக்கை நன்றாக உறுதிப்படும்” என்றார்.

ஒரு பக்தை உத்போதனுக்கு அன்னையைக் காண வந்தாள். அவளைக் கண்டதுமே அன்னைக்கு அவள்மீது மிகுந்த அன்பு ஏற்பட்டது. ஆனால் அவளுடைய இயல்பு அவ்வளவு நல்லதாக இல்லை. அதனால் அவள் அன்னையின் அருகே இருப்பது துறவிகள் பலருக்குப்

பிடிக்கவில்லை. இதுபற்றி அன்னையிடம் சொல்லப்பட்ட போது அன்னை, “எத்தனையோ அசுத்தமான பொருள்கள் கங்கையில் மிதந்து செல்கின்றன! அதனால் கங்கையின் தூய்மை குறைந்து போய்விடுமா?” என்று பதிலளித்தார்.

ஒரு பக்தர் அன்னையிடம் பல கேள்விகள் கேட்டுத் தன் சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டு சென்றார். அவர் சென்றபின் அன்னை தாமாகவே என்னிடம், “இதை நீ நினைவில் வைத்துக் கொள். எல்லாவற்றையும் பகவானிடம் அர்ப்பணித்து, இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஆண்டவனின் அருள் நமக்குக் கிடைக்கும்” என்றார்.

நான் ஒருமுறை அன்னையிடம், “எப்படி ஜபம் செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டேன். அன்னை, “எப்படி முடிகிறதோ, அப்படிச் செய்யலாம். ஆனால் எப்போதும் பகவானை உன்னுடையவராக நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்றார். அதன்பின் கைவிரல்களால் ஜபம் செய்யும் முறையைச் செய்து காண்பித்தார்.

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மறைவுக்குப் பிறகு அன்னை பிருந்தாவனத்திலிருந்தபோது நடந்த சம்பவங்களைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது, “பாரம்மா, நான் ராதா ரமணனிடம், ‘பகவானே, என்னுடைய பார்வையிலிருந்து குற்றம் காணும் இயல்பை நீக்கிவிடு. யாரிடமும் எப்போதும் எந்தக் குற்றத்தையும் காணச் செய்யாதே’ என்று பிரார்த்தனை செய்தேன்” என்று தெரிவித்தார்.

அன்னை, “மனிதன் குற்றம் செய்யத்தான் செய்கிறான். ஆனால் அதைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது. அப்படிப் பொருட்படுத்தினால் நமக்குத்தான் கஷ்டம். பிறர் குற்றத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து பிறகு அதே பழக்கமாகப் போய்விடும்” என்று சொல்வது வழக்கம். ஒருமுறை யோகின்மாவிடம் அவர், “யோகின்,

யாரிடமும் பிழை காணாதே. அப்படிச் கண்டால் முடிவில் உன் பார்வையே தவருனதாகப் போய்விடும்” என்று கூறினார்.

ஜெயரம்பாடியிலிருந்தபோது ஓரிரவு அன்னை படுத்திருந்தார். நான் தினமும் அவருடைய காலைப்பிடித்து விடுவதும் கையால் தடவி விடுவதும் வழக்கம். அன்றும் அதுபோலச் செய்து கொண்டிருந்தேன். அன்னை, தான் முதன்முதலாக மந்திரோபதேசம் செய்ய ஆரம்பித்தபோது ஏற்பட்ட அனுபவங்களைப் பற்றி இவ்விதம் கூறினார்: “குருதேவர் மறைந்தபின் பிருந்தாவனம் சென்றிருந்தேன். எல்லோரும் அப்போது துக்கத்தில் மூழ்கியிருந்தோம். ஒருநாள் இரவில் குருதேவர், ‘நீங்கள் அனைவரும் ஏன் இப்படி அழுகிறீர்கள்? நான் எங்கே போய்விட்டேன்? இந்த அறையிலிருந்து அந்த அறைக்குப் போயுள்ளேன். அவ்வளவுதானே?’ என்று கூறினார்.”

இன்னொரு நாள் குருதேவரின் சீடராகிய யோகேனுக்கு அன்னை தீட்சை அளித்ததைப் பற்றியப் பேச்சு எழுந்தது. அன்னை இவ்விதம் கூறினார்: “யோகேனுக்கு தீட்சை தரவேண்டுமென்று கேள்விப் பட்டதும் எனக்கு அச்சம் ஏற்பட்டது. தயக்கமும் ஏற்பட்டது. முதல் நாள் என் மனத்தில் ‘எல்லோரும் இதை அறிந்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? எல்லாவற்றுக்கு மிடையில் அன்னை தனக்கென்று சீடர்களை ஏற்படுத்திக்கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டார்!’ என்று சொல்ல மாட்டார்களா?” என்ற கவலை எழுந்தது. ஆனால் தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று நாட்கள் குருதேவர் என்னிடம் இந்த ஒரே வாக்கையே சொன்னார். ‘நான் அவனுக்கு தீட்சை கொடுக்கவில்லை நீ கொடு’ என்றும், என்ன மந்திரம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லிக் கொடுத்தார். அப்போதெல்லாம் யோகேனுடன் நான் பேசும் வழக்கமில்லை. யோகின்மாவை அருகில் வைத்துக் கொண்டு அவனுக்குச் சொல்லிக்

கொடுக்கச் சொன்னார் குருதேவர். யோகின்மாவிடம், குருதேவர் அவனுக்கு மந்திரோபதேசம் செய் தாரா என்று யோகேனிடம் கேள்' என்று சொல்லி யிருந்தேன். ஆனால் யோகேனுக்கும் குருதேவர் காட்சியளித்து என்னிடம் மந்திரம் பெற்றுக்கொள் ளும்படிச் சொல்லியிருந்தாராம். அதை என்னிடம் சொல்ல அவனுக்கு முதலில் தைரியம் வரவில்லை. குருதேவரிடமிருந்து இருவருக்குமே உத்தரவு வந் ததை அறிந்து அவனுக்குத் தீட்சையளிக்க நான் சம்மதித்தேன். யோகேனிடமிருந்துதான் நான் தீட்சை கொடுக்கும் வழக்கத்தை ஆரம்பித்தேன். யோகேன் எனக்கு அநேகப் பணிவிடைகள் செய்தான். அவனைப் போல சேவை செய்வதற்கு யாராலும் முடியாது. முடியுமென்றால் சரத் ஒருவனால்தான் முடியும். யோகே னுக்குப் பின் சரத் தான் எனக்கு வேண்டியதை யெல் லாம் செய்கிறான். அவன் நல்ல ஒரு திறமைசாலி. வேறு யாராலும் என் பாரத்தைத் தாங்க முடியாது. அது போலவே கோலாப், யோகின் இவர்கள் இல்லை யென்றால் என்னால் கல்கத்தாவில் வாழ்ந்திருக்கவே முடியாது.”

அன்னை ஜெயராமபாடியிலிருந்த போது ராஞ்சியி லிருந்த ஒரு பக்தர் வந்து அன்னையிடம், “உங்களை ஒரு சில நாட்களுக்காவது அழைத்துச் செல்ல வேண்டு மென்று வந்திருக்கிறேன். வண்டி முதலியவை எல் லாம் ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன்” என்றார். அன்னை அந்த பக்தரிடம், “நீங்கள் என்னை அழைத்துச் செல் வது சரத்துக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டார். அந்த பக்தர், “தெரியாது” என்றார். அன்னை உடனே, “அப்படியானால் நான் வருவது என்பது நடக்காது. சரத் இங்கு வந்துவிட்டுப் போய்விட்டார். முதலில் கல்கத்தாவிற்குச் செல்லுங்கள். அவர் சம்மதமென்று சொன்னால் அப்போது பார்க்கலாம்” என்று சொல்லி விட்டார். பக்தர் அதற்குள், “அம்மா, நாங்கள்

எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டோமே!” என்று தெரிவித்துக் கொண்டார். அதற்கு அன்னை, “நீங்கள் முன்னதாகத் தகவல் தெரிவித்துவிட்டு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்திருக்கலாமே” என்று சொல்லி அவரை அனுப்பி விட்டார்.

பக்தர் சென்றுவிட்டார். அதன்பின் அன்னை, “என்னை அழைத்துச் செல்வது மிகவும் சுலபமென்று அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு ஆடம்பரம் செய்யத்தான் தெரியும். டாக்கா விலிருந்து காகிதம் அச்சடித்து அனுப்பிவிட்டால் நான் அங்கே போய்விட முடியுமா? எனக்கு எதுவும் தெரியாது. இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு இவர்களால் எல்லாம் செய்ய முடியும். அதற்குப் பிறகு? என்னுடைய பாரத்தை வகிப்பது சுலபமா என்ன? சரத்தை விட்டால் யாராலும் இதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. அவனைப் போல வேறு ஒருவரைப் பார்க்க முடியாது. அவன் என்னுடைய வாசுகி. ஆயிரம் தலைகளைக்கொண்டு அத்தனை வேலை செய்கிறான்! எங்கே தண்ணீர் விழுகிறதோ அங்கே தானே குடை பிடிக்கிறான்” என்றார்.

ஜெயராமபாடியில் அன்னையின் குடும்பத்தினர் அன்னையைப் பலவிதத்திலும் தொந்தரவு செய்துகொண்டிருந்தனர். அதைப் பொறுக்க முடியாத அன்னை அவர்களிடம், “நீங்கள் என்னை அதிகமாகத் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள். இதற்குள்ளிருக்கும் சக்தி வெளிப்பட்டுவிட்டதென்றால் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் யார் வந்தாலும் உங்களைக் காப்பாற்ற முடியாது” என்று கூறினார்.

1919-ஆம் ஆண்டு அன்னை கோயல்பாராவில் இருந்தார். நவராத்திரி வேளையில் பல பக்தர்கள் வந்து அன்னையின் திருப்பாதங்களில் மலர்கள் அர்ப்பித்து பாதபூஜை செய்து சென்றனர். பிறகு அன்னை என்னிடம், “இன்று எதற்கு இந்தக் குழந்தைகள் பாதங்களில்

மலரிடுகிறார்கள்?’ என்று கேட்டார். நான், “இன்று தசரா அல்லவா, அதனால்தான்” என்று சொன்னேன். அன்னை சற்றே சிரித்தபடி, “ஆமாம், நான் மானசா தேவதை அல்லவா?” என்றார். பின்னர் குருதேவரின் படத்தை நோக்கிக் கைகூப்பிய வண்ணம், “அவர் தான் மானசா, கங்கை எல்லாம்” என்றார்.

ராது நரம்புத் தளர்ச்சி காரணமாக புத்தி பேதலித் தது போல ஆகி கோயல்பாராவில் இருந்து வந்தாள். அநேகமாக அன்னையே அவளுக்கு உணவை வாயில் ஊட்டுவார். அவளோ உணவை வாயில் வாங்கிக் கொண்டு அதைப் பலமுறை அன்னையின்மீது உமிழ்ந்து விடுவதுண்டு. ஒருநாள் மனத்தில் சங்கடத்துடன் அன்னை என்னிடம், “இந்த உடல் (தன் உடலைக் காட்டி) புனிதமானது தெரியுமா? எத்தனை அபசாரங்களைத்தான் இது தாங்கிக் கொள்ளும்? தெய்வீகமான ஒருவரால் தான் இதை எல்லாம் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும். மனிதரால் முடியுமா? குருதேவர் என்னை ஒரு போதும் மரியாதையின்றிப் பேசியதில்லை. அவர் ஒரு முறை என்னைத் தமது அண்ணன்மகளான லட்சுமி யென்று தவறாக நினைத்து என்னை ‘துயி’ என்று அழைத்துப் பேசிவிட்டார். பிறகு வந்திருப்பது நானென்று தெரிந்ததும் “அடடா, லட்சுமி என்று நினைத்துக் கொண்டு மரியாதைக் குறைவாகப் பேசிவிட்டேன்! தவறாக நினைத்துக் கொள்ளாதே” என்று சொன்னார்.* இவர்களோ என்னைப் பிடுங்கித் தின்கிறார்கள். இந்த முறை பகவான் ராதுவின் உடலைக் குணப்படுத்திவிட்டால் இனிமேல் அவளைப் பற்றி நான் கவலைப்பட வேண்டாம். இதோ பார். நான் இருக்கும்வரை இவர்களுக்கு நான் யார் என்று புரியப் போவதில்லை பின்னால்தான் தெரியப் போகிறது” என்று சொன்னார்.

கடைசி முறையாக உத்போதனில் அன்னை சுகவீனமாக இருந்தபோது ஒரு நாள் சாது ஒருவர் அவரைக்

* 5-ஆம் பக்கக் குறிப்பு பார்க்கவும்.

காண வந்தார். அன்னை படுத்துக் கொண்டிருந்தார். வந்திருந்த சாது அன்னையின் பாதங்களைத் தன் கையால் வருடிக் கொண்டிருந்தார். அன்னையின் தலையின்மீது முக்காடு இடப்படவில்லை. சாது அங்கிருந்து சென்ற பின் அன்னை என்னிடம், “என் தலைமீது துணியே இல்லையே, ஏன் துணியைப் போடவில்லை? நான் என்ன இறந்தா போய்விட்டேன்? இப்போதே இப்படிச் செய்கிறீர்களே!” என்றார்.

அந்த நாட்களில் அன்னைக்கு எதிலும் வெறுப்பு உண்டாகியிருந்தது. அவரால் எதையுமே உட்கொள்ள முடியவில்லை. சாதம்கூட ஒரு சிறிதளவே உட்கொண்டது. ஒரு நாள் டாக்டர் கஞ்சிலால் அன்னை உணவருந்தும் வேளையில் வந்தார். நாங்கள் அன்னைக்கு அதிகமான அளவில் உணவைக் கொடுத்து விடுகிறோம் என்று குற்றம் கூறி டாக்டர் அன்னை அன்னையின் முன்னிலையிலேயே கடிந்து கொண்டார். “அன்னையைச் சரியாக கவனித்துக் கொள்வது உங்களால் முடியாத காரியம். நாளை நான் இரண்டு நாட்களை அழைத்து வருகிறேன். நீங்கள் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். அவருடைய பேச்சைக் கேட்ட அன்னை, “அவர் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்? காலில் செருப்புப் போட்டிருக்கும் பெண்கள் செய்யும் பணிவிடையை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா? என்னால் முடியாதம்மா. நீங்கள் எப்படிச் செய்கிறீர்களோ அதுவே எனக்குப் போதும். நான் சாப்பிடும் சாதத்தைப் பார்த்து இந்த டாக்டர் எதற்கு இப்படி ரகளை செய்கிறார்? என்னால் அதிகமாகச் சாப்பிட்டுவிட முடியுமா என்ன? அவருக்கு ஒன்றும் தெரியாது” என்றார்.

இந்த நிகழ்ச்சி நடந்த சில நாட்களுள் அன்னை சாதம் சாப்பிடுவது அறவே நின்று போய்விட்டது. அன்னை, “பாரேன். அன்று கஞ்சிலால் நான் சாப்பிடுவதைப் பற்றிக் கடிந்து கொண்டார். இப்போது

சாப்பிடுவதே முழுவதும் நின்று விட்டது” என்றார்.

அந்த நாட்களில் ஐந்து வயதுக் குழந்தையைப் போல ஆகிவிட்டார் அன்னை. ஒருநாள் இரவு பன்னிரண்டு மணியளவில் அவருக்கு உணவு கொடுக்கச் சென்றேன். அவர் உணவு கொள்ள மறுத்தார். “நான் சாப்பிட மாட்டேன். உனக்கு இந்த ஒரே வேலை தான்—இதைச் சாப்பிடு அதைச் சாப்பிடு என்பது, அல்லது அக்குளில் அந்தக் குச்சியை வைப்பது (தெர்மா மீட்டர்) இதுதான்” என்றார். அன்னைக்கு உணவில் விருப்பமில்லை என்பதைக் கண்ட நான், “அப்படியானால் சரத் மகராஜைக் கூப்பிட்டீடுமா?” சரத் மகராஜ் பெயரைக் கேட்டதும் பலமுறை அன்னை உணவருந்தியதுண்டு. ஆனால் அன்று மறுத்து விட்டார். “போயேன், போய் சரத்தைக் கூப்பிடு. அவன் கொடுத்தால் சாப்பிடுகிறேன்” என்று சற்றுக் கோபமாகச் சொன்னார். இதையறிந்த சரத் மகராஜ் விரைவாக வந்தார். அவரை உட்காரச் செய்து அன்னை அவரிடம், “கொஞ்சம் தடவிக் கொடேன்” என்றார். சிறிது நேரம் பொறுத்து அவருடைய கைகளிரண்டையும் பிடித்துக் கொண்டு, “பாரேன் சரத், இவர்கள் என்னை மிகவும் தொந்தரவு செய்கிறார்கள். சும்மா ‘சாப்பிடு, சாப்பிடு’ என்பதேதான் பேச்சு. பிறகு அந்த ஒரு குச்சியை வைப்பது! இப்படி என்னை உபத்திரவிக்க வேண்டாமென்று அவர்களிடம் சொல்லேன்” என்று முறையிட்டார். சரத் மகராஜ் உடனே, “இல்லை யம்மா, இனிமேல் அவர்கள் உங்களைத் தொந்தரவு செய்ய மாட்டார்கள்” என்று சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தினார். பிறகு “அம்மா, இப்போது கொஞ்சம் சாப்பிடுகிறீர்களா?” என்று கேட்டார். அன்னையும், “கொடு, சாப்பிடுகிறேன்” என்றார். சரத் மகராஜ் என்னை ஆகாரம் கொண்டு வரும்படி பணித்தார். இதைக் கேட்ட அன்னை, “வேண்டாம், நீயே கொண்டு வந்து கொடு. இவர்கள் கையிலிருந்து சாப்

பிட மாட்டேன்” என்றார். நான் கண்ணத்தில் பாலை விட்டு சரத் மகராஜின் கையில் கொடுத்தேன். ஒரு மாதிரியாகச் சிறிதளவு பால் உட்சென்ற பின் சரத் மகராஜ், “இப்போது கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு பிறகு சாப்பிடலாம்” என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட அன்னை, “பார், எத்தனை அழகான வார்த்தைகள், கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு பிறகு சாப்பிடலாம் என்ற இச் சொற்கள்! இவர்க ளெல்லாரும் ஏன் இப்படி அழகாகப் பேசக் கூடாது? இந்த இரவு வேளையில் எப்படி என் மகனுக்கு இவர்கள் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறார்கள்? போ, சரத், போய்ப் படுத்துக் கொள்” என்று சொல்லி சரத் மகராஜின் உடலைத் தடவிக் கொடுத்தார். பின்னர் சரத் மக ராஜும் கொசுவலையைச் சரியாகத் தொங்கவிட்டு, “நான் வருகிறேன். அம்மா” என்றார். “போய்வா, சரத். உனக்கு எவ்வளவு, கஷ்டத்தைக் கொடுத்து விட்டேன்!” என்று சொல்லி விடைகொடுத்தார்.

உடலைத் துறப்பதற்குச் சில நாட்கள் முன்பே அன்னை ராதுவைப் பற்றி விசாரிப்பதை நிறுத்தி விட்டார். ஒரு நாள் ராதுவிடம், “நீ ஜெயராம் பாடிக்குப் போய்விடு, இனிமேல் நீ இங்கிருக்க வேண்டாம்” என்று சொன்னார். என்னிடம், “சரத்திடம் சொல், இவர்களுையெல்லாம் ஜெயராம்பாடிக்கு அனுப்பச் சொல்” என்றார். நான் அதற்குப் பதிலாக, “ஏன் அவர்களை அனுப்பச் சொல்கிறீர்கள்? ராதுவை விட்டுவிட்டு உங்களால் இருக்க முடியுமா?” என் றேன். அதற்கு அன்னை, “நன்றாக முடியும், என் மனத்தை அவளிடமிருந்து திருப்பிக்கொண்டு விட் டேன்” என்று பதில் அளித்தார். அன்னை சொன் னதை நான் யோகின்மா, சரத்மகராஜ் இருவரிடமும் சொன்னேன். யோகின்மா உடனே அன்னையிடம் சென்று, “ஏனம்மா. அவர்களை அனுப்பிவிடச் சொன் னீர்களா?” என்று கேட்டார். அன்னை, “யோகின்

இதற்குப்பின் அவர்கள் அங்குதானே இருக்க வேண்டும்? என் சிந்தனையையெல்லாம் அவர்களிடமிருந்து திருப்பிக்கொண்டு விட்டேன். அவர்கள் இனி எனக்குத் தேவையில்லை” என்று பதில் சொன்னார். யோகின்மா மிகுந்த வருத்தத்துடன், “அப்படிச் சொல்லாதீர்கள், அம்மா, உங்கள் மனத்தை எங்களிடமிருந்து விலகிக் கொண்டுவிட்டீர்களானால் நாங்கள் எப்படி அம்மா, வாழ்வோம்?” என்றார். அன்னை, “இந்த மாயையை எல்லாம் விலக்கித் தள்ளி விட்டேன். இனிமேல் இதெல்லாம் எனக்குக் கிடையாது” என்று கூறினார். யோகின்மா ஒன்றும் பதில் பேசாமல் சரத்மகராஜிடம் சென்று எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தார். அவர், “அப்படியானால் இனி அன்னை நம்முடன் இருப்பது நடக்காத விஷயம். ராதுவை விட்டு மனம் விலகிவிட்டதென்றால் இனி நம்பிக்கை இல்லைதான்” என்றார். நான் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தேன். சரத் மகராஜ் என்னிடம், “இதோ பாருங்கள், நீங்களுல்லாம் எப்போதும் அன்னையின் அருகிலேயே இருக்கிறீர்கள். சற்று முயற்சி செய்து அன்னையின் மனம் சிறிதளவாவது ராதுவின் பக்கம் திரும்புகிறதா என்று பாருங்கள், என்று சொன்னார். ஆனால் எங்கள் எல்லா முயற்சிகளும் பயனின்றிப் போய் விட்டன. ஒரு நாள் அன்னை உறுதியான குரலில், “நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ஒரு முறை நான் மனத்தை மாற்றிக்கொண்டு விட்டேனானால் மறுபடி அது பழைய போக்கில் போகாது” என்று கூறினார்.

தாம் மறைவதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்கள் இருக்கும்போது அன்னை சரத்மகராஜை அழைத்து “சரத், நான் போகிறேன். யோகின், கோலாப் எல்லோரும் இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கவனித்துக்கொள்” என்று கூறினார்.

4*

அன்னை அப்போது ஜெயராமப்பாடியில் இருந்தார். இன்று அன்னையின் வீட்டில் ஜகத்தாத்ரி பூஜை நடைபெற இருந்தது. தேவியின் பூஜை நல்லபடியாக நடந்து முடிய வேண்டுமே என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார். குருதேவருக்குச் செய்யும் நித்யபூஜையை அன்னை இன்று அதிகாலையிலேயே செய்துவிட்டார். பகவானுக்குப் பழங்கள், இனிப்புப் பண்டங்கள் முதலிய பல நைவேத்தியங்கள் படைக்கப் பட்டன. நைவேத்தியம் படைத்த சமயத்தில் அன்னை குருதேவரை நோக்கி, “பாருங்கள், இன்று தேவியின் பூஜை. நீங்கள் சீக்கிரமாகச் சாப்பிட்டு முடியுங்கள். எனக்கு அங்கே போய்ப் பூஜைக் காரியங்களைக் கவனிக்க வேண்டும்” என்றார்.

அதன்பின் மிருதுவான குரலில், அன்னை குருதேவரிடம் வேறு என்னவெல்லாமோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். நேராக அவர் ஒரு மணிதரிடம் பேசியது போலவே அது என் மனத்தில் பட்டது. அதன் பிறகு பூஜையை முடித்துக் கொண்டு அன்னை ஜகத்தாத்ரி பூஜை மண்டபத்திற்குள் சென்றார். பூஜை முடிவது வரை வழிபடப்பட்ட திருவுருவை ஒரே நோக்காகப் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தார்.

கோயல்பாரா கடைகளிலிருந்து அன்னை செய்யும் பூஜைக்காக மலர்கள் வாங்கிக்கொண்டு நான் ஜெயராமப்பாடி சென்றேன். நான் அங்கு போய்ச் சேரும் போதே அன்னை, “இப்போது நீ வரப்போகிறாய் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். நீ வந்த பிறகு குளிக்கப் போகலாமென்றிருந்தேன்” என்றார். என்னிடமிருந்த பொருள்களை வாங்கி வைத்துவிட்டு அவர் எனக்குத் தின்பதற்குப் பொரி கொடுத்தார். அதன் பிறகு சிறிய துண்டு ஒன்றைச் சுற்றிக்கொண்டு உடலில்

* சுவாமி ரிதானந்தரின் குறிப்புகள்.

தைலம் தேய்த்துக் கொண்டே என்னுடன் பேச ஆரம்பித்தார். பேச்சுக்கிடையில் திடீரென்று, “நான் உனக்கு அம்மா அல்லவா? உனக்கு வெட்கம் ஏன்?” என்று சொல்லிவிட்டுப் பின்னர் நீராடி முடித்துப் பூஜை செய்யப் போனார்.

ஜபம் முதலான சாதனைகளைச் செய்வது எப்படி என்று அன்னையிடம் கேட்க வேண்டுமென்று ஒருநாள் எனக்கு எண்ணம் எழுந்தது. மாலை நேரத்தில் வெளித் திண்ணையில் உட்கார்ந்தபடி அன்னை ஜபமாலைவைத்து ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் அருகில் சென்ற எனக்கு நான் கேட்க நினைத்திருந்ததெல்லாம் மறந்து விட்டது! அன்னையிடம் கேள்வி கேட்கும் விருப்பமும் இல்லாமல் போயிற்று. “அம்மா, என்னுடைய சமையையெல்லாம் நீங்கள்தான் வகிக்க வேண்டும்” என்று மட்டுமே என்னால் சொல்ல முடிந்தது. சொல்லும்போதே நான் கண்ணீர் விட்டு அழுதும் விட்டேன். உடனே அன்னை எனக்கு சமாதானம் தரும் வகையில், “கண்ணீர் விடாதே, அப்பா. உன் பொறுப்பை நான் பல நாட்களுக்கு முன்பே ஏற்று விட்டேன். குருதேவரும் பல நாட்களுக்கு முன்னரே உனது பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார். உனக்கு ஏன் கவலை?” என்றார்.

நான் ஒரு முறை அன்னை என்னைப் பிரம்மசரிய தீட்சை எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னது போலக் கனவு கண்டேன். இதைப் பற்றி நான் ஹரி மகராஜிடம் (சுவாமி துரியானந்தர்) கூறியபோது அவர், “இதைப் பற்றி அன்னையிடம் சொல்” என்றார். சில நாட்களுக்குப்பின் கோயல்பாராவில் இது பற்றி அன்னையிடம் கூறினேன். அதைக் கேட்ட அன்னை புன்முறுவலுடன், “அப்படியானால் நானே நான் பூஜை செய்யும் போது ஒரு புதிய துணி எடுத்து வா. இதைப் பற்றி ஒருவருக்கும் ஒன்றும் தெரிய வேண்டாம்” என்றார். மறுநாள் நான் அன்னையிடம் சென்றபோது அவர்

பூஜை முடித்து நீராகாரம் அருந்திவிட்டு வெளித் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தார். என்னைக் கண்ட வுடன் நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டு, “அட்டா, பூஜை முடிந்துவிட்டதே! எனக்கும் மறந்து விட்டது. பரவாயில்லை, நான் வாயலம்பிக்கொண்டு வருகிறேன். நீ போய்ப் பூஜை அறையில் உட்கார்” என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார். அன்னை பூஜையறைக்குள் வந்து, கதவைச் சற்று மூடினாற் போல வை. அவர்கள் (பெண்கள்) அங்கு இருக்கிறார்கள்” என்றார். அதன்பின் என்னிடம், “போட்டுக் கொண்டிருக்கும் சட்டையைக் கழற்றிவிடு” என்றார். சொம்பிலிருந்த தண்ணீரை எடுத்து என் உடல்மீது தெளித்தார். பிறகு என்னுடைய தொப்புள், மார்பு, தலை மீது கையை வைத்து, புதிய துணியைக் கொண்டு வந்து, “இதோ பார், குருதேவர் இருக்கிறார்; ‘இன்று என்னுடைய சுமையையெல்லாம் உங்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன்’ என்று அவரிடம் சொல்” என்று கூறினார். புதிய துணியை என்னிடம் கொடுத்து, “இன்று உனக்குப் பிராணனுக்கே சன்னியாசம் கொடுத்திருக்கிறேன்” என்று சொன்னார். நான் செய்வதறியாமல் திகைத்து நின்றேன். அன்னைக்கு நமஸ்காரம் செய்வதற்குக் கூட மறந்துவிட்டேன். தன்னை மறந்த இந்த மனநிலை பல நாட்கள் வரை என்னிடமிருந்து மறையவில்லை.

அன்னை ராதுவுடன் கோயல்பாராவிலிருந்தார், ராது கர்ப்பிணியாக இருந்தாள். அவள் அப்போது பித்துப் பிடித்தவள் போலிருந்தாள். இந்த நிலை அன்னைக்கு எப்போதும் கவலையைத் தந்தது, தடையேதுமின்றி ராது இந்தக் கஷ்டமான நிலையைத் தாண்ட வேண்டுமே என்பதுதான் அன்னையின் கவலை. அதற்காக அநேக தேவ தேவியரை அவர் வழிபட்டார்; மன முருகிப் பிரார்த்தனையும் செய்து கொண்டார். இந்த வேளையில் ஒருநாள் அன்னை என்னிடம், “அனுமான் சரிதம்” என்ற நூல் ஒருவனின் நல்லதோ

கெட்டதோ என்ன நடக்குமென்று கூறக் கூடியது. அந்தப் புத்தகத்தில் ராதுவுக்கு என்ன ஆகுமென்று எழுதியிருக்கிறது? பார், ஏதாவது தெரிகிறதா, பார்” என்றார். நான் புத்தகத்தை எடுத்து வந்து படித்துப் பார்த்தேன். அதில் வண்ணக் கட்டம் வரைந்து இருந்தது. அதில் ஏதாவது ஓர் இடத்தில் கையை வைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்பது முறை. அன்னை ஓரிடத்தில் விரலை வைத்தார். பலன்களை நான் படித்துக் காட்டினேன். அதில் எல்லாம் நல்லதாகவே முடியும் என்று எழுதியிருந்தது. இந்த நல்ல பலனைக் கேட்டு அன்னை மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தார். “அப்படியானால், ராதுவுக்கு நிச்சயமாகக் குணமாகி விடும். அவரே (அனுமானே) எப்போது அப்படிச் சொல்லிவிட்டாரோ அப்போது நிச்சயமாகவே நல்லதாக முடியும்” என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

கோயல்பாரா மடத்தில் ஒரு சமயம் அங்கு பணிசெய்யும் தொண்டர்களுக்கும் தலைவருக்குமிடையில் மன வேற்றுமை ஏற்பட்டு விட்டது. அன்னை அப்போது ஜெயராம் பாடியிலிருந்தார். அநேகமாக நாங்கள் கோயல்பாராவிலிருந்து தான் அன்னைக்காகச் சாமான்கள் வாங்கிச் செல்வது வழக்கம். அன்னையும் ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் விவரமாக விசாரிப்பார். ஆகையால் அந்த மடத்தில் நடக்கும் எல்லா விஷயங்களையும் அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். ஒருநாள் அன்னையின் சகோதரருடைய மனைவி ஒருத்தி என்னிடம் இது விஷயம் பற்றிக் கேட்டார். நான் பதிலளிப்பதற்கு முன்பாகவே அன்னை அவளிடம், “உனக்கு இதைப் பற்றியெல்லாம் ஏன் தெரிய வேண்டும்?” என்று சொல்லிவிட்டார். அவள் அங்கிருந்து போன பின்பு அன்னை, “இதோ பார், எல்லாவற்றையும் இப்படியோ அப்படியோ சரிப்படுத்திக் கொண்டு போகவேண்டும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சொல்லியிருக்கிறார் அல்லவா, ச, ஷ, ஸ-சகித்துக் கொள், சகித்துக்கொள், சகித்துக்கொள்

என்று. எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு மேல் அவர் இருக்கவே இருக்கிறார்'' என்றார். பிறகு கோயல்பாராவில் சில நாட்கள் தங்குவதற்காக அன்னை அங்கு வந்திருந்த போது ஒரு நாள் மடத்தின் தலைவர் அன்னையிடம், ''அம்மா, இந்தப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் இங்கேயே இருக்க விரும்பவில்லை. நீங்கள் அவர்களிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும், அதாவது இங்கிருந்து போனால் வேறு எங்கும் அவர்கள் தங்க முடியாது என்றும் அவர்கள் இங்கேயே இருந்துதான் பணியைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் சொல்ல வேண்டும். வேறு எங்காவது சென்றுவிட அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். நீங்கள் அவர்களுக்கு விஷயத்தை எடுத்துச் சொன்னால் அவர்கள் வேறு எங்கும் போகமாட்டார்கள்'' என்று தெரிவித்துக்கொண்டார். இந்தப் பேச்சைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே அன்னைக்கு மிகுந்த கோபம் வந்துவிட்டது. ''நான் என்ன சொல்ல வேண்டுமென்று நீ நினைக்கிறாய்? வேறு எங்கேயும் அவர்களால் தங்கியிருக்க முடியாது என்று நான் சொல்ல வேண்டும் என்று நீ நினைக்கிறாயல்லவா? அவர்கள் என் குழந்தைகள், குருதேவரை வந்தடைந்தவர்கள். அவர்கள் எங்குச் சென்றாலும் குருதேவர் அவர்களைக் கவனித்துக் கொள்வார். ஆனால் வேறு எங்கும் அவர்களுக்கு இடம் கிடையாது என்று என் வாயால் சொல்ல வேண்டுமென்று நீ நினைக்கிறாய்! ஒரு போதும் அது போலச் சொல்ல என்னால் முடியாது'' என்று அவர் கூறிவிட்டார். அப்போது அன்னை வெகுவேகமாக உரத்த குரலில் பேசிவிட்டார். எல்லோரும் பயத்தால் கலங்கிப் போய்விட்டனர். பின்னர் மடத்தின் தலைவர் அன்னையின் பாதத்தில் வீழ்ந்து அழுதுகொண்டே ''அம்மா, என்னை மன்னித்து விடுங்கள், மன்னித்து விடுங்கள்'' என்று கதறினார். அன்னையும் அந்தக் கணமே அமைதியுற்றார்.

ஒரு நாள் கிழக்கு வங்காளத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பக்தர் அன்னையிடம் தீட்சை பெற்றுக் கொள்வதற்காக வந்திருந்தார். அப்போது அன்னை கோயல்பாராவில் இருந்தார். வந்திருந்தவரைப் பற்றி அன்னையிடம் செய்தி தெரிவித்தவுடன், அன்னை, “இல்லை, அவருக்குத் தீட்சை யளிப்பதற்கில்லை” என்று சொல்லிவிட்டார். இதைக் கேட்ட பக்தர், தமது ஆசை நிறைவேறுது என்று அறிந்து இடி விழுந்ததுபோல் கலங்கினார். மறுநாள் அவர் யாரிடமும் எதுவும் சொல்லாமல் அன்னை தங்கியிருந்த வீட்டின் வெளிப்புறத்தில் வெயிலில் உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டிருந்தார். இதை அறிந்த அன்னை, “இவர் ஏன் இப்படி அழுகிறார்? இவரை இங்கிருந்து போய்விடச் சொல்” என்றார். பக்தரின் அத்தகைய நிலையைப் பார்த்த நான், அன்னை கூறியதைத் தெரிவிப்பதற்காக அவரிடம் சென்றும் கூட அதை அவரிடம் சொல்ல முடியாதவனாக இருந்தேன். இதற்கிடையில் அன்னையே வீட்டின் முன்வாசற்கதவைச் சற்றே திறந்து அந்த பக்தரைப் பார்த்ததை நான் கண்டேன். நான் திரும்பி வீட்டிற்குள் நுழையும்போது அன்னை, “நானே அவருக்கு மந்திரோபதேசம் செய்கிறேன், என்று அவரிடம் சொல்” என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட அந்த பக்தர் மேலும் கண்ணீர் விட்டு அழ ஆரம்பித்தார். மறுநாள் அவருக்கு மந்திரோபதேசம் ஆயிற்று.

கோயல்பாரா மடத்தில் கிருஷ்ண பிரசன்னர் என்ற ஒரு கல்விமானான பக்தர் சிறிதுகாலம் தங்கியிருந்தார். ஒரு நாள் அன்னை எங்களிடம், “இதோ பாருங்கள், பல மேலைநாட்டு அன்பர்களும் பக்தர்களும் இங்கு வருவார்கள். அதனால் கிருஷ்ண பிரசன்னரிடமிருந்து நீங்கள் ஆங்கிலம் எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். அன்னையின் சொற்படி நான் ஆங்கிலம் கற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்தேன். ஆனால் சில நாட்களுக்குப் பிறகு கிருஷ்ண பிரசன்னர் அங்கிருந்து

சென்றுவிட்டபடியால் படிப்பும் நின்று பேர்ய்விட்டது.

அன்னையின் திருவடிச் சின்னம் ஒரு பக்தையிடம் இருந்தது. ஒருநாள் அதனைக் காணவில்லை. அதன் காரணமாகப் பெண்களுக்கிடையில் விவாதம் ஏற்பட்டது. அந்தச் சமயத்தில் கோயல்பாராவிலிருந்த அன்னை இதையறிந்து சிரித்துக்கொண்டே, “அட்டா, இதற்காக ஏன் இவ்வளவு விவாதம்? இதோ நான்தான் இன்னமும் இருக்கிறேனே, எத்தனைப் பிரதிகள் வேண்டுமோ அத்தனையையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன்!” என்றார். பிறகு வண்ணக் குழம்பைப் பாதத்தில் பூசிக் காகிதத்தில் பதித்து அநேகப் பிரதிகள் எடுத்துக் கொடுத்தார். விவாதமும் ஓய்ந்தது.

பிரசன்ன மாமாவின் வீட்டில் பேச்சுக்கிடையில் ஒரு நாள் அன்னை, “இதோ பாருங்கள், ராது எப்போது பிறந்தாளோ அப்போது முதல் நிழலைப் போல என்னைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளை ஒரு பிடியாக வைத்துக்கொண்டு நான் என் வாழ்க்கையை நடத்தும் படி குருதேவரே அவளை அனுப்பியிருக்கிறார். அந்த ராது காரணமாகவே எனக்கு எவ்வளவு மனக்கலக்கம் உண்டாகிறது. பார்த்தீர்களா! கௌரி தன் பெண்களை எப்படி வளர்த்திருக்கிறாள் பாருங்கள்! நானும் ஒரு பெண்குரங்கைத் தயார் செய்திருக்கிறேனே, பார்த்தீர்களா!” என்றார்.

கோயல்பாரா ஆசிரமத்தில் நாங்கள் புழுங்கலரிசிச் சாதமே சாப்பிடுவது வழக்கம் பண நெருக்கடி காரணமாகக் கறிகாய் சேர்த்துக் கொள்வதுமில்லை. இது போன்று சாப்பிட்டு வந்ததன் விளைவாக எல்லோருடைய உடல் நலனும் கேடுற்று இருந்தது. இதையறிந்த அன்னை, “ஏன் நீங்கள் மீன் சாப்பிடுவதில்லை? சரியாக உணவருந்தாமல் உடலைக் கெடுத்துக் கொள்வதால் என்ன பயன்? நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். அதில் ஒரு குற்றமுமில்லை. மீன் சாப்பிடுங்கள்” என்றார். அதன்பிறகு மடத்துத் தலைவரிடம் அன்னை பலமுறை

வற்புறுத்திச் சொல்லி நாங்கள் மீன் சாப்பிட ஏற்பாடு செய்தார்.

ஒரு நாள் ஜெயராமபாடியில் ஒரு சன்னியாசி காகிதம், பேனாவுடன் அன்னையிடம் வந்து, “நமக்குக் கிடைக்கும் பால் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. நம் மிடம் இருக்கும் ஒரு மாட்டின் பாலும் அவ்வளவாக நன்றாக இல்லை. அதனால் இன்னொரு பசு வாங்கலாமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நீங்கள் அனுமதியளித்தால் பணத்திற்காக ஒருவருக்குக் கடிதம் எழுதலாமென்று இருக்கிறேன்” என்றார். அன்னை, “எழுது. நீ என்னைக் கருவியாக வைத்துக் கொள்ள எண்ணுகிறாய், அல்லவா? பக்தர்களுக்கு எழுதிவிட்டால் பணம் கொட்டிவிடும், அப்படித்தானே” என்றார். அவர் அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்ற பிறகு அன்னை கூறினார்: “பாருங்கள், இவருடைய ஆசையை! ஒருமுறை நான் பாபுராமுக்குக் கற்கண்டு பானகம் சாப்பிடக் கொடுத்தேன். பாபுராமுக்கு அப்போது வயிற்றுச் சுகமில்லாமலிருந்தது. நான் கொடுப்பதை குருதேவர் பார்த்து விட்டார். அவர் என்னிடம் ஒரு நாள், ‘நீ பாபுராமுக்கு என்ன சாப்பிடக் கொடுத்தாய்?’ என்று கேட்டார். நான், ‘கற்கண்டுப் பானகம்’ என்று பதில் கூறினேன். இதைக் கேட்ட அவர், ‘அவர்களெல்லாம் சாதுக்களாகப் போகிறவர்கள். நீ அவர்களுக்கெல்லாம் என்ன பழக்கம் செய்து வைக்கிறாய்!’ என்றார்.”

அன்னையிடம் நான் ஒரு நாள், “சாதனைகளை நான் எந்த முறையில் செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டேன். அன்னை, “பகவானை அழை; எல்லாம் நிறைவேறும்” என்றார். இந்தப் பதில் எனக்குத் திருப்தியளிக்காததால் மறுபடியும் நான், அதே கேள்வியைக் கேட்டேன். அப்பொழுது அன்னை சற்று உறுதியோடு உரத்த குரலில், “எனக்கு வேறொன்றும் தெரியாது. பகவானிடம் நீ என்ன வேண்டிக் கேட்கிறாயோ அது உனக்குக் கிடைக்கும்” என்றார்.

மந்திரோபதேசம் பெற்றுக் கொள்வதற்காக ஒரு பக்தர் அன்னையிடம் சென்றபோது அன்னை, “உங்கள் குலத்தின் மந்திரம் எது?” என்று அவரைக் கேட்டார். பக்தர், “எனக்குத் தெரியாது” என்றார். சில நிமிடங்கள் மௌனமாக இருந்து பிறகு அன்னை, “உங்கள் குலத்தின் மந்திரம் இதுதான்” என்று சொல்லி அதையே உபதேசித்தார். பிறகு விசாரித்துப் பார்த்ததில் அதுவே சரியான குலமந்திரம் என்பது தெரிய வந்தது.

கோயல்பாராவில் ஒருநாள் பைத்தியம் பிடித்த ஒருவன் வந்து வீட்டிற்கு வெளியே அமார்க்களம் செய்து கொண்டிருந்தான். அதைப் பார்த்த அன்னை, “பார்த்தாயா! எல்லாம் என்ன பைத்தியக்காரக் கூட்டம் என்று! நாமெல்லோரும் இந்த இடத்திற்கு வந்திருக்கிறோமல்லவா? அதே போல் எல்லாப் பைத்தியக்காரர்களும் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். பார், பார், ராது ஒரு பைத்தியம்! அவளுடைய தாய் ஒரு பைத்தியம்! இவர்களெல்லோரும் சேர்ந்ததுதான் என் வீடு!” என்று சொல்லிப் பிறகு சிறிது நேரம் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தார்.

குருதேவர் மறைந்த பிறகு, அந்தத் துயரத் தால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்ட நிலையிலும், அன்னை எப்படித் தமது தெய்வீக அருளையும் சாந்நித்தியத்தையும் எப்பொழுதும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார் என்பதை நாங்கள் தெளிவாகக் கண்டோம்.

பிருந்தாவனத்தில் அன்னை பல ஆன்மீக அனுபவங்களைப் பெற்றார். ஒரு நாள் அவருடனிருந்த பக்தைகள் அவர் ஆழ்ந்த சமாதி நிலையிலிருந்ததைக் கண்டார்கள். அவர்கள் இறைவனின் நாமத்தை அன்னையின் காதில் ஒதி அவரது உள்ளத்தைச் சாதாரண நிலைக்கு இறக்க முயற்சித்தனர். நான் குருதேவரின் திருநாமத்தை, பலம் கொண்ட மட்டும் கூவினேன். அப்போது அன்னை சாதாரண நிலைக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் திரும்ப ஆரம்பித்தார் அத்தகையப் பரவச நிலையில் அவர் பேசும் பாணி, குரல், அவர் சாப்பிடும் முறை, நடக்கும் விதம், அவருடைய நடைமுறைகள் ஆகிய எல்லாம் அப்படியே குருதேவரைப் போலவே இருந்தன.

‘ஆழ்ந்த தியான நிலையில் வணங்குபவரும் வணங்கப் படுபவரும் ஒன்றாகி விடுகிறார்கள்’ என்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். சமய நூல்களும் இறைவனிடம் ஒன்றிவிடும் ததாத்மிய பாவம் என்னும் தெய்வீக நிலையைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

கோபியர் எவ்விதம் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய பிரிவைத் தாங்க முடியாமல், அவருடைய நினைவிலேயே ஒன்றித் தங்கள் தனித்தன்மையை இழந்து, தாங்களும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரைப் போலவே நடக்கத் தலைப்பட்டார்கள் என்பதை ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் படித்திருக்கிறோம். அப்படியே அன்னையும் தம்முடைய தனித்தன்மையை

* ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சீடரான சுவாமி யோகானந்தர் அன்னையின் பிருந்தாவன நாட்களைப் பற்றி எழுதியது.

அடியோடு மறந்து, குருதேவருடன் ஒன்றி அவரைப் போலவே நடந்து கொண்டார். அந்தச் சமதி அனுபவங்களுக்குச் சற்றுப் பிறகு அவரிடம் நான் ஆன்மீக விஷயங்களைப் பற்றிய சில நுட்பமான கேள்விகளைக் கேட்டேன். அப்போது அவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் போன்றே அந்தப் பரவச நிலையில் பதில்களை அளித்தார். குருதேவர் வழக்கமாகக் கூறும் அதே முறையில், அவர் உபயோகிக்கும் உதாரணங்களையும் உவமைகளையும் கையாண்டு அவருடைய எளிய பாணியிலேயே பேசினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய பாவத்துடன் அன்னை அவ்விதம் ஒன்றியிருப்பதைப் பார்த்து நாங்கள் வியப்படைந்தோம். அது ஒப்புவமை இல்லாததாக அமைந்தது. குருதேவரும் அன்னையும் வெவ்வேறு உருவங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் உண்மையில் அவர்கள் இருவரும் ஒருவரே என்பதை அப்போது நாங்கள் உணர்ந்து கொண்டோம். “இறைவா, நீயே ஆண், நீயே பெண்” என்று சாஸ்திரங்கள் கூறவில்லையா? குருதேவர் பலமுறை என்னிடம், தம் உடலுக்கும் அன்னையின் உடலுக்கும் எந்த விதமான வேறுபாடே கிடையாது என்று கூறியுள்ளார்.

அந்த நிலையில் அன்னை ஏறத்தாழ இரண்டு நாட்கள் இருந்தார். அந்த அனுபவத்திற்குப் பிறகு அன்னையிடம் ஒரு பெரிய மாறுதல் காணப்பட்டது. அவர் எப்போதும் ஆனந்தப் பரவசத்தில் மூழ்கியிருந்தார். குருதேவரின் பிரிவால் ஏற்பட்ட பெருந்துயரங்களைத் தும் அவரிடமிருந்து மறைந்தன. அதற்குப் பதிலாக அமைதி நிறைந்த ஆனந்த நிலையை அடைந்தவராகக் காணப்பட்டார்.

சில சமயங்களில் அவர் கள்ளங்கபடமற்ற எளிய சிறுமியைப்போல நடந்து கொள்வார். அப்போது, பிருந்தாவனத்திலிருக்கும் பல கோயில்களைக் காண்ப்பெரும் ஆவலைத் தெரிவிப்பார். அல்லது யமுனைக்

கரையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் கோபியர்களும் நடத்திய தெய்வீக லீலைகளுடன் தொடர்புடைய இடங்களைக் காண ஆவல் நிறைந்தவராகக் காணப்படுவார்.

அவர் அப்போது அந்தப் பரவச நிலையில் இருந்ததால், அவருக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய சாந்நித்தியத்தை உணர இருந்தத் துடிப்பும், அவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் நாமத்தைப் பேரன்புடன் ஓதியதும் எங்களுக்கு ஸ்ரீராதையை நினைவுபடுத்தியது. அன்னையின் பக்தைகள் மூலமாக அவர் தம்மையே ராதாவாகப் பாவித்தார் என்று நான் அறிந்தேன். இடைவிடாத தியானத்திலும் ஜபத்திலும் அவர் தமது நேரத்தைக் கழித்து, மணிக்கணக்கில் தன்னை மறந்த பரவச நிலையில் பல சமயங்களில் மூழ்கி இருந்தார். நாங்கள் அன்னையுடன் ஹரித்துவாரம் வரை சென்றோம். அங்கு அவருடைய மனநிலை முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருந்தது. ஒரு சாதாரண யாத்திரிகரைப் போன்று கங்கைக் கரையிலிருந்த எல்லாக் கோயில்களுக்கும் சென் பூஜை செய்து வழிபடுவது அவர் வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் இமயத்தைக் கண்டு அவர் பேச்சற்று நின்றாவிட்டார். அவர் பிருந்தாவனத்தையே அதிகமாக நேசித்தார். ஆகவே விரைவிலேயே அவர் அங்குத் திரும்பினார். அங்கிருந்தபொழுது அன்னையின் அருளால் நான் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தெய்வீக லீலையைப் புரிந்து போற்ற அறிந்து கொண்டேன்.

கோலாப்பா

யோகின்மா

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கு அறிமுகமான சில நாட்களுக்குள் நான் ஒரு முறை தட்சிணேசுவரம் சென்றேன். விரைவாக வந்ததால் எதையும் சாப்பிடவில்லை என்பதை அறிந்த குருதேவர், “ஆ, நீ எதுவும் சாப்பிடவில்லையா? நகபத்திற்குச் சென்று சாதம் சாப்பிடு” என்றார். அங்குதான் நான் முதன்முதலில் அன்னையைத் தரிசித்தேன். சாதம் முதலியவற்றை அன்னை எனக்குப் பரிமாறினார். முதல் சந்திப்பிலேயே நான் அன்னையுடன் மிகவும் நெருக்கமாகிவிட்டேன்.

அங்கு நிகழ்வவற்றையெல்லாம் நான் தட்சிணேசுவரம் செல்லும்போது அன்னை என்னிடம் கூறுவார். எனது அறிவுரைகளைக் கேட்பார். நான் அவரது முடியைப் பின்னுவது வழக்கம். நான் பின்னிவிட்டால் குளிக்கும்போதுகூட அதை அவிழ்க்க மாட்டார். மூன்று நான்கு நாட்கள்கூட அப்படியே வைத்திருப்பார். யாராவது கேட்டால், “அதை அவிழ்க்கக் கூடாது. அது யோகின் பின்னியது. அடுத்தமுறை அவள் வரும் போது அவிழ்த்து விடுவேன்” என்பார்.

வாரம் ஒருமுறை நான் அன்னையைத் தரிசிப்பது வழக்கம். நான் வீடுதிரும்பும்போது சிவ பூஜைக்காகத் தட்சிணேசுவரத்திலிருந்து வில்வ இலைகளைப் பறித்துச் செல்வது வழக்கம். அவை உலர்ந்த பிறகு அவற்றால் நான் சிவனை வழிபடுவது வழக்கம். ஒரு நாள் அன்னை என்னிடம், “யோகின், நீ உலர்ந்த வில்வ இலைகளை அர்ச்சிப்பதுண்டா?” என்று கேட்டார்.

யோகின்மா : ஆம், ஆனால், அது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?

அன்னை : இன்று காலை நான் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தபோது அப்படி ஒரு காட்சி எனக்குத் தோன்றியது.

* யோகின்மா எழுதிய குறிப்புகள்.

ஒருநாள் அன்னை நகபத்தில் வெற்றிலைச் சுருள் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார். நான் அருகில் அமர்ந்திருந்தேன். சில சுருள்களில் ஏலக்காய் வைத்தும், சிலவற்றுள் வைக்காமலும் மடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த நான், “அம்மா, ஏன் இப்படிச் செய்கிறீர்கள்? இவையெல்லாம் யார் யாருக்கு?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அன்னை, “யோகின், ஏலக்காய் வைத்தவையெல்லாம் பக்தர்களுக்கு, இப்படி அவர்களை நன்றாகக் கவனித்து என்னுடையவர்களாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். சாதாரணச் சுருள்கள் குருதேவருக்கு, அவர் ஏற்கனவே என்னுடையவர்தானே” என்று கூறினார்.

அன்னையின் குரல் இசைநயம் மிக்கதாக இருக்கும். ஒருநாள் இரவில் அவரும் லட்சுமியும் மெல்லிய குரலில் பாடிக் கொண்டிருந்தனர். அதை குருதேவரும் எப்படியோ கேட்டுவிட்டார். மறுநாள் அவர் அன்னையிடம், “நேற்று நீ பாடியது நன்றாக, மிக நன்றாக இருந்தது” என்றார்.

தட்சிணேசுவரத்தில் வசித்த நாட்களில் ஓய்வு என்பதே அன்னைக்கு இல்லை. பக்தர்களுக்காகத் தினமும் மூன்றரை சேர் மாவில் சப்பாத்தி செய்வார். வெற்றிலைச் சுருள்கள் தாம் எத்தனை? அதன் பிறகு, குருதேவருக்கானப் பால் காய்ச்சுவார். பாலாடை குருதேவருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். பிறகு அவருக்காகக் குழம்பு தயாரிப்பார். குருதேவரின் தாய் உயிருடன் இருந்ததுவரை குருதேவர் நகபத்தில்தான் சென்று உணவு அருந்துவார். ஆண்கள் யாரும் இல்லாத நாட்களில், குருதேவர் குளிக்குமுன் அவருக்கு அன்னை எண்ணெய் தேய்த்து விடுவதுண்டு. ஒருநாள் குருதேவர் கோலாப்மாவிடம் தமக்கு உணவு கொண்டு வரும்படிக் கூறினார். அன்றிலிருந்து கோலாப்மாதான் குருதேவருக்கு உணவு எடுத்துச் செல்வார். தினமும் குருதேவரை ஒருமுறை காணும் வாய்ப்புக் கூட இதனால் அன்னையிடமிருந்து போய்விட்டது.

ஒருநாள் கோலாப்மா அன்னையிடம், “அம்மா, ‘குருதேவரோ துறவின் செல்வராக இருக்கிறார், ஆனால் இந்த அன்னையைப் பாருங்கள். கம்மல்களும் ஆபரணங்களும் அணிந்து கொண்டு இருக்கிறார். இது நன்றாகவா இருக்கிறது!’ என்று மனமோகனின் தாய் என்னிடம் கூறினாள்” என்றார். மறுநாள் நான் தட்சிணேசுவரம் சென்றபோது, அன்னை கைகளிலிருந்தத் தங்க வலையல்கள் இரண்டைத் தவிர அனைத்து ஆபரணங்களையும் கழட்டிவிட்டிருந்தார். காரணம் கேட்ட போது முந்தின நாள் கோலாப்மா கூறியதைச் சொன்னார் அன்னை. எவ்வளவோ சமாதானங்கள் கூறியும் அன்னையை அனைத்து ஆபரணங்களையும் அணியச் செய்ய முடியவில்லை. கம்மல் மற்ற ஓரிரு சாதாரண ஆபரணங்களைத் தவிர எதையும் அவர் அணியவில்லை; பின் எப்போதும் அணியவில்லை, ஏனெனில் இந்நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து குருதேவரும் நோய்வாய்ப்பட்டார்.

அன்னை முதலில் தட்சிணேசுவரம் வரும்போது வீட்டின் சாதாரணப் பிரச்சினைகளை அறிந்திருக்கவில்லை; ஆன்மீகப் பரவச நிலைகளையும் அனுபவித்திருக்கவில்லை. தினமும் ஜப, தியானங்களைத் தவறாமல் செய்து வந்தாரெனினும் அவர் சமாதியில் ஆழ்வது என்பது பற்றியெல்லாம் நாங்கள் கேள்விப் படவில்லை. குருதேவரின் சமாதிநிலைகளைக் கண்டு அவர் பயந்தார் என்றே சொல்ல வேண்டும். அன்னை முதன்முறையாகத் தட்சிணேசுவரம் வந்தபோது தமது அறையிலேயே அன்னையையும் தங்கச் சொன்னார். தூங்குவதும் ஒரே அறையில்தான். குருதேவர் பெரிய கட்டிலிலும் அன்னை சிறிய கட்டிலிலும் படுத்துக் கொள்வர். அன்னை கூறினார்: “ஆன்மீகப் பரவசங்களில் குருதேவர் ஆழ்ந்திருப்பதால் என்னால் இரவில் தூங்க முடிவதில்லை. நான் பயத்தால் உறைந்து போய் எப்போது இரவு விடியும் என்று காத்திருப்பேன். ஒருநாள் அவர் சாதாரண நிலைக்கு மீள்வதற்கான எந்த அறிகுறியும்

இல்லை. கவலை கொண்ட நான் இருதயனை* அழைத்துவரச் செய்தேன். அவன் வந்து இறைவனின் திருநாமத்தை உரக்கக் கூறி அவரைச் சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பிவரச் செய்தான். மறுநாள் குருதேவர் என்னிடம் இன்னின்ன விதமான பாவநிலைகளுக்கு இந்த இந்த மந்திரங்களைக் கூற வேண்டும் என்பதை எனக்குப் போதித்தார்.”

நான் அன்னையுடன் பழக்கமாகிவிட்ட பின்னர் ஒரு நாள் அவர் என்னிடம், “நான் ஆன்மீகப் பரவசத்தைச் சிறிதாவது சுவைக்க விரும்புகிறேன்! என்று குருதேவரிடம் கூறு. அவரைத் தனிமையில் என்னால் சந்தித்து இது பற்றிப் பேச முடியவில்லை” என்றார்.

அன்னையே என்னிடம் இதைக் கேட்டதால் குருதேவரிடம் அதைத் தெரிவிப்பது உசிதமே என்று நான் எண்ணினேன். மறுநாள் காலை நான் குருதேவரின் அறைக்குச் சென்றபோது அவர் தமது கட்டிலில் தனியாக அமர்ந்திருந்தார். அவரை வணங்கி, அன்னையின் வேண்டுகோளைப் பற்றிக் கூறினேன். அதைக் கேட்டு அவர் எந்தப் பதிலும் கூறவில்லை, கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தார். அவர் அப்படி அமர்ந்திருக்கும் போது அருகில் சென்று பேச யாருக்கும் தைரியம் கிடையாது. எனவே சிறிது நேரம் அங்கே அமைதியாக அமர்ந்துவிட்டு எழுந்து வெளியே வந்தேன். நகபத்திற்குத் திரும்பிய நான் அன்னை தமது தினசரி வழிபாட்டிற்காக அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டேன். கதவைச் சற்றுத் திறந்த நான் ஆச்சரிய வசப்பட்டு நின்று விட்டேன். சிரிப்பதும் அழுவதுமாக அன்னையின் நிலையே வேறுவிதமாக இருந்தது. ஆம், அன்னை பரவச நிலையிலிருந்தார். அவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர் அமைதியே உருவானார் அவர். கதவை மூடி

* ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சகோதரி மகன்; அவரது சாதனைக் காலங்களில் உடனிலிருந்து உதவியவன்.

விட்டு நான் வந்து விட்டேன். நீண்ட நேரத்திற்குப் பின் நான் சென்றபோது அன்னை என்னிடம், “ஓ இப் போதுதான் குருதேவரின் அறையிலிருந்து வருகிறாயா?” என்று கேட்டார். “ஆனாலும் ஆன்மீகப் பரவச நிலைகளை அனுபவித்ததில்லை என்று என்னிடம் கூறி விட்டீர்களே” என்றேன் நான். வெட்கத்துடன் அழுத்தமாகச் சிரித்தார் அன்னை.

அதன்பின் நான் தட்சிணேசுவரத்தில் அடிக்கடி அன்னையுடன் இரவுகளைக் கழிக்கத் தொடங்கினேன். நான் தனிப் படுக்கையில் படுக்க விரும்பினாலும் அன்னை அதை அனுமதித்ததில்லை, தன் அருகில் இழுத்துப் படுக்க வைத்துக் கொள்வார். ஒருநாள் இரவில் யாரோ வாசித்த இனிய குழல்நாதம் கேட்டது. அதைக் கேட்டதுமே அன்னை மெய்மறந்து உயர்ந்த ஆன்மீக நிலையை அடைந்து விட்டார், அடிக்கடிச் சிரித்தபடியே இருந்தார் அவர். திகைத்த நான் படுக்கையின் ஓர் ஓரமாகத் தயங்கியபடியே நீண்ட நேரம் அமர்ந்திருந்தேன். உலகியல் பெண்ணான நான் அந்த வேளையில் அன்னையைத் தொடுவது சரியல்ல என்றெண்ணினேன். நெடுநேரத்திற்குப் பின்னரே அன்னை சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பினார்.

ஒருநாள் பலராமப்போசின் வீட்டு மாடியில் தியானம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது சமாதாநிலையை அடைந்தார் அன்னை. சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பிய பின்னர் அவர் கூறினார்: “எங்கேயோ தொலை தூரநாட்டில் நான் பயணம் செய்தேன். அங்கு எல்லோரும் என்னிடம் அன்பாயிருந்தார்கள். என் தோற்றமோ எல்லையற்ற அழகுடன் பொலியத் தொடங்கியது. அங்கு இருந்த குருதேவர் மிகவும் அன்புடன் என்னைத் தமது அருகில் அமர்த்திக் கொண்டார். அப் போது அனுபவித்தப் பேரானந்தத்தை என்னால் எடுத்துக் கூற முடியாது. சிறிது உடல்நினைவு வந்த போது என் உடல் தனியாக அருகே கிடப்பதை நான் உணர்ந்த

தேன். ஆச்சரிய வசப்பட்ட நான், 'சே, இந்தக் கேவலமான உடற்கூட்டில் எப்படி மீண்டும் புகுவேன்?' என்று எண்ணிக் கொண்டேன். திரும்பவும் அந்த உடம்பினுள் புக நான் சிறிதும் விரும்பவில்லை. நீண்ட நேரத்திற்குப் பின் ஒருவாறு என்னை நானே சமாதானம் செய்து கொண்டு உடலுள் புகுந்தேன், உலக நினைவு திரும்பியது.''

ஒருநாள் மாலையில் நீலாம்பர் பாபுவின் வீட்டு மாடியில் நான், அன்னை, கோலாப்மா எல்லோரும் தியானம் செய்தோம். நான் எழுந்தபின் அன்னை இன்னும் ஆழ்ந்த தியானத்தில், சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்ததைக் கண்டேன். நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு ஓரளவு நினைவு திரும்பியதும் அவர், 'ஓ, யோகின், என் கைகள் எங்கே? கால்கள் எங்கே!' என்று கூற ஆரம்பித்தார். நாங்கள் அவரது கைகளையும் கால்களையும் அமுக்கியபடியே, 'இதோ உங்கள் கால்கள், இதோ கைகள்' என்று எவ்வளவோ கூறியும் அன்னைக்கு உடல் நினைவு திரும்ப நீண்ட நேரம் ஆயிற்று.

பிருந்தாவனத்தில் இருக்கும்போது ஒருநாள் மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பிணம் ஒன்று ஆடல்பாடல் களுடன் சுடுகாட்டிற்குக் கொண்டு செல்லப் பட்டது. அந்த ஊர்வலத்தைக் கண்ட அன்னை, 'ஆகா, பிருந்தாவனத்தில் இறக்கும் பேறுபெற்ற இவன் எவ்வளவு புண்ணியசாலி! நானும் இருக்கின்றேனே. சாக வேண்டுமென்றுதான் இங்கு வந்தேன். ஆனால் ஒரு ஜூரம்கூட வரக் காணோம். வயது எவ்வளவு ஆகிவிட்டது! என் அப்பா மற்றும் என் கணவரின் மூத்த சகோதரர் போன்ற வயதில் பெரியவர்களை எல்லாம் பார்த்துவிட்டேன்' என்றார். நாங்கள் சிரித்துவிட்டு, 'ஆம், உண்மைதான். நீங்கள் உங்கள் தந்தையைப் பார்க்கத்தான் செய்தீர்கள். யார்தாம் பார்க்கவில்லை?' என்றோம். அப்போதெல்லாம் அன்னை இப்படி ஏதாவது குழந்தைத் தனமாகப் பேசுவார். ஆரம்பத்தில்

குருதேவரின் பிரிவுதாளாமல் அன்னை பிழியப் பிழிய அழுவதுண்டு; ஆனால் பின்னர் எப்போதும் அவரை பேரானந்தப் பெருவெள்ளத்திலேயே நிலைத்திருக்கும் படிச் செய்து விட்டார் குருதேவர்.

ஜனவரி, 1911 உத்போதன்

வெள்ளிக்கிழமையன்று காலை நேரத்தில் உயர்திரு. க— கல்கத்தாவில் பட்டங்கா என்னும் இடத்தில் இருந்த எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து, “நானே அன்னையைத் தரிசிப்பதற்காக பாக்பஜார் செல்வோம். புறப்படத் தயாராக இருக்கவும்” என்று கூறினார். ஆகா! அன்னையின் பாதங்களில் வணங்கும் பேறு கடைசியில் எனக்குக் கிட்ட இருந்தது! என் ஆனந்தம் அளவுக்கு மீறி இருந்ததால் இரவில் எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. சென்ற பதினான்கு அல்லது பதினைந்து வருடங்களாக நான் கல்கத்தாவில் வசித்துக் கொண்டிருந்திருந்தேன். நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு அன்னையை வணங்கும் வாய்ப்பு ஒன்றை எனக்கு அளிக்க அந்த அன்னை திருவுளம் கொண்டார்.

மறுநாள் பிற்பகலில் நாங்கள் ஒரு வண்டியை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு பிரம்மசமாஜம் மகளிர் பாடசாலையிலிருந்து சுமதியை அழைத்துவந்து, பாக்பஜாரில் இருந்த அன்னையின் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். இந்தப் புனித யாத்திரையின் போது நான் அனுபவித்த ஆவலும் உள்ள எழுச்சியும் விவரிக்க முடியாதவை. பாக்பஜாரில் அன்னையின் வீட்டை அடைந்த போது பூஜையறையின் வாசலில் அன்னை நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். ஒரு காலை வாசற்படியின் மீதும் மற்றொரு காலை மிதியடியின் மீதும் வைத்துக் கொண்டு அன்னை நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் முகத்திரை இட்டிருக்கவில்லை. வலது கையைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டும் இடது கையை உயர்த்தித் தலவின்மீது வைத்துக் கொண்டுமிருந்தார். யாரையோ எதிர்பார்ப்பவர்போல ஆவல் நிறைந்த பார்வையுடன் இருந்தார். நான் அவரது திருப்பாதங்களில்

* சரயுபாலா தேவி எழுதிய குறிப்புகள்.

வணங்கியவுடன் என்னைப் பற்றிச் சுமதியிடம் கேட்டார். சுமதி என்னைத் தனது சகோதரி என்று அறிமுகப் படுத்தினாள். சுமதி கொஞ்ச காலமாக அன்னை யிடம் போய் வந்து கொண்டிருந்தாள். அன்னை என்னை நோக்கி, “குழந்தாய்! இதோ பார்! இவர்கள் எனக்கு எவ்வளவு தொந்தரவு கொடுக்கிறார்கள்! என் தம்பி மனைவியும் அவள் பெண் ராதுவும் காய்ச்சலால் துன்புறுகின்றனர். அவர்களைக் கவனித்துக் கொள்ள யாரால் ஆகும் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஒரு நிமிடம் நீ காத்திருப்பாயா? என் துணியைத் துவைத்து விட்டு வருகிறேன்” என்று கூறினார். நாங்கள் அவர் சொன்னபடியே காத்திருந்தோம். அன்னை சில நிமிடங்களுக்குள் திரும்பி வந்தார். என்னிடம் சிறிது தின் பண்டத்தை அளித்து என் தங்கையுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும்படிக் கூறினார். சுமதி பாடசாலைக்குத் திரும்பிப் போக நேரமாகிவிட்டது. அதிக நேரம் எங்களால் தங்கியிருக்க முடியவில்லை. அன்னையை வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டோம். “மீண்டும் வாருங்கள்” என்று அன்னை கூறினார். இவ்விதம் ஐந்து நிமிட நேரம் அன்னையைத் தரிசித்ததால் என் உள்ளத்தில் இருந்த பேராவல் திருப்தியுறவில்லை. அன்னையைத் தரிசிக்கும் தாகம் அதிகரித்தவளாக வீடு திரும்பினேன்.

பிப்ரவரி 12, 1911

இன்று நான் உத்போதன் காரியாலயம் சென்ற போது, அன்னை பலராம் போசின் வீட்டிற்குப் போயிருப்பதாக அறிந்தேன். சிறிது நேரம் காத்திருந்தேன். அன்னையும் திரும்பி வந்தார். அன்னையை வணங்கியவுடன் அவர் புன்முறுவலுடன், “உன்னுடன் இன்று யார் வந்திருக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டார். “என் மருமகன் ஒருவன் வந்திருக்கிறான்” என்று பதில் கூறினேன்.

அன்னை, “இன்று உன் உடல் நலம் எப்படி இருக்கிறது? உன் சகோதரி எப்படி இருக்கிறாள்? நீ நீண்ட காலமாக

வரவேயில்லையே. உன்னைப் பற்றிக் கவலை கொண்டேன். ஒருவேளை உனக்கு உடல் நலம் சரியில்லையோ என்று நினைத்தேன்” என்றார்.

நான் வியப்படைந்தேன். அன்னையை நான் ஒரே தடவை தான் சந்தித்திருந்தேன். அதுவும் ஐந்து நிமிட நேரச் சந்திப்புதான். ஆனாலும் அன்னை என்னை மறந்து விடவில்லை. என் கண்கள் இன்பக் கண்ணீரால் ததும்பின.

அன்புணர்ச்சி நிரம்பிய சொற்களில் அன்னை, “நீ இங்கு வந்து காத்திருந்தாயல்லவா? பலராம் போசின் வீட்டில் எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை” என்றார்.

எனது வியப்பு மேலும் அதிகமாயிற்று. என் தங்கை சுமதி, அன்னையின் மருமகனாகிய குழந்தை ‘குதே’ என்பவனுக்காக இரண்டு கம்பளிக் குல்லாய்களை என் மூலம் அனுப்பியிருந்தாள். அவற்றை அன்னையிடம் அளித்தேன். இந்தச் சிறிய காணிக்கைகளைக் கண்டு அன்னை பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். படுக்கையின் மீது அமர்ந்து கொண்டு, “இங்கு என் அருகில் உட்கார்ந்து கொள்” அன்று கூறினார். நான் அவர் அருகில் அமர்ந்தேன். அன்பு ததும்பும் சொற்களில் அன்னை, “குழந்தாய்! இதற்கு முன்னால் பல தடைவைகள் உன்னைச் சந்தித்திருக்கிறேன் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நீண்டகாலம் நாம் இருவரும் ஒருவரையொருவர் அறிந்திருக்கிறோம் போலிருக்கிறது” என்று கூறினார். “எனக்கு அது தெரியாது. நான் ஒரு நாள் மட்டுமே ஐந்து நிமிட நேரம் இங்கு வந்திருக்கிறேன்” என்று நான் பதில் கூறினேன்.

அன்னை சிரித்தார். பிறகு என்னுடையவும் எனது சகோதரியுடையவுமான பக்தியையும் சிரத்தையையும் பெருமைப் படுத்திப் பேசினார். அன்னை கூறிய புகழ் மொழிகளுக்கு நான் எவ்வளவு தூரம் தகுதியுள்ளவள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. இதற்குள் பக்தைகள் பலர் அங்குக் கூடிவிட்டனர். புன்கிரிப்பும் கருணையும் கொண்ட அன்னையின் முகத்தை அவர்களனைவரும்

பேரன்புடனும் ஆவலுடனும் நோக்கினார். இத்தகையக் காட்சியை நான் இதற்கு முன்பு கண்டது இல்லை. இந்த ஆன்மீகப் பேரானந்தத்தை என் மனம் சுவைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, நான் வீடு திரும்புவதற்கு வண்டி தயாராக இருப்பதாக யாரோ எனக்கு நினைவூட்டினார். உடனே அன்னை தம் இருக்கையை விட்டு எழுந்து எனக்குச் சிறிது பிரசாதம் தந்தார். பிரசாதத்தை என் முன்னால் காட்டி, “இவற்றைச் சாப்பிடு” என்று கூறினார். மற்றவர் முன்னிலையில் நான் மட்டும் தனியாக உண்பதற்கு எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. “ஏன் தயங்குகிறாய்? இந்தத் தின் பண்டங்களைச் சாப்பிடு” என்று அன்னை மீண்டும் கூறினார். பிரசாதத்தை என் கைகளில் ஏற்றுக் கொண்டேன். அன்னையைப் பணிந்து வணங்கிவிட்டு விடை பெற்றேன். “மீண்டும் வா, பழிகளில் நீயாகவே இறங்கிச் செல்வாயா? நானும் உன்னுடன் வரட்டுமா?” என்றார் அன்னை. மாடிப்படி வரையில் அவர் உன்னுடன் வந்தார். “நானே தனியாகச் செல்வேன். நீங்கள் சிரமப்பட வேண்டியதில்லை” என்று சொன்னேன், “வேறொரு நாள் காலையில் வா” என்று கூறி அன்னை என்னை அனுப்பினார். உள்ளத்தில் நிறைவு உணர்ச்சியுடன் நான் திரும்பினேன். “என்ன ஆச்சரியமான அன்பு!” என்று நினைத்தேன்.

மே 14, 1911

இன்று நான் அன்னையை வணங்கியதும் அவர், “நீ வந்தது மிகவும் நல்லதாயிற்று. இவ்வளவு காலமும் நான் உன்னைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இத்தனை நாட்களாக நீ ஏன் வரவில்லை?” என்று கேட்டார்.

சிஷ்யை : நான் கல்கத்தாவை விட்டு வெளியே சென்றிருந்தேன். என் தந்தையின் வீட்டிற்குப் போயிருந்தேன்.

அன்னை : சுமதியைப் பற்றிய செய்தி என்ன? நீண்ட

காலமாக அவள் இங்கு வரவேயில்லை. அவள் படிப்பில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறாளா?

சிஷ்யை : அவளுடைய கணவர் இங்கு இல்லை.

அன்னை : சரி. அவள் பாடசாலைக்குப் போகிறாளா? அவர்கள் எல்லோரும் கடமைகளைச் செய்கிறார்களா?

சிஷ்யை : அம்மா, உலகம் என்பது என்ன, நமது கடமை என்ன என்பதை நாங்கள் அறியோம். தாங்கள் ஒருவர் மட்டுமே அறிவீர்கள்.

அன்னை சிரித்தார். “இன்று எவ்வளவு வெப்பமாக இருக்கிறது!” என்று கூறி என்னிடம் ஒரு விசிறியைக் கொடுத்தார். “என் அன்பே! நீ அவசரமாகச் சாப்பிட்டு விட்டு இங்கு ஓடி வந்திருக்கிறாய். இப்போது என் அருகில் படுத்துக் கொள்” என்று சொன்னார்.

ஒரு பாய் தரையின்மீது விரிக்கப் பட்டது. அன்னையின் படுக்கையின் மீது படுத்துக் கொள்ள நான் தயங்கினேன். ஆனால் அன்னை, “ஏன் தயங்குகிறாய்? படுத்துக் கொள். என் சொற்களைக் கேள்” என்றார். அதற்கு மேல் என்னால் இணங்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அன்னை சற்றுக் கண்ணயர்ந்ததால் நான் மௌனமாகப் படுத்திருந்தேன். சில சிஷ்யைகளும் இரண்டு சன்னியாசினிகளும் வந்தனர். சன்னியாசினிகளில் ஒருவர் நடுத்தர வயதுடையவர், மற்றவர் வாலிபப் பருவத்தினர். அன்னை கண்களை மூடியபடியே “யார் அது? கௌரியா?” என்று கேட்டார். வாலிபப் பருவத்தினராக இருந்த சன்னியாசினி, “அன்னையே அதைத் தாங்கள் எப்படி அறிந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார். உள்ளத் தால் அதை உணர்ந்ததாக அன்னை கூறினார். சில நிமிடங்களுக்குப் பின்னர் அன்னை எழுந்து அமர்ந்து கொண்டார். வாலிப சன்னியாசினி, “நாங்கள் பேலூர் மடம் சென்றிருந்தோம். சுவாமி பிரேமானந்தர் எங்களுக்குச் சிறப்பாக உணவளித்தார். அவர் அங்கிருக்கும்போது சிறப்பான முறையில் விருந்துண்ணாமல் மடத்திலிருந்து யாரும் திரும்புவது முடியாத காரிய

மாகும்'' என்று சொன்னார். அறையில் இருந்த பெண்களுள் ஒருவர் நெற்றியில் குங்குமம் அணியாமல் இருந்ததற்காக அன்னை அவரை மெல்லக் கடிந்து கொண்டார். சுமங்கலிப் பெண்டிர் குங்குமம் அணிவது அவசியம் அல்லவா?

அன்னையின் அனுமதி பெற்று நான் ஒரு நாள் கௌரிமாவின் பாடசாலையைப் பார்க்கச் சென்றேன். கௌரிமா என்னிடம் பேரன்புடன், தினந்தோறும் ஒன்று அல்லது இரண்டு மணி நேரம் அங்கு சென்று பெண்களுக்குச் சில பாடங்கள் போதிக்கும்படி வேண்டினார். “குறைந்த பயிற்சியைப் பெற்றுள்ள நான் ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபடுவது நன்றாக இல்லை. நீங்கள் வற்புறுத்தினால், நான் எழுத்துகளை வேண்டுமானால் அவர்களுக்குச் சொல்லித் தருவேன்” என்று நான் கூறினேன். ஆனால் கௌரிமா பிடிவாதமாக இருந்ததால் அவரது வேண்டுகோளுக்கு நான் இணங்க வேண்டிதாயிற்று.

ஒரு நாள் கௌரிமாவின் பாடசாலையிலிருந்து வெளியே வந்ததும் நான் அன்னையைக் காண வந்தேன். அப்போது கோடைகாலம். நான் களைத்திருந்தேன். அன்னை தம் அறையில் இருந்தார். சிஷ்யைகள் சிலர் அவரைச் சூழ்ந்து இருந்தனர். நான் அவரை வணங்கியவுடன், அவர் என்னை நோக்கிவிட்டுக் கொசு வலையின் மீதிருந்து சிறிய விசிறியொன்றை எடுத்தார். என் களைப்புத் தீருமாறு எனக்கு வீசுவதற்கு ஆரம்பித்தார். ஆதரவுடன், “உன் மேலங்கியை உடனே நீக்கி விடு. உன் உடல் குளிரட்டும்” என்று சொன்னார். என்ன ஒப்பற்ற பேரன்பு! பல சிஷ்யைகள் முன்பு அன்னை என்னைச் சீராட்டலானார். எனக்கு வெட்கமாயிருந்தது. அனைவரும் என்னையே உற்று நோக்கினர். அன்னையின் ஆதரவைக் கண்டு நான் மேலங்கியை நீக்குவது அவசியமாயிற்று. விசிறியை என்னிடம் கொடுக்கும்படி நான் எவ்வளவு

வேண்டியும், அன்னை ஆதரவுடன், “அது சரி. நீ சிறிது களைப்பாறு” என்று கூறிவிட்டார். சில தின்பண்டங்களும் ஒரு டம்ளரில் நீரும் எனக்கு அளித்தார் அன்னை. நான் அவற்றை உட்கொண்டதைக் கண்டு அவர் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். பாடசாலை வண்டி எனக்காகக் காத்திருந்ததால், நான் விடைபெற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

ஆகஸ்ட் 3, 1911

இன்று அதிகாலையில் நான் பாக்பஜார் சென்றேன். இன்று அன்னையிடமிருந்து மந்திரதீட்சை பெற விரும்பினேன். அதற்காகச் சில பொருள்களை நான் எடுத்துச் சென்றேன். பொருள்களின் பட்டியல் ஒன்றை கௌரிமா எனக்குத் தந்தார். அன்னையின் வீட்டுக்குக் கௌரிமாவும் என்னுடன் வந்தார். நான் வந்து சேர்ந்தபோது அன்னை பூஜையில் ஆழ்ந்திருந்தார். ஓர் இடத்தில் அமர்ந்து கொள்ளும்படி அன்னை எனக்குச் சைகை செய்தார். பூஜை முடிந்த பிறகு எனக்கு மந்திர தீட்சை தருவது பற்றிய பேச்சை கௌரிமா துவக்கினார். நானும் ஒரு நாள் அன்னையிடம் அந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசியிருந்தேன். நல்ல வாழைப்பழங்களை நான் கொண்டு வந்திருந்தேன். பழங்களைப் பார்த்து அன்னை பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். “ஆ! இன்னும் அதிகமான வாழைப் பழங்களை நீ கொண்டு வந்திருக்கிறாயே?” என்று கூறினார். அங்கிருந்தத் துறவிகளுள் ஒருவர் அந்தப் பழங்களின் மீது தமக்கு உள்ள விருப்பைத் தெரிவித்தார். அன்னை, “அந்த விரிப்பில் என் இடதுபுறத்தில் அமர்ந்து கொள்” என்று கூறினார். “நான் கங்கையில் இன்னும் நீராடவில்லையே” என்று பதில் கூறினேன்.

அன்னை : அதனால் பாதகமில்லை. நீ உன் உடையை மாற்றிக் கொண்டு விட்டாயல்லவா?

நான் அன்னையின் அருகில் அமர்ந்தேன். என் இதயம் படபடவென்று அடித்ததை உணர்ந்தேன். மற்றவர்கள்

அனைவரையும் வெளியே செல்லுமாறு கூறிவிட்டு. அன்னை என்னிடம், “கனவில் உனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட மந்திரம் எதுவோ அதை என்னிடம் சொல்” என்று கேட்டார்.

சிஷ்யை : நான் மந்திரச் சொற்களைச் சொல்லட்டுமா? அல்லது எழுதட்டுமா?

அன்னை : சொல்.

நான் கனவில் பெற்றிருந்த மந்திரத்தின் பொருளை அன்னை எனக்குத் தீட்சை சமயத்தில் விளக்கிக் கூறினார். அந்த மந்திரத்தை முதலில் உச்சரிக்கும்படிக்கூறி, அதன் பிறகு நான் தியானத்துடன் பின்னால் உச்சரிக்க வேண்டிய புதிய மந்திரத்தையும் எனக்கு உபதேசித்தார்.

மந்திரத்தின் பொருளை எனக்கு விளக்கிச் சொல்வதற்கு முன்பு சில நிமிடங்கள் அன்னை தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்ததைக் கண்டேன். தீட்சை பெற்ற சமயத்தில் என் உடல் முழுவதும் நடுங்கியது. நான் அழ ஆரம்பித்தேன். அதற்கு என்ன காரணம் என்று என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எனது நெற்றியில் சிவப்புச் சந்தனத்தால் அன்னை திலகமிட்டார். பூஜையறையில் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பிக்கும்படி நான் அன்னையிடம் சில ரூபாய்கள் கொடுத்தேன். அன்னை அந்தத் தொகையை கோலாப்மாவிடம் கொடுத்தார்.

தீட்சை தந்த சமயத்தில் அன்னை அமைதி நிறைந்த கம்பீரத்துடன் விளங்கியதை நான் கவனித்தேன். அதன் பிறகு அவர் பூஜை செய்யும் இடத்திலிருந்து எழுந்தார். மந்திரத்தைச் சில தடவைகள் உச்சரித்து விட்டு, தியானமும் பிரார்த்தனையும் செய்யும்படி என்னிடம் கூறினார். நான் அவ்விதமே செய்தேன். அன்னையின் திருவடிகளில் நான் வணங்கியபோது, “நீ பக்தியைப் பெறுவாயாக” என்று கூறி அன்னை ஆசீர்வதித்தார். இப்போதும் நான் அந்த வார்த்தைகளை நினைவு

படுத்திக்கொண்டு, “அன்னையே! உங்கள் ஆசீர் வாதத்தை மறந்து விடாதீர்கள். அதன் நற்பயன் என்றும் எனக்கு நீடித்திருக்கட்டும்!” என்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

அன்னை நீராடுவதற்காக கங்கைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். கோலாப்மாவும் அவருடன் சென்றார். அன்னையின் ஆடையையும் துண்டையும் எடுத்துக் கொண்டு நானும் உடன் சென்றேன். மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. நீராடிய பிறகு படித்துறையில் இருந்த புரோகிதருக்கு அன்னை ஒரு ரூபாயும் மாம்பழமும் கொடுத்தார். இந்தக் காணிக்கையைச் செலுத்தும் போது அன்னை புரோகிதரிடம், “நான் உமக்கு இந்தப் பழத்தைத் தானம் செய்கிறேன், நான் செய்யும் இந்தத் தானத்தின் பலனும் உமக்குச் சொந்தமாகட்டும்” என்று கூறினார். ஆ! இந்தத் தானத்தைச் செய்த அன்னை எத்தகையப் பெரியவர் என்பதை அந்தப் புரோகிதரால் அறிய முடியவில்லை; அன்னை சொன்ன கருத்தின் உட்பொருளை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அந்தத் திவ்விய மொழிகளின் பொருளை நாம் தான்—ஆயிரக்கணக்கான அற்ப சுயநல ஆசைகளால் அல்லற்படும் சிறுமை மிகுந்த நாம்தான்—புரிந்து கொள்ள முடியுமா?

அன்னை புதிய ஆடையை உடுத்திக் கொண்டு. ஈரத்துணியை எடுத்து வருவதற்காக என்னிடம் கொடுத்தார். கோலாப்மா முன்னால் செல்ல, நான் பின்னால் வந்தேன். அன்னை எங்கள் இருவருக்கும் இடையில் வந்தார். ஒரு சிறிய பாத்திரத்தில் சிறிது கங்கை நீரை எடுத்து வந்த அன்னை, வழியில் இருந்த ஒவ்வோர் அரச மரத்திற்கும் சிறிது நீர் ஊற்றினார். வீட்டின் அடித்தளத்தில் நீர்க் குழாய்க்கு அருகில் இருந்த நீர்த் தொட்டிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தண்ணீர்ப் பாத்திரம் இருந்தது. அதிலிருந்த நீரால் அன்னை தமது பாதங்களைக் கழுவிக்கொண்டார். என்னைப் பார்த்து,

“உன் பாதங்களிலும் மண் படிந்திருக்கிறது. கழுவிக் கொள்” என்று கூறினார். தண்ணீர் எங்கு இருக்கிறதோ என்று நான் தயங்கியபோது, “அந்தப் பாளையில் தண்ணீர் இருக்கிறதே, அதைக் கொண்டு ஏன் உன் பாதங்களைக் கழுவிக் கொள்ளக் கூடாது?” என்று கேட்டார். நான் சற்றுத் தயக்கத்துடன், “அந்த நீரை நீங்கள் தொட்டு இருக்கிறீர்களே நான் அதை எப்படி உபயோகிக்க முடியும்?” என்று கூறினேன்.* “கொஞ்சம் நீரைத் தலையில் தெளித்துக் கொள்” என்றார் அன்னை. ஆனால் நான் மீண்டும் தயங்கியதோடு, “அந்த நீரை நான் உபயோகிக்க முடியாது” என்று கூறினேன். வேறொரு பாத்திரத்தில், நீர்த் தேக்கத்திலிருந்து கொஞ்சம் நீரை எடுத்து என் கைகால்களைச் சுத்தம் செய்து கொண்டேன்.

இவ்வளவு நேரமும் அன்னை எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு நாங்கள் மாடிக்குச் சென்றோம். என்னைத் தம் அருகில் உட்காரும்படிக் கூறினார். அன்புடன் இரண்டு இலைகளில் இனிப்புகளையும் பழங்களையும் எனக்கும் அளித்துத் தாமும் சிறிது உட்கொண்டார்.

மாலை நேரத்தில் பெண்கள் ஒவ்வொருவராக அன்னையிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். அன்னை தம் சகோதரர்களின் பெண்களைத் தியானமும் பிரார்த்தனையும் செய்யும்படிக் கூறினார். அவர்கள் காலதாமதம் செய்ததால் அன்னை அதிருப்தியுடன், “மாலைப் பொழுதாகிவிட்டது. தியானம் செய்வதற்குப் பதிலாக வம்பு பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே!” என்று சொன்னார். கோலாப்மா, யோகின்மா, மற்றும் அங்கிருந்த சிஷ்யைகள் அனைவரும் அன்னையை வணங்கினர். அவர்கள் தலைகளில் கையை வைத்தோ, அவர்களின் மோவா

* தூயவர் தொட்ட நீர் புனிதமாகி விட்டதால் அதைக்கொண்டு காலைக் கழுவக் கூடாது என்பது இந்து மதப் பழக்கம்.

யைத் தொட்டோ அல்லது முத்தமிட்டோ அன்னை அனைவரையும் ஆசீர்வதித்தார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உருவத்தின் முன்பு வணங்கி விட்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். அவரது தியானம் முடிந்த பிறகு நான் அன்னையிடம் விடைபெற்று வீடு திரும்பினேன்.

*

பாட்சாலை வேலையின் மிகுதியால் நான் சில நாட்களாக அன்னையைக் காண இயலாத நிலையில் இருந்தேன். இன்று நான் அவரை அடிபணிந்து வணங்கியவுடன் அன்னை என்மீது தமக்கிருந்த அன்பைப் பல விதங்களில் காட்டினார். பூதேவ் என்பவன் மகா பாரதத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். பூதேவ் சிறிய பையன். ஆகவே அவனால் தங்குதடையின்றிப் படிக்க முடியவில்லை. அன்னையும் வேறு கடமைகளைக் கவனிக்க வேண்டியவராக இருந்தார். மாலைப்பொழுதும் நெருங்கிற்று. என்னைச் சுட்டிக் காட்டி அன்னை பூதேவிடம், “அவளிடம் புத்தகத்தைக் கொடு. அவள் அதை மிகவும் சுலபமாகப் படிப்பாள். இந்த அத்தியாயத்தை முடிக்காமல் புத்தகத்தை மூடவும் முடியாது” என்று கூறினார். அவருடைய கட்டளைக்கிணங்க நான் மகாபாரதத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். அன்னையின் முன்னிலையில் நான் அது வரையில் புத்தகம் எதையும் படித்ததில்லை. முதலில் எனக்குச் சிறிது கூச்சமாக இருந்தது. என்றாலும் எப்படியோ ஒருவிதமாக அந்த அத்தியாயத்தைப் படித்து முடித்தேன். கூப்பியக் கைகளுடன் அன்னை புத்தகத்தை வணங்கினார். மாலை வழிபாட்டைக் காண்பதற்காக நாங்கள் பூஜையறைக்குச் சென்றோம். அன்னை தாம் வழக்கமாக அமரும் இடத்தில் அமர்ந்து மிகவும் விரைவில் தியானத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார்.

...ஜபம் முடிந்ததும் அன்னை உரத்த குரலில் பகவானின் திருநாமத்தை உச்சரித்தார். பிறகு ஸ்ரீராம்

கிருஷ்ணரின் உருவத்தின் முன்பு பணிந்தார். பின்னர் அனைவருக்கும் பிரசாதம் விநியோகிக்கப் பட்டது. இதன் பிறகு தினசரிக் கடமைகளைப் பற்றியப் பேச்சு எழுந்தது. ஜெயராமபாடியில் வசித்த போது தாம் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக இருந்தார் என்பதைக் குறிப்பிட்டு விட்டு அன்னை எங்களையும் எல்லாக் காலங்களிலும் ஏதாவது ஒரு வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும்படியும் வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பது, உடல் மனம் ஆகிய இரண்டின் ஆரோக்கியத்திற்கும் நல்லது என்றும் அவர் கூறினார்.

அன்னையின் வீட்டின் முன்னால் இருந்த பகுதியில், இந்தியாவின் பிற பாகங்களைச் சேர்ந்த சிலர் வசித்து வந்தார்கள். கடுமையான உடல் உழைப்பின் மூலம் அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு உரிய சொற்ப ஊதியத்தைச் சம்பாதித்து வந்தனர். அவர்களுள் ஒருவன் ஒரு வைப்பாட்டியை வைத்திருந்தான். அவர்கள் இருவரும் ஒன்றாக வாழ்ந்தனர். ஒரு சமயம் அந்தப் பெண் கடும் நோய்வாய்ப் பட்டாள். அந்த நோயைக் குறிப்பிட்டு தூய அன்னை கூறினார். “அவன் மிகுந்த பற்றுதலுடன் அவளுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்தான். அப்படிப்பட்ட ஒரு சேவையை அதற்கு முன்பு நான் கண்டதேயில்லை. சேவையின் உண்மையான தத்துவத்தை அவன் வெளிக்காட்டினான்.” அந்த மனிதனின் அன்பைப் பற்றி அன்னை மிகவும் பாராட்டிப் பேசினார்.

வைப்பாட்டி என்ற எண்ணமே நமக்குப் பெரும் வெறுப்பை உண்டுபண்ணும் என்பது நிச்சயம். ஆ! தீமை என்னும் போர்வையில் மறைந்து கிடக்கும் நன்மையை நாம் எத்தனைத் தடவைகள் அறிந்து கொள்ளத் தவறி விடுகிறோம்!

தெருவுக்கு அப்பாலிருந்த ஒரு வீட்டிலிருந்து ஏழ்மை மிகுந்த நாட்டுப்புறப் பெண் ஒருத்தி நோய்ப்பட்ட ஒரு குழந்தையைக் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு

அன்னையிடம் வந்தாள். அன்னையின் ஆசிகளை அவள் வேண்டினாள். அந்தக் குழந்தையிடம் அன்னை பேரன்பு காட்டினாள். குழந்தை மிகவும் விரைவிலேயே குணமடையும் என்று சொல்லி அதை ஆசீர்வதித்தார். இரண்டு பெரிய மாதுளங்களினாலும் சில திராட்சைகளும் பூஜையறையில் நிவேதனமாகி இருந்தன. அந்தப் பழங்களையெல்லாம் அன்னை அந்த ஏழைப் பெண்ணிடம் கொடுத்துவிட்டு, “நோயுடன் உள்ள உன் குழந்தைக்கும் இவைகளைக் கொடு” என்று கூறினாள். அன்னை காட்டிய இந்தப் பேரன்பைக் கண்ட அந்தப் பெண் பேரின்பத்துடன் அன்னையின் முன்பு மீண்டும் மீண்டும் பணிந்தாள்.

பிப்ரவரி 11, 1912

இன்று நான் அன்னையைச் சந்தித்து அவரை வணங்கி, அமர்ந்தவுடன், அவர் பெரும் துன்பத்துடன் கூறினாள்: ‘ஆ! கிரீஷ்பாபு காலமாகிவிட்டார். அவர் இறந்து இன்று நான்காவது நாள். அவருடைய உறவினர் இங்கு வந்து என்னைத் தமது வீட்டிற்கு வருமாறு அழைத்தார். இனிமேல் அந்த வீட்டிற்கு என்னால் போக முடியுமா? கிரீஷ் குருதேவரிடம் எவ்வளவு பக்தியும் நம்பிக்கையும் வைத்திருந்தார்? இந்த நிகழ்ச்சியை நீ கேட்டிருக்கிறாயா? குருதேவர் தனக்கு மகனாகப் பிறக்க வேண்டும் என்று கிரீஷ் விரும்பினார். குருதேவர் அவரிடம், “உங்கள் மகனாகப் பிறப்பதற்கு நான் ஏன் விரும்ப வேண்டும்?” என்று பதில் கூறிவிட்டார். ஆனால் குழந்தாய், பகவானின் புரிந்து கொள்ளவே இயலாத முறைகளை யாரால் அறிய முடியும்! அவர் மறைந்த சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு கிரீஷுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அந்தப் பையன் உண்மையிலேயே மிகவும் அசாதாரணமானவன்! அவனுக்கு வயது நான்காகிய பிறகும் அவன் யாரிடமும் ஒரு வார்த்தையும் பேச மாட்டான். அவனுடைய சைகைகளின் மூலமே அவன்

மனத்தை மக்கள் அறிந்து கொள்வார்கள். அவனுடைய தாய் தந்தையர் அவனைக் குருதேவராகவே கருதினார்கள். அவனுக்குச் சொந்தமான எல்லாப் பொருள்களையும்—அவனது உடை, தட்டு, கண்ணம், கண்ணாடிச் சாமான் முதலியவற்றை—அவர்கள் தனியாகவே வைத்திருந்தனர். அவற்றை வேறு எவரும் உபயோகப் படுத்தியதில்லை! ஒரு நாள் அந்தப் பையன் என்னைப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் ஆவல் கொண்டான். அந்த வீட்டின் மாடியில் என்னுடைய படம் ஒன்று இருந்தது. அந்தப் பையன் வீட்டிலிருந்த எல்லோரையும் மாடிக்கு இழுத்துச்சென்று, சத்தமிட்டு அனைவருக்கும் அப்படத்தைக் காட்டினான். முதலில் அவனுடைய விருப்பம் என்ன என்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை. பிறகு அவனை என்னிடம் அழைத்து வந்தனர். நான்கு வயதே நிரம்பியிருந்த சிறிய குழந்தையேயானாலும் அவன் என் முன் வணங்கினான். பிறகு அவன் கீழே சென்று அவன் தந்தையை வேட்டியைப் பிடித்து இழுத்தான். தன் தந்தையும் என்னைக் காண வேண்டும் என்று அவன் விரும்பினான். கிரீஷ் மனமுருகி அழுது கொண்டே, 'என் அன்பே! அன்னையை நான் காண்பதற்கு இயலாது, நான் ஒரு பெரும்பாவி!' என்று கூறினார். ஆனால் பையனோ பிடிவாதமாக இருந்தான். ஆகவே கிரீஷ் இணங்கியே தீர வேண்டிருந்தது. அவர் தமது மகனைக் கைகளில் தூக்கிக் கொண்டார். உடல் முழுவதும் நடுநடுங்க, கன்னங்களில் கண்ணீர் பெருகியோட, மாடிக்கு வந்து என் முன்பு தரையில் அடிபணிந்தார். 'அம்மா! தங்கள் புண்ணியத் திருவடிகளைத் தரிசிக்குமாறு இந்தப் பையன் வழி செய்தான்' என்றார் கிரீஷ். ஆனால் நான்கு வயதான போது அந்தப் பையன் இறந்து போனான். இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெறுவதற்குக் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு ஒருசமயம் கிரீஷும் அவர் மனைவியும் தங்கள்

வீட்டு மாடியில் இருந்தனர். அப்போது நான் பல ராமின் வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். இரண்டு வீடுகளும் சம்பத்தில் இருந்தன. நானும் அன்று மாடிக்குச் சென்றிருந்தேன். தன் வீட்டு மாடியிலிருந்து கொண்டு கிரீஷ் என்னைப் பார்க்க முடியும் என்பதை நான் கவனிக்கவில்லை. கிரீஷின் மனைவி அவரிடம், “அதோ அங்கே பாருங்கள்! அன்னை அந்த வீட்டு மாடியின்மீது உலவுகிறார்” என்று காட்டினாள். கிரீஷ் உடனே எனக்கு முதுகைக் காட்டித் திருப்பி நின்று தன் மனைவியிடம், “வேண்டாம். வேண்டாம், நான் இதுபோலத் திருட்டுத்தனமாக அன்னையைப் பார்க்கக் கூடாது. என் கண்கள் பொல்லாதவை” என்று சொன்னார்; மாடியிலிருந்து உடனே அவர் கீழே இறங்கிச் சென்றும் விட்டார். அவருடைய மனைவியிடமிருந்தே இதைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டேன்.”

ஜூன் 15, 1912

சிஷ்யைகள் பலர் சூழ அன்னை அமர்ந்திருந்தார். அந்தச் சிஷ்யைகளுள் சிலருடன் எனக்குப் பழக்கம் உண்டு. இந்தக் கூட்டத்தில் அன்னை மிகவும் உற்சாகத்துடன் காணப் பட்டார். புன்சிரிப்புடன் என்னை வர வேற்றார். சகோதரி நிவேதிதையின்* வாழ்க்கை வரலாறு, சுவாமி விவேகானந்தரின் இந்தியச் சொற்பொழிவுகள் ஆகிய இரண்டு நூல்களையும் நூல் நிலையத்திலிருந்து கொண்டு வரும்படி நான் கௌரி மாவை வேண்டினேன். சகோதரி நிவேதிதையின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் படிக்க வேண்டும் என்பது எனது ஆவல். அன்னையும் அதை அங்கீகரித்து, “நிவேதிதையின் வரலாற்றிலிருந்து படி. அன்றொரு நாள் எனக்கும் அந்தப் புத்தகத்தின் ஒரு பிரதி கிடைத்தது. ஆனால் அதை நான் இன்னும்

* சுவாமி விவேகானந்தரின் மேலைநாட்டு சிஷ்யை. இந்தியாவில் வந்து இந்தியப் பெண்கள் முன்னேற்றத் திற்காகப் பாடுபட்ட ஒப்பற்ற பெண்மணி.

திறந்து 'பார்க்கவில்லை' என்று சொன்னார். பலர் முன்னால் புத்தகத்தைப் படிப்பதற்கு எனக்குக் கொஞ்சம் கூச்சமாகவே இருந்தது. என்றாலும் சரளா பாலா என்பவர் எழுதியிருந்த மிகவும் சிறந்த வாழ்க்கை வரலாற்று நூலிலிருந்து ஒரு பகுதியை அன்னைக்குப் படித்துக் காட்ட வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கு மிகுந்திருந்தது. ஆகவே அன்னையின் கட்டளைக்கு உட்பட்டேன். மிகவும் கவனமாக அன்னையும் ஏனைய சிஷ்யைகளும் செவி சாய்த்தனர். நிவேதிதையின் மகத்தான பக்தியைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றதால் அவர்களின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்தது. நிவேதிதையைப் பற்றி அன்னை பின்வருமாறு கூறினார்; "நிவேதிதையின் பக்திதான் எவ்வளவு இதய பூர்வமானதாக இருந்தது! எனக்காகச் செய்யும் எதையும் அவள் சிரமமாக எண்ணியதில்லை. அவள் இரவு நேரத்தில் அடிக்கடி என்னைப் பார்க்க வருவாள். என் கண்களில் வெளிச்சம் படுவதைக் கண்ட அவள் காகிதத்தால் விளக்கை மூடி சிறிது நிழலை உண்டாக்கினாள். அவள் என்னை வணங்கி தனது கைக்குட்டையால் என் பாத தூளியை மிகுந்த அன்புடன் ஏற்றுக் கொள்வாள். என் பாதங்களைத் தொடவும் அவள் தயங்கியதை நான் உணர்ந்தேன்." நிவேதிதையின் நினைவால் அன்னையின் மன உணர்ச்சிகள் மடைதிறந்த வெள்ளம் போல வெளிப்பட்டன. அவர் திடீரென்று ஆழ்ந்த சிந்தனை உடையவரானார்.

அங்கிருந்த மற்றவர்கள் சகோதரி நிவேதிதையைப் பற்றியத் தங்கள் அனுபவங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். துர்க்கா, "அவ்வளவு சிறிய வயதிலேயே நிவேதிதை காலமடைந்தது இந்தியாவின் துரதிர்ஷ்டம்" என்றார். வேறொருவர், "நிவேதிதை இந்தியாவைத் தனது தாயகமாகவே கருதினாள். அவளே பல முறை அவ்விதம் சொல்லியும் இருக்கிறாள். சர்வஸ்வதி பூஜையன்று ஹோம்ஸ்க்னியிலிருந்து எடுத்த திரு

நீற்றை நெற்றியில் அணிந்து கொண்டு காலில் செருப்பு இல்லாமலேயே அவள் நடந்து செல்வாள்'' என்று கூறினார். நிவேதிதையின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலிருந்து ஒரு பகுதியை நான் அவர்களுக்குப் படித்து முடித்தேன். நிவேதிதையின் மீது தமக்கிருந்த உணர்ச்சிகளை இடையிடையே அன்னை வெளியிட்டார். கடைசியாக அவர், 'சிரத்தையுடன் கூடிய ஒரு பக்தருக்காக இதயத்தின் அந்தரங்கத்திலிருந்து ஆழ்ந்த உணர்ச்சிகள் பெருமளவில் பொங்கி எழுகின்றன'' என்று கூறினார்.

பிற்பகல் பூஜைக்கு நேரமாயிற்று. அன்னை உடை மாற்றிக் கொண்டு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் திருவுருவத்தின் முன்னால் விரிப்பின் மீது அமர்ந்தார். குரு தேவரின் திருவுருவத்தை அலங்கரிக்கச் சில மலர் மாலைகளை அன்னை தமது திருக்கரங்களாலேயே தொடுத்திருந்தார்; மாலைகளுக்கு அருகில் நைவேத்தியத்திற்கான சில இனிப்பு வகைகளை ராஷ்பிஹாரி என்ற பிரம்மசாரி வைத்திருந்தார். ஏறும்புகள் இனிப்புப் பண்டங்களைச் சூழ்ந்திருந்தன. மாலைகளிலும் சில ஏறும்புகள் காணப் பட்டன. அன்னை சிரித்துக் கொண்டே, "ராஷ்பிஹாரி செய்திருப்பதைப் பார்! இந்த ஏறும்புகள் குருதேவரைக் கடிக்குமே'' என்றார். ஏறும்புகளை நீக்கிவிட்டு அன்னை மாலைகளைக் கொண்டு மிகுந்த பரிவுடன் திருவுருவத்தை அலங்கரித்தார். மற்றவர்களின் முன்னிலையில் இவ்விதம் கணவரின் உருவத்தை மலர் கொண்டு அன்னை அலங்கரிப்பதைக் கண்ட அவரது சகோதரரின் பைத்திய மனைவி சிரித்தாள். இவளும் இவள் பெண்ணாகிய ராதுவும் அன்னைக்குப் பெருமளவில் தொந்தரவு கொடுத்து வந்தனர். ஆனால் அன்னையோ அவர்களிடம் பெரிதும் கருணைகாட்டி வந்தார். பிறகு அனைவருக்கும் பிரசாதம் விநியோகிக்கப் பட்டது.

ஒரு சிஷ்யை கூறினாள்: அன்னையே! எனக்கு ஐந்து

பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கேற்றக் கணவர்களைத் தேடுவது என்னால் இயலவில்லை. இது பற்றி எனக்குப் பெரிதும் கவலையாக இருக்கிறது.

அன்னை : அவர்களின் திருமணத்தைப் பற்றி நீ ஏன் கவலைப் படுகிறாய்? அவர்களுக்கேற்றக் கணவர்களை உன்னால் தேர்ந்தெடுக்க இயலாவிட்டால், அவர்களை சகோதரி நிவேதிதையின் பெண்கள் பாடசாலைக்கு அனுப்பி விடு. அங்கு அவர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கப்படும். பாடசாலையில் அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாகக் காலம் கழிப்பார்கள்.

வேறொரு சிஷ்யை : உங்களுக்கு அன்னையிடம் நம்பிக்கை இருக்குமானால் அவர் சொல்வதைப் போலவே செய்யுங்கள். அவ்விதம் செய்வது உங்களுக்கு நன்மையையே தரும். அன்னை சொல்வதைக் கேட்பீர்களானால் உங்கள் கவலை நீங்கும்.

ஆனால் ஐந்து பெண்களின் தாயாகிய அந்தப் பெண் மேலே கூறிய போதனையின் நன்மையை உணர்ந்து கொள்ளவில்லை.

இன்னொரு சிஷ்யை : இந்தக் காலத்தில் தகுந்த மாப்பிள்ளைகளைக் கண்டு பிடிப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. பல இளைஞர்கள் திருமணம் செய்து கொள்ள மறுக்கின்றனர்.

அன்னை : ஆம். பையன்களுக்கு விவேகம் தோன்றியுள்ளது. உலக இன்பம் நிலைத்ததல்ல என்பதை அவர்கள் சிறிதுசிறிதாக அறிந்து வருகிறார்கள். உலகப் பற்றுக் குறையும் அளவிற்கு மன அமைதியை அதிகமாகப் பெற்று இன்புறலாம்.

அன்றிரவு நீண்டநேரம் கழிந்த பிறகே நான் அன்னையிடம் விடைபெற்றுச் சென்றேன்.

*

வேறொரு நாள் நான் பாக்பஜார் சென்றேன். அப்போது பகல் உணவிற்குப் பிறகு அன்னை ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டிருந்தார். தமக்கு விசிறுமாறு அன்னை

என்னை வேண்டினார். திடீரென்று அன்னை தமக்குத் தாமே, “சரி! நீங்கள் பலரும் இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் குருதேவர் எங்கே?” என்று சொன்னார். அதற்குப் பதிலாக நான், “இந்தப் பிறவியில் நாங்கள் அவரைச் சந்திக்க முடியவில்லை. எதிர்காலத்தில் எந்தப் பிறவியில் அவரைக் காண்போமோ, யாருக்குத் தெரியும்? ஆனால் தங்கள் திருவடிகளைத் தொடுகிறோமே, இதுவே எங்கள் பெரும்பெறு” என்று கூறினேன். “ஆம், அது உண்மைதான்” என்று அன்னை சுருக்கமாகக் கூறினார். இவ்விதம் அன்னை ஏற்றுக் கொண்டதைக் கண்டு எனக்கு வியப்பே உண்டாயிற்று. இதுபோல அன்னை தம்மைப் பற்றி மிகமிக அபூர்வமாகவே பேசியுள்ளார். அன்னையிடம் மக்கள் தங்கள் ரகசியங்களைத் தெரிவித்து ஆறுதல் பெறுவதுண்டு என்பது அந்த நாளில் எனக்குத் தெரியவில்லை. எனது முட்டாள்தனத்தினால் இந்த விஷயம் எனக்கு அப்போது புலனாகவில்லை. எனவே நான் அன்னையின் அறைக்குள் சென்று அங்கு அவரைக் காணாமல்போனால் அவரைத் தேடிக் கொண்டு வீடு முழுவதும் சோதனை செய்து விடுவேன். அன்னை அறைக்கு வரும் வரையிலும் காத்திருக்க மாட்டேன். ஒரு நாள் மாலையில் இரண்டு பெண்கள் அன்னையின் அறைக்கு வடக்கில் உள்ள வராந்தாவில் அவருடன் ரகசியமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த வேளையில் வேறெங்கும் அவரைக் காணாத நான் திடீரென்று அங்கு போய்ச் சேர்ந்தேன். அன்னை அவர்களிடம், “உங்கள் மனக்குறைகளை குருதேவரிடம் சமர்ப்பியுங்கள், கண்ணீருடன் உங்கள் துன்பங்களை அவருக்குத் தெரிவியுங்கள், வேண்டிய பொருளை அவர் உங்கள் கைகளில் தருவதைக் காண்பீர்கள்” என்று சொன்னதை நான் கேட்டேன். பிள்ளை வரத்தையே அந்தப் பெண்கள் கோரினர் என்பதை நான் உடனே அறிந்து கொண்டேன். என்னைக் கண்டதும் அவர்கள் வெட்க

கம் கொண்டனர். என் மனம் மிகவும் கலங்கியது. ஆனால் அன்று ஒரு பெரும் படிப்பினை எனக்குப் புகட்டப் பட்டது, முன்னதாகவே அறிவிக்காமல் அன்னையின் முன்னால் இனி வருவதில்லை என்று உறுதி செய்து கொண்டேன். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு நான் அந்தப் பெண்களை மீண்டும் அன்னையின் இல்லத்தில் சந்தித்தேன். அவர்களின் கோரிக்கை மிகவும் விரைவில் நிறைவேற்றவிரந்ததைக் கண்டு இன்புற்றேன்.

கௌரிமாவும் அங்கு இருந்தார். எங்கள் வேண்டு கோளுக்கிணங்கி அவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பற்றிய தமது நினைவுகளில் சிலவற்றை எடுத்துரைத்தார்: “பல சீடர்கள் அவரை நாடுவதற்கு முன்பே நான் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரைச் சந்தித்திருந்தேன். நேரன், காளி ஆகியோர் மிகவும் இளைஞர்களாயிருந்த போதே அவர்களை நான் அறிவேன்” என்று அவர் கூறினார். அப்போது மாலை நேரம் ஆகியிருந்தது. பேச்சை நாங்கள் அத்துடன் நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று. கௌரிமா அன்னையிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார். நானும் விடை பெற்றுச் செல்ல வேண்டிய நிலையில் இருந்தேன். விடைபெற்றுத் திரும்ப இருந்த சமயத்தில் அன்னை என்னை வராந்தாவிற்கு அழைத்துக் கொஞ்சம் பிரசாதம் தந்தார். “மறுபடியும் வா. நீ நீண்ட நேரம் இங்கு தங்குவதே இல்லை. ஒரு நாள் காலை ஏழு மணிக்கு வந்து உன் பகல் உணவை எங்களுடன் கொள்!” என்று கூறினார்.

செப்டம்பர் 18, 1912

கௌரிமாவின் பெண்கள் பள்ளியில் ஏதோ ஒரு வேலையில் நான் ஈடுபட்டிருந்தேன். ஆகவே என் விருப்பப்படி அன்னையைச் சென்று பார்ப்பதற்கு வழி இல்லாமல் இருந்தேன். ஒரு புனித நாளில் காலை நேரத்தில் நான் அன்னை இருந்த இடத்தை அடைந்தேன். நீராடுவதற்காக அன்னை கங்கைக்குச் செல்வ

தற்குத் தயாராக இருந்தார். என்னைக் கண்டதுமே மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன், “நீ இன்று வந்தது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. இன்று ராதுவின் பிறந்த நாள். எனவே இன்று மங்கள தினம். நான் கங்கைக்குச் சென்று வரும் வரையிலும் இங்குக் காத்திரு” என்று சொன்னார். நானும் அவருடன் செல்லும் ஆவல் கொண்டிருந்ததைத் தெரிவித்தபோது என்னை வர அனுமதித்தார். மழை தூறிக்கொண்டிருந்ததால் மழையில் நான் வெளியே செல்லக் கூடாது என்று கௌரிமா அழுத்தமாக ஆட்சேபித்தார். அன்னையும் கௌரிமா கூறியதையே ஆமோதித்து, “நீ இங்கே காத்திரு. நான் விரைவில் திரும்பி விடுகிறேன்” என்று கூறினார். அடிக்கடி, மென்மை படைத்த சிறிய பெண்ணைப் போலவே அன்னை ஒழுகியதை நாங்கள் கவனித்திருக்கிறோம். மற்றவர்களின் கருத்துக் களுக்கு மாறாகத் தமது நோக்கத்தை அவர் ஒரு போதும் வற்புறுத்திக் கூற மாட்டார். அன்னை வீதியை அடைந்தவுடனேயே மழையும் நின்றது. நீராடிய பிறகு அன்னை வீடு திரும்பிவந்து என்னிடம், “இதோ பார், நான் வீதிக்குச் சென்றதுமே மழையும் நின்று விட்டது. நீயும் என்னுடன் வர வேண்டும் என்று விரும்பினாய். நீ என்னுடன் வந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். புனித கங்கையை நீ தரிசித்திருக்கலாம்” என்று கூறினார். உண்மையைச் சொல்வதானால் நான் கங்கைக்குச் செல்வதைவிட அன்னையுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதிலேயே அதிக ஆவல் கொண்டிருந்தேன். ஏனென்றால் கணக்கற்ற உலகக் கடமைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு அவரைத் தரிசிக்க நேரமே கிடைப்பதில்லை. அதிர்ஷ்டவசமாக எப்போதாவது சில நாட்களில் அவரிடம் வர நேர்ந்தால் அவரது அருகில் இருப்பதை விட்டு ஒரு நிமிடமும் பிரிந்திருக்க நாம் விரும்புவதில்லை. ஆனால் அன்னை

சொன்னதைக் கேட்ட கோலாப்மா; “அவள் கங்கையைத் தரிசிக்காததால் எந்தக் குறையும் நேர்ந்துவிடவில்லை. தங்கள் புண்ணிய பாதஸ்பர்சத்தால் அவளது எல்லா ஆசைகளும் நிறைவேறிவிடும்” என்று கூறினார். நானும் அவர் சொன்ன கருத்தை ஒப்புக்கொண்டு தலையை அசைத்தேன். ஆனால், உடனே அன்னை, “நீ அப்படிச் சொல்லாதே. என்ன சொன்னாலும், அவள் கங்கையன்னை அல்லவா?” என்று கூறினார். சொல்லாலோ செய்கையாலோ அன்னை தமது தெய்வீக மகிமைகளை ஒரு போதும் வெளிக் காட்ட மாட்டார். நம்மைப் போல சாதாரணமான ஒருவர் என்று மக்கள் நினைக்கும் வகையிலேயே அன்னை எப்போதும் நடந்து கொள்வார். ஆனால் ஏதோ சில வேளைகளில் மட்டும் பேறு பெற்ற சில பக்தர்களிடம் அவர் மிகவும் கருணையுடன் தமது தெய்வீக இயல்பைப் புலப்படுத்துவதையும் கண்டிருக்கிறோம்.

அன்னை அறைக்கு உள்ளே சென்று படுக்கையின் மீது அமர்ந்து “இதோ பார், நான் கங்கையில் நீராடி விட்டேன்” என்று கூறினார். அவரது திருவடிகளைப் பூஜிக்க வேண்டும் என்று என் மனத்திலிருந்த ஆசையை அவர் தெரிந்துகொண்டு விட்டார் என்பதை உணர்ந்தேன். ‘தாங்கள் எப்போதுமே தூயவர், கங்கையில் நீராடித் தான் தூய்மை பெறவேண்டும் என்பது தங்களுக்கில்லையே’ என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். மலர்களும் சந்தனமும் கொண்டு நான் அவரது பாதத்தருகில் அமர்ந்ததும், “துளசி இலைகளால் பூஜிக்காதே” என்று அவர் கூறினார். மலராலும் சந்தனத்தாலும் நான் அவர் திருவடிகளை அர்ச்சித்தேன். அவர் முன்பு வணங்கினேன். அதன் பிறகு அவர் காலை உணவு சாப்பிட ஆரம்பித்தார். என்னையும் அருகில் அமரும்படிச் செய்து, தாம் உட்கொண்ட ஒவ்வொரு உணவு வகையிலும் எனக்குப் பாதியை மிகுந்த அன்புடன் கொடுத்தார். பேரானந்தத்துடன் நான் பிர

சாதத்தை உட்கொண்டேன். இலையிலிருந்து எடுத்துச் சாப்பிடும்போது எனக்கு மகான் துர்க்கா சரண நாகரின் நினைவு எழுந்தது. “இந்த இலை எனக்கு அடிக்கடி நாகமகாசயரை நினைவுபடுத்துகிறது”* என்று அன்னையிடம் கூறினேன்.

அன்னை : நாகமகாசயர் தமது தந்தையிடம் ஆச்சரியப்படத் தக்க பக்தி கொண்டிருந்தார்! தூய்மை, தூய்மையின்மை ஆகிய இரண்டிற்கும் எந்தவித வேற்றுமையையும் அவர் காணவே இல்லை. இது அவர் பெற்றிருந்த மிகவும் உயர்ந்த ஆன்மீக அனுபூதி நிலையைக் காட்டுகிறது.

இந்தச் சமயத்தில் சில அன்பர்கள் அங்கு வந்ததால் உரையாடல் இத்துடன் நின்றது. அவர்கள் அன்னையின் முன்பு வணங்கினர். வெற்றிலைச் சுருள்கள் சிலவற்றைச் செய்யும்படி அன்னை என்னிடம் கூறினார். நான் இரண்டு சுருள்கள் தயாரித்து அன்னையிடம் கொடுத்தேன். அன்னை ஒன்றைத் தாம் உட்கொண்டு மற்றதை எனக்கே திருப்பிக் கொடுத்தார். மிகுதியாயிருந்த வெற்றிலைகளையும் சுருள்களாக மடிப்பதற்காக நான் சென்றேன். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அன்னை இரண்டு பக்தைகளுடன் எங்கள் அறைக்கு வந்தார். அவர்களும் எனக்கு உதவி செய்யத் தொடங்கியதால் வேலை வெகு விரைவிலேயே முடிந்துவிட்டது. நிவேதனத்திற்காக அன்னை சில வெற்றிலைகளைத் தனியாக எடுத்து வைத்துவிட்டு மகிழ்ச்சியுடன், “ஆ! என் நல்ல பெண்கள் தங்கள் வேலையை மிகவும் விரைவிலேயே முடித்து விட்டார்களே!” என்று கூறினார்.

* நாகமகாசயர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் இல்லறச் சீடர். ஒருமுறை அவருக்கு இலையில் அன்னை பிரசாதம் அளித்தார். அன்னையின் பிரசாதம் என்பதற்காக அவர் இலையையும் தின்று விட்டார். ஈடினையற்றவர் என்று சுவாமி விவேகானந்தராலேயே புகழப் பெற்ற இவரது வரலாறு தனி நூலாக வெளியிடப் பட்டுள்ளது.

இரண்டாவது மாடியில் இருந்த கோலாப்மாவின் அறைக்கு அன்னை சென்றார். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, நான் அங்குச் சென்றபோது, அன்னை கதவு நிலையின் மீது தலையை வைத்துக் கொண்டு தரையீது படுத்திருப்பதைக் கண்டேன். ஆகவே நான் வாசற்படியைத் தாண்டி உள்ளே செல்ல முடியவில்லை. அன்னை என்னைப் பார்த்து, “உள்ளே வா, பாதகமில்லை” என்று சொன்னார். அன்னை எப்போதுமே இப்படித் தான் அன்பு நிறைந்தவராக இருப்பார். நிலையிலிருந்து அன்னை தலையைச் சற்று தூக்கிக் கொள்ளவும் நான் அறைக்குள் சென்றேன். அவர் அருகில் அமர்ந்து விசிற ஆரம்பித்தேன். கௌரிமாவின் பாடசாலையைக் குறித்த பல விஷயங்களை அவர் விசாரித்தார். நானும் தகுந்த பதில்களைத் தெரிவித்தேன். அப்போது அன் பராகிய இரண்டு பெண்கள் அங்கு வந்தனர். ஒருத்தி அன்னையின் தலைமயிரைக் கோதிவிட ஆரம்பித்தாள். ஒன்றிரண்டு நரைத்த முடிகளை அவள் தனியாக எடுத்துத் துணியின் நுனியில் முடிந்து கொண்டாள். “இவற்றை நான் நினைவுப் பொருளாக வைத்துக் கொள்ளப் போகிறேன்” என்று கூறினாள் அவள். அன்னை நாணத்துடன் தயங்கியபடியே, “நீ ஏன் இப்படிச் செய்கிறாய்? எத்தனையோ முடிகளை நான் இதற்கு முன்பு தூர எறிந்திருக்கிறேனே!” என்றார். பிறகு வெயிலில் இருப்பதற்காக அவர் மேல்மாடிக்குச் சென்றார். நாங்களும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தோம். வெயிலில் பல துணிமணிகள் உலர்ந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றை அறைக்கு எடுத்துச் செல்லும்படி அன்னை என்னை அனுப்பினார்.

சிறிது நேரம் கழிந்த பிறகு பூஜை முடிந்ததும் அன்பர்களின் பகல் உணவிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி அன்னை என்னிடம் சொன்னார். நாங்கள் அனைவரும் உணவருந்த ஒன்றாக அமர்ந்தோம். அன்னை ஒன்றிரண்டு கவளங்களை உட்கொண்டார்:

பிறகு எங்களுக்குப் பிரசாதம் விநியோகிக்கப் பட்டது. முன்பு மேலே குறிப்பிட்ட பெண்களும் உடனிருந்தனர். அவர்களுள் ஒருத்தி வயதான சுமங்கலி. அவள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைத் தரிசித்தவள். மற்றவள் அவளுடைய மருமகள்.

வயதான பெண்மணி கூறினாள்: ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் எங்களுக்குப் பல போதனைகளைச் செய்தார். ஆனால் அவற்றுள் மிகச் சிலவற்றை மட்டுமே நாங்கள் பின்பற்றியுள்ளோம். அவரது உபதேசத்தின்படி நடந்திருந்தால் உலகில் நாங்கள் இவ்வளவு துன்பப் பட்டிருக்க மாட்டோம். உலகில் பற்றுக் கொண்டவர்களாக அந்த வேலையிலும் இந்த வேலையிலும் எப்போதும் நாங்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறோம்.

அன்னை சொன்னார்: ஒவ்வொருவரும் ஒரு வேலையைச் செய்ய வேண்டும். கர்மத்தின் மூலமே கர்மத் தனையை விலக்க முடியும். கர்மத்தை விட்டு விடுவதால் அதை விலக்க முடியாது. கர்மங்களைச் செய்த பிறகே முழுவதும் பற்றற்ற நிலை ஏற்படுகிறது. ஒரு கணமும் ஒருவர் வேலை இல்லாமல் இருக்கக் கூடாது.

உணவுக்குப் பிறகு அன்னை சிறிது நேரம் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டார். படுக்கையில் அவர் படுத்தார். சிஷ்யைகள் அனைவரும் அன்னைக்கு ஏதாவது தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் எல்லோரும் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அன்னை கூறினார். பிறகு தங்கள் பல வேலைகளைக் கவனிக்கும் பொருட்டு எல்லாச் சிஷ்யைகளும் தத்தம் இடத்திற்குத் திரும்பினர். நானும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சமகாலத்தவராகிய வயது சென்ற ஒரு விதவையும் அங்கு இருந்தோம். நான் அன்னையின் உடலைப் பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். விதவைப் பெண்மணி அன்னையின் அருகில் அமர்ந்து தன்னுடைய குடும்ப வாழ்க்கையைப் பற்றியப் பல நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “அம்மா, என் குறை

களை நீங்கள் எப்போதும் மன்னித்து விடுகிறீர்கள். ஆனால் என் உறவினர்கள் மிகவும் கண்டிப்பாக இருக்கிறார்களே!” என்றாள் அவள். நான் அவரிடம், “ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டேன். “ஆம், அம்மா! நான் அவரைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் அடிக்கடி எங்கள் ஊருக்கு வருவார். அன்னை அப்போது சிறுமியாக இருந்தார்” என்று அவள் பதில் கூறினாள்.

சிஷ்யை : ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பற்றி ஏதாவது சொல்லுங்கள்.

விதவை : நான் அதற்கு ஏற்றவள் அல்ல. அவரைப் பற்றி ஏதாவது சொல்லும்படி அன்னையை வேண்டிக் கொள்.

அன்னை கண்களை மூடியவாறு இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தார். ஆகவே நான் அவரை ஒன்றும் கேட்க வில்லை. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அன்னையே கூறினாள்: இறைவனிடம் ஆவலுடன் பிரார்த்திப்பவன் அவரைக் காண்பான். சில நாட்களுக்கு முன்பு நமது பக்தர்களில் ஒருவராகிய தேஜ்சந்திரர் காலமானார். அவர் மிகவும் நல்லவர். அவருடைய வீட்டிற்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அடிக்கடிச் செல்வதுண்டு. யாரோ ஒருவர் தேஜ்சந்திரரிடம் இருநூறு ரூபாய்கள் கொடுத்து வைத்திருந்தார். ஒருநாள் டிராம் வண்டியில் ஒரு திருடன் அந்தப் பணத்தைத் திருடிவிட்டான். சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு அவருக்குத் திருட்டுப் போன விஷயம் தெரிந்தது. அது குறித்து அவரது மனம் மிகவும் துன்பப்பட்டது. அவர் கங்கைக்கரைக்கு வந்து கண்ணீருடன் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை நினைத்து, “பகவானே! என்னை என்ன செய்துவிட்டீர்கள்?” என்று பிரார்த்தித்தார். தன் கையிலிருந்து அந்தப் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கக் கூடிய வகையில் சொத்தும் அவருக்குக் கிடையாது. இவ்விதம் அவர் அழுது கொண்டிருந்தபோது, அவர் முன்னால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்

தோன்றி, 'ஏன் இதுபோல அழுகிறாய்? கங்கைக்கரையில் ஒரு செங்கல்லுக்கு அடியில் அந்தப் பணம் இருக்கிறது' என்று சொல்வதைக் கண்டார். உடனே செங்கல்லைப் புரட்டிப் பார்த்தபோது அந்த இடத்தில் ரூபாய் நோட்டுகள் அடங்கிய ஒரு காகிதக்கட்டு இருப்பதைக் கண்டார். அவர் சரத்திடம் இந்த விஷயத்தைக் கூறினார். 'இப்போதும் கூட உங்களுக்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் தரிசனம் கிடைப்பது உங்களுடைய அதிர்ஷ்டமே. நாங்கள் அவரைக் காண்பதில்லையே' என்று சரத் பதில் கூறினார். ஆனால் சரத்தும் அவரைப் போன்றவர்களும் இன்னும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைக் காண வேண்டிய அவசியம் தான் என்ன? அவர்கள் அவரைப் பரிபூரணமாக அனுபவித்தாயிற்று. அவர்களது எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறிவிட்டன. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை நேரில் காணாதவர்கள் அவருடைய காட்சியைப் பெறுவதற்குப் பெரிதும் ஆவல் கொள்கிறார்கள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தட்சிணேசுவரத்தில் வாழ்ந்து வந்த அந்தக் காலத்தில் ராக்கால் முதலிய சீடர்கள் மிகவும் சிறியவர்களாக இருந்தனர். ஒருநாள் ராக்கால் குருதேவரிடம் வந்து, தனக்கு மிகவும் பசியாக இருக்கிறது என்று தெரிவித்தான். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கங்கைக்குச் சென்று 'ஹே கௌரி, இங்குவா. என் ராக்காலுக்குப் பசிக்கிறதாம்' என்று கூவினார். அந்த நாளில் தட்சிணேசுவரத்தில் சிற்றுண்டிசாலை இல்லை. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு கங்கையில் ஒரு படகு வருவது தெரிந்தது. அது கோயிலுக்கு அருகில் வந்து தங்கியது. பலராம் பாபு, கௌரி, இன்னும் சில அன்பர்கள் ஆகியோர் சில இனிப்புத் தின்பண்டங்களுடன் படகிலிருந்து இறங்கினார்கள். குருதேவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் ராக்காலை நோக்கி, 'இங்குவா, இதோ இனிப்பு வகைகள் உள்ளன. பசிக்கிறது என்று சொன்னாயே!' என்று சொல்லிக் கூப்

பிட்டார். ராக்காலுக்குக் கோபம் வந்தது. அவன், 'என் பசியை எதற்காக இப்படிப் பகிரங்கப்படுத்த வேண்டும்?' என்று கேட்டான். குருதேவரோ, 'அதில் என்ன தவறு! உனக்கோ பசிக்கிறது. சாப்பிடுவதற்கு உனக்கு ஏதாவது வேண்டும். அதைப் பற்றிப் பேசுவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?' என்றார். குருதேவரின் இயல்பு குழந்தையைப் போன்றது.

அன்னையின் சகோதரன் மகனாகிய பூதேவ் அப் போது பள்ளியிலிருந்து திரும்பி வந்தான். அவனுக்கு ஜூரம் இருந்தது. அவனுக்கு ஒரு படுக்கையைத் தயாரிக்கும்படி அன்னை என்னிடம் கூறினார். பலராம் பாபுவின் மகன் சீதபேதி நோய்வாய்ப் பட்டிருந்தான். ஆதலால் அவனைப் பார்த்து வருவதற்காக பலராமின் வீட்டுக்குச் செல்ல அன்னை தயாராக இருந்தார். அந்திப் பூஜையை முடித்த பிறகு எனக்குக் கொஞ்சம் பிரசாதம் தந்தார். பிரசாதத்தைப் பிறகு உட்கொள்வதாக நான் அன்னையிடம் தெரிவித்தேன். அன்னையும் அதை ஏற்றுக் கொண்டு எனக்குப் பிரசாதம் பிறகு தரும்படி தமது சகோதரன் மகளாகிய நளினியிடம் கூறினார். அன்னைக்காக வண்டி வந்தது. தாம் திரும்பி வரும்வரையில் காத்திருக்குமாறு என்னிடம் கூறினார் அன்னை. கோலாப்மாவும் அன்னையுடன் சென்றார். ஒரு மணிக்குப் பிறகு அவர்கள் திரும்பினர். என்னைக்கண்டதும் அன்னை மகிழ்ச்சியுடன், "உனக்காக நான் விரைவிலேயே திரும்பிவிட்டேன். பிரசாதத்தைச் சாப்பிட்டாயா?" என்று கேட்டார். "இல்லை" என்று நான் பதில் சொன்னதும், "நளினி! இவளுக்கு ஏன் பிரசாதம் தரவில்லை? நான் அவளுக்குப் பிரசாதம் தரும்படி உன்னிடம் சொல்லி இருந்தேனே?" என்றார். நளினி : நான் மறந்து போனேன். இதோ பிரசாதம் கொண்டு வருகிறேன்.

அன்னை : இனி நீ அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். நானே அவளுக்குப் பிரசாதத்தைத் தருகிறேன்.

(என்னைப் பார்த்து) நீ ஏன் அதைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளவில்லை? இது உன் வீடுதானே!

சிஷ்யை : எனக்குப் பசியாக இல்லை. இருந்திருந்தால் நான் கேட்டு வாங்கியிருப்பேன்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு பூஜை அறையில் நைவேத்தியம் ஆகியிருந்த பட்சணங்கள் சிலவற்றை அன்னை எனக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். நான் மகிழ்ச்சியுடன் அவற்றை உட்கொண்டேன். அன்னையின் முன்பு வணங்கி நான் செல்வதற்கு விடை தருமாறு வேண்டினேன். அவர், “அன்புக் குழந்தாய்! மீண்டும் வா! அடித்தளம் வரையில் நானும் உன்னுடன் வரட்டுமா? அல்லது நீயாகவே தனியாகப் போவாயா? இரவு நேரம் ஆயிற்றே!” என்று சொன்னார். “அம்மா, நான் தனியாகச் செல்வேன்” என்று நான் தெரிவித்தேன். என்றாலும் இறைவனின் திருநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டே மாடிப்படி வரையில் என்னுடன் அவர் வந்தார். “இனி நீங்கள் சிரமப்பட வேண்டாம். நானே சுலபமாக வழி கண்டுகொள்வேன்” என்றேன் நான்.

*

இன்று தேர்த் திருநாள். காலையில் ஏழு மணிக்கு நான் கௌரிமாவின் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். சிறுண்டிக்காக அவர் என்னை அழைத்திருந்தார். கௌரிமாவின் பள்ளியிலிருந்து மிகவும் விரைவிலேயே அன்னையைக் காணச் செல்ல வேண்டும் என்று நான் விரும்பினேன். ஆனால் அதற்குரிய வாய்ப்பே கிட்டவில்லை. நாங்கள் இரண்டு மணிக்கே உணவு உட்கொண்டோம். கௌரிமாவும் நானும் அன்னையின் இருப்பிடத்திற்கு வந்தபோது மணி நான்கு ஆகியிருந்தது. அன்னை பூஜை அறையில் மாலை வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவர் முன்னால் நாங்கள் வணங்கினோம். கௌரிமா அன்னையைத் தனியே அழைத்துச் சென்று அவர் காதில் ஏதோ ரகசியமாகக் கூறினார். பிறகு நானும் அவர்

களுடன் சேர்ந்து கொள்ளும்படி அழைக்கப் பட்டேன். நான் அன்னைக்காக ஒரு பட்டுத்துணியை என்னுடன் எடுத்துச் சென்றிருந்தேன். அவருடைய பாதத்தின் அருகில் அதை வைத்து, “அம்மா, தயவு செய்து தாங்கள் இதை உபயோகிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினேன். அன்னை சிரித்துக்கொண்டே, “ஆகட்டும், குழந்தாய்!” என்று சொன்னார். அப்போது அன்னையை வணங்குவதற்காக பக்தர்கள் சிலர் அங்கு வந்தனர். நாங்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டோம். சீடர்களில் ஒருவர் ஒரு வகைப் பூச்செடியின் மலர்களையும் ரோஜா மலர்களையும் மல்லிகை மாலையையும் பழங்களையும் இனிப்புவகைகளையும் கொண்டு வந்திருந்தார். அவர் இந்த நிவேதனங்களை அன்னையின் பாதங்களுக்கு அருகில் வைத்து அவரை வழிபடத் தொடங்கினார். ஆகா! உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் எத்தகையக் காட்சி அது! புன்சிரிப்புடன் அன்னை அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். அவரது கழுத்திலிருந்து மாலை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மலர்கள் அவரது திருவடிகளை அலங்கரித்தன. பூஜை முடிந்த பிறகு, பக்தர் ஒவ்வொரு பழமும் ஒரு சிறிது இனிப்பும் எடுத்து, அவற்றை உண்ணும்படி அன்னையை வேண்டினார். கௌரிமா சிரித்துக்கொண்டே, “நீங்கள் சரியான பக்தரிடம் சிக்கிக் கொண்டீர்கள். ஒவ்வொன்றிலும் சிறிது சாப்பிட்டுத்தான் ஆக வேண்டும்” என்று கூறினார். அன்னையும் சிரித்துக் கொண்டே, “அவ்வளவு அதிகமாக வேண்டாம். அவ்வளவு அதிகமாக என்னால் சாப்பிட முடியாது” என்று சொன்னார். நிவேதனமான ஒவ்வொரு பொருளிலிருந்தும் சிறிதளவு உட்கொண்டார். பக்தர் பிரசாதத்தைக் கையில் எடுத்துத் தமது நெற்றியில் ஒற்றிக் கொண்டார். விவரிக்க முடியாத ஆனந்தம் அவருடைய முகத்தில் பிரகாசித்தது. அன்னையின் முன்னால் அவர் வீழ்ந்து வணங்கி விட்டு வெளியே வந்தார். அன்னை கழுத்திலிருந்த

மாலையை எடுத்து கௌரிமாவிடம் கொடுத்தார். அர்ச்சிக்கப் பட்டிருந்த மலர்கள் பக்தர்களுக்கு விநியோகிக்கப் பட்டன.

நான் முன்பே குறிப்பிட்டபடி இன்று தேர்த் திருநாள். விழாவைக் கொண்டாட பூதேவ் ஒரு ரதம் செய்திருந்தான். அந்த ரதத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் திருவுருவத்தை வைக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப் பட்டன. கௌரிமாவிற்குப் பாடசாலையில் ஒரு முக்கிய வேலை இருந்ததால், அவர் எங்களை விட்டுப் பிரிய வேண்டியிருந்தது. பிறகு கௌரிமாவைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தது. அன்னை கூறினார்: “பள்ளியில் உள்ள பெண்களை வளர்த்து முன்னுக்குக் கொண்டு வரும் பணியில் கௌரி தனது சக்தி முழுவதையும் பயன்படுத்துகிறாள். அந்தப் பெண்கள் நோயுற்றால் அவளே பணிவிடை செய்கிறாள். அவளுக்குத் தன்னுடையது என்று குடும்பம் ஒன்றுமில்லை. இந்தப் பெண்களின் மூலம் அவளுடைய தாய்மை உணர்ச்சி வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இது அவளது கடைசிப் பிறவி. ஆதலால் இந்த அனுபவங்களை யெல்லாம் அவள் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறாள்.” ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் திருவுருவம் ரதத்தில் வைக்கப் பட்டது. படுக்கையில் அமர்ந்து அன்னை அந்தத் திருவுருவத்தை ஆழ்ந்து நோக்கினார். அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். திருவுருவத்துடன் ரதம் கீழே எடுத்துச் செல்லப் பட்டது. தெருக்களின் வழியாகவும் கங்கைக்கரை வழியாகவும் ஊர்வலம் சென்றது. மாலை சாய்ந்து இருள் சூழ ஆரம்பித்தபோது அவர்கள் திரும்பி வந்தனர். சிஷ்யைகள் மேல்மாடியிலுள்ள மண்டபத்தில் ரதத்தை இழுத்தனர். அன்னையும் அவரது சகோதரரின் இரண்டு பெண்களும் நானும் சேர்ந்து கொண்டோம். ரதம் தெருவில் சென்ற போது அன்னை கூறினார்: “தேர்த் திருநாளைப் பார்ப்பதற்கு அனைவரும் புரிக்குச் செல்வது முடியாது. இந்த ரதத்தில் குருதேவரைத்

தரிசித்தவர்கள் இறைவனை அறிவர்.'*

துர்க்கா பூஜையின் விடுமுறை வேளையில் ஒரு நாள் அன்னையைக் காணச் சென்றேன். அன்னை மிகவும் சுறு சுறுப்பாக இருந்தார். நான் அவர் அருகில் சென்று அமர்ந்தேன். ராஞ்சியிலிருந்து வந்திருந்த ஒரு சீடரை அன்னை அழைத்து வரும்படிக் கூறினார். அவர் பல மலர்கள், கனிகள், துணி, துணியில் செய்யப்பட்ட ஒரு மாலை ஆகியவற்றைக் கொண்டு வந்திருந்தார். மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்து கொள்ளும்படி அவர் அன்னையிடம் வேண்டினார். அன்னை அதை அவ்விதமே அணிந்து கொண்டார். அப்போது கோலாப்மா அந்த சீடரைக் கடிந்து கொண்டாள். ஏனென்றால் மாலையில் இருந்த இரும்புக் கம்பி அன்னையை வருத்தும் என்று அவர் நினைத்தார். அன்னை மிருதுவான மொழியில், “இல்லை, இல்லை. நான் புடவையின் மீதுதான் மாலையை அணிந்து கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார். நானும் சில பழங்களையும் இனிப்புகளையும் கொண்டு போயிருந்தேன். அன்னை அவற்றை பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்யும்படி என்னை அனுப்பினார். அவர் ஒரு திராட்சையை உட்கொண்டு அது மிகவும் ருசியாயிருப்பதை உணர்ந்தார். சில நாட்களுக்கு முன்பு நான் அன்னைக்குக் கொடுத்திருந்தப் புடவையைத்தான் அவர் அப்போது உடுத்தியிருந்தார்.

அந்தப் புடவையை எனக்குச் சுட்டிக்காட்டி, “இதோ பார்! நான் இதை உபயோகித்து விட்டேன். ஆகவே அது இப்போது அழுக்கடைந்து விட்டது” என்று கூறினார். இதைக் கேட்டு நான் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன். என்னைப் போன்ற தகுதியற்ற சிஷ்யையிடம் கூட அன்னைக்கு எல்லையற்றப் பரிவு இருப்பதைக் கண்டேன். அன்னையின் சகோதரர் மகளாகிய நளினி

* புரியில் ரதத்தில் விஷ்ணுவின் திருவுருவத்தைத் தரிசிப்பதால் கடவுளை அடையலாம் என்பது இந்துக் களிதையே பரவியுள்ள நம்பிக்கை.

கோபத்துடன் இருந்தாள். அன்னை அவளைக் கடிந்து, “பெண்கள் இவ்வளவு எளிதில் கோபம் கொள்ளக் கூடாது. அவர்கள் பொறுமையைப் பழக வேண்டியது அவசியம். குழந்தைப் பருவத்திலும் சிறுவயதிலும் பெண்களுக்குப் பெற்றோர்கள் தாம் ஒரே பாதுகாப்பாக இருக்கிறார்கள். இளமையில் பெண்கள் தங்கள் கணவரின் பாதுகாப்பில் இருக்கிறார்கள். பெண்கள் பொதுவாக அதிகத் தன்மானம் மிக்கவர்கள். ஒரு சொல் கூட அவர்களைக் கலக்கி விடுகிறது. இந்தக் காலத்தில் சொற்களுக்கோ பஞ்சமே இல்லை. கஷ்டம் இருந்தாலும்கூட பெண்கள் பொறுமையுடன், பெற்றோர், கணவன் ஆகியவர்களுடன் இணங்கியிருக்க முயல வேண்டும்” என்று கூறினார்.

முழங்காலுக்குமேல், புடவையை மடித்துக்கொண்டு ராது எங்கள் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அன்னை அவளைக் கோபித்துக் கொண்டார்: “ஆ! ஒரு பெண் முழங்காலுக்கு மேலே புடவையை ஏன் மடித்து விட்டுக் கொள்ள வேண்டும்? ‘முழங்காலுக்கு மேல் புடவையை மடித்து விட்டுக் கொள்வது நிர்வாணமாக இருப்பதைப் போன்றதே’ என்று பொருள்படும் பாடல் ஒன்றை அன்னை கூறினார்.

சந்திரபாபுவின் சகோதரி எங்களைக் காண வந்தாள். உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது அவள் என்னிடம், “அன்னையின் கணவர் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறாரா? இவர்கள் அனைவரும் அவருடைய குழந்தைகளும், மருமகள்களும் தானா?” என்று கேட்டாள். ‘ஆகா, சரியாகப் போயிற்று! நீங்கள் குருதேவரின் உபதேச மொழிகளைப் படித்ததில்லையா? அவர் எப்போதும் பெண், பொன் ஆசைகளைத் துறந்து விடும்படி அல்லவா மக்களுக்குப் போதித்து வந்தார்!’ என்று நான் பதில் கூறினேன். அந்தப் பெண் குழப்பத்துடன், “அன்னை மன்னிக்க வேண்டும். இவர்கள் அன்னையின் குழந்தைகள் என்றே நான் நினைத்துவிட்டேன்” என்றாள்.

சிறிது நேர ஓய்வுக்குப் பிறகு படுக்கையை விட்டு எழுந்தோம். சில பக்தைகள் பக்கத்து அறையில் இருந்தார்கள். அவர்களுள் இருவர் காவி உடை அணிந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அன்னையின் முன்னால் வணங்கினார்கள். நிவேதனத்திற்காகச் சில இனிப்பு வகைகளை அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் காளிகட்டத்திலிருந்த ஸ்ரீநாராயண பரமஹம்சரின் சிஷ்யைகள் என்று அறிந்தோம். அவர்களுடைய குரு அந்தச் சமயத்தில் பெரிய ஒரு யாகம் நடத்துவதில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

சன்னியாசினிகளில் ஒருவர், “உருவ வழிபாட்டில் உண்மை இருக்கிறதா? எங்கள் குரு அதை ஒப்புக் கொள்வதில்லை. அக்கினியையும் சூரியனையும் வணங்கும்படி அவர் மக்களுக்குப் போதிக்கிறார்” என்று கூறினார்.

அன்னை : உங்கள் குருவின் வார்த்தையில் நீங்கள் சந்தேகம் கொள்ளக் கூடாது. இது விஷயமாக உங்கள் குருவின் கருத்தைக் கேட்ட பிறகு என்னை ஏன் கேட்கிறீர்கள்?

சன்னியாசினி : உங்கள் கருத்தைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறோம்.

அன்னை எதுவும் சொல்ல மறுத்துவிட்டார். அந்தச் சன்னியாசினியோ பிடிவாதத்துடன் அன்னையை வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார். கடைசியில் அன்னை கூறினார் : “உங்கள் குரு பூரண ஞானமுடையவராக இருந்தால் அவ்விதம் சொல்லியிருக்க மாட்டார்; நான் இவ்விதம் சொல்வதற்காக என்னை மன்னியுங்கள். ஆதி காலம் முதல் எத்தனை எத்தனையோ காலமாக மக்கள் உருவங்களை வழிபட்டு அதன்மூலம் ஞானம் அடைந்து உள்ளனர். இந்த உண்மையை நீங்கள் மறுக்க விரும்புகிறீர்களா? குறுகிய கொள்கைகளை, பாதியுண்மையான கொள்கைகளை, குருதேவர் ஒருபோதும் கொண்டிருக்கவில்லை. பிரம்மம் எங்கும் நிறைந்து

உள்ளது. இருளில் சிக்கித் தடுமாறும் மனிதகுலத்திற்கு வழிகாட்டுவதற்காகவே தீர்க்கதரிசிகளும் அவதார புருஷர்களும் தோன்றுகிறார்கள். பல்வேறு இயல்புகளைக் கொண்ட மக்களின் மனநிலைகளுக்கு ஏற்ற வகையில் அவர்கள் வெவ்வேறான போதனைகளைச் செய்கின்றனர். பரம்பொருளை அடைவதற்குப் பல வழிகள் உள்ளன. ஆதலால் இந்த போதனைகள் இடத்திற்கேற்ற பயனைத் தரக் கூடியவை. உதாரணமாக, ஒரு மரத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அதன் கிளைகளில் பல பறவைகள் உட்கார்ந்திருக்கின்றன. வெண்மை, கறுப்பு, மஞ்சள், சிவப்பு முதலிய பல நிறங்களில் அந்தப் பறவைகள் இருக்கின்றன. அவற்றின் குரல்களும் வேறுபடுகின்றன. ஆனால் இவையெல்லாமே பறவைகளின் குரல்கள் என்றே சொல்கிறோம். ஒரு குறிப்பிட்டக் குரலை மட்டும் பறவைகளின் குரல் என்று சொல்லி மற்ற எல்லாக் குரல்களும், பறவைகளின் குரல் அல்ல என்று நாம் ஒப்புக் கொள்ள மறுத்து விடுவதில்லையே!”

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சன்னியாசினிகள் விவாதிப்பதை நிறுத்தினர். பிறகு அன்னையின் கல்கத்தா முகவரியை விசாரித்து, மீண்டும் அன்னையைப் பார்க்க விரும்புவதாகக் கூறினர். அவர்கள் சென்ற பிறகு அன்னை சொன்னார்: “இவ்விதம் விவாதங்களில் ஈடுபடுவது பெண்களுக்கு அழகல்ல. விவாதத்தினால் பிரம்மத்தின் இயல்பை ஞானிகளாலும் அறிய இயலாது. பிரம்மம் விவாதிப்பதற்கு உரிய பொருளா?”

சில நாட்களுக்குப் பிறகு அன்னை காசிக்குச் செல்ல இருந்தார். சிறிது காலம் நான் அவரைக் காண இயலாமல் போய்விடும். நான் அன்னையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டபோது அன்னை என்னிடம் மிகுந்த அளவுக்கு அன்பு காட்டினார். அவரது அன்பினால் முற்றிலும் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நான் அன்றிரவு ஒருவருடனும் பேசவேயில்லை.

ஜனவரி 31, 1913

ஒரு நாள் காலையில் அன்னை இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றேன். அன்னை அப்போது பூஜையில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டேன். பூஜை முடிந்த பிறகு ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தார்; “குழந்தாய்! உன்னைப் பார்த்ததில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. நான் உன்னைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். உன்னை மீண்டும் பார்க்காமல் போவேனோ என்று பயந்தேன். விரைவில் நாங்கள் கிராமத்திலுள்ள எங்கள் வீட்டிற்குப் போவதாக இருக்கிறோம்” என்று என்னிடம் கூறினார்.

காலை நேரம் கழிந்தது. ராது அருகிலிருந்த கிறிஸ்தவப் பாதிரிகளின் பள்ளிக் கூடத்திற்குச் செல்லத் தயாரானாள். கோலாப்மா அங்கு வந்து, “ராதுவுக்கு வயதாகி விட்டது. இனிமேலும் அவள் ஏன் பள்ளிக்கூடம் செல்ல வேண்டும்?” என்று அன்னையிடம் கூறினார். பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டாம் என்று ராதுவிடமும் கூறினார். ராது அழ ஆரம்பித்தாள். அன்னை, “ராதுவுக்கு அப்படி ஒன்றும் வயதாகிவிடவில்லை. அவள் பள்ளி செல்லட்டும். கல்வி பயின்று பயன்படக்கூடியச் சில கலைகளையும் கற்றுக் கொண்டால் மற்றவர்களுக்கு அவளால் பெரிதும் நன்மை ஏற்படும். பின்தங்கிய ஒரு கிராமத்தில் அவளுக்குத் திருமணம் ஆகியிருக்கிறது. கல்வியின் மூலம், தான் மேன்மை அடைவது மட்டுமின்றி மற்றவர்களுக்கும் அவளால் நன்மை செய்ய முடியும்” என்று சொன்னார். எனவே ராது பள்ளிக்கூடம் செல்ல அனுமதிக்கப் பட்டாள்.

அன்னையிடம் மந்திர தீட்சை பெறுவதற்காக ஒரு பெண்ணை அன்னபூர்ணாவின் தாய் அழைத்து வந்தாள். அன்னையிடம், “அம்மா! உங்களிடம் தீட்சை பெறுவதற்காக அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று இந்தப் பெண் என்னை மிகவும் தொந்தரவு செய்கிறாள். அவளிடமிருந்து என்னால் தப்ப முடியவில்லை. ஆகவே அவளை இங்கே அழைத்து வந்திருக்கிறேன்”

என்று தெரிவித்தார்.

அன்னை : இன்று எப்படி தீட்சை தர முடியும்? நான் ஏற்கனவே காலையுணவு சாப்பிட்டாகிவிட்டதே.

அன்னபூர்ணாவின் தாய் : ஆனால் இந்தப் பெண் இன்னும் உணவு உட்கொள்ளவில்லை. நீங்கள் சாப்பிட்டாலும் சாப்பிடாவிட்டாலும் அதனால் பாதகம் ஒன்றுமேயில்லை.

அன்னை : அவள் தீட்சைக்குத் தயாராக இருக்கிறாளா?

அன்னபூர்ணாவின் தாய் : ஆம். அம்மா, அவள் தயாராகவே இங்கு வந்திருக்கிறாள்.

தீட்சை தருவதற்கு அன்னை சம்மதித்தார். தீட்சை முடிந்த பிறகு அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி அன்னபூர்ணாவின் தாய் சொல்ல ஆரம்பித்தாள் : இவள் சாதாரணப் பெண் அல்ல. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பற்றிப் படித்தவுடன் ஆத்மசாதனைகளில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற ஆவல் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. தனது நீண்டமயிரைக் கத்தரித்துக் கொண்டு ஆண் உடை உடுத்திக்கொண்டு யாத்திரை புறப்பட்டாள். கல்கத்தா விளிருந்து இருநூறு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள வைத்தியநாதம் என்னும் இடம் வரையில் சென்றாள். காட்டிற்குச் சென்று அவள் அங்கு ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டிருந்த சமயம் அவளது தாயின் குரு அந்த வழியாக வந்தார். குரு அவளைத் தம்மிடம் சிறிது காலம் வைத்திருந்தார். பிறகு அவளது தந்தை அங்கு வந்து அவளை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அன்னை மௌனமாகவே இந்த வரலாற்றைக் கேட்டார். பிறகு, “ஆ! என்ன பக்தி!” என்றார். அங்கிருந்த மற்ற பக்தர்களும், “என்ன ஆச்சரியம்! இவ்வளவு அழகிய இந்தப் பெண், என்னதான் ஆவலும் பக்தியும் கொண்டிருந்தாலும், தனியாக இப்படி வெளியே போகலாமா?” என்றார்கள். “எங்கள் பகுதிகளில் இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சி நிச்சயமாகப் பெரும் அவதூறுக்கு இடமாகும்” என்று நளினி கூறினார்.

பகல் உணவுக்குப் பிறகு, பக்கத்து அறையில் நாங்கள் அனைவரும் ஓய்வுக்காகப் படுத்துக் கொண்டோம். தமது புதிய சிஷ்யையிடமும் சிறிது நேரம் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளும்படி அன்னை வேண்டினார். பகல் வேளையில் தனக்குப் படுக்கும் வழக்கமில்லை என்று அவள் பதில் கூறினாள். அன்னையின் சொற்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று நான் அவளிடம் தெரிவித்தேன். அவளும் அதை ஏற்று அவ்விதமே செய்தாள். ஆனால் சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் படுக்கையை விட்டெழுந்து அவள் வராந்தாவில் சென்றாள். “அமைதி இல்லாமல் இருக்கிறாள். அதனால்தான் அவள் வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள்” என்று அன்னை குறிப்பிட்டார். அந்தப் பெண்ணின் தோழியை நோக்கி அன்னை, “அவளுடைய கணவருக்கு என்ன வேலை? அவர் ஏன் இந்தப் பெண்ணைத் தம்மிடம் வைத்துக் கொள்ளவில்லை?” என்று கேட்டார். தோழி, “அவளுடைய கணவருக்குச் சொற்பச் சம்பளமே கிடைக்கிறது. மேலும் அவர் குடும்பத்தில் வேறு ஒருவரும் இல்லை. வீட்டில் இந்தப் பெண்ணைத் தனியாக வைத்துக் கொள்ளவும் அவரால் முடியவில்லை. ஆகவே அவள் தந்தை வீட்டில் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஒவ்வொரு வாரமும் சனி, ஞாயிறு நாட்களில் கணவர் மாமனார் வீட்டிற்கு வந்து போகிறார் என்று பதில் கூறினார். இந்தப் பெண் தன் கணவரிடம், “நீங்கள் என் கணவர் அல்ல. ஜகந்நாதனாகிய பகவானே என்னுடைய கணவர்” என்று சொல்வதாக அன்னபூர்ணாவின் தாய் குறிப்பிட்டார். அன்னை பதில் எதுவும் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தார்.

பூஜையறையின் வடக்குத் தாழ்வாரத்தில் சிஷ்யைகள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அது காரணமாக ஒலி மிகுந்தது. அன்னை ஒருவரிடம், “அங்குச் சென்று அவர்களிடம் மெல்லிய குரலில் பேசும்படி சொல். சரத்துக்குத் தொந்தரவு ஏற்படும்” என்று கூறினார்.

அறையில் வேறு யாரும் இல்லை. ஆத்ம சாதனையைப் பற்றி நான் அவரைச் சில கேள்விகள் கேட்டேன். அன்னை கூறினார்: குருதேவருக்கும் எனக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இருப்பதாக நினைக்காதே. உனக்குத் தெய்வத்தின் எந்த அம்சம் சுட்டிக் காட்டப் பட்டுள்ளதோ அதைத் தியானித்துப் பிரார்த்தித்துக் கொள். தியானம் இதயத்தில் தொடங்கித் தலையில் முடியும். மந்திரமோ சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதோ எந்தவித பயனையும் தந்து விடாது. பக்தியே எல்லாவற்றையும் செய்து முடிகிறது. குருதேவரே எல்லாமும்—குருவும் அவரே, இஷ்டமும் அவரே. அவரே எல்லாமும்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நான்கு அல்லது ஐந்து சிஷ்யைகள் அங்கு வந்தார்கள். அவர்கள் இளநீர்களையும் வேறு சில பழங்களையும் அன்னைக்குச் சமர்ப்பித்தனர். அன்னையின் பாதத்தைத் தொட்டு வணங்குவதற்காக ஒரு சிஷ்யை அன்னையின் அருகில் வர முயன்றாள். “சிறிது தூரத்திலிருந்தே என்னை வணங்கலாம்” என்று அன்னை கூறினார். சில நாணயங்களையும் அவர்கள் அன்னைக்குக் கொடுத்தனர். அவ்விதம் செய்ய வேண்டாம் என்று அன்னை தடுத்தார். சில அறிவுரைகளைத் தரும்படி அவர்கள் வேண்டினர். அன்னை புன்சிரிப்புடன், “நான் உங்களுக்கு எதைப் பற்றிப் போதிப்பேன்? குருதேவரின் உபதேச மொழிகள் புத்தகங்களில் பிரசுரமாகியுள்ளன. அவருடைய போதனைகளில் ஒன்றையேனும் நீங்கள் உண்மையாகவே பின்பற்றி நடக்க முடியுமானால் வாழ்க்கையில் நீங்கள் அடைய வேண்டியவை அவ்வளவும் உங்களுக்குக் கிடைத்துவிடும்” என்று கூறினார். அவர்கள் விடை பெற்றுச் சென்ற பிறகு அன்னை, “ஆன்மீக போதனைகளைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியத் தகுதியுள்ள சீடர் எங்கே இருக்கிறார்? முதன்முதலாகச் சீடருக்குத் தகுதி இருக்க

வேண்டும். இல்லாவிட்டால் போதனைகள் பயனற்றுப் போகின்றன'' என்று சொன்னார்.

அன்னபூர்ணாவின் தாய் அறைக்கு உள்ளே வந்து, ''அம்மா, நான் ஒரு கனவு கண்டேன். அதில் நீங்கள் உங்களுடைய பிரசாதத்தை நான் உட்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அதனால் என் நோய் நீங்கிவிடும் என்றும் கூறினீர்கள். ஆனால் யாருடைய பிரசாதத்தையும் உட்கொள்ள வேண்டாம் என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் என்னைத் தடுத்திருக்கிறார். என்றாலும் நீங்கள் அன்புடன் உங்கள் பிரசாதம் சிறிது தருவீர்களானால் நான் மகிழ்ச்சி அடைவேன்'' என்றார். அன்னை அவ்விதம் செய்ய மறுத்து விட்டார். ஆனால் அந்தப் பெண்மணியோ தமது விருப்பத்தை வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

அன்னை : குருதேவரின் கட்டளையை மீற விருப்பமா?

அன்னபூர்ணாவின் தாய் : ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்கும் உங்களுக்கும் இடையே நான் வேற்றுமை கண்டவரையில் அவருடைய சொற்கள் என்னைக் கட்டுப்படுத்தின. ஆனால் உங்கள் இருவரையும் ஒன்றாகவே நான் இப்போது காண்கிறேன். ஆதலால் தயவுசெய்து பிரசாதம் தாருங்கள்.

அன்னை இணங்க வேண்டியதாயிற்று. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நாங்கள் விடைபெற்றுச் சென்றோம்.

மற்றொரு நாள், நான் அன்னையைக் காணச் சென்ற போது, அவர் என் கணவரைப் பற்றி விசாரித்தார். என் கணவரின் உடல்நலம் குன்றியிருப்பதைத் தெரிவித்தேன். தன் பொருட்டு ஒரு கடிதம் எழுதும்படி அன்னை என்னைப் பணித்தார். அவர் விஷயங்களைச் சொல்ல நான் அந்தக் கடிதம் எழுதினேன். பகல் உணவிற்குப் பிறகு அன்னை சிறிது நேரம் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டார். சில சிஷ்யைகள் அவருடைய அறைக்கு வந்தார்கள். அன்னையை அவர்கள் அனைவரும் வணங்கினார்கள். பிறகு சிஷ்யைகளுள் ஒருத்தி,

“என்னிடம் ஒரு நல்ல ஆடு இருக்கிறது. நான் தோறும் அதனிடமிருந்து நான்கு பவுண்டு பால் கிடைக்கிறது. மூன்று பறவைகளையும் நான் வைத்திருக்கிறேன். இவற்றுடனேயே என் காலத்தைக் கழிக்கிறேன். எனக்கும் இப்போது வயதாகிவிட்டது” என்று சொன்னான். எனக்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் இந்த மொழிகள் நினைவிற்கு வந்தன: “உலகத்தை மயக்கும் பெருஞ் சக்தியாகிய மகாமாயை ஒரு பூனையை வளர்க்கும்படிச் செய்தாவது நம்மைத் தூண்டிக் கடவுளையே மறந்து விடும்படி செய்கிறாள். இது போலத் தான் உலகம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.” இந்தச் சிஷ்யைகளின் மொழிகளைக் கேட்டு அன்னை தலையை மட்டும் அசைத்தார். ஆ! எங்களுக்காக அன்னை எவ்வளவு பெருந்துன்பங்களைச் சகிக்க வேண்டியிருந்தது! சிறிது நேரம் ஓய்வு பெறவும் கூட நாங்கள் அவருக்கு நேரம் அளிக்கவில்லை. உபயோகமற்ற வெறும் பேச்சுக்களைப் பேசி அவருக்குத் தொந்தரவு கொடுத்தோம். மாலை நேரத்தில் அவரிடம் விடைபெற்றுத் திரும்பினேன்.

பல நாட்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் அன்னையைக் காணச் சென்றேன். கிராமத்திலிருந்த தமது வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டு, துர்க்கா பூஜைக்குச் சில நாட்கள் முன்னதாக இலையுதிர் காலத்தில் கல்கத்தாவிற்கு திரும்பி வந்திருந்தார். ஒருநாள் பிற்பகலில் அன்னையைத் தரிசிக்கச் சென்றேன். அப்போது அவருடைய திருப்பாதங்களுக்கு அருகில் படுத்துக்கொண்டு ஒரு பெண்மணி கண்ணீருடன் தனக்கு மந்திர தீட்சை தரும்படி கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள். அன்னை தமது கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தார். அந்தப் பெண்ணின் பிரார்த்தனைக்கு இணங்க அன்னை மறுத்துவிட்டார். “இப்போது உனக்கு தீட்சைத் தருவதற்கு என்னால் முடியாது என்று ஏற்கனவே என்னிடம் சொல்லிவிட்டேன். எனக்கு உடல் நலம் சரியாக இல்லை” என்று சொன்னார்.

அந்தப் பெண் பிடிவாதமாகவே இருந்தாள். அன்னை சற்றுக் கோபத்துடன், “தீட்சை விஷயத்தை நீ மிகவும் லேசாகக் கருதுகிறாய், புனித மந்திரத்தைப் பெற்று விட்டால் நீ பூரணத் திருப்தியடைந்துவிடுகிறாய். ஆனால் அதன் விளைவுகளைப் பற்றி நீ ஒருபோதும் நினைத்தே பார்ப்பதில்லை” என்று கூறினார். ஆனால் அந்தப் பெண்ணே இணங்காமல் தொந்தரவு படுத்தினாள். அங்கிருந்த நாங்கள் அனைவரும் வெறுப்படைந்தோம். கடைசியில் அன்னை மற்றொரு நாள் வரும்படி அவளிடம் கூறினார். பிறகு அவள் சன்னியாசிகளுள் ஒருவரிடம் தனக்குத் தீட்சைத் தருமாறு கேட்டுக் கொள்ளவேண்டுமென்று அன்னையை வேண்டினாள்.

அன்னை : அவர்கள் நான் சொல்வதைக் கேட்காமல் போகலாம்.

பெண் : அம்மா! என்ன சொல்கிறீர்கள்? அவர்கள் உங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்தேயாக வேண்டும்.

அன்னை : இந்த விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் எனது வேண்டுகோளுக்கு இணங்க மறுக்கலாம்.

அந்தப் பெண் பிடிவாதத்துடன் இருந்ததைக் கண்டு, அன்னையுடன் கூறினார்: “சரி, கோகாவிடம்* கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர் உனக்குத் தீட்சை தருவார்.” ஆனால் அந்தப் பெண் மீண்டும் பிடிவாதம் செய்யத் தொடங்கி, “உங்களிடம் தீட்சை பெற்றால் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவேன். நீங்கள் விரும்பினால் என் விருப்பத்தை நிச்சயம் நிறைவேற்ற முடியும்” என்று சொன்னாள். அவள் பத்து ரூபாய்களை வெளியில் எடுத்து, “இதோ கொஞ்சம் பணம் இருக்கிறது. தீட்சைக்குத் தேவையான பொருள்களை நீங்கள் வாங்கிக் கொள்ளலாம்” என்று கூறினாள். அவளுடைய வெட்கமற்ற தன்மையைக் கண்டு எங்கள் மனம் வேதனையால் பெரிதும் புண்பட்டது. இந்தத்

* சுவாமி சுபோதானந்தர்

தடவை அன்னை கோபத்துடன், கடுமையாகக் கூறினார்: “என்ன! பணத்தைக் கொண்டு என்னை மயக்கவா பார்க்கிறாய்? இந்த நாணயங்களைக் கொண்டு நீ என்னை ஏமாற்றிப் பணிய வைத்துவிட முடியாது. அவற்றைத் திரும்ப எடுத்துக் கொள்.” உடனே அன்னை அறையை விட்டு வெளியே சென்றார். அந்தப் பெண்ணினால் பெரிதும் வற்புறுத்தப்பட்ட அன்னை, இறுதியில் புண்ணிய தினமாகிய மகாஷ்டமியன்று அவளுக்குத் தீட்சைத் தருவதற்கு ஒப்புக்கொண்டார். விரைவில் அந்தப் பெண் எங்களிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றாள். இப்போது என்னுடன் பேசுவதற்கு அன்னைக்குச் சிறிது நேரம் கிடைத்தது.

இரண்டரை மாதங்களுக்குப் பிறகு நான் அன்னையைக் காண வந்தேன். “ஆ உன்னைப் பார்த்து ஒரு யுகம் ஆகியிருக்கும்போல் இருக்கிறதே!” என்று அவர் கூறினார். பேசிக் கொண்டிருந்தபோது அவரிடம், அவர் தீட்சை தருவதற்கு ஒப்புக் கொண்டிருந்த பெண்ணைப் பற்றி விசாரித்தேன்.

அன்னை : குறிப்பிட்ட நாளன்று அவளால் இங்கு வர முடியவில்லை. நான் அவளிடம், “எனக்கு இப்போது உடல்நலம் சரியில்லை. நான் குணமடைந்த பிறகு உனக்குத் தீட்சை தருகிறேன்” என்று சொல்லியிருந்தேன். நான் சொன்னது உண்மையே ஆயிற்று. மகாஷ்டமி தினத்தன்று அவளே நோய்வாய்ப்பட்டு விட்டதால் அவளால் இங்கு வர முடியவில்லை. அதன்பிறகு பல நாட்களுக்குப் பிறகு அவள் இங்கு வந்தாள்; தீட்சையும் பெற்றாள்.

சிஷ்யை : அது சரியே. தங்களால் ஒரு தடவை சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகள் நிச்சயம் நிறைவேறியே யாக வேண்டும். உங்களுடைய விருப்பங்களுக்கு மாறாக நடப்பதாலேயே நாங்கள் துன்பப் படுகிறோம். பல வேளைகளில் உங்களுக்கு உடல்நலம் சரியில்லாமல் இருந்தபோதிலும் தாங்கள் எங்களுக்குத் தீட்சை அளிக்

கக் கருணை கொள்கிறீர்கள். அதன் பயனாக எங்கள் துன்பங்களை உங்களிடம் மாற்றிக்கொண்டு மேலும் அதிகமாகத் துன்பப் படுகிறீர்கள்.

அன்னை : ஆம், என் அன்புக் குழந்தாய், இந்தக் காரணம் இல்லாவிட்டால் தம்முடைய உடல் அவ்வளவு துன்பங்களுக்கு உட்பட்டிருக்க வேண்டியதேயில்லை என்று குருதேவரும் சொல்வது வழக்கம், அன்றொரு நாள் நான் வயிற்றுப்போக்குக் காரணமாக நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தேன்.

என்னுடன் எனது மைத்துனி இருந்தாள். அவளைக் குறித்து அன்னை கூறினார்: “இவள் மிகவும் நல்ல அமைதியான பெண். காய்கறிகளைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட ஒரே ஒரு உணவு வகை மட்டுமே இருந்து, அதுவும் சுவையற்றிருப்பின் உணவு முழுவதுமே கெட்டுப்போய் விடும்.” குடும்பத்தில் எனக்கு ஒரே மைத்துனிதான் இருந்தாள் என்பதும், அவளும் நல்ல பெண்ணாக இல்லாமல் போய்விட்டால் என்னுடைய வாழ்க்கை இன்பமற்றதாகப் போய்விடும் என்பதும் அன்னை சொன்ன உதாரணத்தின் கருத்தாகும்.

பிப்ரவரி, 1914

ஒரு நாள் காலையில் ஒரு கூடை மலர்களுடன் நான் பாக்கபஜார் டென்றேன். மலர்களை அன்னையிடம் கொடுத்தேன். அன்னை மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் மலர்களைக் கொண்டு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் திருவுருவத்தை அலங்கரிக்க ஆரம்பித்தார். சில மலர்கள் நீல நிறத்துடன் இருந்தன. அவற்றை அன்னை தமது கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு, “ஆ! என்ன அழகான நிறம்! தட்சிணேசுவரத்தில் ஆஷா என்ற ஒரு பெண் இருந்தாள். ஒரு நாள் அவள் கோயில் தோட்டத்திற்கு வந்து, கரிய இலைகளைக் கொண்ட ஒரு செடியிலிருந்து சிவப்பான ஒரு மலரைக் கொய்தாள். ‘ஆ! கரிய இலைகளைக் கொண்ட செடியில் இவ்வளவு சிவப்பான மலரா! என்ன விந்தை! கடவுளுடைய படைப்பு எவ்வளவு

விசித்திரமானது!’ என்று சொல்லிக் கண்ணீர் மல்கினாள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அவளைப்பார்த்து, ‘என் அன்புள்ள குழந்தாய்! உனக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது? ஏன் இவ்விதம் அழுகிறாய்?’ என்று கேட்டார். அவளால் ஒரு வார்த்தைக்கூட பேசமுடியவில்லை. இடைவிடாமல் தொடர்ந்து அவள் அழுதுகொண்டே இருந்தாள். கடைசியில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அவளைச் சமாதானப்படுத்தினார்” என்று கூறி முடித்தார்.

அன்னை மிகவும் உயர்ந்த மனோநிலையிலிருந்து, “நீல நிறமுடைய இந்த மலர்களைப் பார். இத்தகைய அழகிய மலர்கள் இல்லாமல் போனால் பகவானுக்கு நாம் எப்படி அலங்காரம் செய்ய முடியும்?” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார். ஒரு கை நிறைய மலர்களை எடுத்துக் கொண்டு அன்னை அவற்றை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் திருவுருவத்திற்கு அர்ப்பித்தார். திருவுருவத்தைச் சேர்வதற்கு முன்பு சில மலர்கள் அன்னையின் பாதங்களில் விழுந்தன. “ஆ! பகவானுக்கு அர்ப்பிப்பதற்கு முன்பு இவை இவ்விதம் என் பாதங்களில் விழுகின்றனவே!” என்றார். “மிகவும் நல்லதாயிற்று” என்று நான் கூறினேன். பிறகு நானே இவ்விதம் நினைத்துக் கொண்டேன்; “உங்களுக்கு வேண்டுமானால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உயர்ந்த ஒருவராக இருக்கலாம். ஆனால் உங்களுக்கும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குமிடையே நாங்கள் எந்தவித வேற்றுமையையும் காணவில்லை.”

விதவை ஒருத்தி அன்னையின் அறைக்குள் வந்தாள். அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி நான் அன்னையிடம் கேட்டேன். அன்னை இவ்விதம் சொன்னார்: சுமார் ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு அவள் என்னிடமிருந்து தீட்சை பெற்றாள். அதற்கு முன்னால் அவள் வேறொரு குருவை ஏற்றிருந்தாள். பிறகு தான் செய்தது தவறென எண்ணிய அவள் தீட்சை பெறுவதற்காக இங்கு வந்தாள். குருக்கள் அனைவருமே ஒன்றுதான் என்பதை அவளை ஏற்றுக் கொள்ளும்படிச் செய்ய என்னால் முடியவில்லை.

கடவுளுடைய ஒரே சக்திதான் எல்லா குருமார்கள் மூலமாகவும் வேலை செய்கிறது.

பிற்பகல் மீண்டும் மலர்களைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தது. அன்னை பின்வருமாறு கூறினார்: நான் தட்சிணேசுவரத்தில் வசித்தபோது ஒரு நாள் சில சிவப்பு மலர்களையும் சில மல்லிகை மலர்களையும் கொண்டு ஏழு சரங்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய மாலையைத் தொடுத்தேன். கல்லால் அமைந்த ஒரு சிறிய தொட்டியில் அந்த மாலையைத் தண்ணீரில் அமிழ்த்தி வைத்தேன். மிகவும் விரைவிலேயே மொட்டுக்கள் நன்றாக மலர்ந்து விட்டன. ஜகன்மாதாவின் திருவுருவை அந்த மாலையைக் கொண்டு அலங்கரிக்கும் பொருட்டு அதைக் காளி கோயிலுக்கு அனுப்பினேன். காளியின் திருவுருவிலிருந்து ஆபரணங்களை அகற்றிவிட்டு மாலையைக்கொண்டு தேவியை அலங்கரித்தார்கள். குரு தேவர் காளிகோயிலுக்கு வந்தார். காளி தேவியின் பேரழகு அந்த மலர்களால் மிகவும் அதிகரித்திருந்ததைக் கண்டு அவர் உடனே பரவச நிலையை அடைந்தார். மீண்டும் மீண்டும், “ஆ! தெய்வீக அன்னையின் கரிய நிறத்துடன் நன்கு பொருந்தும் வகையில் இந்த மலர்கள் மிகவும் அழகாக அமைக்கப் பெற்றுள்ளன! இந்த மாலையை யார் தொடுத்தது?” என்று அவர் கேட்டார். யாரோ ஒருவர் நான்தான் அதைத் தொடுத்தேன் என்று தெரிவித்தார். “அவளிடம் சென்று அவளைக் கோவிலுக்கு அழைத்து வாருங்கள்” என்று பணித்தார் அவர். நான் கோயிற்படிகளுக்கு அருகில் வந்த போது பக்தர்களாகிய ஆடவர் சிலர்—பலராம் பாபுவும், சுரேன் பாபுவும் வேறு சிலரும் அங்கு இருந்ததைக் கண்டேன். எனக்கு மிகவும் கூச்சமாக இருந்தது. நான் மறைவில் இருக்க விரும்பினேன். பணிப் பெண்ணாகிய பிருந்தையின் பின்னால் மறைந்துகொண்டு, பின்படிகளின் வழியாகக் கோயிலுக்குள் செல்ல முற்பட்டேன். இதை உடனே கவனித்த

குருதேவர், “அந்தப் படிகளில் ஏறாதே, அன்றொரு நாள் செம்படவப் பெண் ஒருத்தி அந்தப் படிகளின் வழியே ஏறியபோது வழுக்கி விழுந்தாள். அவளுக்கு நல்ல அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. எலும்புகள் முறிந்து, அவள் இறந்து போனாள். முன்படிகளின் வழியாகவே வா” என்று சொன்னார். அவர் சொன்னதைக் கேட்டதும் பக்தர்கள் எனக்கு வழிவிட்டனர். நான் கோயிலுக்குள் சென்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பாடிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். பக்தியாலும் உணர்ச்சி வேகத்தாலும் அவரது குரல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பக்தர்களாகிய பெண்கள் சிலர் அறைக்கு உள்ளே வரவும் உரையாடல் இத்துடன் நின்றுவிட்டது. எனக்கும் விடைபெற்றுச் செல்ல நேரமாகிவிட்டது. அன்னை மீண்டும் இறைக் காட்சி பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார். அவர் பின்வருமாறு கூறினார்: குழந்தாய், அது எதைப் போன்றது தெரியுமா? அது குழந்தையின் கையில் உள்ள ஓர் இனிப்புப் பண்டம் போன்றது. அந்தப் பண்டத்தைத் தந்து விடும்படிச் சிலர் குழந்தையை வேண்டினால் குழந்தை அதை அவர்களிடம் கொடுத்துவிட இணங்குவதில்லை; ஆனால் தான் விரும்பும் மற்றொருவரிடம் அது அந்தப் பண்டத்தை மிகவும் சுலபமாகக் கொடுத்து விடுகிறது. இறைவனைத் தரிசிப்பதற்காக தன்னுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் ஒரு மனிதன் கடுத்தவம் புரிகிறான். ஆனால் அவனுக்கு வெற்றி கிடைப்பதில்லை. மற்றொருவனோ முயற்சி எதுவும் இல்லாமலேயே சாட்சாத்காரம் பெறுகிறான். அது இறைவனின் திருவருளைப் பொறுத்தது. தாம் விரும்பும் யாருக்கும் இறைவன் அருள் புரிகிறார். திருவருள் ஒன்றுதான் முக்கியமானது.

*

ஒரு நாள் இரவு நான் அன்னையைக் கண்டேன். அவர் தமது படுக்கையில் படுத்திருந்தார். மற்றொரு பெண்ணும் அவர் அருகில் இருந்தாள். நான் அன்னை

யின் முன்னால் பணிந்து வணங்குவதற்கு ஏற்ற வகையில் அவர் உடனே படுக்கையிலேயே எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். பேசும்பொழுது அன்னை கூறினார்: “படைப்புக் காலத்தில் மக்கள் சத்வ குணத்துடனேயே பிறந்தார்கள். பிறந்தது முதல் அவர்களுக்கு ஞானம் இருந்தது; இதன் பயனாக அவர்கள் உடனே ‘உலகம் நிலையற்றது, பொய்’ என்பதை அறிந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் உலகத்தைத் துறந்து தவம் செய்தார்கள். மிக விரைவில் அவர்கள் முக்தி அடைந்தனர். இது காரணமாகத் தமது படைப்பின் நோக்கம் நிறைவேறாமல் போய்விடும் என்பதைப் படைப்புக் கடவுள் உணர்ந்தார். இவ்விதம் முக்தியடைந்த ஞானிகள், உலகலீலை தொடர்ந்து நடைபெறுவதற்கு எந்த விதத்திலும் உதவ மாட்டார்கள் என்று அவர் மீண்டும் படைப்பை ஆரம்பித்து, சத்வத்துடன் ரஜோ, தமோ குணங்களையும் கலந்தார். பிறகு அவரது நோக்கம் நிறைவேறியது.

படைப்பைப் பற்றிக் கூறும் ஒரு புகழ் பெற்ற பாடலை அன்னை பாடிவிட்டு, “எங்கள் இளமைப் பருவத்தில் இந்தக் கருத்துக்களையெல்லாம் நாட்டுப்புற நாடகங்களிலிருந்து தெரிந்து கொண்டோம். ஆனால் இப்போதோ இவைகளெல்லாம் அபூர்வமாகிவிட்டன” என்று கூறினார்.

அன்னையின் உறவினர்களாகிய சில சிறுமிகள் வேறொரு அறையில் ஒரு புத்தகத்தைப் சத்தமிட்டுப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். “இவர்கள் எவ்வளவு சத்தம்போட்டுப் படிக்கிறார்கள், பார்! கீழ்த்தளத்தில் பலர் இருக்கிறார்கள் என்பதையே இவர்கள் மறந்து விட்டார்கள்” என்று அன்னை கூறினார்.

ராதுவின் தாயும் அன்னையின் சகோதரர் மனைவியுமாகிய பைத்தியம் பிடித்த பெண் அறைக்குள் வந்து, “லட்சுமிமணி நவத்வீபத்திற்கு யாத்திரை போகிறாள். நானும் அவளுடன் செல்ல விரும்பினேன்.

ஆனால் நீங்கள் குறுக்கே நின்றீர்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே மனக் கசப்புடன் அறையிலிருந்து வெளியேறினாள். அன்னை, “லட்சுமியுடன் இவளை எப்படி நான் அனுப்ப முடியும்? லட்சுமி ஒரு பக்தமணி, மற்ற பக்தைகளுடன் அவள் பாடுவாள், ஆடுவாள். ஜாதி வேற்றுமையைப் பாராட்டாமல் அவள் மற்றவர்களுடன் சாப்பிடுவாள். ஆனால், இவள் அதைச் சரியான முறையில் எடுத்துக்கொள்ள மாட்டாள். பக்தர்கள் தங்களுக்குள் ஜாதிக் கட்டுப்பாடுகளைப் பின்பற்ற வேண்டிய அவசியம் இல்லை. என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. ஆகவே அவள் திரும்பி வந்து லட்சுமியின் நடத்தையைப் பற்றி மற்றவர்களின் முன்னால் குறை கூறுவாள். நீ லட்சுமியைப் பார்த்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டார்.

சிஷ்யை : இல்லை, அம்மா.

அன்னை : அவள் தட்சிணேசுவரத்தில் வசிக்கிறாள். ஒரு நாள் அவளைப் பார்த்துவிட்டு வா. நீ தட்சிணேசுவரம் சென்றிருக்கிறாயா?

சிஷ்யை : ஆம். அம்மா. பலமுறை அங்கு சென்றிருக்கிறேன். ஆனால் லட்சுமி அங்கு வசித்து வருகிறார் என்பது எனக்குத் தெரியாது.

அன்னை : தட்சிணேசுவரத்தில் நான் முன்பு வசித்து வந்த நகரத் பார்த்திருக்கிறாயா?

சிஷ்யை : பார்த்திருக்கிறேன். அம்மா, வெளியிலிருந்து பார்த்திருக்கிறேன்.

அன்னை : என்றாவது அங்கு செல்லும் போது அறைக்கு உள்ளே சென்று பார். நான் அங்கு வசித்த போது எனது உலகம் முழுவதும் அந்தச் சிறிய அறையிலேயே அடங்கியிருந்தது...பேலூர் மடத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பிறந்த நாள் விழாவை நீ பார்த்திருக்கிறாயா?

சிஷ்யை : இல்லை, அம்மா, பேலூர் மடத்திற்கு நான் சென்றதில்லை. அங்குள்ள துறவிகள் மடத்தில்

பெண்கள் கூடுவதை விரும்புவதில்லை என்று கேள்விப்பட்டேன். ஆகவே அங்கு செல்லத் தயங்குகிறேன்.

அன்னை : ஒரு தடவை அங்கு சென்று குருதேவரின் பிறந்த நாள் விழாவில் கலந்து கொள்.

*

மாலை நேரத்தில் நான் ஒருநாள் அன்னையைக் காண்பதற்காக பாக்கபஜார் சென்றேன். தமது சிறிய விரிப்பைத் தரையில் விரிக்கும்படியும், தமது ஜபமாலையைக் கொண்டு வரும்படியும் அன்னை அன்புகூர்ந்து என்னிடம் கூறினார். சிறிது நேரத்திற்குள் அன்னை தியானத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டார்.

தெருவிற்கு அப்பால் ஒரு வெட்டவெளி இருந்தது. சில தொழிலாளர்கள் அங்குத் தங்கள் குடும்பங்களுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். தொழிலாளர்களுள் ஒருவன் ஒரு பெண்ணை ஒருவேளை அவள் அன்னுடைய மனைவியாக இருக்கலாம்—மிகவும் கடுமையாக அடித்துக் கொண்டிருந்தான். அறைகளும் குத்துக்களும் அவள்மீது சரமாரியாக விழ ஆரம்பித்தன. பிறகு அவன் அந்தப் பெண்ணை வேகமாக உதைக்கவே கையில் ஒரு குழந்தையுடனிருந்த அவள் தூரத்தில் போய் விழுந்தாள். பிறகு மீண்டும் அவளை அவன் உதைக்க ஆரம்பித்தான். அன்னையால் மேற்கொண்டு தியானம் செய்ய முடியாமல் போயிற்று. மிகுந்த நாணம் கொண்ட, கீழ்த்தளத்தில் இருப்பவர்களுக்குக் கேட்கும்படியாகக் கூடச் சப்தமிட்டுப் பேசாத அன்னை இப்போது இரண்டாவது மாடியின் மண்டபத்திற்கு வந்து, இரும்புக் கம்பிகளின் அருகில் நின்றுகொண்டு, கடுமையாக அதட்டும் குரலில் உரக்கக் கூவினார். “ஏ கொடியவனே! அந்தப் பெண்ணை ஒரேயடியாகக் கொன்றுவிடப் போகிறாயா? அவளுக்கு ஏற்கனவே உயிர் போய்விட்டதோ என்று பயப்படுகிறேன்!” அந்த மனிதன் அன்னையைப் பார்த்த உடனேயே பாம்பாட்டியின் முன்னால் அடங்கும் பாம்பு

போல அடங்கிவிட்டான். பெண்ணை அடித்துக் கொண்டிருப்பதையும் நிறுத்தினான். அன்னையின் அனுதாபத்தைக் கண்ட அந்தப் பெண் உரக்க விம்மியழுதாள். அவள் செய்த ஒரே குற்றம் உரிய காலத்தில்சமைக்கவில்லை என்பதுதான் என்று நாங்கள் கேள்விப்பட்டோம். பிறகு அந்த மனிதன் மீண்டும் சுயபுத்தியைப் பெற்று அந்தப் பெண்ணுடன் சமாதானமாக இருக்க விரும்பினான். இதைக் கண்டதும் அன்னை தமது அறைக்குத் திரும்பினார்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சந்தில் ஒரு பிச்சைக்காரனின் குரல் கேட்டது. “ராதா கோவிந்தா! பகவானுக்கு ஜே! குருடனிடம் கருணை காட்டுங்கள்” என்று அவன் கூவிக்கொண்டிருந்தான்.

அன்னை கூறினார்: “பெரும்பாலும் ஒவ்வொருநாளும் இரவு நேரத்தில் இந்தப் பிச்சைக்காரன் அந்தச் சந்து வழியாக செல்லுகிறான். முதலில் அவன் ‘ஏழையாகிய இந்தக் குருடனிடம் கருணை காட்டுங்கள்’ என்று கூவிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் ஒரு நாள் கோலாப் அவனிடம், ‘அதோடு கடவுள் பெயராகிய ராதா கோவிந்தா என்பதையும் தயவு செய்து சேர்த்துச் சொல். இதனால் இரண்டுவித நோக்கங்களும் கைகூடும். நீயும் இறைவனின் திருநாமத்தை உச்சரித்ததாக ஆகும். வீடுகளில் உள்ள இல்லறத்தாருக்கும் கடவுளைப் பற்றி நினைவுபடுத்தியதாக ஆகும். இல்லாவிட்டால் இரவும் பகலும் நீ உன் குருட்டுத் தன்மையைப் பற்றித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பாய்’ என்று சொன்னான். கோலாப் கூறியது மிகவும் சரியே. அது முதல் இந்தச் சந்தின் வழியாகச் செல்லும் போதெல்லாம் இந்தக் குருடன் பகவானின் நாமத்தைச் சொல்லிக் கூவிக் கொண்டிருக்கிறான். கோலாப் அவனுக்கு ஒரு துணி கொடுத்தான். வேறு வகைகளிலும் அவனுக்குப் பிச்சை கிடைக்கிறது.”

ஒரு நாள் மாலையில் நான் பாக்பஜார் சென்றிருந்தேன். அன்னை அப்போது பின்வருமாறு சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்: “பூஜை அறையில் தொண்டு செய்யும் உரிமையைப் புதிய பக்தர்களுக்குத் தர வேண்டும். அவர்களுடைய புதிய ஊக்கம் காரணமாக அவர்கள் பகவானுக்கு மிகுந்த கவனத்துடன் தொண்டு செய்கிறார்கள். மற்றவர்கள் தொண்டு செய்து சலித்துப் போயுள்ளனர். உண்மையான தொண்டு என்பது வெறும் விளையாட்டு அல்ல. பகவானுக்குச் செய்யப்படும் தொண்டில் குற்றம் குறைகள் எதுவும் நேர்ந்து விடாத வகையில் ஒருவன் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால் நமது முட்டாள்தனத்தைக் கடவுள் அறிவாராதலால் அவர் நம்மை மன்னித்து விடுகிறார்.” ஒரு சிஷ்யை அன்னையின் அருகில் இருந்தாள்.

இந்தச் சொற்கள் அவளைக் குறித்துச் சொல்லப் பட்டனவா என்பது எனக்குத் தெரியாது. சரியான மலர்களைக் கொய்யும் விஷயத்திலும், பூஜைக்காகச் சந்தனம் தயாரிப்பதிலும், பூஜையறையில் தொண்டு செய்யும்போது தலைமயிர், உடுத்திய துணி, உடலின் பாகங்களில் ஏதேனுமொன்று இவற்றைத் தொடாமலிருப்பதிலும் எச்சரிக்கையுடன் இருக்கும்படி அன்னை அவளிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். “மிகுந்த கவனத்துடனேயே பூஜை அறையில் வேலை செய்ய வேண்டும். நிவேதனத்தையும் மற்ற விஷயங்களையும் அவற்றுக்கு உரிய சரியான காலத்தில் செய்ய வேண்டும்” என்று அன்னை கூறினார்.

*

நான் அன்னையின் இருப்பிடத்திற்கு வந்தபோது இரவு எட்டரை மணி ஆகியிருந்தது. பூஜை அறையின் வடக்கிலிருந்த தாழ்வாரத்தில் அவர் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். வேறு அறையில் நாங்கள் சிறிது நேரம் காத்திருந்தோம். அன்னை அங்கு

வந்து புன்சிரிப்புடன், “என் குழந்தாய்! உன்னைப் பார்ப்பதில் நான் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்” என்று சொன்னார்.

சிஷ்யை : அம்மா, என்னுடன் என் சகோதரியையும் அழைத்து வந்திருக்கிறேன். மாலை வழிபாடு முடிந்து விட்டதா?

அன்னை : இல்லை. நீ இப்போது அதில் கலந்து கொள்ளலாம். நான் விரைவிலேயே உன்னிடம் வந்து சேருகிறேன்.

மாலை ஆரதி விரைவில் தொடங்கியது. பல பெண்கள் பூஜை அறையில் அமர்ந்து ஜபம் செய்ய ஆரம்பித்தனர். பூஜை முடிந்ததும் நாங்கள் தெய்வத் திருவுருவத்தின் முன்னால் வணங்கிவிட்டு அன்னையைச் சந்திக்கப் பக்கத்து அறைக்கு வந்தோம். அன்னையின் வீட்டில் இருக்கும்போது ஒரு விநாடி நேரம்கூட அன்னையைப் பார்க்காமலிருக்க நாங்கள் விரும்பவில்லை.

ராது அறைக்கு உள்ளே வந்து தன்னுடன் படுத்துக் கொள்ளும்படி அன்னையை வேண்டினாள். “நீ போய்ப் படுக்கையில் படுத்துக் கொள். இந்த பக்தைகள் நீண்ட தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருக்க விரும்புகிறேன்” என்று அன்னை கூறினார். அவள் மீண்டும் வற்புறுத்தினாள். நான், “உங்கள் படுக்கை அறைக்கே நாங்களும் வருகிறோம். அங்கு உங்கள் படுக்கையில் நீங்கள் படுத்துக் கொள்ளலாம்” என்று சொன்னேன். அன்னை எங்களைத் தம்முடன் வரும்படி அழைத்தார். அவர் தமது படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டு பல விஷயங்களைப் பற்றி எங்களுடன் பேச ஆரம்பித்தார். நான் அவருக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தேன். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அன்னை, “இப்போது குளிர்த்திருக்கிறது. நீ இனியும் சிரமப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டாம்” என்றார். நான் அவரது பாதங்களை வருடினேன். வயதான ஒரு பெண்மணி

வேறொருத்திக்கு யோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஆறு சக்கரங்களைப் பற்றி விளக்கிக் கொண்டிருந்தாள்; அவ்விதம் செய்ய வேண்டாம் என்று கோலாப்மா அவளைத் தடுத்தார். ஆனால் அவள் மேலும் தொடர்ந்து விளக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அன்னை அவள் விளக்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு, புன்சிரிப்புடன் என்னிடம், “தம்முடைய கைகளாலேயே குருதேவர் குண்டலினி, ஆறுயோக சக்கரங்கள் ஆகியவற்றின் படத்தை எனக்காக வரைந்தார்” என்று கூறினார். அந்தப் படம் அன்னையிடம் இன்னும் இருக்கிறதா என்று நான் அவரை வினவினேன். “இல்லை, குழந்தாய், எங்களிடம் பக்தர்கள் வருவார்கள் என்ற எண்ணம் அப்போது எனக்கில்லை. அந்தக் காகிதத்தைத் தொலைத்து விட்டேன்” என்று அன்னை பதில் கூறினார். இரவு பதினொரு மணி ஆகியிருந்தது. நாங்கள் அன்னையின் முன்னால் வணங்கிவிட்டு அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டோம். அன்னை தமது படுக்கையில் உட்கார்ந்து எங்களை ஆசீர்வதித்தார். அவர் என்னைத் தனிமையில் அழைத்து, ஆன்மீகச் சாதனைகள் பற்றியக் கருத்துக்களில் கணவனும் மனைவியும் ஒற்றுமையுடன் இருந்தால் ஆன்மீக முன்னேற்றம் மிகவும் சுலபமாகிவிடும்” என்று கூறினார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு நான் அன்னையைக் காணச் சென்றபோது அவர் பின்வருமாறு சொல்லிக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்டேன்: “எது நியாயமோ அதை ஒருவன் குருவாகவே இருந்தாலும்கூட அவரிடம் சொல்ல வேண்டும். சீடன் அவ்விதம் செய்வது முற்றிலும் சரியே ஆகும். ஆனால் தன்னுடைய குருவிடம் உறுதியான பக்தியைச் சீடன் கொண்டிருக்க வேண்டும். குருவின் குணம் எப்படி இருந்தாலும், அவரிடம் கொள்ளும் பக்தி சீடனை முக்தி அடையும்படி செய்து விடுகிறது. குருதேவரின் சீடர்கள் அவரிடம் கொண்டுள்ள பக்தியைப் பாருங்

கள். தங்கள் ஆசாரியரிடம் கொண்ட இந்த அன்பு, குருதேவரின் குடும்பத்துடன் தொடர்புள்ள ஒவ்வொரு வரிடமும் அவர்களை அன்பு கொள்ளுமாறு செய்கிறது. அவருடைய கிராமத்தைச் சேர்ந்த பூனையையும்கூட அவர்கள் நேசித்திருக்கிறார்கள்.”

அக்டோபர்-நவம்பர், 1914

பாலிகஞ்ச் என்ற இடத்தில் உள்ள எங்கள் வீட்டில் மலர்கள் ஏராளமாக இருந்தன. அன்னைக்கு எப்போதுமே மலர்கள் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். ஒரு நாள் நான் மலர்களை ஏராளமாகச் சேகரித்துக் கொண்டு அன்னையைக் காண வந்தேன். அப்போது அன்னை பூஜைக்குத் தயாராக இருப்பதைக் கண்டேன். நான் மலர்களை அடுக்கி வைத்தேன். அன்னை திருவுருவத்தின் முன்பு விரிப்பின் மீது அமர்ந்தார். அன்னையின் பாதங்களைப் பூஜிக்கும் பொருட்டுச் சில மலர்களைத் தனியாக எடுத்து வைத்துக் கொள்ள நான் மறந்து போனேன். ஆதலால் அன்றைய தினம் அன்னையைப் பூஜிக்க முடியாமல் போய்விடுமே என்று நினைத்து வருந்தினேன். ஆனால் என்னுடைய இந்த அந்தரங்கமான ஆசையை அன்னை ஏற்கனவே எதிர்பார்த்திருந்தார் என்பதை விரைவிலேயே கண்டு கொண்டேன். தட்டில் சில மலர்களை அன்னையே ஒதுக்கி வைத்திருந்தார். பூஜை முடிந்த பிறகு அவர் என்னை நோக்கி, “அன்புள்ள குழந்தாய்! உனக்காகவே இந்த மலர்களைத் தட்டில் வைத்திருக்கிறேன். அவற்றை இங்கு கொண்டுவா” என்று கூறினார். அப்போது ஏராளமான பழங்களுடன் ஒரு பக்தர் அன்னையைக் காண வந்தார். அவரைக் காண அன்னை பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். பக்தருடைய நெற்றியில் அன்னை சந்தனத் திலகமிட்டு அவரது மோவையைத் தொட்டுச் சீராட்டினார். இந்த வகையில் பக்தராகிய ஆண் ஒருவருக்குத் தமது அன்பை அன்னை காட்டியதை அதற்கு முன்பு நான் பார்த்த

தில்லை. அந்த பக்தரிடம் சில மலர்களைத் தரும்படி அன்னை என்னிடம் கூறினார். அந்த பக்தர் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டார். பக்தியின் வேகத்தால் அந்த பக்தருடைய உடல் முழுவதும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்ததை நான் கவனித்தேன். பெரும் ஆனந்தத்துடன் அவர் அந்த மலர்களை அன்னையின் திருவடிகளில் அர்ப்பித்தார். பிறகு பிரசாதம் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பினார்.

பிறகு அன்னை கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டு மிகுந்த பரிவுடன் என்னைத் தம்மிடம் வரும்படி அழைத்தார். நான் அவருடைய பாதங்களைப் பூஜித்தேன். பேரன்புடன் அன்னை தமது கரத்தை என் தலையின் மீது வைத்து என்னை முத்தமிட்டார். அவருடைய ஆசிகள் காரணமாக என் மனம் உருகியது.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அன்னை மாடியில் தமது முடியை உலர்த்திக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். என்னைத் தமது அருகில் வரும்படி அழைத்து அவர், “உன் தலையிலிருந்து புடவையை நீக்கிவிட்டுக் முடியை உலர்த்திக் கொள். இல்லாவிட்டால் ஆரோக்கியம் கெட்டுவிடும்” என்று கூறினார். கோலாப்மாவந்து நைவேத்தியம் செய்யும்படி அன்னையை வேண்டினார். அன்னை மாடியிலிருந்து கீழே வந்தார்.

நாணம் மிகுந்த இளம் மனைவியைப் போல அன்னை மெல்லிய குரலில் குருதேவரிடம், “வாருங்கள், உங்கள் உணவு தயாராக இருக்கிறது” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். பிறகு கோபாலனின் திருவுருவத்திடம் சென்று, அவர், “என் கோபாலா! சாப்பிடுவதற்கு வா” என்றார். நான் அப்போது அன்னையின் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று அவர் என்னைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்புடன், “பகல் உணவிற்கு இவர்களுடையல்லாம் அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அன்னை நைவேத்திய அறைக்குள் சென்றார். அவருடைய

ஆர்வம், பக்தி ஆகியவற்றின் காரணமாகத் தெய்வங்கள் அவரது சொற்களுக்கு இணங்கி அவரைப் பின் தொடர்ந்து நைவேத்திய அறைக்குச் செல்வது போல் எனக்குத் தோன்றியது. நான் வியப்புடன் அப்படியே மலைத்து நின்றுவிட்டேன்.

நைவேத்தியம் முடிந்த பிறகு நாங்கள் அனைவரும் அமர்ந்து உணவு உட்கொண்டோம். பிறகு என்னைச் சிறிது நேரம் ஓய்வு கொள்ளும்படி அன்னை கூறினார். அப்போது ஒருவர் ஒரு கூடைப் பழங்களுடன் வந்து சேர்ந்தார். பழங்கள் நிவேதனத்துக்காகக் கொண்டு வரப் பட்டிருந்தன. கூடையை என்ன செய்வது என்று அவர் சன்னியாசிகளைக் கேட்டார். அதை வெளியில் எறிந்து விடும்படி அவர்கள் கூறினர்.

அப்போது அன்னை படுக்கையிலிருந்து எழுந்து தாழ்வாரம் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றார். வெளியில் பார்த்தபடியே அன்னை, “அதோ பார், அவ்வளவு நல்ல கூடையை எறிந்து விடும்படி அவர்கள் சொல்லி விட்டார்கள். அவர்களுக்கு அது ஒரு பொருட்டே அல்ல. அவர்கள் எல்லோரும் துறவிகள்; முற்றிலும் பற்றற்றவர்கள். ஆனால் நாம் அது போலப் பொருள்கள் வீணாவதை அனுமதிக்க முடியாது. காய்கறித் தோல்களைப் போட்டு வைக்கவாவது நாம் அந்தக் கூடையை உபயோகித்துருக்கலாம்” என்று சொன்னார். கூடையை எடுத்து வந்து அதைக் கழுவும்படி அவர் ஒருவரிடம் கூறினார். பின்னால் ஏதாவதொரு வகையில் உபயோகிப்பதற்காக அந்தக் கூடைவைத்துக் கொள்ளப் பட்டது. இந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்து நான் ஒரு படிப்பிணையைப் பெற்றேன். ஆனால் படிப்பிணையைக் கற்றுக் கொள்வதில் நாம் மிகவும் மந்தமாக அல்லவா இருக்கிறோம்!

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ஒரு பிச்சைக்காரன், அன்னையின் வீட்டின் முன்னால் நின்று பிச்சை கேட்டுக் கூவினான், இதனால் கோபம் கொண்ட சந்

நியாசிகள், “போ, போ, எங்களைத் தொந்தரவு செய்யாதே” என்று கடுமையாகக் கூறினர். இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும் அன்னை, “அவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டாயா? அந்த ஏழை மனிதனை அவர்கள் துரத்தி விட்டார்கள். தங்கள் சோம்பலை விட்டுவிட்டுப் பிச்சைக்காரனுக்கு ஏதாவது கொடுக்க அவர்களால் முடியவில்லை. அவன் வேண்டியது எல்லாம் ஒரு பிடி அரிசிதான். இந்தச் சிறிய வேலையைச் செய்யும் சிரமத்தை ஏற்றுக் கொள்ள அவர்களால் முடியவில்லை. அவனுக்கு உரிய பொருளை அந்த மனிதனுக்குச் சேராமல் செய்வது சரியாகுமா? பசுவுக்கும் கூட இந்தக் காய்கறித் தோல்களை நாம் கொடுத்தாக வேண்டும். இவற்றை நாம் பசுவின் வாய்க்கு அருகில் வைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்” என்று கூறினார்.

ஜூலை 22, 1918

மாலை ஏழரை மணி இருக்கும். நான் அன்னையின் வீட்டை அடைந்தேன். இரண்டு மாதங்களுக்குமுன்பு தான் அன்னை கிராமத்திலிருந்து திரும்பி வந்திருந்தார். நீடித்திருந்த மலேரியாக் காய்ச்சல் காரணமாக அவர் மெலிந்து போயிருந்தார். வழக்கம் போலப் புன்முறுவலுடன் அவர் என்னை வரவேற்று, “இன்று மிகவும் வெப்பமாக இருக்கிறது. சிறிது நேரம் ஓய்வு கொடுத்துக்கொண்டு களைப்பைத் தீர்த்துக் கொள். உன் சகோதரியின் விஷயம் என்ன? அவள் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டாளா?” என்று வினவினார்.

சிஷ்யை : ஆம், அம்மா! அவள் வீடு சேர்ந்த பிறகு தான் நான் புறப்பட்டேன்.

அன்னை : ராதுவுக்காக இந்த விசிறியை எடுத்துக் கொள். இந்த மருந்து எண்ணெயை என் முதுகில் தேய். என் உடல் முழுவதும் கோடைக் கொப்புளங்கள் உள்ளன.

நான் எண்ணெயைத் தேய்க்கத் துவங்கியதும் மாலை வழிபாட்டிற்கான மணி அடித்தது. அன்னை படுக்கை

யிலேயே எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு கூப்பியக் கைகளுடன் இறைவனை வணங்கினார். மற்ற பக்தர்கள் பூஜையைப் பார்ப்பதற்காகப் பூஜையறைக்குச் சென்றார்கள்.

அன்னை இவ்விதம் கூறினார்: 'உலகில் எவ்வளவோ துன்பம் இருக்கிறது. நாம் கடவுளிடம் எவ்வளவோ பிரார்த்தனை செய்தாயிற்று. என்றாலும் துன்பங்களுக்கு இன்னும் ஒரு முடிவு ஏற்படாமலேயே இருக்கிறது' என்று ஒவ்வொருவரும் வருத்தத்துடன் கூறுகின்றனர். ஆனால் துன்பம் என்பது இறைவனின் வரப்பிரசாதமே. அது அவனது கருணைக்கு அடையாளமாகும் அல்லவா?

அன்று என் மனம் பெரிதும் துன்பத்தில் இருந்தது. அதை உண்மையாகவே அறிந்துதான் அன்னை இந்தச் சொற்களை எனக்குக் கூறினாரோ? மீண்டும் அன்னை தொடர்ந்து கூறினார்: இந்த உலகில் யார் தான் துன்பப் படவில்லை? கிருஷ்ணனுடைய பக்தையான பிருந்தை கிருஷ்ணனிடம், 'உங்களைக் கருணமூர்த்தி என்று யார் சொல்வார்கள்! ராமாவதாரத்தில் நீங்கள் சீதையை வாழ்நாள் முழுவதும் உங்களுக்காக அழும்படிச் செய்தீர்கள். இந்தக் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ராதை உங்களுக்காக அழுது கொண்டிருக்கிறாள். கம்சனின் சிறைச்சாலையில் உங்கள் பெற்றோர் பெரும் வேதனைகளை அனுபவித்து உங்கள் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டே இரவும் பகலும் அழுது கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி இருக்கும்போது உங்கள் பெயரை நான் ஏன் உச்சரிக்கிறேன் தெரியுமா? மரணபயம் அனைத்தையும் உங்கள் பெயர் அகற்றி விடுவதால்தான்' என்று கூறினாள்.

ஒரு பெண்ணைப் பற்றி அன்னை இவ்விதம் கூறினார்: 'அத்தகையப் பார்வைகொண்ட மக்கள் பொதுவாக பக்தி அற்றவர்களாகவே இருப்பார்கள். நான் இதை குருதேவரிடமிருந்து கேள்வியுற்றேன்.'

சிஷ்யை : ஆம், அம்மா. கள்ளங்கபடு உள்ளவர்கள்

உண்மையான ஆன்மீக வளர்ச்சியைப் பெற முடியா தென்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறுவதுண்டாம். ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகளில் நான் இதைப் படித் திருக்கிறேன்.

அன்னை : ஓ! நீ அதையா குறிப்பிடுகிறாய்? நரேன் என்ற ஒரு பக்தரின் வீட்டில் அவர் அவ்விதம் கூறி னார். ஒருவன் ஒரு வைப்பாட்டியை வைத்திருந்தான். அவள் ஒரு சமயம் குருதேவரிடம் வந்து, பாவத்திற் காக வருந்தி, “அந்த மனிதர் என்னைக் கெடுத்துவிட் டார். பிறகு என்னுடைய பணத்தையும் நகைகளையும் அபகரித்துக் கொண்டார்” என்று கூறினாள். மக் களின் மனத்திலுள்ள மிக அந்தரங்கமான எண்ணங் களையும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அறிவார். என்றாலும் அவர் களுடைய வாயிலிருந்தே விஷயங்களை தெரிந்து கொள்ள அவர் விரும்புவார். அவர் அந்தப் பெண் ணிடம், “அப்படியா விஷயம்? ஆனால் அவர் எங்க ளிடம் வந்து பக்தியைப் பற்றிப் பிரமாதமாகப் பேசுவது வழக்கமாயிற்றே!” என்று கூறினார். பிறகு அவர் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்குத் தடையாக நிற்கும் இயல்புகளை விளக்கினார். அந்தப் பெண் தன்னுடைய எல்லாப் பாவங்களையும் அவரிடம் ஒப்புக் கொண்டாள். அது காரணமாக அவற்றின் தீய பலன்களிலிருந்து அவளுக்கு விடுதலை கிடைத்தது.

நளினி : அம்மா, இது எப்படி முடியும்? பாவத் தைச் சொற்களின் மூலம் வெளியிடுவதால் மட்டுமே ஒருவருக்குப் பாவத்திலிருந்து விடுதலைக் கிடைப்பது எப்படி சாத்தியமாகும்? இந்த முறையில் பாவங்களை அகற்றிக் கொண்டுவிட முடியுமா?

அன்னை : ஏன் முடியாது. குழந்தாய்? ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் பரிபூரண நிலையை எய்திய ஒரு மகாபுருஷ ராக விளங்கினார். அவரைப் போன்ற ஒருவரிடம் பாவத்தைக் கூறி ஒப்புக் கொள்வதால் நிச்சயமாக பாவத்திலிருந்து விடுபட முடியும். கேள்: ஓர் இடத்

தில் மக்கள் புண்ணிய பாவங்களைக் குறித்துப் பேசினால் அங்குள்ளவர்களும் இந்தக் குணங்களில் ஒரு பங்கை ஏற்க வேண்டி நேரிடும்.

நளினி : அது எப்படி?

அன்னை : நான் விளக்கிச் சொல்கிறேன். ஒருவன் உன்னிடம் தன்னுடைய புண்ணியத்தையோ பாவத்தையோ சொல்லி ஒப்புக் கொள்வதாக வைத்துக் கொள்வோம். பிறகு அந்த மனிதனைப் பற்றி நீ நினைக்கும்போது எல்லாம் நீ அவனுடைய நற்செய்கைகளையோ பாவச் செய்கைகளையோ நினைத்துக்கொண்டே இருப்பாய் அல்லவா? அது காரணமாக அவை உன் மனத்தில் பதிந்துவிடும். இது உண்மையல்லவா குழந்தாய்?

மீண்டும் மக்களின் வேதனை, கஷ்டம், துன்பம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தது. அன்னை கூறினார்: “பலர் என்னிடம் வந்து தங்கள் துன்பங்களைப் பற்றிச் சொல்கிறார்கள். ‘நாங்கள் கடவுளைப் பார்க்கவில்லை. நாங்கள் எப்படி அமைதி பெற முடியும்?’ என்று கேட்கிறார்கள். அப்போது என் உள்ளத்தில் இந்த எண்ணம் தோன்றும்- ‘இவர்கள் ஏன் இது போல் சொல்கிறார்கள்? அப்படியென்றால் நான் என்ன ஓர் அசாதாரணமானவளா? துயரம் என்றால் என்ன வென்றே எனக்குத் தெரியாது. கடவுளின் தரிசனமோ, அது என்னுடைய உள்ளங்கையில் இருப்பதைப் போல இருந்து கொண்டிருக்கிறது. நான் வேண்டும் என்று நினைக்கும் போதெல்லாம் நான் அதைப் பெற முடியும்...”

மேலும் அன்னை தொடர்ந்து கூறினார்: “ம- எழுதியுள்ள ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள் என்ற நூல் மிகவும் அருமையாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் குருதேவரின் உபதேசங்களை அவர் அப்படி அப்படியே குறித்து வைத்திருக்கிறார். அந்த உபதேசங்கள்தாம் எவ்வளவு நன்றாக அமைந்திருக்கின்றன! இந்த நூலைப்

57-ஆம் வயதில்

போல நான்கு அல்லது ஐந்து நூல்கள் எழுதுவதற்குத் தேவையான விஷயங்கள் அவரிடம் இருப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் இப்போது ம-வுக்கு வயது அதிகமாகிவிட்டது. இந்த நிலையில் எல்லா நூல்களையும் எழுதி முடித்து, புத்தகங்களாக வெளியிடும் பணியை அவரால் செய்து முடிக்க முடியுமா என்பது சந்தேகம் தான். இந்த நூலின் விற்பனையிலிருந்து அவர் நல்ல பணம் சேகரித்திருக்கிறார். ஜெயரம்பாடியில் எனது வீட்டைக் கட்டுவதற்கு அவர் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார். வேறு சில்லறைச் செலவுகளுக்கும் கொடுத்திருக்கிறார். அதோடு எனக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் அவர் பத்து ரூபாய் அனுப்புகிறார். நான் கல்கத்தாவில் தங்கியிருக்கும்போது இருபது ரூபாயோ அல்லது அதிகமாகவோ கொடுக்கிறார். முன்பெல்லாம் அவர் எனக்கு மாதந்தோறும் இரண்டு ரூபாய் கொடுப்பது வழக்கம். அவர் அப்போது ஆசிரியராக இருந்தார்.”

சீடர் : ஆரம்பக் காலத்தில் சன்னியாசிகளுக்காக கிரீஷ்பாபு பெரும் தொகையைக் கொடுத்தார் என்று நான் கேள்விப்பட்டேன்.

அன்னை : அவ்வளவு பெருந்தொகையல்ல அது. சுரேஷ்மித்ரா மிகவும் தாராளமாகப் பணம் கொடுத்தார். அடிக்கடி கிரீஷும் பணம் கொடுத்தார். ஒரு சமயம் ஒன்றரை ஆண்டுகாலம் என்னுடைய எல்லாச் செலவுகளையும் அவரே ஏற்று வந்தார். பெருந்தொகையை அவரால் எப்படிக் கொடுக்க முடியும்? அவர் அந்தக் காலத்திலும் பணக்காரராக இருந்ததில்லை. அவரது வாழ்க்கையின் முற்பகுதி அவ்வளவு தூய்மையானதாக இல்லை. அவர் தீயவர்களின் சேர்க்கையிலும் நாடக மேடைகளில் நடிப்பதிலும் காலம் கழித்து வந்தார். ஆனால் அவரிடம் வியப்புக்குரிய வகையில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை இருந்தது. அது காரணமாகவே அவர் குரு தேவரின் திருவருளைப் பெற்றார். இந்த அவதாரத்தில் குருதேவர் கிரீஷைத் தடுத்து ஆட்கொண்டிருக்கிறார்.

பகவானுடைய அவதாரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் இது போல ஆன்மீகப் பற்று அற்றவர்களைத் தடுத்தாட் கொள்ளும் ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றுள்ளது. ஜகாய், மதாய் என்ற இரண்டு சகோதரர்களை ஸ்ரீகிருஷ்ண சைதன்யர் காப்பாற்றினார். கிரீஷிடம் சிவபெருமானின் இயல்பு இருந்தது என்று குருதேவர் ஒரு தடவை குறிப்பிட்டார். குழந்தாய்! பணத்தில் என்ன இருக்கிறது? குருதேவர் பணத்தைத் தொடவும் இயலாத நிலையில் இருந்தார். பணத்தை நெருங்கினால் அவருடைய கை பின்னுக்கு இழுத்துக் கொள்ளும். “இந்த உலகம் பொய். நான் இந்த உலகம் உண்மைதான் என்று உணர்ந்திருந்தால் கமார் புகூருக்குப் பொன்னாலேயே கூரை வேய்ந்திருப்பேன். ஆனால் இந்த உலகம் நிலையற்றது என்பதை நான் அறிவேன். கடவுள் ஒருவர் மட்டுமே உண்மையானவர்” என்று குருதேவர் கூறுவதுண்டு.

அன்னையின் சகோதரரின் மகள் மாகு வருத்தத் துடன், “ஏதாவது ஓர் இடத்தில் என்னால் நிம்மதியாகத் தங்கியிருக்க முடியவில்லையே!” என்று கூறினாள். அன்னை அவளிடம், “ஏன் அப்படி! நீ எந்த இடத்தில் இருந்தாலும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும் வகையில் உன் மனத்தை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். கணவர் வீட்டில் மகிழ்ச்சியாக இருக்கலாம் என்று நீ நினைக்கிறாய். அது எப்படி முடியும்? அவருக்கு மிகவும் குறைந்த சம்பளமே கிடைக்கிறது. அந்தச் சிறிய தொகையைக் கொண்டு நீ எப்படிக் காலம் தள்ள முடியும்? நீ இப்போது என்னுடன் தானே இருக்கிறாய்! இது உனது தந்தையின் வீட்டில் இருப்பது போலவே ஆகும். திருமணமான பெண்கள் சில வேளைகளில் பெற்றோரிடம் வந்து வசிப்பதில்லையா? ஒரு சிறிது தியாகம் கூட நீ பழகக் கூடாதா?” என்று கேட்டார்.

அப்போது யோகின்மா ஜன்னலுக்கு அருகில் நின்று கொண்டிருந்தார். நான் யோகின்மாவுடன் பேசிக்

கொண்டிருந்தேன். “உள்ளே வாருங்கள். இப்போதெல்லாம் உங்களைப் பார்ப்பதே அபூர்வமாகிவிட்டதே” என்று அன்னை சொல்லவும், யோகின்மா சிரித்துக்கொண்டே அறைக்குள் நுழைந்தார். அவரது பாதங்கள் என் உடலின் மீது பட்டன. உடனே அவர் கூப்பியக் கைகளுடன் என்னை வணங்க இருந்ததைக் கண்ட நான், அவரைத் தடுத்து அவர் முன்னால் பணிந்து வணங்கினேன்: “இதென்ன யோகின்மா, உங்களுடைய பாத தூளியை ஏற்கவும் எனக்குத் தகுதி இல்லை. உங்கள் பாதம் என் உடலின் மீது பட்டுவிட்டதற்காக நீங்கள் ஏன் என்னை வணங்க வேண்டும்?” என்று நான் கூறினேன்.

அதற்கு யோகின்மா, “ஏன் வணங்கக் கூடாது. பெரியதாக இருந்தாலும் சிறியதாக இருந்தாலும் பாம்பு பாம்புதானே. நீங்கள் அனைவரும் பக்தர்கள். ஆகவே எங்களால் கௌரவிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்” என்று பதில் கூறினார். நான் அன்னையை நோக்கினேன். கருணை மிகுந்த புன்னகை அவர் முகத்தில் தவழ்ந்தது. இரவு நீண்ட நேரம் ஆன பிறகு நான் அன்னையிடம் விடைபெற்றுத் திரும்பினேன்.

ஜூலை 28, 1918

பாக்கஜாரில் இருந்த அன்னையின் வீட்டில் நான் மாலை நேரத்தில் அன்னையைத் தரிசித்தேன். மாலையில் வழிபாடு நடைபெறுவதற்குச் சற்று முன்பு ஒரு வயதான விதவை அங்கு வந்தாள். அவள் அன்னையின் திருவடிகளில் தலையை வைத்து வணங்கினாள். அன்னை மிகுந்த கோபத்துடன், “தலையைப் பாதங்களில் ஏன் வைக்க வேண்டும்? எனக்கு உடல் நலம் குன்றியுள்ளது. இதுபோலச் செய்வதால் என் உடல் நலம் மேலும் குன்றுகிறது” என்று கூறினார்.

அந்த விதவை அங்கிருந்து அகன்றதும் அன்னை தமது பாதங்களைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்து கொண்டார்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நான் மருந்து எண்

னையை அன்னையின் உடலில் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது லலித் பாபுவைப் பற்றியப் பேச்சு எழுந்தது. லலித்பாபு இல்லறத்திலிருந்த ஒரு பெரும் பக்தர். “அவர் ஒரு சமயம் உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் நோயுற்றிருந்தாராம். ஆனால் உங்கள் அருளால் அவருக்கு நோய் நீங்கியது என்று கேள்வியுற்றேன்” என்று நான் கூறினேன்.

அன்னை : அவரது பல ஆசைகள் நிறைவேறாமல் இருந்தன. அவர் நீர்க்கோப்பு (dropsy) காரணமாக கடும் நோய்வாய்ப்பு பட்டிருந்தார்; இறக்கும் தறுவாயில் இருந்தார். அப்போது அவர் மிகுந்த வேதனையுடன் பரிதாபமான குரலில், “அம்மா, கமார்புகூரிலும் ஜெயராமபாடியிலும் கோயில்களும் மருத்துவமனைகளையும் கட்ட வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்குப் பெருமளவில் இருக்கிறது. ஆனால் இந்தப் பேரவா நிறைவேறப் போவதில்லையே!” என்று கூறினார். ஆ! அந்தத் தடவை குருதேவர் அவரது உயிரைக் காப்பாற்றினார். இப்போது அவர் தாம் நினைத்திருந்த காரியங்களைச் செய்து முடிக்க விரும்புகிறார். அவர் அப்படியே செய்ய முயலட்டும். அவர் எனக்காக ஒரு குளத்தை விலைக்கு வாங்கினார்.

ஜூலை 30, 1918

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சீடர்களில் ஒருவராகிய சுவாமி பிரேமானந்தர் மாலையில் உயிர்நீத்து விட்டார். நான் அன்று மாலை இருள் குழ இருந்த சமயத்தில் அன்னையைக் காணச் சென்றேன்.

“வா, குழந்தாய், உட்கார்ந்து கொள். இன்று என்னுடைய பாபுராம் காலமாகிவிட்டான். நான் காலையிலிருந்து அழுதுகொண்டிருக்கிறேன்” என்று அன்னை கூறினார். மீண்டும் அவர் அழ ஆரம்பித்தார். “பாபுராம் என் இதயத்திற்கு மிகவும் பிரியமானவன். வலிமை, பக்தி, பகுத்தறிவு ஆகியவைகளுக்கும் எல்லா நற்குணங்களுக்கும் அவன் ஒரு வடிவ

மாகவே விளங்கினான். பேலூர் மடத்தின் ஒளியாகவே அவன் இருந்தான். அவனது தாய் ஏழை. அவளுடைய தந்தையின் சொத்துரிமையை அவள் பெற்றாள். அது காரணமாக அவளுக்குச் சிறிது கர்வம் உண்டாயிற்று. அவளே அதைப் பற்றி என்னிடம் சொல்லி ஒப்புக் கொண்டாள். ‘என்னிடம் சில தங்க நகைகள் இருந்தன. ஆகவே நான் உலகத்தை வெறும் சேற்றுக்குட்டை என்று அற்பமாகக் கருதினேன்’ என்று அவள் என்னிடம் சொன்னாள். அவள் நான்கு குழந்தைகளை விட்டு விட்டுக் காலமானாள். ஒரு குழந்தை மட்டும் அவளுக்கு முன்பே இறந்துவிட்டது.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அறையின் தெற்குப் பக்கமாகச் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த படத்தில் குருதேவருடைய பாதங்களில் அன்னை தமது தலையை வைத்து, இதயமே பிளந்து போகும் குரலில், ‘பகவானே! என் பாபுராமை நீங்கள் அழைத்துக்கொண்டு விட்டீர்களே!’ என்று சொல்லிக் கதறியதைக் கண்டேன். என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகியதை என்னால் தடுக்க இயலவில்லை.

கோலாப்மாவும் ரத்தபேதி காரணமாக மிகவும் கடுமையாக நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். அவரும் பெரும் பாலும் மரணத்தை நெருங்கிவிட்டார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஜூலை 31, 1918

மாலையில் மணி ஏழரை. அன்னை பூஜையறையில் அமர்ந்திருந்தார்.

இன்றும் அன்னை காலம் சென்ற சுவாமி பிரேமானந்தரைப் பற்றியே பேசினார்: ‘குழந்தாய், பாபுராம் கடைசியாக நோய்வாய்ப்பட்ட பிறகு அவரது உடலில் சதையும் இல்லை, ரத்தமும் இல்லை என்பது போல ஆகிவிட்டான். அவனது உடலில் வெறும் எலும்புக்கூடுதான் இருந்தது.’

சந்திரபாபுவும் அறைக்குள் வந்து உரையாடலில்

கலந்து கொண்டார்.

“சுவாமி பிரேமானந்தரின் திருமேனியைத் தகனம் செய்யும் பொருட்டுச் சில பக்தர்கள் சந்தனக்கட்டை, நெய், மலர்கள், நறுமணப் பொருள்கள் முதலியவற்றை 400 அல்லது 500 ரூபாய்கள் மதிப்புள்ள அளவிற்குக் கொடுத்தார்கள்” என்று சந்திரபாபு அன்னையிடம் தெரிவித்தார். “அவர்களின் பணம் உண்மையிலேயே பேறு பெற்றது. ஒரு பக்தருக்காக அவர்கள் அதைச் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். கடவுள் அவர்களுக்கு ஏராளமாகக் கொடுத்திருக்கிறார். மேலும் அதிகமாகவும் கொடுப்பார்” என்று அன்னை கூறினார். அப்போது சந்திரபாபு அறையிலிருந்து வெளியே சென்றார்.

அன்னை மேலும் தொடர்ந்து கூறினார்: “குழந்தாய் கேள், ஒருவன் எவ்வளவுதான் சிறந்த ஆத்மசாதகனாக இருந்தபோதிலும், உடலை உபயோகிப்பதற்காக அவன் செலுத்த வேண்டிய வரியைப் பைசா வாரியாகக் கடைசி வரையிலும் செலுத்தித்தான் ஆக வேண்டும்.* ஆனால் ஒரு மகானுக்கும் ஒரு சாதாரண மனிதனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு இதுதான்: சாதாரண மனிதன் இந்த உடலை விட்டுச் செல்லும்போது அழுகிறான், மகானே சிரிக்கிறார். மகானுக்கு மரணம் வெறும் விளையாட்டு போலவே தோன்றுகிறது.

“என் அன்புக்கு உரிய பாபுராம் சிறிய பையனாக இருந்தபோதே குருதேவரிடம் வந்து சேர்ந்தான். அவர் பாபுராமைப் போன்ற பையன்களிடம் மிகவும் வேடிக்கையாகப் பேசுவது வழக்கம். நரேனும் பாபுராரும் வயிறு வெடித்துப் போகும்படி சிரித்துத் தரையில் விழுந்து புரள்வார்கள். அதிகமான குழந்தைகளைப் பெறும் எவரையும் குருதேவர் ஒருக்காலும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார். ஒரு மனிதன் இருபத்

* அதாவது உடல் எடுத்துள்ள நிலையில் ஏற்படக் கூடிய துன்பம், மரணம் போன்றவற்றை அனுபவித்தே ஆகவேண்டும் என்பது பொருள்.

தைந்து குழந்தைகளைப் பெறுகிறான்! என்ன அவமானம்! அவன் ஒரு மனிதனா? அவனிடம் புலனடக்கமே கிடையாது. அவன் உண்மையில் மிருகமே.”

கோலாப்மா ரத்த பேதியால் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இன்று அவரது உடல்நலம் சற்றுத் தேறியிருந்தது. முற்றிலும் குணம் அடைவதற்கு மூன்று மாத காலமாகும் என்று மருத்துவர் சொன்னார்.

அதுபற்றி அன்னை கூறும்போது, “ரத்தபேதி சாதாரணமான நோய் அல்ல. குருதேவர் இந்த நோயால் அடிக்கடித் துன்பப்பட்டிருக்கிறார். மழைக் காலத்தில் அவருக்கு இதுபோல் அடிக்கடி நோிட்டுவிடும். ஒரு சமயம் ரத்தபேதி காரணமாக அவருக்கு அபாயகரமான நிலையும் ஏற்பட்டது. அப்போது நான் அவருடைய தேவைகளைக் கவனித்துக் கொள்வது வழக்கம். காசியிலிருந்து பெண் ஒருத்தி தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்தாள். அவள் நோய்க்கு ஒரு மருந்து கூறினாள். அவள் கூறியபடியே செய்தேன். குருதேவரும் விரைவில் குணமடைந்துவிட்டார். பிறகு அந்தப் பெண்ணும் சென்றுவிட்டாள். நான் அவளை மீண்டும் சந்திக்கவே இல்லை. அவள் எனக்கு உண்மையிலேயே மிகப் பெரிய உதவி செய்தாள். காசியில் நான் அவளைப் பற்றி விசாரித்தேன். ஆனால் அவளைக் காண முடியவில்லை.

“குருதேவருக்கு அவசியமாக இருந்தபோதெல்லாம் மக்கள் தாங்களாகவே தட்சிணேசுவரத்திற்கு வருவார்கள்; வந்ததைப் போலவே திடீரென்று மறைந்தும் விடுவார்கள். இதை நாங்கள் அடிக்கடிக்கண்டிருக்கிறோம்.

“குழந்தாய், நானும் ரத்தபேதியால் கஷ்டப்பட்டேன். என் உடல் வெறும் எலும்பும் தோலுமாகி விட்டது. நான் குளத்தின் அருகில் படுத்துக்கொள்வேன். ஒரு நாள் நீரில் என் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்

தேன். அப்போதுதான் என் உடலில் சில எலும்புகள் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தன என்பதை அறிந்தேன். 'ஆ! இந்த உடல் இருப்பதால் என்ன நன்மை? இந்த உடலை உகுத்து விடுகிறேன். இந்த உடலை இங்கேயே விட்டு விடுகிறேன்.' என்று எண்ணினேன். அதே வேளையில் ஒரு பெண்மணி அங்கு வந்து, 'இது என்ன! அம்மா, நீங்கள் இங்கு ஏன் இருக்கிறீர்கள். வாருங்கள், வீட்டுக்கு போகலாம்' என்று சொன்னாள். பிறகு அவள் என்னை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றாள்'' என்று கூறினார்.

இரவில் நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு நான் அன்னை யிடம் விடைபெற்றுத் திரும்பினேன்.

ஆகஸ்டு 1, 1918

இன்று அன்னை தனிமையில் இருந்தார். எனவே அவருடன் நீண்ட நேரம் உரையாடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் துறவிச் சீடர்களைப் பற்றியே நாங்கள் பெரும்பாலும் உரையாடினோம். ஒருவேளை சுவாமி பிரேமானந்தரின் மறைவு காரணமாக அன்னை இந்தத் துறவிகளைப் பற்றியே சிந்தித்து வந்தார் போலும். அவர்களைக் குறிப்பிட்டு அன்னை கூறினார்: "குருதேவர் அவர்களை முழு அளவில் சோதித்துப் பார்த்த பிறகுதான் தமது சீடர்களாக ஏற்றுக் கொண்டார். அவர் மகாசமாதி அடைந்த பிறகு அந்தச் சீடர்கள் பாராநகர் மடத்தில் மிகவும் கடுமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். நிரஞ்ஜனும் மற்றச் சீடர்களும் அடிக்கடி முழுப்பட்டினி இருந்தார்கள். தங்கள் காலத்தையெல்லாம் அவர்கள் அப்போது தியானத்திலும் பிரார்த்தனையிலுமே கழித்தனர்.

"பேலூர் மடத்தில் முதன்முதலாக துர்க்கா பூஜை நடைபெற்றபோது நரேன் என்னை அங்கு அழைத்துச் சென்றான். இருபத்தைந்து ரூபாய்களை என்மூலம்

பூசாரிக்குத் தட்சிணையாகக் கொடுத்தான். அந்த விழாவிற்கு ஆயிரத்துநானூறு ரூபாய்கள் செலவழித்தார்கள். பேலூர் மடத்தில் பெரிய கூட்டம் கூடியிருந்தது. சன்னியாசிகள் கடுமையாக உழைத்தனர். நரேன் என்னிடம் வந்து, 'அம்மா! எனக்குக் காய்ச்சல் வந்து நான் படுத்துக் கொள்ளும்படிச் செய்து விடுங்கள்' என்றான். இதைச் சொல்லி முடித்தானே இல்லையோ உடனே அவனுக்குக் கடுமையான காய்ச்சல் வந்து படுத்து விட்டான். 'இது என்ன இப்படி நேர்ந்து விட்டதே! இவன் எப்படிக் குணம் அடைவான்?' என்று நான் நினைத்தேன். நரேன், 'அம்மா! கவலைப் படாதீர்கள். இந்தக் காய்ச்சல் வர வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டதற்குக் காரணம் — இது தான்: எல்லாச் சகோதரச் சீடர்களும் கடுமையாக உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு சிறிய தவறாவது ஏற்பட்டு அதை நான் பார்த்து விட்டால் எனக்குக் கோபம் வந்து அவர்களைத் திட்டி விடுவேன், அவர்களை அறைந்தாலும் அறைந்து விடுவேன். அது அவர்களுக்கும் எனக்கும் வருத்தத்தை உண்டுபண்ணும். ஆதலால், சிறிது நேரம் காய்ச்சலுடன் படுத்திருப்பதே நல்லது என்று நினைத்தேன்' என்று கூறினார். அன்றைய தினம் விழா முடிந்த பிறகு நான் நரேனிடம் சென்று, 'குழந்தாய், எல்லாம் முடிந்து விட்டது. எழுந்திரு' என்றேன். நரேனும் தான் குணமடைந்து விட்டதாகச் சொல்லிப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்துகொண்டான்.

“துர்க்கா பூஜை வேளையில் நரேன் தன் தாயையும் மடத்திற்கு அழைத்து வந்தான். அந்த அம்மையார் தோட்டம் தோட்டமாகச் சென்று மிளகாய், பழம் முதலியவற்றைச் சேகரித்தார். தனது மகனாகிய நரேனின் காரணமாகவே இதெல்லாம் நடைபெறுகிறது என்ற எண்ணம் காரணமாக அவர் சிறிது கர்வம் கொண்டார்.

‘நரேன் தாயிடம் சென்று, ‘இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? அன்னையைச் சென்று தரிசிக்கக் கூடாதா? இந்தக் காய்கறிகளையே பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே! ஒருவேளை, உங்கள் மகன் தான் இந்த வேலைகளை எல்லாம் செய்திருக்கிறான் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள் போலும். இல்லை அம்மா, அப்படி இல்லை, அப்படி நினைப்பது தவறாகும். இதையெல்லாம் குருதேவர்தாம் செய்திருக்கிறார். நரேனால் ஒன்றுமே நடைபெறவில்லை’ என்று சொன்னான். குருதேவரின் திருவருள் காரணமாகவே மடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது நரேனின் கருத்தாகும். ஆ, எத்தகைய மகத்தான பக்தி....என் பாபுராம் காலமாகி விட்டானே, இந்த வருடம் துர்க்கா பூஜைக்கு உரிய ஏற்பாடுகளை யார் கவனிக்கப் போகிறார்கள்?

ஆகஸ்டு 6, 1918

இன்று நான் அன்னையைக் காணச் சென்றபோது, அவர் வராந்தாவில் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ஐந்து அல்லது ஆறு, பக்தைகள் அன்னையைத் தரிசிப்பதற்காக அங்கு வந்தனர். பூஜையறையில் இருந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் திருவருவத்தின் முன்பு அவர்கள் வணங்கினர்.

அன்னை அவர்களைப் பற்றிய விவரங்களை அவர்களிடமே விசாரித்தார். நளினி அவர்களை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள். அந்தப் பெண்களுள் ஒருத்தி மருத்துவச் சிகிச்சைக்காகக் கல்கத்தா வந்திருந்தாள். மருத்துவர் அவளுடைய நோய், வயிற்று வீக்கத்தின் காரணமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கூறியிருந்தார்; அவளை அறுவைச் சிகிச்சை செய்து கொள்ளும்படியும் சொல்லி இருந்தார். அவள் அதனால் பயந்து கொண்டிருந்தாள்.

அங்கு வந்தப் பெண்களில் யாரையும் தமது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்க அன்னை அனுமதிக்கவில்லை. அதற்கு என்ன காரணம் என்று எனக்குத் தெரியாது.

அன்னையின் பாததூளியைப் பெற அனுமதிக்கும்படி மீண்டும் மீண்டும் அவர்கள் அன்னையிடம் வேண்டினார்கள். தூரத்திலிருந்தே தம்மை வணங்கலாம் என்று அன்னை அவர்களிடம் உறுதியாகக் கூறிவிட்டார். நோய் வாய்ப்பட்டிருந்தப் பெண்மணியை அவர்களை சுட்டிக் காட்டி, “இவள் குணமடைய வேண்டும் என்று ஆசை வதியுங்கள். இவள் மீண்டும் இங்கு வந்து உங்களைத் தரிசிப்பது சாத்தியமாகட்டும்” என்று சொன்னார்கள். “குருதேவரின் திருமுன் பணிந்து மனப்பூர்வமாக அவரிடம் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுங்கள். அவரே எல்லாமும்” என்று அன்னை பதில் கூறினார். ஏதோ துன்பத்திலிருந்து தவிப்பவர்போலத் தோன்றிய அன்னை அவர்களை நோக்கி, “வணக்கம். என் குழந்தைகளே! உங்களுக்கு நேரமாகிறது” என்று சொல்லி விட்டார்.

அவர்கள் சென்ற பிறகு அன்னை, “அறையைப் பெருக்கிச் சிறிது கங்கை நீரை அங்குத் தெளி. பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்ய வேண்டிய நேரம் ஆகி விட்டது” என்று கூறினார். உடனே அன்னை கூறிய படியே செய்து முடிக்கப் பட்டது.

படுக்கையின்மீது படுத்தபடி அன்னை ஒரு விசிறியை என்னிடம் கொடுத்து இவ்விதம் கூறினார்: “குழந்தாய்! எனக்கு கொஞ்சம் விசிறு, உடல் முழுவதும் எரிகிறது. உங்கள் கல்கத்தா இருக்கிறதே, அதற்கு நமஸ்காரம்! மக்கள் இங்கே வந்து அவர்களுடைய துன்பங்களின் பட்டியலை என்னிடம் சமர்ப்பிக்கிறார்கள். பல பாவச் செயல்களைச் செய்துள்ள வேறு பலரும் வருகிறார்கள். இருபத்தைந்து குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்துள்ளவர்களும் வேறு பலரும் வருகிறார்கள். அந்தக் குழந்தைகளில் பத்துப் பேர் இறந்து போய்விட்ட காரணத்தால் அவர்கள் அழுகிறார்கள். இவர்கள் மனித ஜாதியினர்தானா? இல்லவே இல்லை. இவர்கள் உண்மையிலேயே மிருகங்கள்; தன்னடக்கம்

கிடையாது! ஒரு கட்டுப்பாடு கிடையாது!

“ஆதலால்தான் குருதேவர், ‘ஒரு படி பால், ஐந்து படித் தண்ணீருடன் அல்லவா சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது! அந்தப் பாலைக் காய்ச்சி இறுகும்படிச் செய்வது மிக மிகக் கடினமாக இருக்கிறது. அவ்விதம் அந்தப் பாலை இறுகும்படிச் செய்வதற்காக, நெருப்பு அணைந்து போகாமல் எரியும்படிச் செய்யும் பொருட்டு இடைவிடாமல் நெருப்பை ஊதிக் கொண்டிருப்பதால் என் கண்கள் வீங்கிப்போய் விட்டன. இப்படிப்பட்டப் பாலை இறுகும்படிக் காய்ச்சுவது என்பது அவ்வளவு கடினமான போராட்டமாக இருக்கிறது! பகவானுக்காக எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்யத் தயாராக உள்ள என்னுடைய உண்மைக் குழந்தைகள் எங்கே இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் என்னிடம் வரட்டும்! நான் அவர்களுடன் பேசுவேன்! இல்லாமல் போனால் வாழ்க்கையை என்னால் சகிக்கவே முடியாது’ என்று கூறுவதுண்டு. அவர் சொன்னது மிகவும் உண்மையே.

“குழந்தாய், விசிறிக் கொண்டிரு. மாலை நான்கு மணியிலிருந்து மக்கள் இங்கு வந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். இதற்கு மேலும் மக்களின் துன்பத்தை என்னால் சகிக்க முடியாது.

“பலராமின் மனைவியும் இன்று இங்கு வந்தாள். அவள் என் பாபுராமின் சகோதரி. பாபுராமை நினைத்து அவள் மிகவும் அழுதாள், ‘பாபுராம் எனக்குச் சாதாரண சகோதரர் மட்டுமா? உண்மையிலேயே அவர் ஒரு தெய்வம். என்று அவள் கூறினாள்.”

ஆகஸ்டு 14, 1918

விதவையான ஒரு பெண்ணுடன் அன்னை உரையாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். அந்தப் பெண் டாக்டர் துர்காபிரசாத் என்பவரின் சகோதரி. அவள் தனது சிறிய வயதிலேயே கணவனை இழந்து விட்டாள். அவளது கணவன் விட்டுப் போயிருந்த

சொத்தைப் பற்றி ஏதோ தகராறு ஏற்பட்டிருந்தது. உயிலின் அத்தாட்சி பெற்ற ஒரு நகல் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. இந்த விஷயங்களைப் பற்றி அன்னை யுடன் அவள் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

கடைசியாக அன்னை அந்தப் பெண்ணிடம், “சொத்தை விற்பதற்கு உனக்கு உரிமையில்லை. ஆகவே ஒரு நல்ல மனிதரின் மேற்பார்வையில் சொத்தை விட்டு வைக்கலாம். பண விஷயங்களில் லௌகீகப் பற்றுள்ள மனிதனை ஒருபோதும் நம்ப முடியாது. உண்மையான ஒரு துறவியால்தான் பணத்தின் மயக்கை எதிர்த்து நிற்க முடியும். குழந்தாய், இதைப் பற்றி இவ்வளவு தூரம் மனத்தைக் கஷ்டப்படுத்திக் கொள்ளாதே, இறைவனின் திருவளப்படி நடக்கட்டும். நீ நியாயமான வழியிலேயே நடந்து கொண்டிருக்கிறாய். இறைவன் உன்னை ஒருபோதும் கஷ்டத்தில் சிக்க வைக்க மாட்டார். அடிக்கடி எனக்குக் கடிதம் எழுது. மீண்டும் ஒரு தடவை இங்கு வா” என்று சொன்னார்.

அந்தப் பெண் புறப்பட்டுச் சென்றதும் சியாமதாஸ் என்ற நாட்டு வைத்தியர் கோலாப்மாவைக் காண வந்தார். அந்த வைத்தியர் தம்மைக் காண வருவாரோ என்று அன்னை அவருக்காகச் சிறிது நேரம் காத்திருந்தார். ஆனால் அவர் வீட்டை விட்டுப் போய் விட்டார் என்பதை அறிந்ததும் அன்னை படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு, என்னை நோக்கி, ‘இப்போது நீ உன் காரியத்தைச் செய்யலாம்’ என்றார். மருந்தெண்ணையை நான் அன்னையின் உடலில் தேய்க்க ஆரம்பித்தேன்.

அப்பொழுது அன்னை கூறினார்: “கிரீஷ் கோஷின் சகோதரி என்மீது மிகவும் அன்பு கொண்டிருந்தாள். அவள் வீட்டில் சமைக்கப்படும் ஒவ்வொரு உணவு வகையிலும் எனக்காக ஒரு சிறிய பகுதியை எப்போதுமே தனியாக எடுத்து வைத்து விடுவாள். அந்த உணவு வகைகளைப் பிறகு இங்கு அனுப்பி வைப்பாள். ஒரு

பிராமணர் அவற்றை இங்கு கொண்டு வருவார். நான் அவற்றை உட்கொள்ளும்போது அவள் என் அருகிலேயே உட்கார்ந்திருப்பாள். அவள் என்மீது கொண்டிருந்த அன்பு மேல்வாரியாக எழுந்த அன்பு அல்லவே அல்ல. வசதி நிறைந்த ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் அவளுக்குத் திருமணம் ஆகியிருந்தது. அவளுக்கு ஏராளமான அளவில் சொத்து இருந்தது. ஆனால் அவளுடைய உறவினர்கள் எல்லாச் சொத்துக்களையும் வீண்செலவு செய்து தீர்த்துவிட்டனர். கிரீஷின் சகோதரராகிய அதுலர் ஐயாயிரம் ரூபாய்களைக் கொண்டு ஒரு தொழில் ஆரம்பித்தார். மேலும் அவளுடைய கணவரின் நோய் காரணமாக அவள் பெருந் தொகையைச் செலவிட வேண்டியது அவசியமாயிற்று. அந்த நோய் ஒரு வருட காலம் நீடித்திருந்தது. அவள் தன்னுடைய உயிலில் எனக்கு நூறு ரூபாய்கள் சேர வேண்டும் என்று தன் விருப்பத்தைக் குறித்திருந்தாள். அவள் உயிருடன் இருந்த போது இந்தத் தொகையை என்னிடம் கொடுக்க அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்திருக்கிறது; நூறு ரூபாய் என்பது மிகவும் சிறிய தொகை ஆயிற்றே என்று அவள் நினைத்திருக்க வேண்டும். அவள் காலமான பிறகு அவளுடைய சகோதரர் இங்கு வந்து அந்தத் தொகையை என்னிடம் கொடுத்தார்.

“துர்க்கா பூஜைக்கு முதல் நாளன்று அவள் என்னைக் காண வந்திருந்தாள். அவள் இங்கு இருந்த நேரம் முழுவதும் ஒரு விநாடி கூட என்னை விட்டு அப்புறம் செல்லவில்லை. துர்க்கா பூஜை முடிந்த உடனேயே காசிக்குப் போக வேண்டும் என்று நான் ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். என்னுடைய சாமான்களை எடுத்து வைப்பதில் நான் சற்று முனைந்திருந்தேன். அதன் பொருட்டு அறைக்கு அறை சென்று கொண்டிருந்தேன். கடைசியில் அவள், ‘இப்போது நான் விடை பெற்றுக் கொள்ளட்டுமா?’ என்று கேட்டாள். நான்

ஏதோ நினைவாக இருந்ததால் 'சரி, போ' என்று சொல்லிவிட்டேன். அவள் படிக்கட்டின் வழியாக வேகமாக இறங்கிப் போய்விட்டாள். அவள் சென்றவுடனே நான், 'என்ன முட்டாள்தனமான காரியம் செய்துவிட்டேன்? 'போ' என்று அவனிடம் கூறினேன்? இதுவரையில் நான் யாரிடமும் அது போல சொன்னதில்லையே!' என்று சொல்லிக் கொண்டேன். பிறகு அவள் திரும்பி வரவேயில்லை, என் வாக்கிலிருந்து அப்படிப்பட்ட வார்த்தை ஏன் வெளிவந்ததோ எனக்குத் தெரியாது.' *

ஆகஸ்டு 23, 1918

மாலையில் நான் அன்னையைக் காணச் சென்றேன். ஒரு பக்கையைப் பற்றி அன்னை பின்வருமாறு கூறிக் கொண்டிருந்தார்: "அவள் தனது மருமகளை மிகவும் கண்டிப்பான ஒழுங்குக்கு உட்படுத்தியிருக்கிறாள். அவ் வளவு தூரம் அவள் தன் மருமகனிடம் கண்டிப்புடன் நடந்துகொள்ளக் கூடாதுதான். மருமகள் நன்றாக நடந்து கொள்கிறாளா என்று கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம்தான், என்றாலும் மருமகளுக்கு அவள் சிறிது சுதந்திரமும் கொடுக்க வேண்டும். மருமகள் சிறிய பெண்தானே. மனத்திற்குப் பிடித்த சிலவற்றைப் பெற்று அவள் மகிழ்ச்சியடைய விரும்புவது இயல்புதான். மாமியார் அளவுக்குமீறி ஒரேயடியாகக் கெடுபிடியாக நடந்து கொண்டால், அந்தப் பெண் வீட்டை விட்டே போய்விடலாம், அல்லது தற்கொலை கூடச் செய்து கொள்ளலாம். அப்போது மாமி

* நம்மிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்பவர்களிடம் 'போய் வா' என்று சொல்வதுதான் நம் நாட்டு வழக்கம். 'போ' என்று மட்டும் சொல்வது அமங்களமாகும். அன்னையும் எப்போதும் 'போய் மீண்டும் வா' என்றுதான் சொல்வார். இந்த ஒரு பெண்ணின் விஷயத்தில் மட்டும் மேலே குறிப்பிட்ட படி 'போ' என்று கூறிவிட்டார். அன்றிரவே அந்தப் பெண்மணியும் காலமாகிவிட்டாள்.

யார் என்ன செய்ய முடியும்.”

பிறகு என்னைப் பார்த்தபடியே அன்னை மேலும் கூறினார்: “அந்தப் பெண் தன்னுடைய பாதங்களில் சிறிது வர்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அப்படிச் செய்வது ஒரு பெரிய குற்றமா, என்ன? ஆகா! அவள் தன்னுடைய கணவனையும் கூடப் பார்க்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறாள். அவளுடைய கணவன் ஒரு துறவியாக ஆகிவிட்டார். (அன்னை தம்மைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்) நான் என் கணவரை எனது கண்களாலேயே பார்த்தேன். அவருக்குத் தொண்டுகள் செய்தேன். அவருக்காக உணவு சமைத்தேன், அவருடைய அனுமதி கிடைத்த போதெல்லாம் அவர் அருகில் சென்றேன்....”

மற்றொரு நாள் நான் அன்னையின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். அப்போது ஒரு துறவி வந்து அன்னையை வணங்கினார். அவர் அன்னையிடம், “அம்மா, அடிக்கடி மனம் மிகவும் சஞ்சலப் படுகிறதே, ஏன்? உங்களை இடைவிடாமல் என்னால் தியானம் செய்ய முடியாததற்கு என்ன காரணம்? ஒன்றுக்கும் உதவாத பல சிந்தனைகள் என் மனத்தை அலைக்கழிக்கின்றன. பயனற்ற பொருள்களை நாம் விரும்பியவுடனேயே எளிதில் பெற்றுவிடலாம். கடவுளை நான் அடையாமலேயே போய்விடுவேனா? அம்மா, எனக்கு எப்படி அமைதி கிடைக்கும் என்று தயவு செய்து சொல்லுங்கள். இப்போதெல்லாம் எனக்குத் தெய்வீகக் காட்சிகள் கிடைப்பதே இல்லை. பகவானை அடைய முடியாமல் போனால் இந்த வாழ்க்கையால் என்ன பயன்? இவ்விதம் ஒன்றுக்குமே பயன்படாத இந்த வாழ்க்கையை வாழ்வதை விட இறந்து போவதே மேல்” என்று கூறினார்.

அன்னை : மகனே! நீ என்ன சொல்கிறாய்? இது போல நீ நினைக்கவும் கூடாது. ஒவ்வொரு நாளும் இறைவனின் காட்சி ஒருவருக்குக் கிடைக்குமா, என்ன?

“ஒரு தூண்டிற்காரன் தூண்டிலை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தவுடனேயே தினந்தோறும் ஒரு பெரிய மீனைப் பிடித்து விடுகிறானா, என்ன? தன்னைச் சுற்றி எல்லாவற்றையும் ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு அவன் தூண்டிலுடன் உட்கார்ந்து கவனத்தை ஒருமுகப் படுத்துகிறான். எப்போதாவது ஒருசமயம் ஒரு பெரிய மீன் தூண்டிலில் சிக்குகிறது. பல வேளைகளில் அவனுக்கு ஏமாற்றமே ஏற்படுகிறது. அந்தக் காரணத்திற்காக நீ சாதனைகளை விட்டுவிடாதே” என்று குரு தேவர் சொல்வது வழக்கம். நீ அதிகமாக ஜபம் செய்.

யோகின்மா : ஆமாம், அது உண்மைதான். பகவானின் திருநாமமும் பிரம்மமும் ஒன்றே. ஆரம்ப நிலையில் மனம் ஒருமுகப் படாவிட்டாலும் கடைசியில் நீங்கள் வெற்றி பெறுவீர்கள்.

துறவி : அம்மா! இறைவனின் திருநாமத்தை எத்தனை முறை ஜபிக்க வேண்டும் என்று தயவு செய்து சொல்லுங்கள். மனம் ஒருமுகப் படுவதற்கு அது எனக்கு உதவியாக இருக்கலாம்.

அன்னை : பத்தாயிரம் முறை, ஏன், இருபதினாயிரம் முறை கூடச் செய்யலாம். உங்களால் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு ஜபம் செய்யுங்கள்.

துறவி : அம்மா, ஒரு நான் நான் பூஜையறையில் படுத்து அழுதுகொண்டிருந்தேன். அப்போது திடீரென்று என் அருகில் நீங்கள் நிற்பதைப் பார்த்தேன். “உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று தாங்கள் என்னைக் கேட்டீர்கள். “அம்மா, சுரதன் என்ற மன்னனுக்குத் தாங்கள் திருவருள் புரிந்ததைப் போல எனக்கும் நீங்கள் செய்யவேண்டும்” என்று நான் பதில் கூறினேன். அப்படிச் சொல்லிவிட்டு உடனே நான், “அம்மா, இல்லை, இல்லை. நீங்கள் துர்க்கையாக சுரதனுக்குத் திருவருள் புரிந்தீர்கள். அந்த துர்க்கையின் வடிவத்தில் எனக்கு விருப்பம் இல்லை. நீங்கள் இப்போது இருப்பதைப் போலவே உங்களை

நான் காண விரும்புகிறேன்'' என்று சொன்னேன். புன்சிரிப்புடன் தாங்கள் மறைந்துவிட்டீர்கள். என் மனம் முன்பு இருந்ததைவிடவும் மேலும் அதிகமாகச் சஞ்சலப்பட்டது. இப்போது எதுவும் எனக்குத் திருப்தியாக இல்லை. “அன்னையை நான் அனுபூதியில் உணராவிட்டால் இந்த வாழ்க்கையால் என்ன பயன்?” என்று நான் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

அன்னை : மகனே! நீ ஏன் இவ்வளவு தூரம் கலங்குகிறாய்? நீ இப்போதுள்ள நிலையிலேயே ஏன் உறுதியுடன் இருக்கக் கூடாது? வேறு யார் உனக்கு இல்லாமல் போனாலும், உனக்கு என்று ஒரு அம்மா இருக்கிறாள் என்பதை எப்போதும் நினைவில் வைத்துக் கொள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சொன்னது உனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா? தம்மைப் புகலிடமாகக் கொண்ட அனைவருக்கும், அவர்களுடைய மரண சமயத்திலாவது தாம் காட்சி தந்து அருள் புரிவதாக அவர் கூறியிருக்கிறார். அவர் தம்முடன் அனைவரையும் அழைத்துச் செல்வார்.

துறவி : ஒரு சிறந்த பக்தரின் வீட்டில் நான் இருந்து வருகிறேன். அவருடைய மனைவி பெரிய ஒரு பிரபுக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். எனக்காக அவள் அதிகப் பணம் செலவு செய்கிறாள்.

அன்னை : உனக்காக அதிகமாகப் பணம் செலவு செய்ய வேண்டாம் என்று அவளிடம் சொல். இல்லற பக்தர்களின் பணம் துறவிகளின் நன்மைக்காகவே இருக்கிறது. அவர்களுடைய பணத்தைக் கொண்டு, மழைக் காலத்தில் நான்கு மாதகாலம் துறவிகள் ஓர் இடத்திலேயே தங்கியிருக்க முடிகிறது. அந்த மழைக் காலத்தில் வெளியே பிச்சைக்குப் போவது துறவிகளுக்கு மிகவும் வசதிக்குறைவாகப் போய்விடுகிறது.

துறவி அன்னையைப் பணிந்து வணங்கிவிட்டு அறையிலிருந்து வெளியே சென்றார்.

செப்டம்பர் 4, 1918

தமது சிறிய விரிப்பின் மீது அமர்ந்து அன்னை ஜப மாலையை உருட்டி ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தார். மாலை வழிபாடு முடிந்துவிட்டது. அன்னையின் தம்பி மனைவி அங்கு வந்து அன்னையிடம், “என் மனத்தைச் சரியான நிலையில் இருக்கச் செய்யுங்கள். நான் கவலைகள் நிறைந்தவளாக இருக்கிறேன். ஒரு நாள் உயிர் வாழ்வதைக்கூட நான் விரும்பவில்லை. ஓர் உயில் தயாரித்து என் சொத்து முழுவதையும் நான் உங்களுக்கு அளித்துவிடுகிறேன். நான் இறந்த பிறகு என் உயிலையொட்டிய விஷயங்களை நிறைவேற்றி வையுங்கள்” என்று கூறினாள்.

அன்னை சிரித்தபடியே, “நீ எப்போது இறந்து போகப் போகிறாய்?” என்று அவளைக் கேட்டார். பிறகு திடீரென்று அன்னை ஆழ்ந்த கருத்துடன் அவளுடைய முட்டாள்தனமான எண்ணங்களுக்காக அவளைக் கடிந்து கொண்டார். மூளைக்கொதிப்பு, சோம்பலான வாழ்க்கை இவை காரணமாகவே இத்தகைய எண்ணங்கள் எழுந்தனவென்று அன்னை கூறினாள்.

பிறகு புன்சிரிப்புடன் அன்னை என்னை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினாள்: “குழந்தாய், குருதேவரின் புரிந்து கொள்ள இயலாத லீலையைப் பார்த்தாயா? எனது சொந்த உறவினர்களையே பார். என்னைச் சுற்றியுள்ள வெறும் கூட்டத்தைப் பார்! ஒருத்தி ஏற்கனவே பைத்தியமாகி விட்டாள்; இவளும் கூடப் பைத்தியமாகும் நிலையை நெருங்கி வருகிறாள். மூன்றாமவளையும் தான் பாரேன்! அவளைப் பயிற்றுவிப்பதற்கு நான் எவ்வளவு கவனமாக உழைத்தேன்! ஆனால் எல்லாமே பயன் இல்லாமல் போயின. புத்தி என்பது சிறிதுகூட அவளிடம் இல்லை. அதோ பார். அவள் வாயில் மண்டபத்தில் நின்றுகொண்டு, ஓரத்தில் உள்ள சட்டத்தின்மீது சாய்ந்தவளாய்த் தன் கணவரின் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கியிருக்கிறாள்.

அதோ சங்கீதம் நடைபெறுகிறதே, அந்த வீட்டிற்குள் தன் கணவன் நுழைந்து விடுவானே என்று அவள் பயப்படுகிறாள். இரவும் பகலும் கணவனைத் தன் பார்வையிலேயே வைத்திருப்பதற்கு அவள் முயன்று வருகிறாள். என்ன அசாதாரணமான பந்தம் பார்த்தாயா! இவள் இவ்வளவு தூரம் பந்தப்பட்டுப் போவாள் என்று நான் கனவிலும் நினைத்ததில்லை.”

இதன் பிறகு அன்னையின் உறவினளாகிய அந்தப் பெண் துன்பம் நிறைந்த தோற்றத்துடன் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றாள். அன்னையும் படுக்கையின் மீது படுத்துக் கொண்டார்.

அன்னை : குழந்தாய், இந்த மனிதப் பிறவியைப் பெறுவதற்கு நீ மிகவும் புண்ணியம் செய்திருக்கிறாய். கடவுளிடம் ஆழ்ந்து பக்தி செலுத்து. ஒவ்வொருவரும் சாதனைகளை மேற்கொண்டு கடுமையாக உழைக்க வேண்டும். முயற்சியே செய்யாமல் எதையேனும் ஒன்றை எப்படிப் பெற முடியும்? ஒரு நாளில் மிகவும் மும்முரமாகப் பல வேலைகளில் ஈடுபடுவதற்கிடையிலும் கூடப் பிரார்த்தனைக்காக ஒரு சிறிது நேரத்தை ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும்.

நான் தட்சிணேசுவரத்தில் இருந்தபோது மிகவும் மும்முரமாக வேலை செய்வது வழக்கம் என்றாலும் பிரார்த்தனையும் தியானமும் செய்து வந்தேன். மனக்கவலை மிகுந்திருப்பதாகக் குறைகூறும் என் தம்பி மனைவியும் அவ்விதம் செய்யட்டுமே. காலையில் மூன்று மணிக்கு அவள் படுக்கையை விட்டு எழுந்து என் அறைக்கு அருகிலுள்ள வராந்தாவில் அமர்ந்து தியானம் செய்யட்டும். பிறகும் மனக்கவலை ஏதாவது அளிடம் இருக்கிறதா என்பதைப் பார்ப்போம். ஆனால் அவள் இவ்விதம் செய்யமாட்டாள். தனது துன்பங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு மட்டும் இருப்பாள்! அவளுடைய மனக்கவலைதான் என்ன? குழந்தாய், மனக்கவலை என்பது என்றால் என்பதையே நான்

அந்நாளில் அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் இப்போதோ எனது உறவினர்களின் பொருட்டு இரவும் பகலும் நான் துன்பப் படுகிறேன். இந்தத் தம்பி மனைவி எங்கள் குடும்பத்திற்கு வந்த சமயம் மிகவும் துரதிர்ஷ்ட வேளையாக இருந்தது. அவள் பெண்ணாகிய ராதுவை வளர்ப்பதற்கு நான் செய்யும் முயற்சிகளே என்னுடைய எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் காரணமாகும். அவர்கள் அனைவருமே இங்கிருந்து போகட்டும். அவர்களுள் ஒருவருமே எனக்கு வேண்டாம். இந்தச் சிறுமிகளைப் பார். நான் சொல்வதை அவர்கள் கேட்பதே கிடையாது. சுத்தமாகக் கீழ்ப்படியாத பெண்கள்!

கோலாப்மா : அவர்கள் தங்கள் உடலைத்தான் எப்படி அலங்கரித்துக் கொள்கிறார்கள் பார்! இவ்விதம் செய்வதன் மூலம்தான் தங்கள் கணவனின் அன்பைப் பெற முடியும் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

அன்னை : ஆ! குருதேவர் எவ்வளவு அன்புடன் என்னை நடத்தினார்! என் மனம் புண்படும் வகையில் ஒரு வார்த்தைகூட அவர் ஒருநாளும் சொன்னது கிடையாது. 'ஒருவர் எப்போதும் சுறுசுறுப்புடன் வேலையில் ஈடுபட வேண்டும். ஒருபோதும் வேலையின்றிச் சும்மா இருக்கவே கூடாது. ஏனென்றால் சோம்பலாக இருக்கும்போதுதான் பல்வேறு கெட்ட எண்ணங்களெல்லாம் மனத்தில் முளைத்தெழுகின்றன' என்று அவர் என்னிடம் கூறுவார். குழந்தாய், இந்த மனம் மதயானையைப் போன்றது. அது வாயுவேகத்துடன் பறக்கிறது. ஆதலால் ஒருவர் எப்போதும் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். கடவுளை அறிவதற்காகக் கடுமையாக உழைக்க வேண்டும்.

இந்தச் சமயத்தில் அன்னையின் தம்பி மகளான மாகுதன் குழந்தையைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு அறைக்குள் வந்து, "அம்மா, நான் என்ன செய்வேன்? இவன் தூங்கவே மாட்டேனென்கிறான்" என்று சொல்லிச் சிறுவனை அங்கேயே விட்டுச் சென்றான். "இந்தக்

குழந்தை சத்வ குணம் உடையது. ஆதலால் அது தூங்கவில்லை” என்று அன்னை கூறினார்.

பருக்களின் வலியால் அன்னை மிகவும் துன்பப்பட்டு வந்தார். அன்னையின் சொற்படி நான் மருந்தெண்ணையை அவருக்குத் தேய்த்து விட்டேன்.

ஒரு நாள் அன்னை தமது வீட்டின் வடக்கு வராந்தாவில் மாடியில் உட்கார்ந்திருந்தார். பருக்கள் காரணமாக அவர் மிகவும் துன்பப்பட்டு வந்தார். பல நாட்களாகப் பருக்கள் தொடர்ந்து இருந்து வந்தன. தம்மைத் தொட்ட பல பக்தர்களின் பாவங்கள் வந்து சேர்ந்திருப்பதால் அவ்விதம் பருக்கள் தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றன என்று அவர் கருதினார்.

செப்டம்பர் 28, 1918

காலை நேரத்தில் நான் உத்போதன் காரியாலயத் திற்குச் சென்றேன். பூஜைக்காக அன்னை பழங்களின் தோலை நீக்கிக்கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்டதுமே அவர், “நீ இங்கு வந்திருப்பதில் நான் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இன்று போதன் திருநாள். (துர்க்கா பூஜை ஆரம்பிப்பதற்கு முந்திய தினம் போதன் எனப்படும். அன்றைய தினம் போதன் என்பதை நான் முற்றிலும் மறந்தே போனேன்.) குருதேவரின் வழிபாட்டிற்காக இந்த மலர்களை எடுத்து வை. பழத்தட்டை இந்தப் புறமாக வை” என்று கூறினார். அவர் கூறிய படியே நான் செய்தேன்.

பிறகு அன்னையின் முடியை வாரினேன். அவர் தலையை வாரிவிடும்போது முடிகள் பல உதிர்ந்துவிட்டன. “இதோ, முடிகள் இருக்கின்றன. இவற்றை நீ வைத்திரு” என்றார் அன்னை. நான் உண்மையிலேயே பேறு பெற்றவளாக அன்னை உணர்ந்தேன். அன்னையின் முடிகள் சிலவற்றைப் பெற வேண்டுமென்று முன்னமேயே நான் பெரிதும் ஆவல் கொண்டிருந்தேன்.

பிரபல மருத்துவரான சியாமதாஸ் கவிராஜ் என்பவர் ராதுவின் உடல்நலத்தைப் பரிசோதிக்க வந்

தார். மருத்துவப் பரிசோதனை முடிந்ததும் மருத்துவரை வணங்குமாறு அன்னை ராதுவிடம் கூறினார். ராதுவும் அவ்விதமே செய்தாள். மருத்துவர் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றதும் யாரோ ஒருவர், “இந்த மருத்துவர் பிராமணரா?” என்று வினவினார்.

அன்னை : இல்லை. அவர் வைத்திய ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்.

பக்தர் : அப்படியானால் அவர் முன் வணங்கும்படி ராதுவை ஏன் பணித்தீர்கள்?

அன்னை : ஏன் அவ்விதம் நான் செய்யக் கூடாது? அந்த மருத்துவர் அறிவு மிக்கவர். அவர் ஒரு பிராமணருக்குச் சமமானவரே. அவர் முன் அடி பணியாமல் பின் யார் முன்தான் அடிபணிவது? நீ என்ன சொல்கிறாய்?

செப்டம்பர் 30, 1918

இன்று மகாஷ்டமி, புண்ணியதினம். அதிகாலையில் நானும் எனது சகோதரியும் உத்போதன் காரியாலயத்திற்கு வந்தோம். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சில பக்தர்கள் மலர்கள் கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் அன்னையை வணங்கிவிட்டுக் குளிப்பதற்குக் கங்கை சென்றனர்.

அன்னை என்னிடம், “இன்று நீ இங்கு தங்கியிருப்பாயா? இன்று மகாஷ்டமி, துர்க்கா பூஜையின் இரண்டாவது நாள்” என்றார். நான் அன்று அங்கேயே தங்கியிருக்கப் போவதாகச் சொன்னேன்.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு சரத் மகராஜ் அன்னையை வணங்குவதற்காக அங்கு வந்தார். நாங்கள் அடுத்த அறைக்கு நகர்ந்தோம். அன்னை தமது பாதங்களைத் தரையின்மீது வைத்து படுக்கையின்மீது உட்கார்ந்திருந்தார். பக்தர்கள் பலர் அங்கு வந்து அன்னையை வணங்கினர்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு மாகு முதலிய பக்தைகளுடன் நாங்கள் கங்கையில் நீராடச் சென்றோம். அன்னை

வீட்டிலேயே குளிக்கப் போவதாகக் கூறினார். வாத நோய் காரணமாகத் தினந்தோறும் கங்கைக்கு நீராடச் செல்வது அன்னைக்கு முடியாமல் இருந்தது.

நீராடி வந்த பிறகு பக்தைகள் பலர் அன்னையை வழி படுவதைக் கண்டோம். அவர்களுள் பலர் அன்னைக்குக் காணிக்கையாகப் புதுத் துணிகள் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். அன்னையைப் பூஜித்த பிறகு, காளி கட்டத்தில் காளியின் திருவுருவிற்குச் செய்வதைப் போல அந்த பக்தைகள் புதுத்துணிகளை அன்னைக்குச் சமர்ப்பித்தனர். பிறகு அன்னை அந்தத் துணிகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து அப்புறம் வைத்தார். சில பக்தைகளிடம் 'இது நல்ல துணி' என்று கூறுவார்.

பிரம்மசாரி ஒருவர் அறைக்குள் வந்து பக்தர்கள் அன்னையை வணங்குவதற்கு அங்கு வரப்போவதாகத் தெரிவித்தார். எப்படிப்பட்டக் கண்கொள்ளாக் காட்சி அது! மலர்கள், முற்றிலும் மலர்ந்த தாமரைகள், வில்வதளம் ஆகியவற்றைக் கைகளில் ஏந்தியவர்களாக அந்த பக்தர்கள் ஒருவரின் ஒருவராக உள்ளே வந்து, அன்னைக்குப் பூஜையும் நமஸ்காரமும் செய்து விட்டுத் திரும்பினர். இவ்விதம் சிறிது நேரம் கழிந்தது. பலராமின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அங்கு வந்து அன்னையை வழிபட்டனர்.

அனைவருக்கும் கடைசியாக நான் அன்னையை வணங்கச் சென்றேன். வழிபாடு முடிந்ததும் நான் ஒரு புடவையைச் சமர்ப்பித்தேன். அப்போது அன்னை திடீரென்று, 'இன்று நான் புதிய புடவை உடுத்தவேண்டுமாதலால் இதையே உடுத்திக் கொள்கிறேன்' என்று கூறினார். உடனே நான் அளித்தப் புடவையைத் தரித்துக் கொண்டார். இதைக் கண்டதும் என் கண்களில் நீர் நிறைந்தது. நான் கொடுத்தத் துணி மிகவும் சாதாரண ஒரு துணியே. விலையுயர்ந்த புடவைகள் எத்தனை எத்தனையோ அவரைச் சுற்றிலும் கிடந்தன; நான் அன்னையின் ஏழைப் பெண் அல்லவா? அன்னையின் அளவுக்கு

மீறிய அன்பு காரணமாக எனக்கு நாணம் உண்டாயிற்று. “இந்தப் புடவையின் கரை எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது! பார்” என்று அன்னை கூறினார்.

காவி உடை தரித்த பெண் ஒருத்தி அன்னையைப் பூஜித்து விட்டு அன்னையின் பாதங்களுக்கு அருகில் இரண்டு ரூபாய்களைச் சமர்ப்பித்தாள். “நன்றாக இருக்கிறது! நீங்கள் ஏன் இப்படிச் செய்ய வேண்டும்? நீங்கள் இப்போது காஷாய உடை தரித்திருக்கிறீர்கள்; உங்கள் கையில் ருத்ராക്ഷம் கட்டியிருக்கிறீர்கள்” என்று அன்னை சொன்னார். அந்தப் பெண்மணியின் குருவைப் பற்றி அன்னை கேட்டபோது அவள் தான் தீட்சையே பெறவில்லை என்று பதில் கூறினாள். “தீட்சையே பெறாமலும் ஞானம் எதுவுமே இல்லாமலும் இந்தப் புனிதமான ஆடையை நீங்கள் தரித்திருக்கிறீர்களே! இது சரியல்ல. நீங்கள் தரித்துள்ள ஆடை மிகவும் புனிதமானது. கைகூப்பி உங்களை நான் வணங்க வன்றோ இருந்தேன்! எல்லோரும் உங்கள் பாதங்களில் வணங்குவார்கள். இதை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு நீங்கள் சக்தியைப் பெற வேண்டும்” என்று அன்னை கூறவும், அந்தப் பெண் “உங்களிடம் நான் தீட்சை பெற விரும்புகிறேன்” என்றாள்.

அன்னை : அது எப்படி முடியும்?

ஆனால் அந்தப் பெண்மணியோ பிடிவாதமாக இருந்தாள். கோலாப்மாவும் அந்தப் பெண்ணின் வேண்டுகோளை ஆதரித்துப் பேசினார். அன்னையும் ஓரளவு இணங்குவது போலத் தோன்றினார். “அதைப் பற்றி யோசிப்போம்” என்று அன்னை கூறினார்.

தமது ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்த சிறுமிகளை அழைத்துக் கொண்டு கௌரிமா வந்தார். அவர்கள் அனைவரும் அன்னையை வழிபட்ட பிறகு, பிரசாதம் உட்கொண்டு திரும்பினர்.

பூஜை அறையில் வழிபாட்டை முடித்த பிறகு விலாஸ் மகராஜ் என்பவர் அன்னையிருந்த இடத்திற்கு

வந்தார். அவர் அன்னையிடம், “அம்மா, இன்று குருதேவர் நைவேத்தியத்தை ஏற்றுக் கொண்டாரா என்பது எனக்குத் தெரியாது. காற்றில் மிதந்து வந்த அசுத்தமான ஓர் இலை உணவின்மீது விழுந்து விட்டது. அவ்விதம் ஏன் ஏற்பட வேண்டும்? பல பக்தர்கள் நைவேத்தியப் பொருள்களை வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்தார்கள். நடந்தது என்ன என்பது எனக்குத் தெரியாது” என்று மெதுவாகக் கூறினார். ‘நைவேத்தியத்தின்மீது கங்கை நீரைத் தெளித்தாயா?’ என்று அன்னை வினவினார். ‘ஆம்’ என்று அவர் பதில் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். இந்த விஷயத்தைக் கேட்டதும் என் மனம் சங்கடப்பட்டது.

அன்னையின் வழிபாடு அதே முறையில் நடைபெற்று வந்தது. மலர்கள், வில்வதளங்கள் ஆகிய வற்றாலான ஒரு குவியலை அப்புறப் படுத்தியவுடனேயே அவரது பாதங்களின் அருகில் மற்றொரு புதிய குவியல் குவிந்தது.

நடுப்பகல் பூஜை நடைபெற வேண்டிய சமயத்தில் மிகவும் நீண்ட தொலைவிலுள்ள இடங்களிலிருந்து அன்னையை வழிபடும் நோக்கத்துடன் ஆண்களும் பெண்களும் கலந்த ஒரு கூட்டம் வந்தது. அந்தக் கூட்டத்தினர் மிகவும் ஏழைகள். அவர்களிடம் இருந்ததெல்லாம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு துணி மட்டும் தான், அதுவே அவர்களுடைய எல்லா உடைமையும் ஆகும். கல்கத்தாவுக்கு வருவதற்கு உரிய பிரயாணச் செலவையும் அவர்கள் யாசித்துப் பெற்றிருந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பக்தர் அன்னையுடன் தனிமையில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய உரையாடல் ஒரு முடிவுக்கு வராமல், தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. நடுப்பகல் பூஜைக்கு உரிய காலம் கடந்து கொண்டிருந்தது. அன்னையே அந்தப் பூஜையைச் செய்தாக வேண்டியிருந்தது. உத்போதன் காரியாலயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வருத்தம் கொண்ட

னர். அவர்களுள் ஒருவர் கண்டிப்பான குரலில் அந்த பக்தரிடம், “நீங்கள் இன்னும் ஏதாவது சொல்ல வேண்டியிருந்தால், மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்து துறவிகளிடம் பேசலாம்” என்று தெரிவித்தார்.

ஆனால் அன்னையோ சற்று உறுதியான குரலிலேயே, “காலம் கடந்தால் பாதகமில்லை. அவர்கள் சொல்ல இருப்பதை நான் கேட்டே ஆக வேண்டும்” என்று கூறினார். மிகுந்த பொறுமையுடன் அவர் அந்த பக்தர் கூறியதற்குச் செவிசாய்த்து வந்தார். மெதுவான குரலில் அன்னை அவருக்குச் சில அறிவுரைகள் கூறினார். பிறகு அந்த பக்தரின் மனைவியையும் அவர் தம்மிடம் அழைத்துக் கொண்டார். அவர்கள் தங்கள் கனவில் ஏதோ அனுபவத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் ஊகித்தோம். ஏதோ புனித மந்திரத்தை அவர்கள் கனவில் பெற்றிருந்தார்கள் என்ற விஷயம் பின்னால் எங்களுக்குத் தெரிய வந்தது.

சுமார் ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் அன்னையிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனர்! “ஆகா! இவர்கள் மிகவும் ஏழைகள். மிகுந்த சிரமத்தின் பேரில் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள்” என்று அன்னை குறிப்பிட்டார்.

நடுப்பகல் பூஜை முடிந்த பிறகு நாங்கள் உணவு உட்கொண்டோம். பிறகு அன்னை சிறிது ஓய்வுகொள்ள விரும்பினார். ஆதலால் நாங்கள் பக்கத்திலிருந்த அறைக்குச் சென்று தங்கினோம்.

பிற்பகல் நான்கு மணி ஆயிற்று. பூஜையறையில் வழிபாடு முடிந்த பிறகு, ராஷ்பிஹாரி மகராஜ், “ஓர் ஐரோப்பியப் பெண் உங்களைத் தரிசிப்பதற்காக வந்திருக்கிறாள். அவள் நீண்ட நேரமாகக் காத்திருக்கிறாள்” என்று தெரிவித்தார். அந்தப் பெண்மணியைத் தம்மிடம் அழைத்து வரும்படி அன்னை அவரிடம் கூறினார்.

ஐரோப்பியப் பெண் அன்னையின் முன் வந்து வணங்கியதும், கைகுலுக்குபவர்கள் செய்வதைப் போல

அன்னை அவளுடைய கரத்தைப் பற்றினார். 'காலத்திற்கும் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் ஏற்ப நடந்து கொள்ள வேண்டும்' என்ற குருதேவரின் உபதேசத்தை அன்னையின் இந்தச் செய்கை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்தது. பிறகு அந்தப் பெண்மணியின் முகவாய்க் கட்டையைத் தொட்டு அன்னை முகர்ந்தார்.

அந்த ஐரோப்பியப் பெண்ணுக்கு வங்காள மொழி தெரிந்திருந்தது. "என் வருகையால் உங்களுக்கு நான் சிரமம் உண்டுபண்ணவில்லை என்று நம்புகிறேன். தங்களைத் தரிசிப்பதற்காக நான் கீழ்க்கட்டில் நீண்ட நேரமாகக் காத்திருந்தேன். நான் பெரிய கஷ்டத்திற்குள்ளாகியிருக்கிறேன். என்னுடைய ஒரே மகள், மிகவும் நல்ல பெண், அபாயகரமாக நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறாள். ஆதலால் உங்களுடைய ஆதரவையும் ஆசிரியையும் கோருவதற்காக நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். அந்தப் பெண் குணமடையுமாறு அவளுக்கு அருள் செய்யுங்கள். அவள் மிகவும் நல்லவள். நான் அவளைப் புகழ்ந்து சொல்வதற்குக் காரணம் எங்களிடையே இந்நாளில் நல்ல பெண் ஒருத்தியைக் காண்பதே மிகவும் அரிதாக இருக்கிறது என்பதுதான். பெண்களில் பலர் கெட்டவர்களாகவும் தீய உள்ளம் படைத்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்று நான் உறுதியாகச் சொல்வேன். ஆனால் என் மகளோ இதற்கு முற்றிலும் மாறான இயல்புடையவள். தயவு செய்து அவளுக்குக் கருணை புரியுங்கள்" என்று கூறினாள்.

அன்னை : உங்கள் பெண்ணுக்காக நான் பிரார்த்தனை செய்கிறேன். அவளது நோய் நீங்கிவிடும்.

அன்னை அளித்த இந்த உறுதிமொழியினால் அந்த ஐரோப்பியப் பெண்ணுக்கு மிகவும் தைரியம் பிறந்தது. "அவளது நோய் நீங்கிவிடும் என்று தாங்கள் சொல்லும்போது நிச்சயம் அவளுடைய நோய் நீங்கிவிடும். அதைப் பற்றியச் சந்தேகமே இல்லை" என்று

அந்தப் பெண்மணி கூறினாள். பெரும் நம்பிக்கையோடும் அழுத்தம் திருத்தமாகவும் அவள் இந்த மொழிகளை மூன்று முறை கூறினாள். அன்னையும் அன்பான பார்வையுடன் கோலாப்மாவிடம், “பூஜா பீடத்திலுள்ள ஒரு மலரை இவருக்குக் கொடுங்கள். ஒரு தாமரை மலரை எடுத்து வாருங்கள்” என்று சொன்னாள்.

கோலாப்மாவும் புனிதமான ஒரு வில்வதளத்துடன் ஒரு தாமரை மலரையும் கொண்டு வந்தார். அன்னை தாமரை மலரைத் தமது கையில் எடுத்துக்கொண்டு சில நிமிடங்கள் கண்மூடியிருந்தார். பிறகு அவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் திருவுருவத்தை ஆவலுடன் நோக்கிவிட்டு மலரை அவரிடம் கொடுத்தார். “இதைக்கொண்டு உங்கள் மகளின் தலையைத் தொடுங்கள்” என்றும் கூறினார். அந்தப் பெண்ணும் கூப்பியக் கைகளுடன் மலரை ஏற்றுக்கொண்டு அன்னையின் முன் வணங்கினாள். “அதன் பிறகு இந்த மலரை என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

கோலாப்மா : மலர் உலர்ந்து போனதும் அதைக் கங்கையில் எறிந்துவிடுங்கள்.

ஐரோப்பிய பெண் : இல்லை, இல்லை. இது பகவானுக்குச் சொந்தமானது. அதை நான் அப்படி எறிந்துவிட முடியாது. புதிய துணியால் ஒரு பை செய்து அதில் அந்த மலரை வைத்துக் காப்பாற்றுவேன். ஒவ்வொரு நாளும் அதைக் கொண்டு என் மகளுடைய தலையையும் உடலையும் தொடுவேன்.

அன்னை : மிகவும் சரி, அவ்விதமே செய்யுங்கள்.

ஐரோப்பியப் பெண் : மிகவும் உயர்ந்த உண்மைப் பொருளாக உள்ளவர் இறைவனே. கடவுள் நிச்சயம் இருக்கிறார். உங்களிடம் நான் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சில நாட்களுக்கு முன்னால் என்னுடைய குழந்தைக்குக் காய்ச்சல் வந்தது. அந்தக் குழந்தை படுத்தப் படுக்கையாக இருந்தது.

நான் மனப்பூர்வமாகவும் மிகுந்த ஆர்வத்தோடும் கடவுளிடம், “பகவானே! நீங்கள் இருப்பது உண்மை தான் என்று நான் உணர்கிறேன். ஆனால் அதற்கு நடைமுறையில் கண்கூடாகச் சாட்சி ஒன்றை விரும்புகிறேன்” என்று பிரார்த்தித்தேன்; அமுதேன். அவ்விதம் அமுது பிரார்த்தித்துக் கொண்டே என் கைக்குட்டையை மேஜையின்மீது வைத்தேன். நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு அதன் மடிப்புகளுக்கு இடையில் மூன்று குச்சிகள் இருந்ததைக் கண்டு வியப்புற்றேன். அந்த மூன்று குச்சிகளையும் கொண்டு மூன்று தடவை குழந்தையின் உடலை மெதுவாகத் தொட்டேன். மிக விரைவிலேயே குழந்தைக்குக் காய்ச்சல் நீங்கி குணம் கண்டது.

இந்த நிகழ்ச்சியைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அந்தப் பெண்ணின் கன்னங்களின் வழியாக கண்ணீர் துளிகள் வழிந்தோடின. ‘உங்களுடைய அருமையான நேரத்தை அதிகமாக நான் வீணாக்கிவிட்டேன். தயவுசெய்து என்னை மன்னியுங்கள்’ என்று அவள் கூறினாள். ‘அப்படி ஒன்றுமில்லை. உங்களுடன் பேசுவதில் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியே அடைகிறேன். செவ்வாய்க்கிழமை மீண்டும் இங்கு வாருங்கள்’ என்று அன்னை கூறினாள். அந்தப் பெண் அன்னையை வணங்கி விட்டு விடைபெற்றுச் சென்றாள்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு நான் அன்னையிடம் சென்றபோது அந்த ஐரோப்பியப் பெண் செவ்வாயன்று அன்னையைக் காண வந்திருந்தாள் என்று அறிந்தேன். அன்னை அவளிடம் விசேஷ அன்பு காட்டி தீட்சையும் கொடுத்திருந்தார். அந்தப் பெண்ணும் நோய் நீங்கிக் குணம் பெற்றாள்.

மார்ச் 24, 1920

கிராமமாகிய ஜெயராம்பாடியில் இருந்த தமது வீட்டிற்குச் சென்று அன்னை தங்கியிருந்தார். சுமார் ஒரு வருடத்துக்குப் பிறகு, இளவேனிற் காலத்தில் அவர்

கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பி வந்தார். நீண்ட காலமாக மலேரியா சுரத்தில் வசப்பட்டிருந்ததால் அவரது உடல் நலம் வெகுவாகப் பாதிக்கப் பட்டிருந்தது.

நான் அன்னையின் முன் பணிந்தேன். என் தலைமீது தமது கையை வைத்து அவர் என்னை ஆசீர்வதித்தார். எனது உடல் நலம் எப்படி இருந்தது என்று அவர் விசாரித்தார். அவருடைய செலவிற்காக நான் ஒரு சிறு காணிக்கையை அவருக்குச் செலுத்தினேன். அதை ஏற்றுக் கொண்டார். மிகவும் மெலிந்து போயிருந்த அவருடைய உடலைக் கண்டு நான் பேசுந்திறனே அற்றுப் போனேன். ஆவலுடன் நான் அன்னையின் முகத்தை நோக்கி, ‘ஆகா! இவருடைய உடல் இந்த அளவுக்குப் பலவீனமாகவும் வெளுத்துப்போயும் இருக்கிறதே!’ என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

எனது சகோதரியின் வேலைக்காரி என்னுடன் வந்திருந்தாள். அவள் அன்னையின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்காரம் செய்யப் போனாள். ஆனால் அன்னையோ அவளிடம், ‘‘தூரத்திலிருந்தே நீ வணங்கலாம்’’ என்று கூறினார். வேலைக்காரியும் வாசற்படியினருகிலிருந்தே வணங்கிவிட்டுச் சென்றாள்.

அன்னை மிகவும் பலவீனமாக இருந்தார். ஒரு வார்த்தை பேசுவதற்கும்கூட அவர் மிகவும் சிரமப்பட்டார். நான் தரையில் அமர்ந்திருந்தேன். இதற்கிடையில் ராஷ்பிஹாரி மகராஷ் அங்கு வந்து அன்னையிடம் அதிகமாகப் பேச வேண்டாம் என்று என்னிடம் கூறினார். ஆனால் சில வேளைகளில் அன்னையே பல்வேறு விஷயங்களைக் குறித்து என்னை வினவி வந்தார். நானும் மிகவும் சுருக்கமாகவே அவருக்குப் பதில் கூறிவந்தேன்.

பிறகு ராது தனது குழந்தையுடன் அங்கு வந்தாள். நான் அந்தப் பையனை என் கைகளில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அவனுக்கு ஒரு சிறு நன்கொடையைத் தந்தேன். அவன் அதை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது

என்று ராது, வற்புறுத்தினாள். “ராது, இதென்ன! அவள் உன் சகோதரிதானே! அவ்வளவு அன்புடன் அவள் தரும்போது அந்த நன்கொடையை நீ ஏன் ஏற்கக் கூடாது?” என்று அன்னை கூறினாள். பிறகு அன்னை தாமே அந்தப் பணத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்.

குழந்தையின் தாயும் பாட்டியும் செய்யும் அசட்டை காரணமாக குழந்தைத் துன்பப் படுவதற்காக அன்னை மிகவும் வருத்தப் பட்டார். ராதுவோ புண்படுத்தும் வகையில் மறுத்துப் பேசி வந்தாள். “இவளுடன் பேசுவதில் பயனில்லை” என்று சொல்லி அன்னையும் பேசாமலிருந்தார்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சரளாவும் மற்றும் சில பக்தைகளும் அன்னையைத் தரிசிக்க அங்கு வந்தனர். அன்னை படுக்கையின்மீது படுத்திருந்தார். வந்தவர்களுடன் அவர் உரையாட ஆரம்பித்தார்.

மார்ச் 30, 1920

ஐந்தாறு நாட்களுக்குப் பிறகு அன்னையைத் தரிசிப்பதற்காகச் சென்றேன். கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாக அன்னைக்குக் காய்ச்சல் இல்லாமலிருந்தது. ஆனால் ராதுவின் பொருட்டும் தன்னுடைய சிறிய குழந்தையைக் கவனித்துக்கொள்ள அவள் திறமையற்றிருப்பதை உத்தேசித்தும் அன்னை மிகவும் மன வருத்தம் கொண்டிருந்தார். மேலும் இன்று ராதுவின் கை ஓர் இரும்புச் சட்டத்தின் மீது இடித்துக் கொண்டு விட்டது. வீக்கமடைந்த அவளது கை, விளக்கெண்ணெயில் நனைத்த அழுக்கடைந்த ஒரு துணியால் கட்டப்பட்டிருந்தது. அன்னையின் உடல்நலனைப் பரிசோதிக்க வந்திருந்த டாக்டர் கஞ்சிலால் என்பவரை ஆலோசனை கேட்பதற்காக ராது அன்னையின் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். ராதுவின் கைக்கு மருந்திட்டுச் சரியாகக் கட்டுப்போட்ட பிறகு, அன்னை தமது படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டார். பின்னர் தமது பாதங்களைத் தேய்த்து விடுமாறு என்னிடம் கூறி

னார். அவ்விதம் நான் தேய்க்கும்போது, நான் அன்னை யிடம் ஒரு விஷயத்தைக் கேட்கலாமா என்றும், அது அவருக்கு சிரமமாக இருக்குமா என்றும் கேட்டேன்.

அன்னை : இல்லவே இல்லை, மனத்தில் இருப்பதை நீ தாராளமாக என்னிடம் கேட்கலாம்.

எனக்கு ஏற்பட்ட ஓர் ஆன்மீக அனுபவத்தைப் பற்றி நான் அன்னையிடம் தெரிவித்தேன். அதைக் கேட்டதும் அன்னை, “என் மகளே! ஒவ்வொரு நாளும் அப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க முடியுமா? எல்லாம் உண்மையே, எதுவும் பொய்யல்ல. குருதேவரே அனைத்தும். பிரகிருதியும் அவரே, புருஷனும் அவரே, அவர் மூலமாக நீ எல்லாவற்றையுமே பெறுவாய்” என்று கூறினார்.

சிஷ்யை : அம்மா, ஒரு நாள் ஆழ்ந்த மன ஒருமைப்பாட்டுடன் ஜபம் செய்து கொண்டிருந்த போது எனக்குத் தெரியாமலேயே நீண்ட நேரம் கழிந்து விட்டது. ஆகவே தங்களின் போதனையையொட்டி ஆத்மசாதனையில் நான் செய்ய வேண்டியிருந்த மற்ற அம்சங்களைச் செய்து முடிக்காமலேயே, எனது வீட்டுக் கடமைகளைக் கவனிக்கும் பொருட்டு எழுந்துவிட நேர்ந்தது. அவ்விதம் செய்தது குற்றமாகுமா?

அன்னை : இல்லை, இல்லை. அதில் தவறு ஒன்று மில்லை.

சிஷ்யை : நள்ளிரவில் தியானம் செய்யும்போது ஓர் (யோக) ஒலியைத் தாம் கேட்பதாக என்னிடம் ஒருவர் கூறினார். பொதுவாக, உடலின் வலது பக்கத் திலிருந்து அது வருவதாகவே அவர் உணருகிறார். சில சமயங்களில், (இன்னும் கீழான நிலையில் மனம் வேலை செய்யும் போது) அது இடது பக்கத்திலிருந்து வருகிறதாம்.

அன்னை (சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டு) : உண்மையிலேயே அந்த ஒலி வலது பக்கத்திலிருந்து தான் வருகிறது. உடல் உணர்ச்சி இருக்கும்போது மட்டுமே

அது இடது புறத்திலிருந்து வருகிறது. குண்டலினி சக்தி விழித்தெழும்போது இந்தச் சம்பவங்கள் நிகழ்கின்றன. வலது புறத்திலிருந்து வருவதே உண்மையான ஒலி. நாளடைவில் மனமே குருவாகிறது. முழு அளவிலான மன ஒருமைப்பாட்டுடன் இரண்டு நிமிடங்களாவது பகவானைப் பிரார்த்தித்து அவரைத் தியானிப்பது என்பது, மனம் அலைபாய்ந்தபடியே நீண்ட நேரம் அவ்விதம் செய்வதைவிடச் சிறந்தது.

அன்னையின் உடல்நலம் சரியாக இல்லாததால் 'உடல் உணர்ச்சி' என்னும் கருத்தைக் குறித்து அவரிடம் விளக்கம் கேட்பதற்கு எனக்கு மனம் வரவில்லை.

நான் விடைபெற்றுச் செல்ல இருந்தேன். உடனே அன்னை தலையணையிலிருந்து தலையை நிமிர்த்தி, "சரி, என் மகளே! இதோ தலையை நிமிர்த்திக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்றார். படுத்திருக்கும் ஒருவரை வணங்கக் கூடாது என்பது வழக்கமாதலால் அன்னை அவ்விதம் செய்தார்.

நான் அன்னையின் முன் வணங்கியபோது அவர், "மீண்டும் வா, மாலை நேரத்தில் மேலும் சிறிது சீக்கிரமாகவே வருவாயாக. இன்னும் சிறிது முன்னதாகவே உனது வீட்டுக் கடமைகளை முடித்துவிட்டு வர முடியாதா?" என்று கேட்டார்.

பிறகு எனது நலனைக் குறித்துப் பிரார்த்தனையாக துர்க்கையின் நாமத்தை உச்சரித்தபடி அவர் எனக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார். நான் தாழ்வாரத்திற்கு வந்த பிறகும் கூட அன்னை கருணை நிறைந்த குரலில் துர்க்கையின் திருநாமத்தை உச்சரித்தது என் காதில் விழுந்தது. என்ன அளவுக்கு மீறிய அன்பு! அன்னையின் அருகில் இருக்கும்வரையிலும் லௌகீக வாழ்க்கையின் துன்பங்கள், துயரங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் நாம் மறந்தே விடுகிறோம்.

அன்னையின் நோய் குணமடைவதற்கு உரிய அடை

யாளம் எதுவும் காணப்படவில்லை. அவரது உடலில் பலவீனம் அதிகரித்து வந்தது. ஒரு நாள் பிற்பகலில் நான் அவரைக் காணச் சென்றேன். மாலை நேரத்தில் உடல் சுத்தி செய்து கொள்வதற்காக அவர் வெளியே செல்ல இருந்தார். எழுந்திருப்பதற்கு உதவி செய்யும்படி அவர் என்னிடம் கூறினார். “அடிக்கடி எனக்கு சுரம் வருகிறது. மேலும் உடலும் வெகுவாக பலவீனப்பட்டு விட்டது” என்றார் அவர்.

மார்ச் 14, 1920

மாலை தீபாராதனை முடிந்துவிட்டது. அன்னைக்குக் காய்ச்சல் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. ராஷ்பிஹாரி மகராஜ் அன்னையின் கைகளையும் பிரம்மசாரி வரதர் அன்னையின் பாதங்களையும் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அன்னையின் உடல் வெப்பத்தைக் கணக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கண்களை மூடியபடி அன்னை படுத்திருந்தார்.

நான் அன்னையின் அருகில் நின்றேன். “அங்கிருப்பது யார்?” என்று அன்னை ஒரு தடவை வினவினார். தாழ்ந்த குரலில் ராஷ்பிஹாரி மகராஜ் அவருக்கு பதில் கூறினார். அன்னையின் உடல் வெப்பம் 100.1 டிகிரி இருந்தது என்று கேள்வியுற்றேன்.

இன்றைய தினம் வங்காளப் புது வருடப் பிறப்பாகும். அதை முன்னிட்டு நிவேதிதைப் பாடசாலை யின் பெண்களுக்கு சகோதரி சுதீரா ஒரு விருந்து அளிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தாள். ஆகவே அன்னைக்குச் சிகிச்சை செய்து வந்த சிஷ்யையாகிய சரளா, நிவேதிதை பாடசாலைக்குச் சென்றிருந்தாள். அங்கிருந்து சரளாவை அழைத்து வரும்படி அன்னை பிரம்மசாரி வரதரிடம் கூறினார். ஏனெனில் ராதுவின் குழந்தைக்கு சரளா உணவு அளிக்க வேண்டியிருந்தது.

அந்தக் குழந்தைக்கு உணவளிக்கும் நேரம் இன்னும் வரவில்லை; என்றாலும் குழந்தை அழுது கொண்டிருந்ததால் அப்போதே அதற்கு உணவளிக்க விரும்

பிள்ளை ராது. அவ்விதம் செய்ய வேண்டாம் என்று அன்னை கூறினார். இதனால் ராதுவுக்குக் கோபமே முண்டது. அவள் அன்னையைத் திட்ட ஆரம்பித்தாள். “நீ செத்து நான் உனக்குக் கொள்ளி வைப்பேனாக!” என்று அவள் கூறினாள். இதைக் கேட்டதும் எங்கள் மனம் பெரிதும் புண்பட்டது. அன்னையோ அவ்வளவு கடுமையாக நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார்! அந்தச் சமயத்தில் இந்த முறையில் ராது அன்னையைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள்! மேலும் பல சாபங்களை அவள் சத்தம் போட்டுச் சரமாரியாக வீசிக்கொண்டிருந்தாள். ராது இவ்விதம் தாறுமாறாக நடந்து கொள்வது அடிக்கடி நடைபெறும் நிகழ்ச்சியே. எல்லையற்றப் பொறுமையுடைய அன்னையோ எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அப்படிப்பட்ட நடத்தையைச் சகித்துக்கொள்வார். ஆனால் இந்தச் சமயத்தில், நீடித்திருந்த நோய் காரணமாக அன்னையும் சற்று கோபத்துடன், “நீ இதன் பலன்களைப் பிற்காலத்தில் உணர்ந்து கொள்வாய்! நான் காலமான பிறகு உனது நிலை எவ்வளவு துன்பம் தருவதாக இருக்கும் என்பதைப் பிறகு நீ புரிந்துகொள்வாய். எத்தனை உதைகளும் விளக்குமாற்றடிகளும் உனக்காகக் காத்திருக்கின்றனவோ அறியேன்” என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்ட ராது இன்னும் அதிகமாகக் கோபம் கொண்டு மேலும் மேலும் அன்னையைத் திட்ட ஆரம்பித்தாள். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சரளா வந்து சேர்ந்தாள். குழந்தைக்கும் உணவளித்தாள். அன்றைய தினம் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் காரணமாக என் மனம் சரியாகவே இல்லை. தமது பாதங்களை வருடிவிடும்படி அன்னை என்னிடம் கூறினார்.

அந்த சமயத்தில் ராஷ்பிஹாரி மகராஜ் உள்ளே வந்து கொசு வலையைக் கட்ட ஆரம்பித்தார். ஆகவே நான் அன்னையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

60-ஆம் வயதில்

அன்னையும் எனக்கு விடை தரும் முறையில் “வருவாயாக” என்று கூறினார். இதுவே அன்னையிடமிருந்து நான் கேள்வியுற்ற கடைசி உத்தரவும் கடைசி மொழியுமாகும்.

அன்று நான் காளிகட்டத்திற்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அதன் பிறகு, வீட்டில் பலர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்ததாலும் வேறு கஷ்டங்கள் காரணமாகவும் அன்னையைப் பார்க்கச் செல்வதற்கு எனக்குச் சந்தர்ப்பமே வாய்க்கவில்லை. அவரது உடல்நலனைக் குறித்த விவரங்கள் எனக்குத் தவறாமல் கிடைத்து வந்தன. அதோடு நாளுக்கு நாள் அன்னை தமது இறுதிக் காலத்தை நெருங்கி வருவதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். மிகவும் விரைவிலேயே ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது நான் ஒருநாள் அன்னையைக் காணச் சென்றேன். வாழ்க்கையில் நாம் மிகவும் அரிதாகப் பெற்றுள்ள உடைமைப் பொருளை மிக விரைவிலேயே இழந்துவிட இருக்கிறோம் என்ற பயம் என் மனத்தில் நிறைந்திருந்தது. என்றாலும் நான் நம்பிக்கையைக் கைவிடாமல் இருந்து வந்தேன்.

சுமார் பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு நாள் சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் 'ஹிந்து' பத்திரிகையில் ஸ்ரீசாரதாதேவி சென்னைக்கு வந்திருக்கிறார் என்ற செய்தியைப் படித்த என் பெற்றோர் அவரைத் தரிசிக்க என்னை அழைத்துச் சென்ற சுபதினத்தின் நினைவு எனக்கு வருகிறது.

அந்தக் காலத்தில் நான் ஒன்றுமறியாத பையனாக இருந்தேன். பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், சுவாமி விவேகானந்தர் ஆகியோரின் பெயர்களை மட்டும் கேள் விப்பட்டிருந்தேனே தவிர, அவர்களின் பெருமையை யோ அன்னையின் பெருமையை யோ நான் கேட்டறிந்தவன் அல்ல. விவேகானந்தர் வேதாந்த ஞானத்தில் நிபுணர் என்றும், அவரது சொற்பொழிவுகள் நமது இந்து மதத்திலுள்ள சந்தேகங்களை நீக்கி மறுப்புக்களுக்குப் பதில் கூறி மதப்பற்றையும் நாட்டுப்பற்றையும் வளர்க்கச் செய்யக் கூடியவை என்றும் என் தந்தை சொல்ல ஏதோ நான் கொஞ்சம் கேட்டதுண்டு.

நானும் என் தாய் தந்தையரும் குதூகலம் காரணமாக மட்டுமே அன்னையைப் பார்க்கச் சென்றோமே தவிர, சிஷ்யபாவத்துடன் நாங்கள் அவரை அணுகவில்லை. என்றாலும் மயிலாப்பூர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தின் அருகில் ஒரு வீட்டில் தங்கியிருந்த அன்னையைப் பார்த்ததும் எங்கள் மனம் அன்னையின் அமுத நோக்கால் கவரப் பட்டது. அது காரணமாக அடிக்கடி அங்கேபோய், அவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை எங்கள் உள்ளத்தில் அதிகரித்தது. அந்தச் சமயத்தில், 'ஏன் இப்படிப் பைத்தியம் பிடித்தவர்களைப்போல அங்கே செல்கிறோம்?' என்ற யோசனை எங்களுக்கு உண்டாகவில்லை. இப்போது யோசித்துப் பார்த்தாலும், எங்களுக்கும் அன்னைக்கும் என்ன பொருத்தம் இருந்

* சாரதாதாசன் எழுதிய நினைவுக் குறிப்பு.

தது என்பதைச் சொல்ல முடியாது. அன்னைக்கு ஆங்கிலமோ தமிழோ சமஸ்கிருதமோ ஒன்றும் தெரியாது; வங்க மொழியை எள்ளளவுகூடப் புரிந்து கொள்ள எங்களுக்கு வழி கிடையாது. அவரோ, தெய்வத் தன்மையும் தூயகுணங்களும் விளங்கும் முகத்தோடும் சதா புன்சிரிப்போடும் இருப்பவர்; நாளை சாதாரண மனிதனுக்கு உரிய பலவிதக் குற்றம் குறைபாடுகளைக் கொண்ட, சற்றும் மதப்பற்று எழாத ஒரு சிறிய பையன். எனினும் ஏதோ ஒரு விசேஷப் பொருத்தம் இருந்திருக்க வேண்டும். “எம்மாபாவியர்க்கும் விதி வாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டிர்!”—அந்தப் பொருத்தத்தை விதிப் பொருத்தம் என்றே சொல்ல முடியும்.

இவ்விதம் அன்னை சென்னையில் தங்கியிருந்தபோது ஒவ்வொரு நாளும் அங்கே சென்று அவரைப் பார்த்து அவரது அன்புக்குப் பாத்திரமாகி வந்தோம். சில நாட்களில் அன்னையைப் பிரியும் காலம் வந்தது. என்றாலும் அதற்குள், ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தின் தலைவராக அப்போது விளங்கிய ஸ்ரீமத் சுவாமி ராமகிருஷ்ணனந்தரின் ஆளுகைக்கும் அன்புக்கும் பாத்திரர்களாகி விட்டதால், அன்னையின் பிரிவு எனக்கு அதிக வருத்தத்தைத் தரவில்லை. மேலும், என் தாய் தந்தையர் அன்னையிடம் பல அரும் மந்திரங்களை உபதேசம் பெற்றனர். அன்னை எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து நாங்கள் நிவேதித்ததை ஏற்றுக் கொண்ட திருநாளை நான் என்றும் மறக்க முடியாது.

பிறகு ஐந்தாறு ஆண்டுகள் சென்றன. நான் அன்னையின் பெருமையை முற்றும் உணராத காரணத்தினால் அன்னையைப் பிரிந்தது அன்னை அதிகம் வருத்தவில்லை. எனினும், என் தாய்தந்தையருக்கு அன்னையைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல், பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வரலாற்றையும் அன்னையின் வரலாற்றையும் படிக்கப் படிக்க, அன்னை அருளிய திருமந்திரங்களை ஐபிக்க ஐபிக்க, அதிகரித்தது. ஆயினும் என்

தந்தைக்கு உத்தியோக முறையிலிருந்து ஒழிவு ஏற்படவில்லை. ஆகவே அவர், என் படிப்பு முடிந்ததும், தாயை அழைத்துக்கொண்டு அன்னையைக் கண்டுவர என்னை அனுப்பி வைத்தார்.

தாயும் நானும் புறப்பட்டுக் கல்கத்தா மடத்தினர் அனுப்பிய துணையுடன் அன்னை அவதரித்த ஜெயராமப்பாடிக்குச் சென்றோம். ஜெயராமப்பாடி, விஷ்ணுபூர் என்ற ரயில் நிலையத்திலிருந்து சுமார் இருபது மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. அது ஒரு சிறிய கிராமம். இப்போது அந்தக் கிராமம் ஒரு புண்ணியக்ஷேத்திரமாகக் கருதப் படுகிறது. அன்னை அங்கு அவதரித்துப் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்த காரணத்தினால் அங்கு அன்னைக்கு இப்போது ஓர் ஆலயமும் எழுப்பப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் என் தாய்க்கு அந்தக் காலத்திலேயே அந்த ஊர் ஓர் ஆலயமாகத் தோன்றியது. அவருடைய குருதேவி அங்கு வசித்து வந்தார் அல்லவா?

கிராமம் சிறியதாக இருந்தாலும் அந்த ஊரின் அழகு எங்கள் உள்ளத்தை மிகவும் கவர்ந்தது. எங்களுடன் துணையாக வந்த பிரம்மசாரி விருபாட்சர் பரம பக்தராக இருந்தார். அந்த ஊர்க் குளத்தைக் காட்டி, “இங்கேதான் அன்னை குளிப்பார். இது மிகவும் பரிசுத்தமானது” என்று குளத்தையும் வணங்குவார்; அன்னை வழிபட்ட கோயில் என்று, அங்குள்ள சிம்மவாகினி கோயிலில் தாமும் வணங்குவார். அன்னையைக் கண்டால் பக்தி ததும்பக் கைகட்டி வாய் புதைத்து நிற்பார். அன்னையிடம் என் தாய்க்கு இருந்த பக்தியை அறிந்திருந்த எனக்கும் இவரது பக்தி பரம ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது. பக்தி என்பது இன்னது என்று அறியாத இளங்கன்றாக நான் இருந்தேன். என்றாலும் அந்தப் பிரம்மசாரி விருபாட்சரின் பக்தி, அன்னையிடம் நான் பணிவும் பக்தியும் கொள்ளும்படிச் செய்தது.

அந்த ஊரைச் சேர்ந்த மக்கள் பலர் அன்னையைப் பார்ப்பதற்காக அடிக்கடி வருவார்கள். அன்னையும் அவர்களுடன் ஓயாமல் மகிழ்ச்சியுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பார். எனக்கு வங்காளமொழி தெரியாத காரணத்தினால் அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டு மகிழ முடியவில்லை. ஆகவே அன்னையின் சகோதரருடன் திண்ணையில் உரையாடிக் கொண்டிருப்பேன். அவருக்கு வங்கமொழியைத் தவிர வேறென்றும் தெரியாது. எனினும், பிரம்மசாரி விருபாட்சரின் உதவியால் எங்களால் பேச முடிந்தது.

நாங்கள் மூன்று இரவுகள் அன்னையின் ஊரில் தங்கியிருந்தோம். ஒரு நாள் ஐந்து மைல் தூரத்தில் அருகில் இருந்த கமார்புகூர் என்ற ஊருக்குப் போய் வந்தோம். அந்த ஊர் பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அவதரித்த இடம்.

போகும் வழியில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தியானம் செய்து சமாதிநிலையைப் பல தடவை அடைந்த தோப்பு (தற்போது ஸ்ரீராமகிருஷ்ண-சாரதா கல்லூரி அமைந்திருக்கும் இடம்)களையும், அவர் நீராடியதனால் பரிசுத்த மடைந்த (ஹல்தார்புகூர்) குளத்தையும், அவர் தொழுததனால் உயர்ந்த சிவன் கோவிலையும் கண்டோம். அவர் பிறந்த வீடு இன்றும் அப்படியே இருக்கிறது. அவர் பிறந்த இடத்தில் துளசிச் செடிகள் வைத்திருந்தார்கள். (தற்போது அங்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கோயில் எழுந்துள்ளது.) அவர் வீட்டில் அவருடைய தமையனின் மகன் இருந்தார். அந்தப் பெரியவரைக் கண்டதும், பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் முகத்திலுள்ள அமைதியை ஒருவாறு ஊகித்து உணரலானோம். அவர் எங்களுக்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இளமையில் போற்றி வழிபட்டு வந்த ரகுவீரரின் சிலையைக் காட்டினார். அப்போது என் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று; 'நாமும் இந்த ரகுவீரரின் சிலையைப் பூஜித்துக்கொண்டு இங்கேயே ஏன் இருக்கக் கூடாது?'

என்று நினைத்தேன். அப்போது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாக்கியம் ஒன்று என் நினைவுக்கு வந்தது. பக்தரில் ஒருவர் தமக்குத் திருமணமாயிற்று என்றதும் பரம ஹம்சர், 'அப்படியானால் நீ உன் கடமைப்படி நடக்க வேண்டும். குடும்பத்தில் இருந்தே இறைவனை வழிபடலாம்' என்று சொன்னாராம்.

மறுநாள் காலையில் அன்னையின் சகோதரருடன் பேசிக்கொண்டு நான் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தேன். அப்போது பிரம்மசாரி விருபாட்சர் அங்கு வந்து, "உங்களை அம்மா கூப்பிடுகிறார்" என்று கூறினார்.

நான் உள்ளே சென்றேன். அன்னை என்னை உட்கார் என்று ஒரு தர்ப்பாசனத்தில் இருத்தி, இராமர் பட்டா பிஷேகப் படம் ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டி, 'இவ்விதம் இராமரையும் சீதையையும் தியானம் செய்' என்று சைகை செய்தார். அப்போது அவரது முகத்திலிருந்து கருணை பொழிந்தது. நான் உட்கார்ந்தேன். அன்னை என் வலக்காத்தில் அரிய இரண்டு மந்திரங்களை உபதேசித்தார். நான் கமார்புகூரில் மனத்தில் நினைத்ததை அன்னை எப்படி உணர்ந்துகொண்டாரோ? நான் அறியேன். உபதேசம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் முடிந்தது; அங்கநியாசம் இல்லை; கரநியாசம் இல்லை. பிரம்மசாரி விருபாட்சரை அழைத்து அவர் வாயிலாக "இந்த மந்திரங்களை இடைவிடாமல் ஜபித்துத் தியானம் செய்: இதற்கு நீ இன்ன காலம் என்று ஏற்படுத்த வேண்டாம். சுத்தம் அசுத்தம் என்று பார்க்க வேண்டாம். வேறு மந்திரங்களும் உனக்கு வேண்டியதில்லை. உனக்கு இதனாலேயே எல்லா நலங்களும் உண்டாகும்" என்று என்னிடம் தெரிவிக்கச் செய்தார்.

அன்னையின் உபதேசப்படி அந்தத் திவ்விய மந்திரங்களை ஜபிக்க முடியாமல் பல தடைகள் ஏற்பட்ட போதிலும், ஜபத்தில் எனக்கு அதிக ஊக்கம் இல்லா விட்டாலும், ஒன்றுமட்டும் என் மனத்தை விட்டு

அகலவில்லை. அடிக்கடி, இன்ப துன்ப வேளைகளில், என் கண்முன் அன்னையின் அன்பு உருவம் தோன்றுகிறது. வார்த்தை ஒன்றுமே இல்லாமல் அந்த முகமண்டலத் திலிருந்து பொழிந்த கருணையை நான் எப்படி மறக்க முடியும்? நமக்கு அன்னையிடமிருந்து மந்திரோப தேசம் கிடைப்பது அரிது என்று நினைத்து, வேண்டிக் கேட்கக்கூடத் தைரியமின்றி வெறுமனே திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த என்னைத் தம் அருகில் அழைத்து ஆதரவுடன் என் மனதுக்கு இனியதொரு மந்திரத் தைப் பரிவுடன் அளித்து ஆசீர்வதித்தருளிய அவரது திவ்யமுகம் இன்றும் என் கண்முன் நின்று என்னை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்துகிறது. உலகில் வேறு என்ன வேண்டும்?

நாங்கள் பங்களுர் வாசிகள். என் தந்தை டாக்டர் பி. வெங்கடாசலம் அவர்கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண இயக்கத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். மைசூரில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தைத் தொடங்குவதில் முன்னின்று, அதற்கு ஆதாரத் தூணாக விளங்கிய ஒருவர் அவர். அவருக்கு 1911-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி முதல் தேதியன்று சுவாமி ராமகிருஷ்ணனந்தஜி மகராஜிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. இவரே சென்னை ராமகிருஷ்ண மடத்தின் முதல் தலைவர் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். என் தந்தைக்கு அவர் எழுதி இருந்த கடிதத்தில், அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவி என்கிற உருவில் வந்துள்ள ஜகன்மாதா பெங்களுருக்கு எழுந்தருள இசைந்திருப்பதாகவும், அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறியிருந்தார். அப்போது அன்னை பத்துப் பேர்களுடன் தென்னகம் வந்திருந்தார். சென்னை வழியாக ராமேசுவர யாத்திரை மேற்கொண்டிருந்தார் அவர்.

1911-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் அன்னை பங்களுருக்கு வந்தார். பசவங்குடியில் உள்ள ஸ்ரீராமகிருஷ்ண ஆசிரமத்தில் தங்கினார். அன்னை ஒரு வெள்ளிக்கிழமை யன்று பெங்களுருக்கு வந்து, திங்களன்று சென்றார் என்பது நினைவிருக்கிறது. கூட்டம் கூட்டமாக மக்கள் அவரை நாடிச்சென்று ஆசி பெற்றனர்.

என் தாய்க்கும் எங்களுக்கும் வசதியாகத் தரிசனம் செய்து வைக்குமாறு ஆசிரம சுவாமினிக்கு என் தந்தை ஒரு கடிதம் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தார். அவ்விதமே அன்னையைத் தரிசித்தோம். அப்போது என் தாய்க்கும் அன்னைக்கும் இடையே நடந்த உரையாடல் இன்னமும் எனக்கு நன்கு நினைவிருக்கிறது. என் தாய்க்கு வங்கமொழி தெரியாது; அன்னைக்கோ தமிழ்

* சகோதரி சுனந்தாதேவி எழுதிய நினைவுக் குறிப்பு.

தெரியாது. இருந்தபோதிலும் இருவரும் நீண்ட நேரம் உரையாடினர். அந்த உரையாடலின் இடையே ஆனந்தச் சிரிப்பு அலைமோதியது. ஒருவர் நினைப்பதை மற்றவர் நன்கு புரிந்துகொள்கிறார் என்பதும், அவர் களுக்கிடையில் மொழி ஒரு பிரச்சினையாகவே இல்லை என்பதும் கண்கூடாகத் தெரிந்தன. இம்மாதிரிப் பல முறை உரையாடல்கள் நடந்ததுண்டு. அவற்றில் ஒன்றின் போதுதான் என் பெற்றோர்—தாயும் தந்தையும் சேர்ந்து—என்னையும் என் சகோதரியையும் அன்னையின் பணிக்கென்றே அவரிடம் அர்ப்பணிப்பதாகக் கூறினார். அந்தச் சமயத்தில் நாங்கள் மிகவும் சிறியவர்களாக இருந்ததால், சில ஆண்டுகள் சென்றபின் நாங்கள் அவரிடம் வந்து பணி புரியலாம் என்று அன்னை மறுமொழி கூறினார். அப்போது எனக்கு வயது பதின்மூன்றுதான்.

ஆறரை ஆண்டுகள் சென்றன. அன்னையின் கைங்கரியத்தில் எங்களைத் தந்து கொள்வதற்காக நானும் என் இரண்டாவது சகோதரியும், என் அத்தை மகளும் காலம் சென்ற திரு. எம். ராஜகோபால்நாயுடுவுடன் 1917-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் பதின்மூன்றாம் தேதியன்று கல்கத்தாவுக்குப் புறப்பட்டோம். கல்கத்தாவைச் சென்றடைந்த எங்களுக்கு ஒரு ஏமாற்றம் காத்துக் கிடந்தது. அன்னை ஒரு மாறுதல் வேண்டித் தம் பிறந்த ஊராகிய ஜெயராம்பாடி கிராமத்துக்குப் போய்விட்டிருந்தார்! எங்களுக்கு இது அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது.

எட்டாத் தொலைவில் மொழி தெரியாத புதுச் சூழலில் நாங்கள் அடைந்த அனுபவம் விசித்திரமானது. கல்கத்தாவில் அன்னையின் இருக்கையான உத்போதனுக்கு நாங்கள் நேராக ரயில் நிலையத்திலிருந்து சென்றோம். அது ஒரு பிற்பகல் வேளை. அங்கு அன்னையின் முக்கியத் தொண்டராகிய சாரதானந்தஜி மகராஜைச் சந்தித்தோம். அதிலிருந்து நாங்கள் கல்கத்தாவில் தங்கி

யிருந்த காலம் முழுவதும் அவரே எங்களுக்குப் பொறுப்பு எடுத்துக்கொண்டு துணையாக இருந்து வந்தார்.

எங்களுக்கு ஆங்கிலம் தவிர வேறு எந்த மொழியிலும் பேச முடியவில்லை. பேசக்கூட முடியாமல் எங்கோ வந்து தங்கியிருக்கிறோம் என்ற வெறிச்சான உணர்வும், வீட்டு நினைவுத் தாபமும் எங்களுக்கு ஏற்படாத வண்ணம் சகோதரி சுதீரா போஸ் மாலை எல்லாம் எங்களுடனேயே தங்கியிருந்து ஆங்கிலத்தில் உரையாடுவார். சகோதரி சுதீரா நிவேதிதைப் பள்ளிக்கும் ஸ்ரீசாரதா மாத்ரு மந்திரத்துக்கும் தலைவியாக இருந்தவர். அவரது பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கு ஆங்கிலம் போதிக்கும் பொறுப்பை எங்களுக்கு அளித்தார். எங்களால் ஆங்கில மொழியை வங்கத்தில் மொழி பெயர்த்துப் போதிக்க முடியாதாகையால் நேரடி முறையில் பொருள்களைக் காட்டி, ஆங்கிலத்தில் விளக்கம் தந்தோம்.

இரண்டு மூன்று மாதங்களில் நாங்கள் வங்கமொழியறிவு பெற்றோம். அதன்பின் எங்களுக்கு மொழிப் பிரச்சினை ஏதும் இருக்கவில்லை.

நாங்கள் வங்கமொழி யறிவு பெற்ற பின்பே அன்னை யைச் சந்திக்க நேர்ந்ததும் பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் கட்டளை போலவே தோன்றுகிறது. அன்னை இந்தக் கால இடைவெளிக்குப் பின்தான் ஜெயராம்பாடியிலிருந்து கல்கத்தாவுக்கு வந்தார். நாங்கள் வங்க மொழி அறியும் முன்பே அவரைச் சந்தித்திருந்தால் மொழி பெயர்ப்பாளர்களை நடுவில் வைத்துக்கொண்டே உரையாட வேண்டியிருந்திருக்கும். அப்போது அதில் மனம் விட்டுப் பழகும் இயல்பான அழகு இருந்திருக்காது.

அன்னை எங்களைக் கண்டவுடன் கூறிய முதல் வார்த்தைகள்: “குழந்தைகளா! உங்களுக்காக ஜெயராம்பாடியில் காத்துக் காத்துப் பார்த்தேன். நீங்கள்

அங்கு வராததால் நானே உங்களிடம் வந்துவிட்டேன்!”

தாய்மை சொட்டும் வார்த்தைகள்.

எங்களுக்கு மெய் சிலிர்த்தது. எங்களிடம் சிறிது ஒட்டிக் கொண்டிருந்த ‘அயல்’ உணர்ச்சியும் அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் ஒடிப்போய் விட்டது.

நாங்கள் மாத்ரு மந்திரி என்ற விடுதியில் தங்கியிருந்தோம்; அன்னை உத்போதன் கட்டிடத்தில் இருந்தார். இரண்டுக்குமிடையே நடந்து செல்கிற தொலைவுதான். அடிக்கடி நாங்களும் மற்றவர்களும் மாத்ரு மந்திரிலிருந்து அன்னையிடம் சென்று வருவோம். சில சமயங்களில் எங்களால் அவருக்கு இயன்ற தொண்டுகளைச் செய்வோம்.

அருள் நிறைந்த ஒரு பேற்றை நான் பெற்றதுண்டு, அதாவது, அன்னை காலை ஒன்பது மணிக்கு குளிக்குமுன் என்னை அழைத்துத் தமது முடியிலும் உடலிலும் தைலம் தேய்க்குமாறு கூறுவார். அப்போது நிறைய நரை முடி உதிரும். அவற்றை நான் வெளியில் போட்டதே கிடையாது. அவற்றைச் சேகரித்துச் சின்னச் சின்னதாகச் சுருட்டி என் புடவைக்குள்ளேயே ஒளித்து வைத்துக்கொள்வேன். இதை ஒரு நாள் அன்னை கண்டு கொண்டுவிட்டார். சிரித்துக் கொண்டே, “இதுவரைக்கும் எவ்வளவோ கொட்டி விட்டது. நானும் அதையெல்லாம் எறிந்துவிட்டிருக்கிறேன். நீ ஒருத்தி இத்தனை ஆர்வமாக அதை எல்லாம் வைத்துக் கொள்வாய் என்று தெரிந்திருந்தால் சேகரித்து வைத்திருந்து உனக்குக் கொடுத்திருப்பேனே!” என்றார்.

ஒருநாள் மாலை ஏழு மணிக்கு அன்னை எங்களைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினார். அவர் எதிரில் நாங்கள் தமிழ் மொழியில் உரையாடிக் கேட்க வேண்டும் என்றார். தமிழில் சில பாடல்களும் பாடச் சொன்னார். நாங்கள் தமிழில் பேசவும் பாடவும் செய்தபோது அவர்

மிக உற்சாகத்துடன் ஆனந்தமாக அமர்ந்திருந்தார்.

இன்னொரு நாள் நாங்கள் விடை பெறும்போது அவர் எங்களுடன் கதவுவரையில் வந்து, ராதுவுக்காகத் தென்னாட்டு 'ரசம்' தயாரித்துக் கொண்டு வருமாறு கூறினர். நாங்களும் அன்னை விரும்பியவண்ணம் உடனேயே ரசம் தயாரித்து அனுப்பினோம். அன்னை விரும்பிக் கேட்ட ஒரு தென்னிந்திய உணவுப் பொருள் அரிசி அப்பளம். பெங்களூரிலிருந்து என் தந்தை அதை அன்னைக்கு அனுப்பிவைத்தார். ஆனாலும் துரதிர்ஷ்டவசமாக, அவை வந்து சேர்ந்தபோது, அன்னையுடன் இருந்த ஆசாரமான பெண்கள் தபாலில் வந்த பண்டத்தை உண்ணக் கூடாது என்று அன்னையைத் தடுத்து விட்டார்கள்.

ஒரு நாள் வானம் மேகமூட்டம் போட்டிருந்தது. நான் அன்னையை வணங்கி வர உத்போதனுக்குப் போயிருந்தேன். என்னை மிகுந்த பாசத்துடன் வர வேற்ற அவர் என் உடல் நிலையைப் பற்றி விரிவாக விசாரித்தார். அப்போது எனக்கு அடிக்கடி வயிற்றில் வலி எடுத்துத் தொல்லை தந்து வந்தது. அன்றைக்கு வானம் மூடி, வெயிலே இல்லாமலிருந்ததால் அன்னை, "இன்று இந்த ஊர் பெங்களூர் மாதிரியே இல்லை?" என்று கேட்டார். அதைத் தொடர்ந்து தென்னாட்டில் உள்ளவர்களை மிகவும் பாராட்டிப் பேசினார். "அவர்களுக்கு நிரம்பப் பக்தி உள்ளது" என்றார்.

1918-இல் மாத்ரு மந்திரத்து மாணவிகளைக் காசிக்கு யாத்திரை அழைத்துச் சென்று திரும்பினோம். காசியிலும் எனக்கு வயிற்று வலி வந்தது அன்னைக்குத் தெரிந்திருக்கிறது அவரை வணங்கி வரச் சென்ற ஒரு பெண்ணிடம் என் உடல்நிலை பற்றி விளக்கமாகக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, அவள் மூலம் நான் உண்பதற்கென மூன்றோ நாலோ ஆரஞ்சுகள் அனுப்பி வைத்தார். எப்பேர்ப்பட்ட தாயுள்ளம்!

1918-இல் அன்னை ஜெயராமபாடியிலிருந்து கல்கத்

தாவுக்கு வந்தார். எனக்குத் தீட்சை தருவது பற்றிக் கூறப்பட்டது. உடனே அன்னை இணக்கம் தெரிவித்தார்.

1918, ஜூன் மாதத்தில் நிகழ்ந்த 'ரத யாத்திரை'த் திருநாளன்று தீட்சை வழங்கப் பட்டது. அது என்றும் மறக்க முடியாத புண்ணிய தினம். என்னோடு மாத்ரு மந்திரத்தைச் சேர்ந்த வேறு மூன்று பெண்களும் தீட்சை பெற்றனர். கங்கையில் குளித்துவிட்டுப் புத்தாடை அணிந்து காலை எட்டு மணி சுமಾರுக்கு உத்போதனை அடைந்தோம். அங்கு வேறு பலரும் அன்று தீட்சை பெற வந்திருந்தனர். சடங்குகள் அனைத்தும் காலை பத்து மணிக்குள் முடிந்துவிட்டன. அன்னை எந்த வரிசைக்கிரமப்படி எங்களை அழைத்தாரோ அவ்விதமே சென்று தீட்சை பெற்றோம். உபதேசம் வழங்கியபின் அன்னை சிற்றுண்டி அருந்தினார். மிகுதி எங்களுக்குப் பிரசாதமாக வழங்கப் பட்டது. அதை உண்ணு முன், தீட்சை பெற்றவர்கள் அனைவரும் அவரது புனிதப் பாதங்களில் மலரிட்டு ஆசீர்வாதம் பெற்றோம். பிறகு மாத்ரு மந்திரத்துக்கே திரும்பிவிட்டோம். அன்று பிற்பகல் உணவும் எங்களுக்கு உத்போதனிலேயே வழங்கப் பட்டது.

ஒரு நாள் எனக்கு அன்னையிடமிருந்து விசேஷமான முறையில் ஏதேனும் அருள் பெற்றாக வேண்டும் என்ற பேரார்வம் இதயத்தில் பொங்கத் தொடங்கியது. அந்த ஆசையுடனேயே அன்று மாலை அவரை வணங்கச் சென்றேன். அப்போது அன்னை பக்தர்களுக்கு சந்தேஷ் எனும் இனிப்புப் பிரசாதம் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு வழங்குவதற்காக அவர் கையில் எடுத்த சந்தேஷ் நழுவி அவரது புனிதத் திருவடியில் விழுந்துவிட்டது. அவர் அதைத் தம் பாதத்திலிருந்தே எடுத்து என்னிடம் தந்தார்! இது விசேஷ அருள் இல்லை எனில் வேறு எதைத் தான் அவ்விதம் சொல்ல இயலும்!

இன்னொரு நாள் அவரது தாய்மை எப்படி வெளிப்
சா—24

பட்டது பாருங்கள்! நான் கங்கையில் குளித்து அப் படியே ஈரத் தலையுடன் அவரிடம் சென்றிருந்தேன். அவர் மிகவும் அன்புடன் “முடியை உலர்த்திக் கொள்ளாவிட்டால் ஜலதோஷம் பிடித்துவிடும், குழந்தாய்!” என்று கூறி, தாமே என் ஈர முடிச்சை அவிழ்த்துவிட்டார்!

வெறும் வயிற்றோடு மகான்களிடம் சென்றால் அதிக ஆத்மலாபம் பெறலாம் என்பது வழக்கு அல்லவா? இவ்விதமே ஒரு நாள் சிற்றுண்டி உட்கொள்ளாமல் அன்னையைப் பார்க்க ஆவலுடன் சென்றேன். எனக்கு ஆச்சரியமூட்டும் வகையில் அன்னை எடுத்த எடுப்பிலேயே, “டிபன் சாப்பிடவில்லையா?” என்று கேட்டார். பிறகு தாமே பிரசாதம் அளித்துவிட்டு என்னிடம் உரையாடினார்.

அன்னைக்குப் பச்சை நிறத்தில் ஒரு சால்வை உண்டு. கிழிந்திருந்த அதைச் சீராக்குவதற்காக என்னிடம் அனுப்பி வைத்தார். அந்தச் சால்வையின் கிழிசல்களைக் கத்தரித்துச் செப்பம் செய்து தைக்கும்போது முக்கோணமான ஒரு பகுதியை வெட்டி நீக்கும்படியாயிற்று. அதை அன்னையின் பிரசாதமாகப் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறேன்.

நாங்கள் வீட்டிலிருந்து வந்து இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டபடியால், மாறுதலுக்காகப் பிறந்த ஊருக்குச் சென்று திரும்பவேண்டும் என்று சுவாமி சாரதானந்தஜி மகராஜ் கருதினார். எங்கள் பயணத்துக்கான ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டார். எங்களுக்குப் போவதில் பிரியமே இல்லை. பெரியவர்கள் சொல்கிற யோசனையைப் புறக்கணிக்கலாகாது என்றே புறப்பட்டோம். கிளம்பும் தினத்தன்று அன்னையிடம் ஆசி பெறச் சென்றோம். அன்னை ஆசி வழங்கியது மட்டுமின்றிக் கொஞ்சம் கற்கண்டும் கொடுத்தார். எங்களைச் சீக்கிரமே திரும்பி வந்துவிடுமாறு கூறினார்.

நாங்கள் பெங்களூர் சென்று இருபதே தினங்கள்

தாம் ஆகியிருந்தன. அன்னையின் உடல்நிலை கவலைக் கிடமாகிப் படுக்கையில் கிடப்பதாகச் செய்தி வந்தது. உடனே கல்கத்தா திரும்பினோம். அன்னை தாபஜூரத் தோடு படுக்கையில்தான் இருந்தார். இருப்பினும் நல்ல நினைவு இருந்தது. தென்னாட்டிலுள்ள பக்தர்கள் அனைவரது நலன்களைக் குறித்தும் மிகுந்த அன்போடு விசாரித்தார்.

அன்னையின் உடல்நிலை நாளுக்கு நான் சீர்கெடலாயிற்று. அவரை எப்போதும் கவனித்துக்கொள்ள ஒரு பணியாள் அமர்த்த வேண்டியதாயிற்று. பிற்காலத்தில் சன்னியாசினியாகிப் ப்ரவ்ராஜிகா பாரதிப்ராண என்ற பெயர்கொண்ட சரளாதேவி தாம் இந்தப் பணியைச் செய்தார். அவர் சேவை செய்யும் கலையில் சிறப்பான தேர்ச்சி பெற்றிருந்தவர். மாத்ரு மந்திரில் எங்களது அறையிலேயே வசித்த தோழி அவர். மாத்ரு மந்திரப் பெண்கள் முறை போட்டுக் கொண்டு இரவுகளில் அன்னைக்குப் பணிவிடை செய்தனர். என் முறை இரவு இரண்டு மணியிலிருந்து அதிகாலை நாலு மணி வரையிலாகும். தமக்குப் பணிவிடை செய்பவர்களின் பெயரை அன்னை கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வார். என் கைகளால் அவரது சிரத்திலிருந்து பாதம் வரையில் தடவுமாறு கூறுவார். இதை 'ஹாத் புலாஞ்' என்று வங்காளமொழியில் சொல்வர்.

ஓரிரவு அன்னைக்கு ஜன்னி கண்டாற்போலிருந்தது. 'பேலூர் மடத்துக்குப் போக வேண்டும்' என்றார். பிறகு 'பெங்களுருக்குப் போக வேண்டும்' என்றார். "உங்கள் உடம்பு குணமானபின் அங்கெல்லாம் போகலாம்" என்று ஆறுதல் சொன்னேன். இதைக் கேட்டதும் அவர் அமைதியானார்.

கொசுவலைக்குள் சென்று அம்மாவுக்கு அருகிலிருந்து பணிவிடை செய்வேன். அன்னைக்கு உடல்நிலை மிக மோசமானபோது அவர் கட்டிலிருந்து இறங்கிக் கீழே பாயில் படுக்கை போட்டுவிட்டார். அன்னை பல

முறை என்னைத் தம் பக்கத்திலேயே பாயில் படுத்துக் கொள்ளச் சொல்லியிருக்கிறார். இது கிடைத்தற்கரிய பேறு எனினும் என் இதயம் பயத்தில் கிடந்து அடித்துக்கொள்ளும். நான் தயங்கியபடி பாய் ஓரத்தில் சுருட்டிக் கொள்வேன்.

சரளாவை என் அறைத் தோழியாகக் கொண்டிருந்த தால் எனக்கு இன்னோர் அதிருஷ்டப் பரிசு கிடைத்தது. அவர்தாம் அன்னைக்கு உடல்பிடிப்பது. துடைத்து விடுவது, நகம் வெட்டுவது முதலிய பணிகளைச் செய்யும் பேறு பெற்றிருந்தார். அவர் அன்னையைத் துடைக்கும்போது அவரது தோல் உரிந்து துணுக்குகளாக உதிரும். இந்தச் சருமத் துணுக்குகளையும், மற்றும் அன்னையின் நகம், கேசம் முதலியவற்றையும் சரளா சேகரித்து வைத்திருந்தார். அவரிடம் நான் இந்த புனிதப் பொருள்களைக் கோரிய உடனே அவர் அப்படியே தூக்கிக் கொடுத்துவிட்டார். இந்த புனித நினைவுப் பொருட்கள் இன்றும் பங்களுர் மாத்ரு மந்திரத்தில் வைத்து வணங்கப்படுகின்றன. (பங்களுருக்கு 1911-இல் அன்னை வந்தபோது அவரது திருவடிகளை ஒற்றி எடுத்த அடையாளமும் இந்த ஆலயத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.) அன்னையின் பழைய புடவை ஒன்றைக் கிழிக்கிற வேலையை நான் பெற்றிருந்தேன். புடவையின் மெல்லிய கரை மட்டும் மிஞ்சியது. அதையும் புனித நினைவாக வைத்திருக்கிறேன்.

நாளுக்குநாள் அன்னையின் உடல்நிலை மோசமாகி வந்தது. மகாசமாதிக்கு முன்றே தினங்கள் இருந்த போது நாங்கள் யாரும் அங்கே தங்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. கடைசியில் ஒரு நாள் அதிகாலையில் கோலாப்மா வந்து என் காதில் கிசுகிசுத்தார். தவிர்க்கவொண்ணாத துயரச் சம்பவம் நேர்ந்துவிட்டது.

மகாசமாதி கொண்ட அன்னையைத் தரிசித்தோம். உடல் தூய ஒளி வீசியது.

பேலூர் மடத்துக்கு அவரது திருமேனி எடுத்துச்

ஜெயராம்பாடியில்
அண்ணையின் நினைவாலயம்

செல்லப்பட்டது. நாங்களும் உடன் சென்றோம். உடலை முழுக்காட்டும் பணி எங்களிடமே தரப்பட்டது. ஆனபின், அந்தப் பொன்னுடல் சிதையில் வைக்கப் பட்டது. அன்னையின் பெண்கள் அனைவரும் நெய்யும் மற்ற எரிபொருள்களும் வார்க்கும் உரிமையைப் பெற்றோம். நான் நெய் வார்த்தபோது சிதையின் அக்கினி சுவாலை என் கையைத் தீண்டிச் சுட்டுவிட்டது. அதுவே அன்னை எனக்கு அளித்த கடைசி ஸ்பரிசம் எனக் கொண்டேன். அந்த வடு நீண்டகாலம் ஒரு ஞாபகார்த்தமாகவே இருந்தது.

அன்னையிடம் தினந்தோறும் நான் சென்று வந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு நாள் அவர் மிகுந்த பரிவுடன், “நீ ஒருமுறையாவது ஜெயராமபாடிக்கு வர வேண்டும்” என்றார். அந்த விருப்பம் அவர் தூல உடலை விடுத்து இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே பூர்த்தி ஆயிற்று. 1941-இல் ஜெயராமபாடிக்குச் சென்று இருபது தினங்கள் அங்கே தங்கியிருந்து ஆனந்தம் கொண்டேன்.

1. உலக வாழ்க்கை

பக்தர் : வாழ்க்கையின் லட்சியம் என்ன?

அன்னை : கடவுளை அனுபூதியில் உணர்ந்து கொள்வதும் அவரது தியானத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதுமே.

*

பக்தை : அம்மா, உலகியல் வாழ்க்கையை என்னால் வாழ முடியவில்லை. நான் எவ்வளவு சிரமத்துடன் அதில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன், தெரியுமா? தயவு செய்து நான் உலகியல் மக்களின் நடுவில் வாழாதிருக்கும்படி ஆசீர்வதியுங்கள்.

அன்னை : மகளே, நீ ஏன் பயப்பட வேண்டும்? உலகம் என்பது இறைவனிலிருந்து வேருனதா, என்ன? அவர் எங்குமே நிறைந்துள்ளார். அவர் உன்னை எங்கு எந்தச் சூழ்நிலையில் வைக்கிறாரோ அங்குத்திருப்தியாக இரு. வாழ்க்கையின் லட்சியம் அவரை அழைப்பதும் அடைவதுமே. நீ அவரை அழைத்தால் அவர் உன் கைகளைப் பிடித்து கூட்டிச் செல்வார்.

*

பக்தர் : அம்மா, எங்கள் வாழ்க்கை முறை எப்படி அமைய வேண்டும்?

அன்னை : இப்போது வாழ்ந்து வரும் முறையிலேயே உங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தி வாருங்கள். உருக்கத்துடன் பகவானிடம் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். எப்போதும் அவரையே நினையுங்கள்.

பக்தர் : அம்மா, ஆன்மீகத் துறையில் மிகவும் உயர்ந்த நிலையைப் பெற்றவர்கள்கூட வீழ்ச்சியடைகிறார்கள்! இதைப் பார்க்கும்போது நான் பயத்தால் ஆட்கொள்ளப் படுகிறேன்.

அன்னை : போகப் பொருட்களுடன் இடைவிடாமல்

* அன்னையின் பல துறவிச் சீடர்களும் இல்லறச் சீடர்களும் எழுதி வைத்திருந்த குறிப்புகளிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டவை.

அன்பு மொழிகள்

தொடர்பு கொண்டிருந்தால். அவற்றின் மயக்கத்திற்கு வசப்பட நேர்கிறது.

பக்தர் : மனிதன் சுயமுயற்சியினாலேயே எதையும் செய்ய முடியாது. மனிதனின் மூலம் இறைவன்தான் எல்லாவற்றையும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

அன்னை : ஆம், அது உண்மைதான். ஆனால் இந்த உண்மையை ஒருவன் எப்போதும் நினைவில் வைத்துக் கொள்கிறானா? அகங்காரத்தினால் குருடர்களாகிவிட்ட மக்கள் தாங்களே எல்லாவற்றையும் செய்வதாக எண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் இறைவனைச் சார்ந்து வாழ்வதில்லை. தம்மையே நம்பி இருப்பவர்களை இறைவன் காக்கிறார்.

*

சீடர் : இந்த உலக வாழ்க்கையில் எதையும் பெறுவது இயலாது.

அன்னை : குழந்தாய், இந்த உலகம் ஆழ்ந்த சேறு நிறைந்த ஓர் இடம் போன்றது. ஒருவன் அதில் சிக்கி விட்டால் பிறகு அதிலிருந்து வெளியேறுவது மிகவும் சிரமம். பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் கூட இந்த உலகத்தில் சிக்கி அறிவை இழந்து விடுகின்றனர். பிறகு மனிதர்களைப் பற்றிச் சொல்ல என்ன இருக்கிறது! கடவுளின் நாமத்தை ஜபித்து வாருங்கள். அவ்விதம் செய்வதால், என்றாவது ஒரு நாள் அவர் உங்கள் பந்தங்களை அறுத் தெறிவார். குழந்தாய், இறைவனே தனைகளை அகற்றாமல் முக்தி பெறுவது யாராலாவது முடியுமா? கடவுளிடம் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடன் இரு. குழந்தைகள் தங்கள் பெற்றோர்களை எவ்விதம் கருதுகிறார்களோ அது போலவே நீயும் குருதேவரைப் புகலிடமாகக் கருது.

2. ஆன்மீக சாதனைகள்

சீடர் : அம்மா, கடவுளை எப்படி அறிவது? பூஜை, ஜபம், தியானம் இவை நமக்கு உதவுகின்றனவா?

அன்னை : இல்லை.

சீடர் : அப்படியானால் எப்படி?

அன்னை : கடவுளின் அருளால்தான் அது முடியும். என்றாலும் ஜபமும் தியானமும் செய்துவர வேண்டும். அதனால் மனத்தின் மாசுகள் அகற்றப்படுகின்றன. பூஜை போன்ற சாதனைகளை ஒருவர் அவசியம் செய்து வரவேண்டும். மலர்களைத் தொடுவதால் அதன் நறுமணத்தை நாம் உணர்வது போலவும் சந்தனத்தை அரைப்பதால் சந்தன வாசனையை முகர்வதைப் போலவும் இடைவிடாமல் இறைவனை நினைப்பதால் ஆன்மீக விழிப்பு ஏற்படுகிறது. ஆனால் உங்களிடமிருந்து எல்லா ஆசைகளும் விலகிவிடுமானால். இப்போதே நீங்கள் இறைவனைக் காண முடியும்.

*

சீடர் : ஆன்மீக சாதனைகள் செய்ய ஒருவன் காசி போன்ற இடங்களுக்கோ மடங்களுக்கோ செல்ல வேண்டுமா அல்லது ஏகாந்தமான இடங்களில் செய்ய வேண்டுமா?

அன்னை : ரிஷிகேஷ் போன்ற தனிமையான இடத்தில் சிறிது காலம் தங்கியிருந்து சாதனை புரிந்தீர்களானால் உங்கள் மனம் வலிமை அடைவதைக் காண்பீர்கள். அதன் பிறகு நீங்கள் எந்த இடத்தில், எத்தகைய மக்களின் மத்தியில் இருந்தாலும் அவற்றால் சிறிதளவும் பாதிக்கப் படாமல் இருப்பீர்கள். இளஞ்செடியாக இருக்கும்போது அதைச் சுற்றி வேலி அமைக்கவேண்டும், ஆனால் அது பெரியதாக வளர்ந்து விட்டால் ஆடு, மாடுகள் அதற்கு எந்தவிதத் தீங்கும் செய்ய முடியாது. தனிமையான இடத்தில் இருந்து ஆன்மீக சாதனைகளில் ஈடுபடுவது முற்றிலும் அவசியம். உங்களுக்கு ஏதாவது சந்தேகமோ கஷ்டமோ ஏற்படும் போதெல்லாம் கண்ணீர் மல்க இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். அவர் உங்களிடம் உள்ள எல்லாக் குறைகளையும் நீக்கி அருள்புரிவார். உங்கள் மனவேதனையை அகற்றி உங்களுக்கு ஞான ஒளியையும் அளிப்பார்.

சீடர் : சாதனை புரிவதற்கு நான் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன். உங்களுடைய பாதங்களை நான் புகலிடமாகக் கொண்டுவிட்டேன். எனது ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் தயவு செய்து அருளுங்கள்.

சீடர் சொன்னதைக் கேட்டதும் கூப்பிய அன்னை குருதேவரிடம் பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தார். பிறகு, “குருதேவர் உங்களிடமுள்ள துறவு மனப்பான்மையை என்றென்றும் காத்தருள்வாராக!” என்று அவர் கூறினார். மீண்டும் அன்னை கூறியதாவது: “குருதேவர் உங்களைப் பாதுகாத்து வருகிறார். நீங்கள் பயப்படுவதற்குக் காரணமே இல்லை. குருதேவரின் பணியைச் செய்து வாருங்கள். அத்துடன் ஆத்ம சாதனைகளையும் பழகி வாருங்கள். வீணான எண்ணங்களை ஒதுக்கி வைப்பதற்கு வேலையில் ஈடுபடுவது உதவிபுரிகிறது. செய்வதற்கு வேலை எதுவும் இல்லாமல் ஒருவன் இருப்பானால் அவனது உள்ளத்தில் வீணான சிந்தனைகள் மிகவும் வேகமாக எழுகின்றன.

காலையிலும் மாலையிலுமாவது ஆத்ம சாதனைகளை நாம் பழகி வரவேண்டும். அது வாழ்க்கையாகிய படகிற்குச் சுக்கான் போன்று அமையும். மாலையில் பிரார்த்தனைக்கு அமரும்போது, அன்று நல்ல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறோமா தீயகாரியங்களைச் செய்திருக்கிறோமா என்று பகுத்தறிய முடியும். அன்றைய மனநிலையை முந்தின நாள் இருந்த மனநிலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். அடுத்து, ஐபம் செய்யும் போது இஷ்ட தெய்வத்தைத் தியானிக்க வேண்டும். தியானத்தில் நமது இஷ்ட தெய்வத்தின் முகத்தையே முதலில் பார்க்கிறோம். ஆனால் அந்த இஷ்ட மூர்த்தியின் பாதங்களிலிருந்து ஆரம்பித்து படிப்படியாக உடல் முழுவதையும் நாம் தியானிக்க வேண்டும். உங்கள் கடமைகளைச் செய்வதுடன் காலையிலும் மாலை

யிலும் தியானமும் பழக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் விரும்பத்தக்க விஷயங்களை நீங்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களா, விரும்பத்தகாத விஷயங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களா என்பதை எப்படி அறிந்து கொள்வீர்கள்?

3. ஜபம்

சீடர் : நான் ஜபம் செய்கிறேன். ஆனால் மனத்தை என்னால் ஒருமுகப் படுத்த முடியவில்லை.

அன்னை : உங்கள் மனம் ஒருமுகப்பட்டாலும் படாமலிருந்தாலும் இறைவனின் திருநாமத்தை ஜபித்து வாருங்கள். தினமும் குறிப்பிட்ட தடவைகள் ஜபிக்க முடிந்தால் அது உங்களுக்கு நன்மையைத் தரும்.

*

சீடர் : எண்ணிக்கையை மனத்தில் கொண்டு ஜபம் செய்து வரட்டுமா?

அன்னை : எண்ணிக்கையை மட்டுமே லட்சியமாகக் கொண்டு நீங்கள் ஜபம் செய்தால் உங்கள் மனம் அதிலேயே குறியாக இருக்கும். எனவே எண்ணிக்கையைப் பற்றிய அக்கறை கொள்ளாமல் ஜபம் செய்ய வேண்டும்.

சீடர் : ஜபம் செய்யும்போது என் மனம் ஏன் இறைவனில் ஆழ்ந்து விடவில்லை?

அன்னை : உரிய காலத்தில் அது பகவானிடம் ஆழ்ந்துவிடும். மனம் ஒருமுகப் படாவிட்டாலும், மந்திரத்தை ஜபிப்பதை விட வேண்டாம். உங்கள் கடமைகளை நீங்கள் செய்து வாருங்கள். திருநாமத்தை ஜபிக்கும்போது, காற்று வீசாத ஓர் இடத்திலுள்ள வத்தியின் சுவாலையைப் போல மனமும் தானாக லட்சியத்தில் ஊன்றிவிடும். காற்றுத்தான் சுவாலையை அசைந்தாடும்படி செய்கிறது. அதைப் போலவே கற்பனைகளும் ஆசைகளும் நமது மனத்தைச் சஞ்சலமுடையதாக ஆக்குகின்றன. மேலும், மந்திரத்தைச் சரியாக உச்சரிக்காவிடில் மனம் ஒருமுகப் படுவதில்

தாமதம் ஏற்படுகிறது. சிஷ்யை ஒருத்தியை அவளுடைய குரு 'ருக்மிணி நாதாய' என்ற மந்திரத்தை ஜபிக்கும்படி பணித்திருந்தார். அவ்வளவு பெரிய மந்திரத்தை அந்தப் பெண்ணால் ஜபிக்க முடியவில்லை. ஆகவே அவள் 'ருகு, ருகு' என்று ஜபித்து வந்தாள். இந்தக் காரணத்தால் சிறிது காலம் அவளுடைய ஆன்மீக முன்னேற்றம் தடைப்பட்டது. ஆனால் பிறகு இறைவனின் திருவருளால் அவள் சரியான வார்த்தையைத் தெரிந்து கொண்டாள்.

பக்தர் : ஜபம் செய்யுமுன் முகத்தை அனுஷ்டானப்படி கழுவிக்கொள்ள வேண்டுமா?

அன்னை : ஆம், நமது வீட்டிலேயே நாம் தங்கியிருக்கும்போது இந்த விதிகளையெல்லாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் வெளியில் இருக்கும்போது மானசீகமாகவே திருநாமத்தை ஜபிக்கலாம்.

பக்தர் : தாங்கள் இரண்டாவதாகச் சொன்னபடி வெளியே இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் இறைவனின் நாமத்தை மட்டும் ஜபிக்க வேண்டுமா அல்லது குருவினிடமிருந்து பெறும் மந்திரத்தையும் ஜபிக்க வேண்டுமா?

அன்னை : ஆம், குருவிடமிருந்து பெறும் மந்திரத்தையும் தான் ஜபிக்க வேண்டும். மனம் குவிந்திருக்கும் நிலையில் ஒரு தடவை இறைவனின் நாமத்தை ஜபிப்பது, மனம் வசப்படாத நிலையில் பத்து லட்சம் தடவைகள் உச்சரிப்பதற்கு சமம். நாள் முழுவதும் நீங்கள் ஜபிக்கலாம். ஆனால் மனம் வேறிடத்தில் ஊன்றியிருக்குமானால், அதனால் பெரிதாகப் பலன் எதுவும் ஏற்படுவதில்லை. ஜபம் செய்யும்போது மனம் குவிந்த நிலையில் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஒருவன் இறைவனின் அருளுக்கு உரியவன் ஆகிறான்.

. சீடர் : அம்மா, ஜபமாலையைக் கொண்டு ஜபம் செய்யும்போது என்னால் ஜபத்தை எண்ணிக் கணக்

கிட முடிவதில்லை. எனது விரல்கள் நகர்ந்தால் என் நாக்குச் சும்மா இருந்து விடுகிறது. எனது விரல்களும் நாக்கும் சுறுசுறுப்பாக இருக்கும்போது மனம் உறுதியாக இருப்பதில்லை.

அன்னை : உங்கள் விரல்களும் நாக்கும் செயலற்றிருக்க மனம் மட்டும் கடவுள் சிந்தனையிலேயே ஈடுபட்டிருப்பதை நீங்கள் பிறகு காண்பீர்கள்.

பக்தர் : அம்மா, விரல்களால் எப்படிக்கணக்கிட்டு ஜபம் செய்வது என்பதை மறந்துவிட்டேன்.

அன்னை : அதனால் என்ன? அதை எப்படி வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். இவ்விதமெல்லாம் செய்வதன் முழு நோக்கமும் மனத்தை இறைவனிடம் செலுத்த வேண்டும் என்பதுதான்.

சீடர் : சில வேளைகளில் நோய்வாய்ப்பு படுகிறோம்; சில சமயங்களில் வேலைத் தொந்தரவும் இருக்கிறது. ஆகவே குறிப்பிட்ட ஒரு நேரத்தில் ஜபம், தியானம் ஆகியவற்றை பழகுவது எப்போதும் முடிவதில்லை.

அன்னை : நோய் வந்தால் ஒருவரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாதுதான்; ஆனால் மிகவும் மும்முரமாக உலகக்கடமைகளில் ஈடுபட்டிருந்தாலும்கூட, குறைந்த பட்சம் நாம் இறைவனை நினைத்து அவரை வணங்குவாவது செய்ய வேண்டும்.

சீடர் : கடவுளை நினைப்பதற்கு மிகவும் சிறந்த நேரம் எது?

அன்னை : அதற்கேற்ற நேரம் விடியற்காலையும் அந்தி மாலையுமாகிய சந்தியா காலமாகும். இரவு மறைந்து பகல் தோன்றுகிறது; பகல் மறைந்ததும் இரவு தோன்றுகிறது—இதுவே சந்தியா காலம். இந்த வேளையில் மனம் தூய்மையாக இருக்கிறது.

சீடர் : ரயில் போன்றவற்றில் பயணம் செய்யும் போது எவ்விதம் ஜபம் செய்ய வேண்டும்?

அன்னை : மந்திரத்தை மானசீகமாக ஜபியுங்கள். படிப்படியாக, ஜபத்தின் போது உங்கள் விரல்களும்

அன்பு மொழிகள்

நாக்கும் வேலை செய்யாமல் நின்றுவிடும். மனம் மட்டும் வேலை செய்யும். முடிவில் மனமே குருவாகி விடும்.

சீடர் : ஆழ்ந்த பக்தி இல்லாமல், இறைவனின் நாமத்தை ஜபிப்பதால் மட்டும் ஏதேனும் பயன் உண்டா?

அன்னை : தண்ணீரில் நீயாகக் குதித்தாலும் சரி, பிறரால் தள்ளிவிடப் பட்டாலும் சரி, துணி நனைந்து போகும், அல்லவா? உன் மனம் இன்னும் பக்குவப் படாமல் இருப்பதால் தினமும் தியானம் செய்துவா. இடைவிடாமல் தியானம் செய்வதால் மனம் ஒரு முகப்படும். எப்போதும் விவேகத்தால் நிலையானதையும் நிலையற்றதையும் புரிந்து கொள். உன் மனம் ஏதாவது உலகப் பொருளை நோக்கிச் செல்லும் போதெல்லாம் அந்தப் பொருளின் நிலையாமையைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார். அவ்விதம் கடவுளைப் பற்றியச் சிந்தனையில் மனத்தை ஈடுபடுத்த முயற்சி செய். ஒருவன் மீன் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது ஒரு திருமண ஊர்வலம் மேளதாளங்களுடன் சென்று கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் மீன் பிடிப்பவனின் கவனமெல்லாம் மிதப்பின் மீதே இருந்தது. அதுபோல ஆத்ம சாதகனின் மனமும் ஆன்மீக வாழ்க்கையில் கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும்.

4. மனம்

சீடர் : அம்மா, மனம் ஏன் நிலைப்படாமல் போகிறது? நான் கடவுளைப் பற்றிச் சிந்திக்க முயலும் போது, மனம் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுகிறதே!

அன்னை : லௌகீக விஷயங்களில் மனம் ஈடுபட்டால் அது தவறு. பணம், குடும்பம் முதலியவையே லௌகீக விஷயங்கள். நாம் எந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறோமா, அந்தத் தொழிலைப் பற்றி மனம் சிந்திப்பது இயல்பே. தியானம் செய்ய முடியா விட்டால் ஜபம் செய்து வாருங்கள். ஜபத்தின் மூலம்

கடவுளின் காட்சி கிட்டும். தியானம் செய்ய விரும்பும் மனநிலை ஏற்பட்டால், மிகவும் நல்லதாயிற்று. ஆனால் ஒருபோதும் மனத்தைப் பலவந்தப்படுத்தி தியானம் செய்ய வேண்டாம்.

*

சீடர் : அம்மா, மிகவும் சஞ்சலத்துடன் இருப்பதே மனத்தின் இயல்பு. எந்த வழியிலும் அதை என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அன்னை : காற்று மேகத்தை ஒதுக்குவதைப்போல், இறைவனின் நாமமும் உலகப் பற்றுகிய மேகத்தை அழித்து விடுகிறது.

*

மனம் இயல்பாகவே தீய செயல்களில் ஈடுபடுவதாக இருக்கிறது. நற்கருமங்களில் ஈடுபடுவதில் அதன் போக்கு மந்த சுபாவமாக இருக்கிறது. முன்பெல்லாம் இரவு மூன்று மணிக்கு எழுந்து தியானத்தில் அமர்வது என் வழக்கமாகும். ஒரு நாள் உடல் நலம் சரியாக இல்லாத காரணத்தால் அவ்விதம் அதிகாலையில் எழுந்திருக்க மனமின்றியிருந்தேன். அந்த ஒரே ஒரு நாள் இவ்விதம் ஒழுங்கு தவறியதன் காரணமாகப் பல நாட்கள் நான் தாமதமாகவே எழுந்திருந்தேன். ஆகவேதான், நற்கருமங்கள் எல்லாவற்றிலும், வெற்றி பெறுவதற்கு விடாமுயற்சியும் விடாப் பிடியும் அவசியமாகும் என்று நான் சொல்கிறேன். தட்சிணேசுவரத்தில் நகபத்தில் நான் வாழ்ந்தபோது, இரவில் நிலவு காயும்போது, “பகவானே, சந்திரனிடமும் கூடக் களங்கம் இருக்கிறது. எனது மனம் களங்கமில்லாமல் இருக்கட்டும்” என்று பிரார்த்திப்பது வழக்கம்.

5. ஆசனம், பிராணாயாமம்

சீடர் : அம்மா, யோகாசனங்கள், பிராணாயாமம் இவற்றைப் பழகுவது நல்லதுதானா?

அன்னை : இவற்றைப் பழகுவதால் ஒருவனுக்கு

சித்திகள் கிடைக்கின்றன. இந்தச் சித்திகள் ஒருவனை முக்தி நெறியிலிருந்து தவறிவிடும்படிச் செய்கின்றன.

சீடர் : எனது ஆரோக்கியத்தை நல்ல நிலையில் வைத்துக் கொள்ளும் நோக்கத்துடன் சில நாட்களாக நான் யோகாசனம் பழகி வருகிறேன். உணவை ஜீரணிப்பதற்கும் பிரம்மசரியம் பழகுவதற்கும் இந்த ஆசனம் ஒருவருக்கு உதவி செய்கின்றன.

அன்னை : அதில் சிறிது எச்சரிக்கையாகவே இருங்கள். நீண்டகாலம் அத்தகையப் பயிற்சிகளைத் தொடர்ந்து செய்தால் மனம், உடலைப் பற்றிய கவனத்தில் ஈடுபட்டுவிடக் கூடும். அந்தப் பயிற்சிகளை விட்டுவிட்டாலும், அது உங்களுடைய உடல் ஆரோக்கியத்தைப் பாதிக்கலாம். எனவே நீங்கள் உங்களுடைய சமயோசித அறிவைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

சீடர் : அம்மா, ஜீரணம் நன்கு ஏற்படுவதற்காக நான் அதை ஐந்து அல்லது பத்து நிமிட நேரம் மட்டுமே பழகி வருகிறேன்.

அன்னை : அப்படியானால் சரி. இவற்றில் எதையும் பழகி, பிறகு அதைக் கைவிட்டால், அதனால் முடிவில் ஆரோக்கியம் பாதிக்கக் கூடும் என்பதாலேயே நான் உங்களை இவ்விதம் எச்சரித்தேன். மகனே, இறைவனை நீங்கள் அறியும்படி நான் உங்களை ஆசீர்வதிக்கிறேன்.

சீடர் : சிறிது பிராணாயாமமும் நான் பழகி வருகிறேன். அதை நான் தொடர்ந்து செய்யட்டுமா?

அன்னை : ஆம், கொஞ்சமாக நீங்கள் அதைச் செய்து வரலாம்; ஆனால் அளவுக்குமீறி செய்து உங்கள் மூளையும் நரம்பு மண்டலங்களும் கொதித்துப் போகும் படிச் செய்துகொள்ள வேண்டாம். மனம் தானாகவே அமைதி அடையுமானால், பிறகு பிராணாயாமம் பழக வேண்டிய அவசியம் தான் என்ன?

6. குண்டலினி

சீடர் : அம்மா, குண்டலினி விழிப்படையாவிட்டால் எந்தவித ஆன்மீக முன்னேற்றமும் பெற முடியாதா?

அன்னை : ஆம் குழந்தாய், அது முற்றிலும் உண்மை. படிப்படியாகக் குண்டலினி விழிப்படையும். கடவுளின் திருநாமத்தை ஜபித்து வருவதால் நீங்கள் ஆன்மீக வாழ்வில் அனைத்தும் பெறுவீர்கள், மனம் அமைதியற்றிருந்தாலுங்கூட, ஓரிடத்தில் அமர்ந்து இறைவனின் நாமத்தை பத்து லட்சம் முறை ஜபியுங்கள். அது தானாக விழிப்படையும்.

7. தியானம்

சீடர் : என்னால் தியானம் செய்ய முடிவதே இல்லை. தயவு செய்து என் குண்டலினியை எழுப்பி விடுங்கள்.

அன்னை : காலக்கிரமத்தில் அது விழித்தெழும். ஜபமும் தியானமும் செய்துவாருங்கள். குண்டலினி தானாகவே (முயற்சியின்றியே) விழித்தெழாது. தொடர்ந்த தியானத்தால் மனம் நன்றாக நிலைப்படுகிறது; அதன் பயனாக தியானத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்ற மன நிலையே உங்களுக்கு வராது. தியானம் செய்வதில் மனம் ஈடுபாடு கொள்ளாமல் இருக்கும் போது, தியானம் செய்யும்படி அதை வற்புறுத்தாதீர்கள். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படும்போது, நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு எழுந்து விடுங்கள். உண்மையான தியானம் தானாகவும் தங்கு தடையின்றியும் இயல்பாகவே ஒருவனிடம் அமைகிறது.

8. தீர்த்தயாத்திரை

சீடர் : ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாக தீர்த்த யாத்திரை செய்துகொண்டே இருப்பது நல்லதுதானா?

அன்னை : குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்திலேயே மனம் அமைதியாக இருக்குமானால், அவ்விதம் யாத்திரை செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

9. பணியும் தவமும்

சீடர் : 'கடுமையாக உழைத்து உங்கள் கடமைகளை முடித்து விடுங்கள். பிறகு கடவுளின் விருப்பப்

படியே நீங்கள் எல்லாவற்றையும் பெறுவீர்கள்' என்று ஒருவர் கூறுகிறார்.

அன்னை : நிச்சயமாக, நீங்கள் உங்கள் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டியதுதான். அவ்விதம் செய்வதால் மனம் நல்ல நிலையில் வைக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஜபம், தியானம், பிரார்த்தனை ஆகிய ஆத்ம சாதனங்களைப் பழகுவதும் முற்றிலும் அவசியம்.

10. இறைவனும் அருளும்

சீடர் : இறைவனின் அருள் எனக்கு எப்போது கிடைக்கும்?

அன்னை : ஒருவன் தவம் புரிவதால் மட்டுமே கடவுளின் அருள் அவனுக்குக் கிடைத்துவிடும் என்பது போன்ற விதி எதுவும் கிடையாது. பண்டைக் காலத்தில் வாழ்ந்த ரிஷிகள் தலைகீழும் கால்கள் மேலுமாக இருந்து கொண்டும், புனித நெருப்பின் முன்பு அமர்ந்து கொண்டும், ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தவம் புரிந்தார்கள். அப்படியிருந்தும் கூட அவர்களுள் மிகச் சிலரே கடவுளின் அருளைப் பெற்றார்கள்.

*

சீடர் : அம்மா, நான் எவ்வளவோ தவமும் ஜபமும் செய்திருக்கிறேன். என்றாலும் எனக்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லையே!

அன்னை : நீங்கள் விலை கொடுத்து வாங்குவதற்குக் கடவுள் மீனோ காய்கறியோ அல்ல.

*

சீடர் : அம்மா, நான் இவ்விதம் அடிக்கடி உங்களிடம் வந்து கொண்டிருக்கிறேன். தங்களின் அருளையும் நான் பெற்றிருக்கிறேன். என்றாலும் நான் ஏன் எந்தவித ஆன்மீக முன்னேற்றமும் பெறாமலிருக்கிறேன்? நான் முன்பு இருந்ததைப் போலவேதான் இப்போதும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

அன்னை : குழந்தாய், ஒரு படுக்கையில் நீ உறங்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும், அந்தப் படுக்கையுடனேயே

உன்னை வேறோரிடத்திற்கு யாரோ ஒருவர் அகற்றிவிடுவதாகவும் வைத்துக் கொள்வோம். அந்த நிலையில், புதிய இடத்திற்கு வந்திருப்பதை உறக்கம் கலைய ஆரம்பிக்கும்போதே உன்னால் புரிந்துகொள்ள முடியுமா? முடியவே முடியாது. உன்னுடைய தூக்கக் கலக்கம் முழுவதும் தெளிந்த பிறகுதான் புதிய இடத்திற்கு வந்திருப்பதை உன்னால் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

11. பெண்களுக்கு

ஆண்களுடன் நெருங்கிப் பழகாதே. உன் தந்தையோ சகோதரனோ ஆனால்கூட சற்றுத் தள்ளியே இருக்க வேண்டும். இந்த நிலையில் பிற ஆடவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்ல இருக்கிறது? கடவுளே ஆண் வடிவத்தில் உன்னிடம் வந்தாலும்கூட, ஓர் ஆணுடன் நீ நெருங்கிய பழக்கம் வைத்துக் கொள்ளாதே.

*

துறவிகள் வசிக்கும் மடத்திற்கு அடிக்கடி ஒரு பெண் செல்லக் கூடாது என்று அறிவுரை வழங்கும்போது அன்னை கூறினார்: உன் மனத்தில் கெட்ட எண்ணம் எதுவும் இல்லாமல் இருக்கலாம். தூய எண்ணத்துடனேயே நீ அவர்களைத் தரிசிக்கச் செல்கிறாய். ஆனால் அவர்கள் மனத்தில் கெட்ட எண்ணம் ஏதாவது எழுமானால் அதற்கு நீயும் ஓரளவு பொறுப்பாகிறாய்.

*

யாருடனும் நெருங்கிய பழக்கம் கொள்ளாதே குடும்பத்தின் லௌகீகக் காரியங்களில் பெரும் பங்கு கொள்ளாதே. 'மனமே, எப்போதும் உன்னோடு நின்று கொள். பிறரைப் பற்றிய விஷயங்களை அறிவதில் ஆவல் கொள்ளாதே' என்று சொல்லிக் கொள். படிப்படியாக பிரார்த்தனை, தியானம் ஆகியவற்றிற்கான நேரத்தை அதிகமாக்கிக்கொள். குருதேவரின் உபதேசங்களைப் படித்துவா.

12. பொதுவாக

ஓர் இடத்திலிருந்து வேறு இடங்களுக்குச் செல்லும்

போதெல்லாம் உன்னைச் சுற்றிலுமுள்ள விஷயங்களைக் கவனித்துப் பார். அதோடு நீ வாழும் இடத்தில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றிய தகவலையும் தெரிந்துகொள், ஆனால் உன்னுடைய வாயை மட்டும் நீ மூடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

*

மகனே, உனக்கு ஒரு நாளும் ஆபத்துக்களே ஏற்படாது என்பது உண்மையல்ல. துன்பங்கள் எப்போதும் வரத்தான் செய்யும். ஆனால் அவை நிரந்தரமாக நிலைத்திருப்பதில்லை; பாலத்தினடியில் செல்லும் நீரைப் போல அவை கடந்து சென்று விடுவதை நீ காண்பாய்.

13. அபய வாக்குகள்

பயம் வேண்டாம்; குருதேவர் இருக்கவே இருக்கிறார். அவரது படம் ஒன்றை உன் அறையில் வைத்துக் கொள். அவர் உன்னைக் காப்பார்.

*

பயத்தை வளர விடாதே. கலியுகத்தில் மானசீகமான பாவம் பாவமே அல்ல. அத்தகையக் கவலைகளில் உன் மனத்தை அலையவிடாதே. பயமே வேண்டாம்.

*

என் இந்த உடல் மறைந்து போனாலும் கூட, யாருடைய பொறுப்பையெல்லாம் நான் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேனோ அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் பந்தத்திலிருந்து விடுபடாமல் எனக்கு விடுதலை ஏதாவது கிடைக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? நான் அவர்களுடன் எப்போதும் இருந்தேயாக வேண்டும். அவர்களுடைய நன்மை, தீமை எல்லாவற்றின் முழுப்பொறுப்பையும் நான் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டேன். தீட்சை தருவது என்பது சாதாரண விஷயமா என்ன? எத்தகைய மகத்தானப் பொறுப்பை (குரு நிலையிலுள்ள) நாங்கள் ஏற்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்காக நாங்கள் எவ்வளவு கவலைப்பட வேண்டியிருக்கிறது!

அன்னையின் இறுதி போதனை

உனக்கு வாழ்வில் அமைதி வேண்டுமானால் பிறரது குற்றங்களைப் பார்க்காதே. பார்த்தே தீர வேண்டுமானால் உன் குற்றங்களையே பார். இந்த உலகம் முழுவதையுமே உனது சொந்தமாக்கக் கற்றுக் கொள். இந்த உலகில் யாரும் அந்நியர் இல்லை. இந்த உலகம் முழுவதும் உனது சொந்தமே.

சொல்லடைவு I

அகங்காரம் : 91, 375.

அடிமை : கடிகாரத்திற்கு-151.

அதுலர் : 21, 22, 334.

அவதாரம் : 143, 293, 322.

அனுபூதி : 24, 33, 34, 70.

அன்பு : நமது அடிப்படை-180.

அன்னை : 13, 58, 115, 156, 172, 192, 205, 243, 249, 250, 254, 278, 302, 359, 369. அன்னை தமது உறவினர்களுடன்-11-14, 20, 75, 87, 101, 115-117, 120, 123, 129, 131, 171, 189, 225, 235, 276, 339, 341, 352, 356. அன்னையிடம் இருந்த குருதேவரின் படம்-45. அன்னையின் பணிவு-17, 156, 183, 257. அன்னையின் ஆன்மீக அனுபவங்கள்-4, 9, 104, 109, 111, 160, 162, 163, 170, 250-252, 256-258. அன்னையின் தூய்மை-231. அன்னையின் படம்-44. அன்னையின் மனம்-240, 253. அன்னையும் குருதேவரும்-123, 230, 231, 236, 241, 251, 254-256, 259, 298, 299, 304, 305, 313, 315, 341. அன்னையும் நரேந்திரரும் -43, 44, 147, 328. இமயத்தைக் கண்ட போது-252. எல்லோருக்கும் தாய்-4, 5, 42, 147, 148, 242. ஐந்து வயது குழந்தையைப் போல- 238, 251, 258. ஐரோப்பியப் பெண்ணுடன்-347. கருணையும் அன்பும் நிறைந்த-1, 9, 10, 18, 22, 23, 40, 44, 51, 69, 70, 76, 77, 82, 102, 121, 122, 145, 149, 160, 166, 174, 182, 194, 208, 211, 213, 217, 222, 224, 231, 245, 246, 257, 262, 263, 283, 291, 294, 309, 314, 344, 347, 350, 354, 363, 366, 368-370. காசியில் ஏழைப் பெண்ணுடன்-215-217. குருதேவரிடம் பிரார்த்தனை-43, 45, 75, 124, 137, 142, 153, 163, 176, 178, 180, 181, 196, 211, 229, 256. குருதேவரின் அறிவுரை-187. சாதாரணப் பெண்ணைப் போல-3, 177, 183, 281. சென்னையில்-358. தன் சீடர்களுக்காக -196. தட்சிணைசுவரத்தில்-50, 51, 140, 171, 201, 254, 304, 305, 308, 340. தானம் செய்யும்

போது-268. நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது-19, 164, 165, 237, 238, 327, 355, 356, 371. பக்தர்கள் வணங்கும்போது-209, 237, 323, 331, 344, 346. பாவ சமாதியில்-162, 250, 251. பங்களுரில்-364. மகாசமாதி அடைந்த போது-372. முதலில் தட்சிணேசுவரம் வந்தபோது-255. ராதையின் பாவத்தில்-252. ராமேசுவரத்தில்-152, 153.

ஆசை : 30, 31, 64. ஆசையிலிருந்து விடுபட முடியுமா?-67, 87. இரண்டு வகைப்பட்ட-91. பந்தத்திற்குக் காரணம்-90.

ஆன்மா : 7, 119.

ஆன்மீக வாழ்க்கை : 24, 26, 134, 140, 141. சாதனைகள்-184, 248, 376.

இன்பம், துன்பம் : 35, 37, 96.

ஈசுவர கோடி : 13. சிலர் உலக வாழ்க்கையில்-74, 75. நிர்வாணத்திற்குப் பின்னர்-66.

உடல் : 70, 77, 103. உடல் தூய்மை-7, 8. உடல், மனம், ஆன்மா-7, 119. சூட்சும உடல்-39, 41, 65. தோன்றியதன் காரணம்-64. பற்றி குரு தேவர்-49, 98.

உண்மை : 42, 44, 161, 178, 322. பேசுவதால் பகவானை அடையலாம்-109.

உணவு : 53, 159, 247. பற்றிய விதிகள்- 118, 119, 128, 129.

உருவ வழிபாடு : 293.

உலகம் : 67, 134, 188. ஒரு கனவு-55. சேறு நிறைந்த இடம் போல-375. நிலையற்றது, பொய்-120, 307, 322. மாயையின் விளையாட்டு-178.

கங்கை : 280, 281. கங்கையில் உடலை உகுத்தால்-67. கங்கையின் தூய்மை-231, 232. கரையில் வசிப்பவர்கள்-132, 133.

கடவுள் : 35, 42, 55, 96, 107, 136, 141, 349, 374. கடவுளின் அருள்-27, 33, 54, 71, 306, 376, 379,

385. கடவுளின் இயல்பு-34, 71, 306. கடவுளின் பொறுமை-104. கடவுளின் விருப்பப்படி-34, 38, 55, 82, 333. கடவுளைக் கட்ட முடியுமா-30. கடவுள் காட்சி-24, 61, 70, 109, 138, 139, 336, 375, 381.

கதைகள், உவமைகள், நிகழ்ச்சிகள் : அனுபவத்தின் மூலம் பாடம் கற்பது-134. அன்னை ஐந்து வயது குழந்தையைப் போல-238. அன்னையை வழிபட்ட பக்தர்களுள் சிலர்-194. ஆசை நுட்பமான விதை போல-30. ஆட்டிடையர்களிடையே ஸ்ரீகிருஷ்ணர்-118. இந்த அறையிலிருந்து அந்த அறைக்கு-233. இந்தப் படைப்பு விசித்திரமான லீலை-37. உடலை உபயோகிப்பதற்காக வரி-326. எல்லாம் பைத்தியக்காரக் கூட்டம்-249, 339. என் குழந்தைகள் எங்கு சென்றாலும்-245. ஒருபடி பால் ஐந்து படி தண்ணீருடன்-332. கடவுள் மீனோ கத்திரிக்காயோ அல்ல-385. கத்தியின் மேல் நடப்பது போல-100. கையையில் அன்னை-39, 40. கர்ம பலனுக்கு மாற்று-96. காக்கையின் கூட்டில் குயில் போல-57. காலத்திற்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஏற்ப-348. குருதேவரின் துறவு-79. குருதேவரிடம் தஞ்சமடைந்த மீன்-197. குருதேவரும் அன்னையும் ஒன்று-231. குருதேவர் நோய்வாய்ப்பட்டதன் காரணம்-95. குழந்தையின் கையில் இனிப்புப் பண்டம்-306. கௌரிமாபிச்சைக்காரி வேடத்தில்-169. சந்திரனின் பிம்பமும் மீன்களும்-177. சுதேசி இயக்கத்தின்போது-148. சூழ்நிலைக்குத் தக்க-25. தம்மை 'பித்தனாக செய்' என்ற பக்தர்-59. தலை குருவின் இருப்பிடம்-191. திரிவட்டத்தில் சுற்றி வைத்த நூல்-91. தூண்டிற்காரன் தூண்டிலோடு-337, 381. நகைகள் காக்கையின் மலத்திற்கு சமம்-12. நாரதருக்கு எறும்பின் மீது கருணை-68. நாரதர் மந்திர தீட்சை பெறும் முன்-7. நிவேதனப் பொருளால் வைப்பாட்டியை உண்பித்ததால்-30. பசுக்களை உயிருடன் தோலுரித்த போது-130, 131. பஞ்சவடியில் வைணவ சாது-80. பஞ்சாங்கத்தைப் பிழிந்தால்-108. பலராம் போசின் மனைவி நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது-83. பணத்தைக் கொண்டு மயக்க முடியாது-302. பணம் வைத்திருந்த துறவி-190.

பரம்பொருளை அடையப் பல வழிகள்-294. பாம்பாட்டியின் முன் பாம்பு போல-309. பூனையை வளர்த்தாவது கடவுளை மறந்துவிடும்படி-300. பூனைக்கு மலர்கள்-181. பொற்குவியலைப் பார்த்த திருடன்-78. மகளை இழந்த விவசாயி-56. மலய மாருதம்-156. மகாமாயையின் விளையாட்டு-186. மகாமாயையின் லீலை-90. மனத்தின் இயல்பு-137. யார் ஏழை?-183. மூளை ஆணியின் பிரி போன்றது-185. ராக்கால் பசித்திருந்த போது-286. ருகு, ருகு ஏன்று ஜபித்ததால்-379. வறுமையின் கொடுமை-220. வால் பக்கமோ முதுகுப் பக்கமோ-84. ஜபம், தியானம் கப்பலின் சுக்காளைப் போல-184. ஹர்ஷ புத்தி கலங்கியிருந்த போது-9.

கயை : 39-41.

கர்மம் : 37. கர்மத்தை கர்மத்தால் நீக்கலாம்-38, 284. கர்ம பலனுக்கு மாற்று-96. செயலும் பலனும்-41, 43, 71, 94, 126, 268. முன்வினைப் பயன்-175, 226.

கர்வம் : 32.

கல்கத்தா : 331.

கல்வி : 295.

கனவுகள் : 130.

காசி : 105-107, 214, 221. காசியில் இறப்பது-87, 103-107. காசிவாசிகள்-218.

காசிப்பூர் தோட்டம் : 113, 114.

காலம் : 86.

காவியுடை : 345.

காளிதேவி : 97.

கிறிஸ்தைன், சகோதரி-212.

கிரீஷ்பாபு : 14, 69, 73, 77, 86, 127, 272-274, 321. கிரீஷின் மகன்-272, 273. கிரீஷின் சகோதரி-333.

கிருஷ்ணர், ஸ்ரீ : நிறம்-121.

குண்டலினி : 383, 384.

குரு : 25, 60, 304, 305. குருபக்தி-44, 293, 313.
குருவாக இருப்பது கடினம்-115, 387.

குருதேவர் : 6, 38, 47, 48, 53, 64, 75, 76, 83, 84, 86, 88, 98, 100, 102, 108, 109, 112-114, 126, 138, 231, 259, 327, 332, 341. அன்னையை நோக்கிய விதம்-236, 251. உங்களின் ரட்சகர்-91, 92, 130, 338. உண்மையைப் பற்றி-109, 110. உடல்நிறம்-46, 47, 50. கணக்கு வழக்குகளைப் பற்றி-72. குருதேவரின் அணிகலன் துறவு-73, 79, 80, 119, 183, 255, 322. குருதேவரின் இயல்பு-104, 287. குருதேவரின் காட்சி-7, 61, 62, 83, 113, 137, 139, 286. குருதேவரின் குடும்பம் அன்பால் வளர்கிறது-180. குருதேவரின் சங்கற்பத் தால்-28, 89, 118, 129. குருதேவரின் சீடர்கள்-14, 114, 120, 314, 328. குருதேவரின் பக்தர்கள் 11. குருதேவரின் படம்-52. குருதேவரின் மனம்-64, 65, 83, 98, 136. குருதேவருக்கு நைவேத்தியம்-276, 346. குருதேவரே எல்லாழும்-298, 331, 353. குருதேவரைப் பிரார்த்திப்பவர்களுக்கு-62, 79, 91, 112, 207, 216, 278, 338. குருதேவர் வாழும் இடம்-43, 52. சமாதியில் இருந்த போது-46, 64. தட்சிணேசுவரத்தில்-51, 110, 217, 255, 256, 286, 304. நம்முடையவர்-24. நித்திய, எல்லையற்றக் கடவுள்-3, 134, 141, 236. நோய் வாய்ப்பட்டதன் காரணம்-69, 86, 95, 303. நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது-34, 48, 49, 76, 85, 110, 127, 227, 327. மறைவிற்குப் பிறகு-8, 9, 42, 180, 230, 233, 250, 259, 328. 'ராம கிருஷ்ணர்' பார்க்க.

கேதார் பாபு : 146, 179, 228, 229.

கோயல்பாரா ஆசிரமம் : 146, 150, 158, 174, 244, 247. போலீஸ் கண்காணிப்பின் போது-174.

கோலாப்மா : 111, 133, 153, 194, 202, 204, 234, 254, 255, 310, 325. நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த போது-229. 327.

கோவிந்தஜி ஆலயம் : 94.

கௌரிமா : 120, 169, 247, 265, 279, 288, 290.

சசி (சுவாமி ராமகிருஷ்ணனந்தர்) : 152.

சத்வ, ரஜோ, தமோகுணங்கள் : 307.

சமாதி : 46, 257, 258. பாவ சமாதி-162, 250, 251.

சரணுகதி : 105, 197. குருதேவரிடம்-38, 79, 91, 146, 156, 197, 245, 338, 375. சரணடைதல்-23, 133, 156.

சரளா : 372.

சன்னியாசி : 63, 80, 120, 248. சன்னியாச ஆசிரமம் 32. தொண்டு செய்யலாமா?-88. பிராணனுக்கு சன்னியாசம்-243.

சாதனை : 184, 248. தனிமையில்-376.

சாத் (சுவாமி சாரதானந்தர்) : 150, 163, 164, 165, 190, 234, 238.-240, 365. அன்னையின் வாசுகி-235.

சாரா புல் : 45.

சிவபெருமான் : 104. சிவபெருமானின் பூதகணங்கள்-41. சிவபெருமானை வழிபடுதல்-102, 124.

சிவானந்தர், சுவாமி : 132.

சிராத்தச் சடங்குகள் : 39, 118, 119, 128. கையையில்-39, 41.

சீடர் : தகுதி-298.

சுதீரா, சகோதரி : 165, 211, 366.

சுதேசி இயக்கம் : 146, 147, 148, 222.

சுரேஷ் மித்ரா : 321.

செயல் : செயல், ஐபம், தியானம்-184, 186, 377, 384, 385. புரிதல் வேண்டும்-284, 341, 377. பணக்காரர்களுக்கு-27.

சேவை : 271. சேவாபராதம்-176. நாராயண சேவை-218.

கோமநாதர் ஆலயம் : 94.

ஞானம் : 42, 44. அடிப்படை-44.

தகுதி : உண்மையான-174.

தவம் : 99, 140. செய்வதன் அவசியம்-111. பஞ்ச
தவம்-111.

தன்னலமற்ற பணி : 186.

தியானம் : 126, 139, 143, 171, 185, 298, 336, 384.

திருமணம் : 189, 277.

தீர்த்த யாத்திரை : 384.

துறவு : 73, 79, 80, 119. அகத்துறவு-32. துறவின்
லட்சியம்-190.

துன்பம் : 84. இறைவனின் வரப்பிரசாதம்-318. கார
ணம்-86, 97, 179, மனித உடலில்-85.

துய்மை : 99, 118, 132. பெறவழி-7, 8, 21, 53, 98.

தேவலோகங்கள் : 66.

தேஜ்சந்திரர் : 285.

நம்பிக்கை : 107, 108, 231.

நரேந்திரர் : 24, 43, 44, 109, 139, 147, 181, 186,
326, 328-330.

நளினி : 14, 131.

நாக மகாசயர் : 74, 85, 282.

நான் (அன்னை) : 3, 4, 50, 57, 102, 104, 108, 117,
122, 141. உங்கள் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளேன்-6,
242. உடலை நீத்த பிறகு-86. உன் அன்னை-72,
110, 242. எல்லோருக்கும் தாய்-4, 5, 147, 148.
என் உண்மை இயல்பு-4, 9, 115, 235, 236, 320.
என் உடல் மறைந்து போனாலும்-387. என் குழந்
தைகள்-33, 77, 245. எனக்குக் கண்ணாமூச்சி தெரி

யாது-81. எனக்குப் பற்று இல்லை-90. எனது மன நிலை-98, 102, 116, 170, 172. எனது வாழ்க்கை பிறருக்கு வழிகாட்டி-14. குருதேவரிடம் பிரார்த்தனை-21. குருதேவரின் மறைவிற்குப் பிறகு-8, 9, 159. தட்சிணேசுவரத்தில்-50, 51, 140, 171, 201, 305, 308, 340. நான் வைத்தது போலவே ராமேசுவரர்-152. பங்களுர் சென்றபோது-75. பெண்குரங்கைத் தயார் செய்திருக்கிறேன்-247. மானசா தேவதை-236. ரத்தபேதியால் கஷ்டப்பட்டபோது 327. ராம் முகர்ஜியின் மகள்-183.

நிவேதிதை, சகோதரி-209, 210, 274. அவரது பக்தி-275, 276.

பக்தி : 27, 108, 296, 360. இரண்டு வகை பக்தர்கள்-66. பக்தர்களிடையே ஜாதி வேறுபாடு இல்லை-158. பக்தர்களுக்குத் தான் துன்பம்-85, 146. பக்திக்காக பக்தி-13.

பசுவதை : 131.

படைப்பு : 25, 26, 37, 67, 75, 97, 136, 307. இன்பம் துன்பம் நிறைந்த-35.

பற்றற்ற நிலை : 284.

பத்தம் : 90, 92, 375.

பயம் : வேண்டாம்-28, 92, 130, 177, 387.

பரமஹம்சர் : 66.

பலரம்பாபு : 49, 50, 83.

பஜனை, சங்கீர்த்தனம் : 31.

பாபுராம் (சுவாமி பிரேமானந்தர்) : 228, 248, 332. உயிர் நீத்தபோது-324-326.

பாவம் : பழைய பாவங்களுக்கு மாற்று-38 பாவங்களிலிருந்து விடுதலை-319. மானசிகமான-387.

பிரபஞ்சம் : 136. ஞானம் பெற்ற பிறகு-42, 44.

பிரம்மம் : 293, 294.

பிராணாயாமம் : 382.

பிரார்த்தனை : 340, 376. செய்ய வேண்டிய-179.

பிருந்தாவனம் : 258. இடைச் சிறுவர்கள், கோபியர்-27, 30. கோவிந்தஜியின் ஆலயம்-94. பிருந்தாவனத்தில் அன்னை-250-252.

பிரேம பக்தி : 27, 216.

புரி : ஜகன்னாதர் ஆலயம்-93.

பூரணத்துவம் : 97.

பூர்ணர் : 74, 226, 227.

பூஜை : அறையில் தொண்டு செய்தல்-311.

பெண் : அறிவுரை 173, 199, 265, 277, 292, 335, 385. ஆபரணம்-195. கணவர்-109.

ம- : 77, 320, 321.

மந்திர தீட்சை : 6, 60, 115, 154, 196, 300, 387. அதன் அவசியம்-7. அன்னையிடமிருந்து-58, 77, 114, 115, 153, 175, 206, 233, 243, 246, 249, 266, 267, 295, 296, 300, 304, 347, 362, 369. பீஜமந்திரம்-116.

மறுபிறவி : 30, 31, 37, 65, 67, 99. கடைசிப் பிறவி-41, 67, 125.

மரணம் : 106. மகானுக்கும் சாதாரண மனிதனுக்கும்-326.

மனம் : 7, 182, 382. நிலைபெற வழி-142, 378. மன அமைதி-277, 322, 340. மனத்தின் இயல்பு-137, 142, 382. மனத்தாய்மை-8, 21, 35, 53, 90, 98, 99, 118, 132, 139. மனத்தை ஒருமுகப் படுத்துதல்-126, 138.

மனிதன் : 10. இறந்த பின்-39, 65, 66, 73. கடவுளைத் தரிசித்த-24. புலனடக்கம் இல்லாதவன் மிருகம்-327, 331. மனித குருவும் கடவுளும்-8.

மாயை : 3, 42, 178. பிடியிலிருந்து தப்புதல்-6, 102.

முக்தி : 40. காசியில் இறந்தால்-103-106. பாதிமுக்தி-189. மகாபுருஷரின் திருவருளால்-68.

மொழி : 365.

மோட்சம் அடைய வழி : 31.

யோக ஒலி : 353, 354.

யோகாசனம் : 382, 383.

யோகின் (சுவாமி யோகனந்தர்) : 10, 33, 44, 234.
அன்னையிடம் தீட்சை-233. மரண நிலையில்-65.

யோகின்மா : 111, 202, 205, 214, 229, 231, 234,
253, 323.

ராக்கால் : 115, 286.

ராது : 4, 75, 123, 124, 153, 159, 160, 167, 171,
187, 225, 230, 236, 239, 240, 243, 244, 249,
280, 292, 295, 312, 317, 351, 352, 356. யோக
மாயை-160, 230, 247. ராதுவின் தாய்-11, 123,
249, 307.

ராமகிருஷ்ணர், ஸ்ரீ : 70, 159, 163, 201, 227, 230,
253, 284, 285, 304, 306, 319, 361. பேலூர்
மடத்தில் வாழ்கிறார்-43. வந்ததன் நோக்கம்-156,
183. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள்-320,
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சீடர்கள்-14, 74, 226,
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்-89, 181, 218, 220, 221,
222.

ராஷ்பிஹாரி, பிரம்மசாரி : 276.

ரிஷிகேஷ் : 376.

லலித் பாபு : 17, 18, 208, 324.

வாழ்க்கையின் லட்சியம் : 374.

விக்கிரகம் : 100. அதில் தெய்வீகம்-94.

விடுதலை : ஆசைகளிலிருந்து-179. பாவங்களிலிருந்து-
319. பிறவியிலிருந்து-67.

விவேகம் : 277. எல்லாம் நிலையற்றது-120.

வினைகளின் பயன் : 37.

விஜய கோசுவாமி : 139.

ஜகதம்பா ஆசிரமம் : 160.

ஜபம் : 35, 72, 96, 127, 142, 143, 171, 337, 375, 378, 384. எண்ணிக்கையை லட்சியமாக வைத்தால்-378. சிறுவயதிலிருந்து-153. செய்ய முறை-184, 232, 377, 378, 379-381. வற்புறுத்தி ஜபம் செய்தால்-185.

ஜாதி வித்தியாசங்கள் : 158.

ஜீவன்கள் : பவவகைப்பட்ட-97.

ஜெயராம்பாடி : 360.

ஹரீஷ் : 9, 10, 81.

சொல்லடைவு II

அன்னையிடம் நம்பிக்கை நிலைபெறுதவர்களுக்கு : 4, 9, 12, 25, 28, 40, 42, 44, 58, 72, 77, 90, 102, 115, 122, 145, 147, 148, 152, 162, 166, 170, 205, 216, 217, 227, 228, 231, 235, 236, 240, 242, 243, 245, 250-252, 257, 267, 298, 335, 337, 344, 346, 350, 360.

ஆசையால் துண்டப்பட்டோர்க்கு : 30, 31, 40, 49, 64, 84, 87, 90-92, 96, 97, 108, 120, 140, 142, 152, 179, 189, 307, 322, 327, 331, 336, 374.

ஆன்மீக வாழ்வின் ஆரம்பத்தில் இருப்போர்க்கு : 12, 20, 26, 30, 40, 70, 72, 99, 107, 108, 112, 138, 171, 173, 184, 185, 271, 311, 374.

இறுமாப்புடையவர்களுக்கு : 6, 17, 91, 104, 134, 156, 176, 183, 185, 195, 375.

உலகத்தில் வாழ்பவர்கள் அல்லது செயலின் வேகத்தால் திசை திருப்பப்பட்டோர்க்கு : 11, 12, 62, 87, 97, 106, 134, 138, 146, 171, 184, 185, 188, 189, 192, 245, 300, 308, 322, 326, 327, 331, 332, 340, 362, 374, 376, 378, 385.

எளிதில் உணர்ச்சிவசப்படுபவர்களுக்கு : 59, 195.

கடவுள் பக்தியுடன் வாழ விரும்புவோர்க்கு : 6, 7, 13, 24, 27, 33, 38, 54-57, 68, 70, 96, 106, 107, 109, 110, 128, 129, 134, 179, 184, 197, 215, 271, 284, 306, 340, 360, 362, 375, 377, 385.

கடும்பாவிகளுக்கு : 38, 68, 69, 193, 273, 319.

கீழ்ப்படிய மறுப்பவர்களுக்கு : 59, 61, 177, 226, 244, 343.

குருதேவரிடம் நம்பிக்கை நிலைபெறுதவர்களுக்கு : 3, 7-10, 25, 38, 46, 51-54, 62, 65, 66, 72, 79, 83, 86, 91, 92, 100, 102, 108-110, 112, 113, 126, 127, 130, 134, 156, 160, 236, 255, 257, 258, 272, 319, 324, 327, 330-332, 338, 353, 387.

கோழைகள், பலவீனர்களுக்கு : 28, 92, 120.

சமய நூல்களின் தெளிவற்றத் தன்மையால் துன்புறுவோர்க்கு : 25, 103, 108, 185, 186, 298.

சோம்பேறிகளுக்கு : 70, 139, 140, 186, 254, 271, 284, 317, 339, 341, 377.

தங்கள் எதிர்காலம், உடல்நலம், வெற்றியைப் பற்றிகவலைப்படுவோர்க்கு : 28, 38, 48, 72, 83, 96, 112, 142, 178, 336, 340, 374.

தங்கள் துன்பங்களைப் பற்றியே நினைப்போர்க்கு : 48, 83, 85, 86, 112, 129, 178, 318, 326, 340, 377.

தனிமையின் சிறப்பு- தனிமையில் இருப்பவர்களுக்கு : 135, 376.

துன்புறுத்தப்பட்டோர்க்கும் சிறுமையாக்கப் பட்டோர்க்கும் : 352, 356.

துறவிகளுக்கு : 23, 28, 32, 53, 63, 72, 79, 80, 88, 89, 90, 92, 97, 124, 132, 135, 147, 156, 173, 174, 178, 183, 187, 188, 190, 247, 248, 277, 316, 317, 322, 338.

தூய்மை வேண்டுவர்களுக்கு : 7, 8, 21, 35, 53, 91, 98, 99, 118, 119, 132, 163, 271, 284, 374.

நேரத்தை வீணக்குபவர்களுக்கு : 153, 186, 271, 284, 300, 341, 337.

பிறர் குறைகளையே பார்ப்போர்க்கு : 98, 99, 175,
176, 178-180, 232, 233, 271, 308, 388.

பொறுமையற்றவர்களுக்கு : 28, 33, 38, 54, 59,
61, 70, 84, 102, 104, 136, 138, 140, 151,
203, 236, 244, 292, 306, 336, 385.

போலியான அல்லது தவறான வழியில் செல்லும் பக்தி
உடையவர்களுக்கு : 64, 90, 97, 106, 147,
189, 240, 300, 340, 374, 386.

முரண்டு பிடிப்பவர்களுக்கும் வீண் சண்டையிடுபவர்
களுக்கும் : 41, 59, 61, 120, 168, 202, 244,
245, 335, 348, 352.

வாய்ச் சொல் வீரர்களுக்கு : 294, 352.

விவேகமற்றவர்களுக்கு : 12, 49, 78, 82, 97, 98,
120, 138, 186, 188, 189, 277, 307, 322, 326,
327, 331, 332, 339-341, 374, 375, 381, 385.

வாழ்க்கையில் அமைதி வேண்டு
மென்றால் பிறர் குற்றங்களைப்
பார்க்காதே! அதற்குப் பதில் உன்
ஸரிடம் இருக்கும் குற்றங்களையே
பார்! இந்த உலகம் முழுவதையுமே
உனது சொந்தமாக்கக் கற்றுக்
கொள்! உலகில் யாரும் அந்நியர்
இல்லை. இந்த உலகம் முழுவதுமே
உன் சொந்தம்தான்.

—அள்ளை ஸ்ரீசாரதா தேவி
பக்கம் 388

